ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΡ. 846

ΜΙΑ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΜΕΝΗ ΦΩΤΙΑ...

Τόπο στους γέρους. Θά έπιτρέψετε νά δώσουμε σειρά καί σ' αύτούς. Είναι τόσο χρήσιμη ή πείρα τους. Τά πρώτα νειάτα είναι οί ταξιτσκοί ένοικοι τής σελίδας αύτής. Μέ περισσότερο αύθορμητισμό, καθώς είναι, άνοίγουν εύκολώτερα τήν ψυχή. Πιό συγκρατημένες οί άλλες ήλικίες, άποφεύγουν νά πάρουν πέννα καί χαρτί, γιά νά φέρουν στήν έπιφάνεια τίς έσωτερικές τρικυμίες τους.

Άλλά νά τώρα μιά ήλικιωμένη κυρία, μέ παιδιά καί έγγόνια, πού μάς κάνει τήν εύχαρίστηση νά ξεφυλλίση μπροστά μας τό βιβλίο τής ζωής της. Δέν είναι τή φορά αύτή ή πονεμένη νεότητα, πού γράφει, γιά νά δώση διέξοδο στόν πόνο της καί νά ζητήση τήν παρηγοριά, μιά συμβουλή, μιά γνώμη, μιά συνταγή, πού θά τήν άνακουφίση. Είναι ή ώριμη, πού άπό τόν γκρίζο λοφίσκο πού σχηματίζουν τά έξήντα χρόνια της, γυρίζει ένα-ένα τά φύλλα τού ήμερολογίου της, πλούσια συγκομιδή πολύτιμης γιά τούς νεώτερους πείρας.

Καί τί μακρόσυρτη ύπογραφή!... «Μιά άγνωστη πονεμένη καί πεταμένη σέ μιάν άκρη τής ζωής». Πολλές δμήλικές της θά ύπόγραφαν κατά τόν ίδιο τρόπο. Δέν είναι ροδοσπάρτοι οί δρόμοι άπό τούς όποίους περνά μιά εύαίσθητη γυναίκα, γιά νά φθάση στά έξήντα της. Πόσα κακοτράχαλα μονοπάτια...

Άπό τή μέρα τού γάμου, άρχίζει τό ξεδίπλωμα τού βίου της ή κυρία πού γράφει.

Δέν ήταν μεγάλη όταν τήν πάντρεψαν. Δεκαοχτώ χρονώ κοπελλίτσα. Νεώτατος κι' έκείνος, Όμορφη καί μορφωμένη. Ή μόρφωσι πού παίρνουν τά κορίτσια τής μεσαίας τάξεως. Γυμνάσιο, γλώσσες, πιάνο, ζωγραφική, τραγούδι... Έγραφε άκόμα καί διηγήματα, μυθιστορήματα... Τό μόνο πού δέν μάς άναφέρει είναι άν ή έρωτας τήν όδήγησε στό γάμο.

συνέχεια τής έπιστολής, μάς δίνει τό δικαίωμα νά σκεφθούμε, ότι δίχως ταίμα τήν πνοή τής άγάπης, έβάδισε πρός τή γαμήλια ένωσι. Ίσως νά μή θυσίασε άλλη άγάπη γιά νά παντρευτή. Ίσως νά μή τής ήταν άντιπαθής έκείνος πού ή μοίρα της θέλησε νά πάρη γιά άντρα. Άλλά τίποτα δέ μαρτυρεί, ότι φλογιζόταν άπό έρωτα.

Άλλοιώς, πώς νά έξηγήσουμε αύτό πού λέει, ότι χωρίς ένδιαφέρον πέρασε ή πρώτη νύχτα τού γάμου της; Παγερός τής φάνηκε ό συζυγικός κοιτώνας. Πόσο διαφορετική φανταζόταν τή μεγάλη αύτή στιγμή τής γυναίκας!

Μήν περιμένετε λεπτομέρειες. Δέν ξέρουμε ποιός ήταν ό ύπεύθυνος τής άπογοητεύσεως. Ήταν ό σύζυγος; Ήταν ή ίδιοσυγκρασία της; Ήταν οί συμπτώσεις; Είναι άποφασιστικός ό ρόλος πού παίζει ή πρώτη νύχτα σέ πολλά άντρόγυνα.

Δένει ή δημιουργεί κενό, πού μένει κενό γιά πάντα.

Πόσο λίγο προσέχουμε τό κεφάλαιο αύτό στό γάμο!... Έξετάζουμε όλα τ' άλλα: τήν οίκονομική κατάστασι, τήν άγωγή, τή συμπεριφορά, τήν προέλευσι, τήν κοινωνική θέσι τού άντρα καί τής γυναίκας, τήν κομψότητα, τή μόρφωσι, τήν όμορφιά...

Όλα όμως αύτά είναι τίποτα, γιά τήν όμαλή πορεία τού συζυγικού σκάφους, έμπρός στήν άλλη συνενόησι τών συζύγων. Βασικό στοιχείο γιά τήν εύτυχία τους. Βλέπετε άντρόγυνα πού τά θεωρείτε άταίριαστα. Γυναίκες άσχημες, άντρες χωρίς ένδιαφέρον. Καί ένώ, κρίνοντας άπό τά φαινόμενα, προεξοφλείτε τή διάστασί τους, έκείνοι ζούν σέ πλήρη άρμονία. Πόσες φορές δέν είπαμε: «Τί τού βρίσκει; Τί τής βρίσκει;». Άπορούμε, γιατί δέν έκτιμούμε όσο πρέπει τό ρόλο πού παίζει ή σωματική άνταπόκρισι ένός ζευγαριού.

Αύτή ή άνταπόκρισι έλειψε στήν περίπτωσι τής κυρίας. Δέ γνώρισε τήν έρωτική χαρά. Έρχονταν στιγμές πού προσπαθούσε νά έξηγήση πώς ξετρελλαίνανται άντρες καί γυναίκες καί παραζαλίζονται τόσο άπό τούς πόθους, ώστε νά διαλύουν σπίτια, νά έγκαταλείπουν παιδιά, νά κηλιδώνουν τήν ύπόληψί τους. Καμμιά χαρά δέν έδωσε σ' αύτήν ό γάμος.

«Άπό ντροπή δέν τού είπα τίποτα καί έξακολούθησα νά τόν άνέχωμαι. Ό βίος μου μαζί του πέρασε άθλιος. Αύτό έλειψε νά περάση καλά, ύστερ' άπό ένα τέτοιο έλεεινό ξεκίνημα...

Δέν είναι δέ μόνο αύτό. Είναι καί ή συμπεριφορά. Άμεμπτη στή διαγωγή της έκείνη. Μέ τίς φίλες του έκείνος. Τήν πρώτη τήν άπόκτησε τρεις μήνες ύστερ, άπό τό γάμο. Άκολούθησε δεύτερη, τρίτη... Μερικές τίς κουβαλούσε καί στό σπίτι, μέ τήν πρόφασι, ότι είναι γυναίκες φίλων του, οί όποίοι άπουσίαζαν σέ ταξίδι. Καί φιλάγκαζε τή σύζυγό του νά τίς περιποιήται! Άν ήμενε, τούλάχιστον, εύχαριστημένος... Έπεισόδια, σκηνές, προστριβές, προσβολές έμπρός σέ ξένους. Μέ ύπομονή δεχόταν ή προδομένη τίς ταπεινώσεις. Καμμιά άντιλογία. Ή γυναίκα πού δέχεται ραπίσματα. Είκοσι χρόνια κράτησε τό μαρτύριο. Τόσα τού χρειάστηκαν γιά νά τής ξεκοκκαλίση τήν προίκα. Σπίτια, μετρητά, έπίπλα. Καί, όταν δέν τής άφησε τίποτα, τήν παράτησε, μέ τρία παιδιά — ζωντανά άναμνηστικά τών είκοσι χρόνων πού έζησε μαζί του.

Μέ τόν Ιδρώτα της μεγάλωσε τά παιδιά. Μέ τόν κόπο της καί χωρίς καμμιά ύποχώρησι άπέναντι τής άξιοπρέπειάς της. Μεγάλα πιά καί άποκαταστημένα τώρα. Πεθαμένος άπό καιρό ό άντρας. Στήν ίστορία άνήκουν αύτά πού μάς άφηγείται. Άναδρομή στά περασμένα της. Τά περασμένα, δμως, αύτή τή φορά δέν είναι καί ξεχασμένα. Πάνω στήν πικρή γεύσι τής έγγαμης ζωής της, βλάστησε μιά άπορία. Ή άπορία τής περιφρονημένης γυναίκας πού ρωτά:

«Σάς ρωτώ, γιατί αύτός ό άνθρωπος μέ άγνόησε καί μέ περιφρόνησε;». Τίποτα δέν τής έλειπε. Όμορφιά, καλλιέργεια, εύγένεια ψυχής, καλωσύνη. Καί τήν είδε σά σκουπίδι! Έφθασε στά έξήντα της, κι' άκόμα δέν μπορεί νά βρή άπάντησι στήν έρώτησί της. Δέν είναι πιά ό τραυματισμένος της έγωϊσμός, πού έξεγείρεται. Δέν είναι ή φιλάρεσκη γυναίκα πού έπαναστατεί. Μιά άπλή περιέργεια. Ή έπιθυμία νά πλουτίση τήν πείρα της. Πολλά έζησε, πολλά γνώρισε, πολλά μελέτησε. Τίποτα δμως άπ' αύτά δέν τή διευκολύνει στό νά δώση μιά ίκανοποιητική άπάντησι στόν έαυτό της.

Άλλά έτσι, έπίμονα καθώς ρωτά, είναι σά νά μάς άποκαλύπτη τό ύποσυνείδητό της. Δέν τό καταλαβαίνει ή ίδια. Καί πότε τό καταλαβαίνουμε, όταν άπακαλύπτουμε στούς άλλους τόν έαυτό μας; Διαβάζοντας δμως τό γράμμα της, σχηματίζετε τήν έντύπωσι ότι ή γυναίκα αύτή βασανίζεται άπό τή σκέψι μήπως γιά τή συμπεριφορά τού συντρόφου της, εύθύνεται κατά ένα ποσοστό κι' αύτή ή ίδια. Αύτό πού γίνεται πάντα. Φωνάζουμε, διαμαρτυρόμαστε, θορυβούμε. Συγχρόνως δμως προσπαθούμε νά πείσθοῦμε, ότι καμμιά εύθύνη δέ μάς βαραίνει.

Άλλά τό πήγαμε πολύ μακρυά. Δέ μάς καλεί ή κυρία στήν ψυχανάλυσί της. Ή έρώτησί της είναι άπλή: Γιατί τήν περιφρόνησε ό άντρας της; Άπειπτήσεις δσες θέλετε. Ποιό θά ήταν τό όφελος; Γιά τόν ένα ή τόν άλλο λόγο, περιφρονήθηκε. Άπό τή στιγμή δμως πού κατάλαβε, ότι περιφρονείται, άπό τή στιγμή πού είδε, ότι χωρίζουν οί δρόμοι τους καί ή κοινή ζωή έγινε τόσο έλεεινή, ώστε νά φθάση στό κατάντημα καί γεύματα άκόμα νά παραθέτη στίς άντίζηλές της, πώς δέν άνέλαβε ή ίδια τήν πρωτοβουλία νά διαλύση καί τυπικά μιά οίκογένεια διαλυμένη στήν ούσία; Γιατί αύτή ή προσκόλλησι σ' ένα γάμο πού δέ θερμαινόταν ούτε άπό ψυχική, ούτε άπό αίσθησιακή συνενόησι; Γιατί ή παράτασι μιάς άκάθαρτης καταστάσεως; Μήπως γιά τά παιδιά; Έχει γρύστο τώρα νά μάς πή, ότι ήταν καλύτερο γιά τά παιδιά νά ζούνε κοντά σ' ένα πατέρα, πού κουβαλούσε τίς φιληδίες του στό σπίτι, παρά νά ζήσουν, έστω καί μέ τή θλίψι τής όρφάνιας, σέ μιά άτμόσφαιρα χωρίς τίς άναθυμιάσεις τέτοιας σαπίλας. Γιατί, λοιπόν, δέν τόν άφησε; Γιατί νά φύγη αύτός πρώτα; Γιατί νά μή τόν προλάβη ή προδομένη γυναίκα; Νά, μερικές έρωτήσεις στήν κυρία, πού μάς έξιστορεί τό βίο της. Έρώτησι άντί έρωτήσεως. Καί ίσως ή άπάντησι στήν άπορία πού διατυπώνουμε έμεῖς, νά ένδιαφέρη περισσότερο, άπό μιά όποιαδήποτε άπάντησι πού θά δίναμε στήν άπορία της χωρίς.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Άμεμπτη στή διαγωγή της έκείνη. Μέ τίς φίλες του έκείνος...

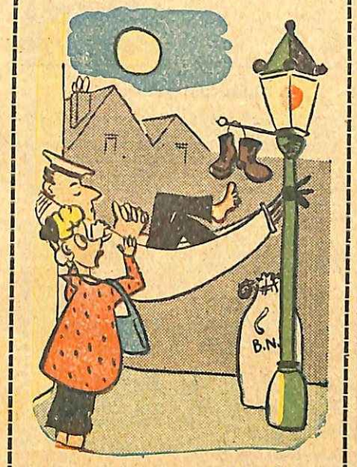

— Γιαννάκη, μή μοῦ πῆς πάλι πώς ἄργησα!...

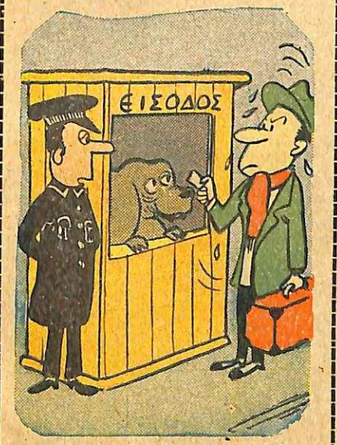

— Μή φοβᾶσαι! Θά σοῦ κάνη μόνο μέ τά δόντια τήν τρύπα στό εἰσιτήριο...

— Κατά τά ἄλλα, πῶς τό βρίσκεις;...

Ένας σωφέρ ταξί, καθώς διασχίζει τήν όδό Πανεπιστημίου, τήν ώρα τής μεγάλης κυκλοφορίας, κάθε τόσο άπευθύνει... έπιθέσεις στούς άλλους όδηγούς:

— Γιατρέ! Κύττα μπροστά σου!

Κι' ύστερα άπό λίγο:

— Στραβομάρα γιατρέεεε!

Ό έπιβάτης τού ταξί άπορώντας γιά τήν γνωριμία τού σωφέρ μέ τόσους γιατρούς έπωχούμενος, τόν ρωτά:

— Μά πού τούς ξέρεις τόσους γιατρούς;

Καί ό σωφέρ:

— Μά δέν είναι γιατροί.

— Τότε γιατί τούς λές γιατρούς;

— Γιατί όδηγᾶνε σάν... γιατροί! Καί μάλιστα χειρούργοι!

*

Καθώς πρέπει άνθρωπος, ό ένας. Έτσι φαίνεται άπό τό ντύσιμο.

Καί ό άλλος έπίσης.

Πλακώνονται στό ξύλο στήν όδό Πανεπιστημίου, μπροστά στόν «Ο. Τ. Ε.». Έρχεται ή άστυνομία.

— Τί συμβαίνει;

— Μού πῆρε πέντε λίρες χρυσές καί είπε νά πάω στό γραφείο του, Βενιζέλου 16.. Δέν τόν ξέρει κανένας!... Τόν συναντάω σήμερα ύστερα άπό έξη μήνες!...

Ό άστυφύλαξ τόν έρωτά:

— Είν' έτσι;

— Έτσι είνε! Άλλά....

— Δέν έχει «άλλά!» Πάμε μέσα!

— Μά όχι! Βενιζέλου 16... Έννοώ στή Θεσσαλονίκη, κύριε άστυφύλακα!..

Καί βγάζει μιά φούχτα λίρες καί δίνει πέντε:

— Πάρτε τις! Ούτε ήρθε νά μού τίς ζητήση, ούτε

μέ είδοποίησε! Τίς ξέχασα! Άνθρωπος είμαι κι' έγώ. Άλλά μόλις με είδε στό δρόμο, άντι γιά κουβέντα, μέ πλάκωσε στό ξύλο!...

Ό κακομοίρης ήταν τίμιος. Συνήθως οί τίμιοι την παθαίνουν. Άλλά ό φίλος μας άποζημιώθηκε! Τό φιλότιμο τού ρωμηού τόν έκανε ν' άπαντήση «άρχοντικα» καί «λεβέντικα»:

— Όχι κύριε άστυφύλακα! Άφοῦ εἶν' έτσι τά πάω συγγνώμη καί νά τίς κρατήση τίς λίρες! Έγώ άγάγκη δέν έχω! «Αν θέλη, ας κεράση μπύρες. Καί άν μάς κάνετε τήν τιμή, έλᾶτε καί σεῖς!...

Πνευματώδης ό άστυφύλαξ έχαμογέλασε:

— Φύγετε γρήγορα καί τραβᾶτε γιά μπύρες, γιατί θά σᾶς συλλάβω έπί διαταράξει κοινής ήσυχίας. Όσο γιά τή... δωροδοκία τής μπύρας δέν τή δέχομαι, παρά μόνον άν κεράσω κι' έγώ!

Κι' έδῶ... τό θαυματουργό ρωμέϊκο φιλότιμο!..

*

Σέ ήμέρες ένδιαφερουσῶν συνεδριάσεων, ή είσοδος στή Βουλή είναι πολύ δύσκολη. Άκόμα καί μέ τά είδικά είσιτήρια, ή είσοδος είναι προβληματική. Πρό ήμερῶν, έξαφνα, είχε μαζευτή

ΣΚΙΤΣΑ της Σάσης

Εὔθυμα ἐνσταντανέ

πολύς κόσμος κι' ένας είσιτηριούχος παρά τίς έπανειλημμένες προσπάθειες του δέν καταφέρνει νά μπή. Όπου έμφανίζεται ένας άλλος φίλος του προφανῶς δίχως είσιτήριο. Τόν παίρνει, λοιπόν, μαζί του καί στρέφεται μέ τουπέ στόν χωροφύλακα τής πόρτας:

— Άφισε τον! Είναι ό γραμματεύς μου! λέει.

Καί πέρασαν καί οί δυό μέ όλες τίς τιμές. Ό χωροφύλακας πέρασε προφανῶς τόν πρῶτο γιά... βουλευτή!

*

Αὐτοκίνητα βρίσκονται άντιμέτωπα σέ μιά στροφή τού δρόμου. Τό ένα είναι μιά τεράστια λιμουζινάρα, γερή, φανταχτερή καί τό άλλο ένα μικροσκοπικό αὐτοκινητάκι πού χωρᾶ μόλις καί μετά βίας τρεῖς άνθρώπους στριμωγμένους. Άγανακτισμένος ό όδηγός τής φανταχτερῆς λιμουζινάρας κατσαδιάζει τόν όδηγό τού μικρού αὐτοκινήτου.

— Μά δέν προσέχεις χριστιανέ; Πῶς ἐρχεσαι ἔτσι; Εὐτυχῶς πού φρενάρισα ἐγκαιρως γιατί θά σέ εἶχα διαλύσει.

Καί ό όδηγός τού μικρού ζαρωμένος πίσω άπ' τό τιμόνι του ξεροκαταπίνει:

— Τί νά σού κάνω; Ἔνεις τήν... ὑπεροψία! Ἀλλοιῶς θἄβλεπες!...

Καί οί παρατυχόντες:

— Μά γιά ναυμαχία τό πῆρες... καπετάνιε; Ἄντε τράβα μή σέ.... καταβυθίση!

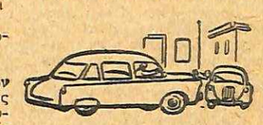

Καί πραγματικά, φρονίμως ποιών ό μικροσκοπικός βάζει μπροστά καί φεύγει, ένώ ένας πιτσιρίκος τού φωνάζει:

— Ὄρτσα καπετάνιε! Πρόσεχε τ' άντιτορπιλλικά!

*

Ή σκηνή στόν κινηματογράφο. Ένα ζευγάρι στήν άκρη τής πλατείας καθώς παρακολουθεῖ τήν ταινία ἐπιδίδεται σέ τρυφερότητες, πού φαίνεται πώς ἐκνευρίζουν έναν κύριο, πού κάθεται άπό πίσω. Σέ μιά στιγμή, λοιπόν, ό εὐαίσθητος κύριος άπευθύνεται στόν νεαρό πού άσπάζεται μέ τρόπο τή νεαρά:

— Μά δέ ντρέπεστε! Πότε, έπί τέλους θά σταματήσετε;

Καί ό νεαρός στρέφει,βλέπει τόν ένοχλημένο κύριο καί τού λέει μέ άπάθεια:

— Όταν φτάσουμε στήν ήλικία σας, κύριε!

Καί ό ήλικιωμένος κύριος μέ άγανάκτησι:

— Άν συνεχίσετε, δέν.... πρόκειται νά φτάσετε! Άκούτε;

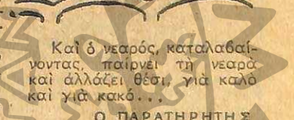

Καί ό νεαρός, καταλαβαίνοντας, παίρνει τή νεαρά καί άλλάζει θέσι, γιά καλό καί γιά κακό...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΖΩΗΡΕΣ ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ

Τό κοινόν ξανασαστίζει καί τόν ζώνουνε τά φίδια, γιατί άρχισε ή λίρα τά γνωστά της τά (παιχνίδια)! Μιά δραχμούλα κατεβαίνει καί δυό-τρεις άπάνω πάει κι' ολοένα, τέλος πάντων, κάτι δίφραγκα...(τσιμπᾶνε)!

*

Έτσι, μ' όλο του τό δίκηο τό κοινόν άνησυχεί καί σάν λίρα...κιτρινίζουν καθ' έκάστην οί φτωχοί, γιατί μέ τό αὐστηρά της καί μ' αὐτό τό...«τσίμπημά της». θ' άνεβοῦν όλα τά εἴδη καί χωρίς πολύ ν' άργήσουν, ὡς κι' αὐτό τό...«τσιμπημά του»· οἱ Ρωμηοί θά κα(ταρ)γήσουν!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΖ. - ΑΘΗΝΑΙ, 13 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1955 - ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 846

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ✪ ΤΗΛ. 27-135—29-967 ✪ ΤΙΜΗ Δρ. 6.—

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΣΥΓΓΝΩΜΗ ΤΗΣ ΡΕΝΑΣ

«Ίσως νὰ μὴ τὸ πιστέψῃς, Στέφανε, πὼς θὰ σ' ἀγαπάω πάντα. Ίσως νὰ μὴ τὸ πιστέψῃς, γιατὶ στὸ γυρισμό σου θὰ βρίσκωμαι πιὰ μακρυὰ καὶ τὸ σπίτι θὰ εἶναι ἄδειο. Κι' ὅμως, βασανίζομαι μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ σ' ἐγκαταλείψω. Εἶναι τρομερὸ νὰ σκέπτωμαι τί μᾶς κόστισε ὁ ἔρωτάς μας, ἡ εὐτυχία μας. Ὑπήρξαμε εὐτυχισμένοι, γιατὶ μιὰ ἀνθρώπινη ζωή, ποὺ ἦταν μεταξύ μας καὶ ποὺ μᾶς ἐμπόδιζε ν' ἀγαπηθοῦμε ἐλεύθερα, ἔσβυσε γιὰ πάντα.

»Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐκδίκησή της: μὲ τὸν τραγικό της θάνατο, ἡ Ρένα φώλιασε στὴν καρδιά μας τὴν τρομερὴ ἀμφιβολία, ποὺ ἐξασθενεῖ κάθε ἄλλο αἴσθημα. Δὲν θέλω νὰ σὲ κατηγορήσω, Στέφανε, ἀλλὰ πρέπει νὰ σοῦ πῶ καθαρὰ τὴ σκέψι μου: Ἤσουν μονάχος μαζί της, ὅταν ἡ γκαζομηχανὴ πῆρε φωτιὰ καὶ ἡ βενζίνη χύθηκε ὅλη ἀπάνω της. Ἤσουν μόνος μαζί της, μὰ δὲν τὴν ἀγαποῦσες καὶ ἡ παρουσία της καὶ ἡ ζήλεια της ἦταν γιὰ σένα ἕνα ἀβάσταχτο βάρος. Αὐτὴ μᾶς ἐμπόδιζε ν' ἀγαπηθοῦμε ἐλεύθερα καὶ γι' αὐτὸ δίστασες ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ τὴ σώσῃς, γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ τρέξῃς κοντά μου καὶ νὰ ζήσουμε οἱ δυό μας εὐτυχισμένοι...

»Ἐσὺ ἤσουν ὁ δολοφόνος της, ἔστω κι' ἂν μετάνοιωσες γι' αὐτὸ καὶ τὴν τύλιξες μὲ μιὰ κουβέρτα, γιὰ νὰ σβύσῃς τὶς φλόγες. Μὴν τὸ ἀρνεῖσαι, γιατὶ δὲν θὰ σὲ πιστέψω. Ἡ Ρένα πέθανε, ἀλλὰ ἡ ζήλεια της ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς κυνηγάῃ καὶ νὰ μᾶς χωρίζῃ περισσότερο ἀπὸ πρίν. Ἡ μοῖρα μας ἀπομάκρυνε κάθε ἐμπόδιο γιὰ νὰ ἑνωθοῦμε, ἀλλ' ἡ Ρένα στάθηκε πιὸ δυνατὴ ἀπ' αὐτήν. Ἐπειδή, λοιπόν, βασανίζομαι ἀπ' τὴν ἀνάμνησί της, πρέπει νὰ φύγω μακρυὰ καὶ νὰ σ' ἀπαρνηθῶ.

»Πᾶνε τρεῖς μῆνες ποὺ εἴμαστε ἑνωμένοι, ἀλλ' ὅσο ὁ καιρὸς περνάει, τόσο ἡ ἰδέα νὰ παντρευτοῦμε μοῦ εἶναι ἀνυπόφορη. Πάντα Ἐκείνη εἶναι ἀνάμεσά μας. Ἀντίο, Στέφανε! Ὅταν θὰ γυρίσῃς στὸ σπίτι μας, θὰ βρῇς τὶς δυὸ βέρες ποὺ ἔφερες πάνω στὸ τραπέζι τῆς τουαλέττας, μουσκεμμένες ἀπ' τὰ δάκρυά μου. Σὲ ἀποχαιρετῶ γιὰ πάντα. Ἡ Ἕλντα σου».

*

"Αφησα τὸ γράμμα κι' ἔφυγα. Πῆγα στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ καὶ μπῆκα στὸ πρῶτο τραῖνο, ποὺ τραβοῦσε γιὰ τὴ Λίμνη τοῦ Κόμο, κρατῶντας τὴ βαλίτσα μου. Κατέβηκα στὴ Μέρνα καὶ βρῆκα ἕνα δωμάτιο σὲ κάποιο ξενοδοχεῖο, Ἀπ' τὸ παράθυρο ἔβλεπα τὸ ἤρεμο τοπίο καί, σιγὰ-σιγά, γαλήνεψε ἡ ψυχή μου.

Πέρασε ἕνας μήνας, ποὺ μοῦ φάνηκε αἰώνας. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ζοῦσα μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ὁ Στέφανος θὰ μὲ ἀναζητοῦσε καὶ θὰ μ' ἀνάγκαζε νὰ ξαναγυρίσω κοντά του. Μὴ μπορῶντας ν' ἀντισταθῶ στὸν ἔρωτά μου καὶ στὴν ἀγωνία μου, ξαναπῆρα κάποιο πρωῒ τὸ τραῖνο καὶ ξαναγύρισα στὸ Μιλάνο.

Ὅταν ἔφθασα στὴν πόλι, εἶχε νυχτώσει. Τὸ σπίτι τοῦ Στέφανου, τὸ σπίτι μας, ἦταν στὴν ὁδὸ Ντόρια κι' ἔφτασα ἐκεῖ σχεδὸν τρέχοντας. Ἀνέβηκα τὶς σκάλες σὰ νὰ μὲ κυνηγοῦσαν καὶ χτύπησα τὸ κουδοῦνι τοῦ διαμερίσματος τοῦ Στέφανου.

— Ποιὸς εἶναι; ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα μιὰ γυναικεία φωνή.

Εἶχαν περάσει σχεδὸν δυὸ μῆνες ἀπὸ τὴν ἀναχώρησί μου καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ἕνας ἔρωτας μπορεῖ νὰ πεθάνῃ καὶ στὴ θέσι του νὰ γεννηθῇ ἕνας ἄλλος... Ίσως αὐτὴ ἡ γυναῖκα νὰ ἦταν ἡ νέα σύζυγος τοῦ Στέφανου. Στὴ σκέψι αὐτὴ ἔνοιωσα νὰ μὲ πλημμυρίζῃ μιὰ ἀπροσδόκητη ἀδυναμία ψυχικὴ καὶ σωματική, ποὺ μ' ἀνάγκασε νὰ φύγω γρήγορα, σὰν νὰ μὲ κυνηγοῦσαν...

*

Ἀπὸ χθὲς εἶμαι κλεισμένη στὸ σπίτι μου, μὰ δὲν βρίσκω ἡσυχία. Ὁ Στέφανος, ποὺ μὲ βεβαίωνε πὼς θὰ μ' ἀγαποῦσε σ' ὅλη του τὴ ζωή, μὲ ξέχασε μέσα σ' ἕνα τόσο σύντομο διάστημα.

"Εξαφνα, ἀγαπηδῶ, γιατὶ τὸ κουδοῦνι τοῦ σπιτιοῦ χτύπησε σὰν τρελλό. Μόνο ὁ Στέφανος μπορεῖ νὰ μοῦ χτυπάῃ ἔτσι! Ἀνοίγω τὴν πόρτα καὶ τὸν βλέπω μπροστά μου. Μπαίνει καὶ κάθεται στὸ παληὸ πατρικό μου σπίτι, ποὺ τὸ γνώριζε ἀπὸ παιδί.

— Ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς ἤμουνα ἐδῶ; τὸν ρωτάω, ἐνῶ στέκω ὀρθὴ καὶ πιὸ μακρυὰ ἀπ' αὐτόν.

— Ὅλο αὐτὸ τὸν καιρό, ἔψαχνα νὰ σὲ βρῶ μὲ ἀπελπισία κι' ἐσύ, Ἕλντα, μὲ κυττάζεις ψυχρά;... Ἀμφιβάλλεις πάντα καὶ πιστεύεις μόνο τὸν ἑαυτό σου! Ὑπέφερα πάρα πολὺ καὶ γι' αὐτὸ εἶπα στὴν ἀδελφή μου τὴ Λίνα νάρθῃ μὲ τὸ κοριτσάκι της νὰ μείνῃ στὸ σπίτι μου καὶ νὰ μοῦ κρατήσῃ συντροφιά, γιατὶ ἔτσι, καθὼς ἤμουν μόνος, φοβόμουνα μήπως τρελλαθῶ.

»Χτὲς ἔμαθα πὼς ἦρθες νὰ μὲ γυρέψῃς καὶ πὼς ἔφυγες ἀμέσως. Ἀργότερα, ἕνας λήθαργος βάρυνε τὰ βλέφαρά μου καὶ τότε συνέβη τὸ πιὸ ἀπίστευτο πρᾶγμα. Σ' ὁρκίζομαι πὼς δὲν ὠνειρεύτηκα, γιατὶ δὲν κοιμόμουν. Εἶδα τὴ Ρένα, μὲ τὰ ἴδια αὐτὰ μάτια, ποὺ σὲ κυττάζουν, καὶ μοῦ εἶπε πὼς βρίσκεσαι ἐδῶ. Μοῦ εἶπε ἀκόμη, κλαίοντας, πὼς μὲ εἶχες συχωρέσει... Ἐκείνη ξέρει πὼς τὴ βοήθησα γιὰ νὰ τὴ σώσω, δίχως νὰ δισταστῶ. Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ἀποβλέπω στὸν ἔρωτά σου, ἂν εἶχα κάνει ἕνα τέτοιο ἔγκλημα. Ἴσως ἡ ἐκδίκησι τῆς Ρένας νὰ ἦταν ἡ ἀμφιβολία, ποὺ ἔτρεφες μέσα σου. Θέλω νὰ μὲ πιστέψῃς, Ἕλντα!...

Δὲν ἄκουγα πιά, γιατὶ ἔνοιωθα κι' ἐγὼ τὴν ἴδια χαρά, ποὺ ἔνοιωθε κι' ὁ Στέφανος. Σκεπτόμουνα πὼς ἡ Ρένα μᾶς εἶχε συχωρέσει καὶ πὼς δὲν ὑπάρχουν σύνορα ἀνάμεσα στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο...

Ε. ΡΟΖΙΕ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ὑπὸ σελήνην

Πρὸ ἡμερῶν περιπατῶν ὑπὸ λαμβρὰν σελήνην
κι' ἔχων βεβαίως σύμμαχον τὸν θεῖον μου σαγήνην
ἐσκέφθην' μετὰ θήλεος ἴνα ζευγαρωθῶμεν
κι' ὑπὸ σελήνην ἀργυρᾶν νὰ φεγγαροδουσθῶμεν.
Κι' ὑπὸ τὴν σκέψιν αὖν αὐτὴν τὴν εὐθαρσῶς γενναίαν
ἐπλεύρισον περιχαρὴς περιπατοῦσαν νέαν
κι' ἐξαγαγὼν τὸν πίλον μου κι' ὑποκλιθεὶς ἀβρῶς
κι' ἐν ὄψει τῆς ὡραίας μου στιλβούσης φαλακρὸς
—"Ω, μίς! τῆς εἶπον, ἔχομεν ἡμεῖς καθ'ἡκον πρώτιστον
(στον-
τὴν νύκτα ταύτην τὴν λαμβρὰν καὶ τὴν σεληνοφώτι-
ν' ἀράξωμεν πλησίστιοι εἰς πονηρὸν παγκάκιον
καὶ νὰ θαυμάσωμεν ἁμοῦ, ὦ Μίς, τὸ φεγγαράκιον!
Κι' ἐνῶ ἡ Δὶς ἐβάδιζεν ἀδιαφόρως μάλλον
ἔγωγε μετ' ἐξάψεων ποικίλων καὶ μεγάλων
—Ἐλθέ! τῆς ἐψιθύρισον ἀστέρας τὰ ὁρώμεν
κι' ὑπὸ σελήνην ἔξαλλον νὰ... σεληνιασθῶμεν!
Πλὴν φεῦ! τὸν γρίφον τῆς Διδοῦς οὐ-
(δαμπῶς δὲν ἔλυνον
κι' ἐνῶ ἐκραύγαζον αὐτή: «Θαύμασον
(τὴν πανσέληνον!»)
Τὴν τσάνδα της ἀνήγειρεν ἐκείνη μὲ
(μανίαν
καὶ τρὶς μοὶ τὴν κατέφερεν ὑπὸ ὀρ-
(θὴν γωνίαν.
Τρίπαξ τὴν ἐμβουθούνισεν στὴν κάραν
(μου σφοδρῶς
κι' ὑπὸ σελήνην ἔκτακτον κατὰ τὸν
(Φεβρουάριον,
ὦ παῖδες, ἀνεχώρησον κραυγάζων γο-
(ερῶς:
—Κλαῦσον μοι, μῆτερ, κλαῦσον μοι τὴν
(νύκτα μὲ φεγγάριον!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

✪ Κάπως πρόωρα ἄρχισαν οἱ ζυμώσεις γιὰ τὴν καλοκαιρινὴ σαιζόν.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἀπὸ τὸ «Περοκέ», ποὺ θὰ ἐγκαινιάσῃ ἐφέτος τὸ καλοκαίρι καινούργιο μουσικὸ θίασο μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Ντιριντάουα, ποὺ θὰ ἐμφανισθῇ γιὰ πρώτη φορὰ καὶ ὡς θιασάρχισσα.

Συνεργάτες τῆς Ντιριντάουας, στὴ νέα αὐτὴ καλλιτεχνικὴ ἐξόρμησι θὰ εἶναι ἡ Ρένα Βλαχοπούλου καὶ τὸ χορευτικὸ ζευγάρι Λίντα "Αλμα - Φλερύ.

— Τὸ δεύτερο καλοκαιρινὸ θέατρο, τοῦ «Σαμαρτζῆ», θὰ φιλοξενήσῃ καὶ ἐφέτος τὴν δημοφιλῆ δυάδα Φωτόπουλου — Ἠλιόπουλου, μὲ πρωταγωνίστρια πάλι τὴ Βίλμα Κύρου καὶ μ' ἐναρκτήριο ἔργο μιὰ κωμῳδία τοῦ Ἀλέκου Σακελλαρίου.

Σχετικὰ μὲ τὸν κ. Σακελλάριο ἐγνώσθη ὅτι ὕστερα ἀπὸ 65 ἔργα ποὺ ἔγραψε μαζὶ μὲ τὸ Χρ. Γιαννακόπουλο, διακόπτει ὁριστικὰ τὴν συνεργασία του μαζί του.

Τὸ τελευταῖο ἔργο τῆς διαλεκτῆς συγγραφικῆς δυάδος εἶναι ἡ ἐπιθεώρησις, ποὺ ἑτοιμάζει τὸ θέατρο «Παπαϊωάννου».

✪ Ἕνα ἄλλο βέβαιο ἀπὸ τώρα καλοκαιρινὸ μουσικὸ θέατρο θὰ εἶναι τὸ «Ντορέ». Πρόκειται γιὰ ἕνα νέο εἶδος θεάματος, στὸ στὺλ τῶν μεγάλων παριζιάνικων μιοῦζικ-χώλ, ποὺ θὰ παρουσιάσῃ γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα.

Θὰ εἶναι ἕνα συνεχὲς θέαμα μὲ νούμερα καὶ νέες ἀτραξιὸν ποὺ θὰ ἀρχίζῃ ἀπὸ τὶς 6 καὶ θὰ συνεκίζεται ἄνευ διακοπῆς ὡς τὶς 12, μὲ βασικὴ πρωτοτυπία τὴν ὀρχήστρα ποὺ θὰ ἔχῃ ξεχωριστὴ βαρύτητα, ἀφοῦ θὰ ἀποτελῆται ἀπὸ 20 ὄργανα, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τρεῖς ταυτοχρόνως μαέστρους.

✪ Τέλος, τὴν προνομιοῦχο τοποθεσία τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου, ὅπου πραγματοποιήθηκαν πέρυσι ρεκὸρ εἰσπράξεων μὲ τὸν «Ρωμαῖο καὶ τὴν Ἰουλιέττα», ποὺ ἀνέθαρσε ὁ Νίκος Χατζίσκος, διεκδικοῦν ἐφέτος ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἴδιο καὶ ἡ Κατερίνα, καὶ ἡ Βάσω Μανωλίδου μὲ τὸν Κώστα Μουσούρη.

✪ Ἡ νέα ἐπιθεώρησις, ποὺ παρουσιάζει αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα τὸ θέατρον «Κυβέλης» περιλαμβάνει τρία ἐνδιαφέροντα χορευτικά, τὸ «Λατέρνα πάρτυ», μὲ τὸν Φλερύ, τὴ Λίντα "Αλμα καὶ τὸ μπαλλέτο, τὸν «Κλέφτη», μιὰ ἰδιότυπη δημιουργία τοῦ Φλερὺ καὶ τῆς Λίντας καὶ ἕνα ταιγγάνικο «ἀνσάμπλ», μέσα στὸ ὁποῖο ἡ Ρένα Βλαχοπούλου θὰ λανσάρῃ τὸ νέο ταιγγάνικο τραγούδι «Γιὰ τὴν ἀγάπη της».

✪ Ἡ Εὔα Πολιουδάκη, παράλληλα μὲ τὴν ἰταλικὴ ταινία, στὴν ὁποία θὰ ἐμφανισθῇ τὸν Αὔγουστο, θὰ κάμῃ τὴν ἐμφανισί της καὶ σὲ μιὰ νέα ἑλληνικὴ ταινία τῆς («Ἀν. Ζερβός»). Στὸ φίλμ αὐτὸ ἡ Ἑλληνίδα στὰρ θὰ ὑποδυθῇ ἕνα προκλητικὸ μαννεκέν.

✪ Ἕνα ἀκόμα ἐνδιαφέρον καλλιτεχνικὸ εἰδύλλιο ἀναγγέλλεται ἀπὸ τὴν Ἰταλία. Ἡ χορεύτρια τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς Σάσα Ντάριο, γνωρίσθηκε στὴ Ρώμη μὲ ἕνα ζάπλουτο Ἀφρικανὸ βιομήχανο, ποὺ τὴν ἐρωτεύθηκε καὶ τῆς πρότεινε ἀμέσως γάμο. Ἔτσι ἡ Σάσα Ντάριο, ἀποφασισμένη νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ βιομήχανο, δὲν πρόκειται νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν Ἑλλάδα.

Στὸ μεταξύ, γιὰ τρίτη ἀκόμη φορά, ἡ Λυρικὴ Σκηνὴ μένει χωρὶς πρώτη χορεύτρια.

✪ Στὸ Βελγικὸ Κογκὸ σημειώνει μεγάλες ἐπιτυχίες ὁ γνωστὸς τενόρος τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς Ἀντώνης Καλαϊτζάκης. Μὲ τὴν προστασία τῆς ἐκεῖ ἑλληνικῆς Κοινότητος καὶ ἀλλων ξένων ὀργανώσεων, δίδει τακτικὰ συναυλίες μὲ διεθνὲς ρεπερτόριο,ποὺ συγκεντρώνουν πολλοὺς φιλομούσους.

✪ Στὴν ἐπιθεώρησι τῆς πίστας, ποὺ παρουσιάζει, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς Ἀποκριᾶς, γνωστὸ ἀθηναϊκὸ κέντρο, ὁ δημοφιλὴς τραγουδιστὴς Φώτης Πολυμέρης, ντυμένος πιερρότος, λανσάρει «Τὸ τραγοῦδι τοῦ πιερρότου», ποὺ ἔγραψε ὁ μαέστρος Θ. Παπαδόπουλος.

Στὴν ἴδια ἐπιθεώρησι ἔχουν ἐπίσης ἐνδιαφέρουσες ἐμφανίσεις ὁ Μίμης Κοκκίνης, ποὺ ἀνέρρωσε τώρα τελείως, ὁ Χρ. Τσαγανέας, ὁ Παρ. Οἰκονόμου, ὁ Χρ. Τσουκόος, ἡ ὄμορφη Λουκᾶ, κ. ἀ.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Περιπέτεια στὸ ταξὶ

Ποῦ νὰ τρέξῃ, ὅμως, ὁ χριστιανός. Διάλεξε τὴν ὁδὸ Φιλελλήνων γιατὶ ὑπολόγιζε ὅτι θἄκε λιγώτερη κίνησι, ἀλλὰ ἐκεῖ ἀκριβῶς ἔπεσε ἀπάνω σὲ μεγάλο νταβατοῦρι. Στὴ στροφὴ πρὸς τὸ Ζάππειο εἶχαν μπουκάρει τόσα αὐτοκίνητα ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ περάσῃ, καὶ φυσικά, σταμάτησε.

—Τί ἤρθες ἀπὸ δῶ, γρουσούζη; φώναξε ἡ Ξανθίππη στὸν σωφέρ. Γιὰ καλὸ σὲ πήρα; Ποῦ σὲ πέτυχα! Ποῦ σὲ πέτυχα!

Ὁ σωφὲρ ἦταν κατὰ σύμπτωσιν ἕνας καθόλου νὰ τὸ καταλάβῃ. Γιατὶ μόλις τὸ τρεχούμενο προχώρησε λιγάκι κονταστάθηκε κι' ὕστερα προχώρησε λίγο ἀκόμα καὶ πάλι κοντοστάθηκε κι' ὕστερα στάθηκε γιὰ καλὰ στὸ Ζάππειο μπροστὰ στὸ σῆμα τοῦ ἀστυφύλακα τῆς Τροχαίας. Ἡ-δὴ ἡ κ. Ξανθίππη ἄρχισε κι' ὅλας νὰ χάνῃ τὴν ὑπομονή της.

—Τί συμβαίνει; Γιατί σταμάτησες πάλι; ρώτησε τὸν σωφέρ.

—Τροχαία, μαντάμ.

—Δὲν πάει στὴν ὀργή!

Ὁ σωφὲρ δὲν ξεκινοῦσε περιμένοντας βέβαια, τὸ σῆμα. Ἀλλὰ ἡ κ. Ξανθίππη ἄρχισε νὰ φουρτουνιάζῃ:

—Ἔ, ἄντε, λοιπόν!

—Μὰ τί μοῦ τὸ λέτε ἐμένα κυρία; Μπορῶ νὰ ξεκινήσω χωρὶς νὰ μοῦ κάνῃ σινιάλο ὁ τροχαῖος;

Κατέβασε τὸ τζάμι ἡ Ξανθίππη κι' ἔβαλε φωνὴ πρὸς τὸν... τροχαῖο:

—Ἔεεεε, κὺρ-ἀστυφύλακα! Κύττα κι' ἀπὸ δῶ λιγάκι! Θὰ νυχτωθοῦμε ἐδῶ πέρα;

Κι' ἐπειδὴ ὁ ἀστυφύλακας εἶχε γυρισμένη τὴ πλάτη κι' οὔτε ἄκουγε, κάνοντας σήματα στ' ἄλλα αὐτοκίνητα ἔβραζε ἡ Ξανθίππη:

—Ὁρίστε μας! Σοῦ κοπανᾶνε στὸ κεφάλι τὴν περικεφαλαία τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ νομίζουν ὅτι κάτι κάνουν. Μὴ χειρότερα Παναγία μου! Μὴ χειρότερα!

Τέλος ὁ τροχαῖος ἔστριψε, ἔκανε «σινιάλο» στ' αὐτοκίνητα καὶ τὸ ταξὶ μπῆκε στὴν ὁδὸ Φιλελλήνων.

—Δόξα σοι ὁ Θεός! ἔκανε ἡ Ξανθίππη. Τρέχα τώρα!

—Μπᾶ, ποὺ νὰ σᾶς πάρῃ ἡ ὀργή! ὁρύεται ἡ Ξανθίππη.

ἀγαθὸς ἄνθρωπος κι' ἀντὶ νὰ θυμώσῃ γύρισε νὰ ἀπολογηθῇ:

—Μὰ ἐγὼ φταίω, κυρία; Δὲν βλέπετε τί γίνεται;

—Μωρὲ βιάζομαι, Καταλαβαίνεις;

—Μὰ τί νὰ σᾶς κάνω; Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ σᾶς πάω μιὰ ὥρα ἀρχήτερα; Συνωστισμός, βλέπετε, συνωστισμός!

—Τράβα μωρὲ γρουσούζη! Δὲν βλέπεις τοὺς ἄλλους ποὺ προχωράνε;

Κάποτε, τέλος, προχωρήσαν τ' ἄλλα τροχοφόρα καὶ μπόρεσε νὰ προχωρήσῃ καὶ τὸ ταξί. Ἀλλὰ κάθε λίγο καὶ λιγάκι σταματοῦσε. Καὶ κάθε ποὺ σταματοῦσε βογγοῦσε ἡ Ξανθίππη:

—Οὔφ!

Κι' ὕστερα:

—Πούφ!

Φυσοῦσε καὶ ξεφυσοῦσε καὶ τάραζε μὲ τὸν σωφὲρ ποὺ τὸν ἔλεγε «γρουσούζη» καὶ «ἄνικανο» κι' ἐκεῖνος ὁ δύστυχος ξεροκατάπινε κι' ἔλεγε ἀπὸ μέσα του ποῦ τὸ πέτυχε αὐτὸ τὸ κελεπούρι. Σὲ μιὰ στιγμὴ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ διαμαρτυρήθηκε:

—Μὰ κυρία, ἀμάζι εἶναι αὐτό, δὲν εἶνε ἀεροπλάνο! Τί νὰ κάνω; Νὰ καβαλλήσω τ' ἄλλα αὐτοκίνητα καὶ νὰ περάσω;

Καὶ ἡ Ξανθίππη:

—Τράβα γρουσούζη! Ἄσε τὴν πάρλα! Βιάζομαι, καταλαβαίνεις;

Ἀπάνω, ἐκεῖ, στὴ πλατεία τοῦ Συντάγματος ἀκριβῶς καθὼς ἔτρεχε ὁ δύστυχος σωφὲρ γιὰ νὰ προσπεράσῃ ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο πῆγε νὰ χτυπήσῃ κάποιον τζαναμπέτη.

—Σταμάτα! φώναξε ἐκεῖνος. Τὰ στοιχεῖα σου! Ἔτσι τρέχει ὁ κόσμος ἐ; Μέσ' στὰ ὅλα; Παρὰ λίγο νὰ μὲ πάρῃς κάτω ἀπ' τὶς ρόδες σου.

Ἔξω φρενῶν ὁ τζαναμπέτης εἶχε τρέξει, προσπέρασε τὸ ταξί, στάθηκε μπροστὰ καὶ μιλοῦσε στὸν σωφὲρ καταγανακτισμένος. Ὁπότε πῆρε τὸ λόγο ἡ Ξανθίππη:

—Ἄε πήγαιν' ἀπὸ κεῖ βλάκα! Σ' ἔκοψε; Δὲν σ' ἔκοψε. Τί θέλεις, λοιπόν, καὶ φωνάζεις;

Φρύαξε ὁ τζαναμπέτης:

—Ἐσὺ τί ἀνακατεύεσαι, κυρά μου;

—Πῶς νὰ μὴν ἀνακατεύωμαι; Βιάζομαι νὰ πάω στὴν δουλειά μου!

—Μωρὲ τί μᾶς λές; Σκοτιστήκαμε!

Ὁπου ἀνάπαδα στὴ θέσι της ἡ Ξανθίππη:

—Βρὲ ἠλίθιε θὰ φύγῃς ἀπὸ κεῖ; Δὲν φτάνει ποὺ ἔχεις τὴν στραβομάρα σου κι' ἤλθες νὰ πέσῃς παραλίγο στὶς ρόδες τοῦ αὐτοκινήτου παρὰ ζητᾶς καὶ ρέστα; Ἄε πήγαινε ἀπὸ κεῖ, χαμένε!

Ὅπου στήνεται ἕνας τρικούβερτος καυγᾶς, μαζεύεται κόσμος, σταματᾶ ἡ κυκλοφορία, τρέχει κι' ὁ ἀστυφύλακας.

—Τί συμβαίνει;

Λέει ὁ σωφέρ, λέει ἡ Ξανθίππη, λέει ὁ τζαναμπέτης, λένε οἱ αὐτόκλητοι μάρτυρες ποὺ εἶδαν καὶ παρακολουθοῦσαν τὴν σκηνὴ κι' ὁ ἀστυφύλακας ζητᾶ τὴν ἄδεια τοῦ σωφὲρ καὶ τὰ στοιχεῖα του.

—Μπᾶ ποὺ νὰ σᾶς πάρῃ ἡ ὀργή, ὁρύεται ἡ Ξανθίππη. Ἐπὶ τέλους κατάστασις εἶναι αὐτή; Οὔτε ἕνα αὐτοκίνητο δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πάρῃ γιὰ νὰ πάῃ στὴ δουλειά του; Ἐμ βέβαια καὶ ἡ κουτὴ Μαρία ἔχει ἀποκτήσει αὐτοκίνητο καὶ γέμισε ἡ Ἀθήνα καὶ δὲν μπορεῖ κανένας νὰ κυκλοφορήσῃ παρὰ στριμώχνονται ὅλοι σ' ἕνα σπάνιο σπάνιο ἄλλον καὶ γίνεται αὐτὸ ραβαΐσι κι' αὐτὸ λέγεται συγκοινωνία κι' ἡ Ἀθήνα λέγεται πολις! Ὁτοὺ νὰ μὴ βασκαθῆτε ὅλοι σας! Ὁτοὺ νὰ μὴ βασκαθῆτε!...

Ἀπάνω ἐκεῖ ζυγώνει ἄλλο ἕνα ταξὶ τὴν Ξανθίππη καὶ ὁ σωφὲρ τῆς ἀπευθύνει τὸν λόγο:

—Νὰ σᾶς πάω ἐγώ, μαντάμ;

—Δὲν πᾶς κι' ἐσὺ στὴν ὀργή, χριστιανέ μου! Ἄσε με στὸ χαλί μου!

Καὶ τραβᾶ τὸν δρόμο της μὲ τὰ πόδια, γκρινιάζοντας, βρίζοντας, προκαλῶντας, μὲ τὸ ζουνάρι λυμένο γιὰ καυνᾶ καὶ τὸ αἰώνιο ρεφραὶν στὸ στόμα:

—Ἐμ βέβαια καὶ ἡ κουτὴ Μαρία ἔχει αὐτοκίνητο! Τρομάρα μας! Τρομάρα μας!

Δ. ΨΑΘΑΣ

✪✪

"Οταν οἱ γιατροὶ εἶναι μπερῆδες...

Ὁ γιατρὸς Κ. Χ. στὴν ἐπαρχιακὴ πόλι, ποὺ ἐμενε, εἶχε μεγάλη πελατεία. Ἦταν ἕνας φίλος τοῦ κρασιοῦ καὶ παραμελοῦσε τοὺς ἀρρώστους του. Σὲ μιὰ ἐπιδημία γρίπης, λοιπόν, τὸν πίεσαν ν' ἀφήσῃ τὸ ποτήρι καὶ νὰ πάῃ στοὺς ἀρρώστους του.

—Δὲν πειράζει, ἂν δὲν τοὺς ἐπισκεφθῶ ἀπόψε, δικαιολογήθηκε. Οἱ τρεῖς ἔχουν τέτοια χάλια, ποὺ ὅλοι οἱ γιατροὶ τοῦ κόσμου δὲν μποροῦν νὰ τοὺς σώσουν! Ἐνῶ οἱ ἄλλοι τρεῖς ἔχουν τέτοια γερὴ κράσι, ποὺ ὅλοι οἱ γιατροὶ τοῦ κόσμου δὲν μποροῦν νὰ τοὺς ξεκάνουν!...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Χρυσταλένια Πετράκη, ποὺ ζῆ μὲ τὴ μητέρα της φτωχικὰ καὶ μὲ στερήσεις σ' ἕνα ὑπόγειο, καὶ ποὺ ἀνελπιστεύεται νὰ πάρη ἕνα πλούσιο ἄντρα, προσκαλεῖται ἀπὸ τὴ Τζούλια Φωτίου, μιὰ πλούσια συμμαθήτριά της σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ πάρτυ στὴν Κηφισιά, ὅπου γνωρίζεται μὲ τὸν Θέμο Καλνῆ, ἕνα συμπαθητικὸ τραπεζιτικὸ ὑπάλληλο. Οἱ δυὸ νέοι ἐρωτεύονται καὶ σὲ μιὰ ἐκδρομή τους στὴν Πάρνηθα ὁ Θέμης ἐξομολογεῖται στὴ Χρυστίνα ὅτι εἶναι φτωχός. Μὰ καὶ ἐκεῖνη τοῦ μιλάει γιὰ τὴ φτώχεια της καὶ ἀποφασίζουν νὰ ποῦν στοὺς δικούς τους ὅτι θὰ παντρευτοῦν. Ἡ μητέρα τῆς Χρυστίνας ὅμως πείθει τὴν κόρη της ν' ἀρνηθῆ αὐτὸ τὸ γάμο, γιὰ νὰ μὴ δυστυχήσῃ ὅπως ἐκείνη. Ἔτσι ἡ Χρυστίνα ἐξηγεῖ στὸν Θέμη ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ τὸν παντρευτῆ ἀμέσως, καὶ τοῦ ζητάει νὰ βλέπωνται σὰν φίλοι. Ἐκεῖνος ὅμως ἀρνεῖται καὶ φεύγει. Ἡ Χρυστίνα ἀποφασίζει νὰ ἐργασθῆ ὡς δακτυλογράφος καὶ προσλαμβάνεται στὶς «Γενικὲς Ἐπιχειρήσεις» τοῦ Πάνου Χρυσοΐδη, ποὺ ἀρχίζει νὰ τὴν πολιορκῆ. Γιὰ νὰ τὸν κάνη νὰ τὴν ἐρωτευθῆ, δέχεται νὰ πάη μαζί του στὸ Λουτράκι. Ὁ Χρυσοΐδης τῆς προσφέρει ἕνα μεγάλο ποσὸ γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὴν ἀγάπη της, μὰ ἡ Χρυστίνα σκίζει τὸ τσέκ καὶ φεύγει γιὰ νὰ γυρίσῃ μόνη της στὴν Ἀθήνα. Στὸ λεωφορεῖο συναντάει τὸ Θεώνη Καλνῆ, ποὺ τῆς λέει ὅτι ὁ ἀδελφός της ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν ἀγαπάη. Ἡ Χριστίνα ξαναρχίζει τὶς σχέσεις της μὲ τὸν Θέμη κι' ἐκείνος, σὲ μιὰ ἐκδρομή τους στὸ Καβοῦρι, τῆς προτείνει ν' ἀναγγείλουν τοὺς ἀρραβῶνες τους. Μὰ μέσα της κάτι τὴν ἐμπόδιζε νὰ πῆ γρήγορα τὸ ναί...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ ἔσχισε τὸν ἀέρα, καὶ μέσα στὸ χρυσαφὶ φῶς τοῦ δειλινοῦ, ὁ Θέμης κι' ἡ Χρυστίνα εἶδαν μὲ τρόμο ἕνα κορμὶ νὰ πέφτη ἀπὸ κάποιο ψηλὸ βράχο ἴσια στὴ θάλασσα.

— Αὐτοκτονία! φώναξε ὁ Θέμης καὶ πετάχτηκε.

— Κάποια γυναῖκα...

Τὸ κορμὶ ἔπεσε σχεδὸν μπροστά τους κάτω, στὰ νερὰ τοῦ κόλπου. Εἶδαν μιὰ στιγμὴ δυὸ χέρια νὰ ὑψώνωνται, ἔπειτα τίποτα...

Σὰν ἀστραπή, ὁ Θέμης κατρακύλησε τὸ ἀπόκρημνο μονοπάτι, πέταξε τὸ ἐπανωφόρι του, τὸ σακκάκι του, καὶ ὅπως ἦταν, βούτηξε στὸ νερό, ποὺ εἶχε ἀρκετὸ βάθος ἐκεῖ. Ἡ Χριστίνα κατέβαινε κι' αὐτὴ ὅσο μποροῦσε πιὸ γρήγορα καὶ τοῦ φώναζε μὲ ἀγωνία:

— Πρόσεχε Θέμη! Πρόσεχε!

Ὅταν ἔφθασε κάτω, εἶδε τὸν ἀγαπημένο της νὰ τραβᾶη μὲ ἀρκετὸν κόπο κάποιο κορμὶ προς τὰ ἔξω. Τὰ ροῦχα του τὸν βάραιναν, κι' ὅταν ἔφτασε στὴν ἀκρογιαλιὰ ἦταν λαχανιασμένος. Ὡστόσο μπόρεσε κι' ἀκούμπησε τὸ κορμὶ στὴν ἄμμο. Ἔκανε πολὺ κρύο τώρα, κι' εἶχε σκοτεινιάσει ἀρκετά. Ψυχὴ δὲν βρισκόταν ἐκεῖ, κανένας δὲν εἶχε πάρει εἴδησι γιὰ τὴν αὐτοκτονία, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δυό. Τότε τράβηξε ἡ Χριστίνα, μὲ φόβο, τὰ πλούσια μαῦρα μαλλιά, ποὺ σκέπαζαν τὸ πρόσωπο τῆς αὐτόχειρος. Καὶ μιὰ κραυγὴ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη της:

— Ἡ Νινέτ!

— Τὴν ξέρεις; ρώτησε ὁ Θέμης.

— Ναί. Εἶναι μία συμμαθήτρια μου. Ἡ Νινέττα Πετρωνᾶ...

— Αὐτὴ ποὺ κλέφτηκε; ρώτησε μὲ κατάπληξι ὁ νέος.

— Ναί, αὐτή...

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Πῶς βρέθηκε μόνη ἐδῶ;

— Πέθανε; ψιθύρισε μὲ τρόμο ἡ Χριστίνα.

Ὁ Θέμης ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὴν καρδιὰ τῆς κοπέλλας.

— Μοῦ φαίνεται πὼς ὑπάρχει κάποια ἐλπίδα, εἶπε, κι' ἄρχισε νὰ τῆς κάνη ἀναπνευστικὲς κινήσεις...

Τὰ δόντια του χτυποῦσαν ἀπὸ τὸ κρύο.

— Θ' ἀρρωστήσης ἐσύ! εἶπε ἡ Χριστίνα μὲ ἀπελπισία.

— Μὴ μὲ συλλογίζεσαι ἐμένα. Τρέχα ὅσο μπορεῖς πιὸ γρήγορα, καὶ εἰδοποίησε τοὺς ἄλλους. Νάρθῃ αὐτοκίνητο, νὰ τὴν πᾶμε στὸ Σταθμὸ τῶν Πρώτων Βοηθειῶν. Ἴσως μπορέσουμε νὰ τὴ γλυτώσουμε.

Ἄρχισε ἡ Χριστίνα νὰ τρέχη πρὸς τὰ μέσα. Δάκρυα κυλοῦσαν στὰ μάγουλά της. Τὴν εἶχε λυπηθῆ ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της τὴν ὅμορφη καὶ πλούσια Νινέτα, τὴν ἔξυπνη, τὴν εὐτυχισμένη. Κι' ἐνῶ ἔτρεχε, βασάνιζε τὸ κεφάλι της νὰ μαντέψη.

«Γιατί; Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ φτάσῃ ἔτσι γρήγορα στὸ σημεῖο ν' αὐτοκτονήσῃ;».

Μόλις ἄκουσαν τὰ νέα της, ξεσηκώθηκαν ὅλοι. Ἄλλος πῆγε γι' αὐτοκίνητο, ἄλλοι ἔτρεξαν νὰ βοηθήσουν ἐπὶ τόπου.

Μόλις ἔβεικνε κάποια σημεῖα ζωῆς ἡ ἄμοιρη Νινέττα, ὅταν τὴν ἔβαλαν στὸ αὐτοκίνητο. Τὴν πῆγαν στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν. Τὴ συνώδευαν ὁ Θέμης κι' ἡ Χριστίνα.

— Νὰ εἰδοποιήσουμε τοὺς δικούς της, εἶπε ὁ Θέμης.

Ἡ Χριστίνα, ὅμως δὲν τὸν ἄφησε.

— Ἄσε νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ πάη. Ἴσως νὰ μὴ πρέπη νὰ τὴ δοῦνε οἱ δικοί της.

Πάλεψαν πολλὴ ὥρα ὥσπου νὰ τὴν ξαναφέρουν στὴ ζωή. Ἐπὶ τέλους, κάποτε, ἄνοιξε τὰ μάτια της, καὶ τὸ πρόσωπό της πῆρε πιὸ ζωντανὴ ὄψι.

— Ποῦ βρίσκομαι; ψιθύρισε μὲ χείλη πελιδνά.

Ἡ Χριστίνα ἔσκυψε στοργικὰ πάνω της.

— Νινέττα! Μὴ φοβᾶσαι. Εἶμαι κοντά σου ἐγώ...

Τὰ μεγάλα τσιγγάνικα μάτια τῆς μικρῆς στηλώθηκαν ἀπάνω της, γεμᾶτα τρόμο.

— Ἐσύ; Ποῦ βρέθηκες ἐσύ;

— Θὰ τὰ μάθης ὅλα σιγὰ-σιγά. Τώρα ἡσύχασε...

— Θέλεις νὰ εἰδοποιήσουμε τοὺς δικούς σου; ρώτησε ὁ Θέμης.

Πετάχτηκε, τρέμοντας σύγκορμη.

— Ὄχι! Ὄχι! Σᾶς ἱκετεύω!...

Ὁ γιατρὸς ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε,τὴν ἀνάγκασε νὰ πλαγιάση.

— Φρόνιμα. Καλά, δὲν εἰδοποιοῦμε κανένα, ἂν καθήσης φρόνιμα

Τὴν ξάπλωσαν σ' ἕνα κρεβάτι, κι' ὁ γιατρὸς διέταξε νὰ μείνη ἡσυχη καμμιὰ ὥρα.

— Κι' ἔπειτα, τῆς εἶπε χαμογελῶντας, θὰ μᾶς δώσης τὸ λόγο σου πὼς δὲν θὰ ξανακάνης τὴν ἴδια τρέλλα καὶ θὰ πᾶς ἡσυχα-ἡσυχα σπίτι σου...

— Μεῖνε κοντά μου, ἐσύ, παρακάλεσε ἡ Νινέττα τὴ Χριστίνα.

— Πρέπει νὰ μείνης! τῆς ψιθύρισε ὁ Θέμης. Ἐγὼ θὰ ξαναρθῶ σὲ μιὰ ὥρα. Κι' ἂν εἶναι ἀνάγκη, θὰ εἰδοποιήσουμε τοὺς δικούς της. Προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃς. Βλέπω μιὰ βαθειὰ ἀπελπισία στὰ μάτια της...

Ἡ Χριστίνα κάθησε στὸ διπλανὸ κρεβάτι τῆς παληᾶς της συμμαθήτριας. Τῆς χάϊδεψε ἁπαλὰ τὸ χέρι. Στὴν ἀρχή, ἡ Νινέττα ἔμενε ἀκίνητη, σὰν πέτρινο ἄγαλμα. Λίγο-λίγο, ἄρχισε νὰ ζωντανεύῃ. Κι' ἡ ἐκμυστηρευσί της ἀκούστηκε κομμένη ἀπὸ ἀναφυλλητά. Δυὸ-τρεῖς φορὲς τῆς εἶπε ἡ Χριστίνα:

— Σῶπα!... Σοῦ κάνει κακό...

Ἡ Νινέττα ὅμως ψιθύρισε ἄγρια:

— Ὄχι, μοῦ κάνει καλό! Ἴσως μπορέσης νὰ μοῦ δώσης κάποια συμβουλὴ ἐσύ.

— Ἐγώ; ρώτησε φοβισμένη ἡ Χριστίνα. Τί ξέρω ἐγώ;

— Ἐσὺ εἶσαι εὐτυχισμένη! ἀναστέναξε ἡ Νινέττα, καὶ τὰ χείλη της τρεμούλιασαν ἕτοιμα γιὰ κλάμμα. Δὲν εἶσαι πλούσια ἐσύ! Γι' αὐτὸ εἶσαι εὐτυχισμένη...

Τὸ δράμα τῆς Νινέττας

Ἔτσι ἄρχισε τὴ διήγησί της ἡ Νινέττα:

— Εἶχα ἀπόφασι νὰ σπουδάσω. Μ' ἄρεσε, τὸ ξέρεις, ἡ μουσική. Εἶχα προχωρήσει πολὺ στὸ πιάνο, κι' εἶχα ὡραία φωνή. Τ' ὄνειρό μου ἦταν νὰ γίνω πιανίστα καὶ τραγουδίστρια μαζί. Πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο ὅμως, γνώρισα τὸ Νίκο Καζαντζῆ...

Σταμάτησε καὶ δυσκολεύτηκε νὰ στερεώσῃ τὴ φωνή της, γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ:

— Τὸν γνώρισα στὸ σπίτι τῆς Τζούλιας. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ μὲ εἶδε, ἔκανε πὼς μ' ἐρωτεύτηκε. Τὸν ἀγάπησα κι' ἐγὼ τρελλά. Ξέρεις πὼς ἦταν φτωχός. Οἱ δικοί μου, οὔτε ν' ἀκούσουν γιὰ γάμο. Πῶς τέλειωσα τὸ σχολεῖο κι' ἐγὼ δὲν ξέρω. Θυμᾶσαι πούγινα κακὴ μαθήτρια στὸ τέλος...

— Ναί, δὲν διάβαζες.

— Δὲν εἶχα μυαλὸ γιὰ μαθήματα! Ὅλη μου ἡ σκέψι ἦταν πῶς νὰ πείσω τοὺς δικούς μου νὰ πάρω τὸ Νίκο...

— Κι' ὅταν ἀπελπίστηκες, δέχθηκες νὰ σὲ κλέψη.

— Ναί... Αὐτὸς μοῦ τὸ πρότεινε:

»— Νὰ τοὺς φέρουμε πρὸ τετελεσμένου γεγονότος», μοῦ εἶπε.

— Καὶ σ' ἔκλεψε;

— Ναί, στέναξε ἡ Νινέττα. Μ' ἔκλεψε. Δηλαδή, ἔφυγα νύχτα ἀπὸ τὸ σπίτι, μὲ τὴ βαλίτσα μου. Ἔβαλα ὅλα μου τ' ἀτομικὰ χρυσαφικά, γιὰ νὰ ζήσουμε τὸν πρῶτο καιρό...

— Κι' ἦσουν σίγουρη πὼς θὰ σὲ συγχωροῦσαν καὶ θὰ σοῦδιναν τὴν προῖκα σου;

— Ἐγὼ δὲν ἤμουν διόλου σίγουρη, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα μ' ἀναφυλλητά. Ἴσα-τσα, τὸ ἤξερα πὼς ὁ πατέρας μου εἶναι ἀμετάπειστος. Ὁ Νίκος ὅμως λογάριαζε ἐντελῶς διαφορετικὰ τὰ πραγματα. Ἦταν βέβαιος, ὅτι ὁπωσδήποτε, μετὰ ἐλάχιστον καιρό, θὰ μὲ συγχωροῦσαν...

— Λοιπόν;

— Πήγαμε στὴ Θεσσαλονίκη. Ἐκεῖ πούλησα ἀμέσως κάνα-δυὸ κοσμήματα, καὶ ζήσαμε καλὰ λίγες ἡμέρες. Κι' ἀπὸ κει γράψαμε στὸν πατέρα.

Σταμάτησε, σὰν ξεψυχισμένη.

— Κι' ὁ πατέρας σου, δὲν συγχώρησε; ρώτησε ἡ Χριστίνα.

— Ὁ πατέρας ἀποκρίθηκε πὼς θὰ μοῦ δώσῃ τὴ νόμιμη μοῖρα. Καὶ πὼς τὴν ὑπολοιπη περιουσία του θὰ τὴ διέθετε σὲ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα...

— Τὸ πίστευε σοβαρὰ αὐτὸ ποῦγραφε;

— Δὲν ξέρω. Πάντως ἔτσι ἔγραφε.

— Μὰ κι' ἡ νόμιμη μοῖρα, θὰ ἦταν ἀρκετή, εἶπε συλλογισμένη ἡ Χριστίνα. Ἀφοῦ ἔχετε τόση περιουσία...

— Ἡ νόμιμη μοῖρα; γέλασε πικρὰ ἡ Νινέττα. Τουλάχιστον δύο χιλιάδες λίρες.

— Δυὸ χιλιάδες λίρες! ἀπόρησε ἡ Χριστίνα.

— Σοῦ φαίνονται πολλά;

— Ρωτᾶς;...

— Ὁ Νίκος ὅμως... Ὁ Νίκος...

Σταμάτησε, πνιγμένη πάλι στ' ἀναφυλητά.

— Δὲν τοῦ φάνηκαν ἀρκετά;

— Ἄλλαξε ἀμέσως στάσι. Ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος. Μὲ πίεσε νὰ γράψω καὶ νὰ ξαναγράψω στὸν πατέρα, νὰ τὸν φοβερίσω πὼς θὰ πάω δικαστικά. Ἔγραψα ἐγὼ γράμματα ποὺ οὔτε τὰ πίστευα. Κι' οἱ ἀπαντήσεις ἀραίωσαν, ὥσπου σταμάτησαν. Μία μέρα, ἦρθε καὶ μᾶς ηὗρε ἕνας δικηγόρος καὶ μᾶς εἶπε, ὅτι ὁ πατέρας ἔγραψε κιόλας τὴ διαθήκη του κι' ἄφησε ὅλη του τὴν περιουσία σὲ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα. Μᾶς ἔστελνε ἐμᾶς ἀκριβῶς δυὸ χιλιάδες λίρες.

— Εἴχατε παντρευτῆ νόμιμα; ρώτησε ἡ Χριστίνα.

— Φυσικά. Ἀμέσως παντρευτήκαμε νόμιμα.

— Λοιπόν;

— Ὁ Νίκος πῆρε ὁ ἴδιος στὰ χέρια του αὐτὰ τὰ λεπτά. Κάμποσες μέρες, φάνηκε νὰ ξαναγίνεται ὅπως τὸν πρῶτο καιρό, καλὸς μαζί μου, εὐγενικός, γελαστός.

» Ἐγὼ πετοῦσα στὰ σύννεφα.

»— Θὰ μείνουμε, τοὺλεγα, ἐδῶ στὴ Θεσσαλονίκη. Θὰ γραφτῆς ἐδῶ στὸ Πανεπιστήμιο, θὰ πάρης τὸ δίπλωμά σου, κ.' ἔπειτα θὰ ἐργαστῆς. Καλύτερα ἐδῶ ποὺ δὲν μᾶς ξέρουν, παρὰ στὴν Ἀθήνα.

» Συμφωνοῦσε μὲ ὅλα ὅσα τοὔλεγα. Ἐγὼ τὸν πίεζα νὰ φύγουμε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο. Ν' ἀγοράσουμε μ' αὐτὰ τὰ χρήματα ἕνα σπίτι, νὰ κατοικοῦμε στὸ ἕνα πάτωμα καὶ νὰ νοικιάζουμε τὸ ὑπόλοιπο. Μὲ τὸ ἐνοίκιο θὰ ζούσαμε οἰκονομικά. Θὰ ἐργαζόταν λίγο κι' αὐτὸς γιὰ νὰ ζήσουμε, ὥσπου νὰ πάρη τὸ δίπλωμά του...

— Δὲν ἤθελε; ρώτησε ἡ Χριστίνα.

Κούνησε τὸ κεφάλι της θλιμμένη.

— Δὲν μοὔλεγε ὄχι. Ἀλλὰ δὲν φεύγαμε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου.

» Ὥσπου προχθὲς τὸ βράδυ...

Σταμάτησε, μὲ τὰ μάτια μεγάλα, πελώρια.

— Καὶ τί ἔκανε;

— Ἦταν ἄλλος ἄνθρωπος. Στὴν ἀρχὴ νόμισα πὼς ἦταν μεθυσμένος. Ἔπειτα κατάλαβα πὼς δὲν εἶχε πιῆ κρασί. Φαινόταν μεθυσμένος ἐπειδὴ δὲν ἤξερε πῶς νὰ μοῦ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθεια. Στὸ τέλος μοῦ τὰ ξεφούρνισε μονορούφι, κυνικά.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! εἶπε ἡ Χριστίνα. Τί σοῦ εἶπε;

Ἀνάσανε ἡ κοπέλλα βαθειά, καὶ κάμποση ὥρα ἀγωνίστηκε νὰ πάρη τὴ δύναμι γιὰ νὰ μιλήσῃ.

— Μοῦ εἶπε ὅτι δὲν μ' ἀγάπησε ποτέ...

— Νινέττα! ξεφώνησε ἡ Χριστίνα.

— Ναί... Ὅτι δὲν μ' ἀγάπησε ποτέ! Ὅτι εἶχε βάλει ἰδανικὸ νὰ μὲ πάρη μόνο καὶ μόνο γιὰ τὴν προῖκα μου. Ὅτι ὁπωσδήποτε θὰ μ' ἔκανε εὐτυχισμένη, ἐπειδὴ θὰ εἶχε ὑποχρέωσι νὰ μὲ κάνη εὐτυχισμένη.

— Καὶ τὰ λεφτά σου;...

— Στάσου. Μοῦ εἶπε ὅτι εἶχε κάνει τὸ σχέδιο νὰ πάρη ἕνα μέρος τῆς περιουσίας μου καὶ μ' αὐτὸ νὰ προικίσῃ τὶς δυὸ ἀδελφές του ποὺ ἦταν μαγαλοκοπέλλες καὶ δὲν παντρεύονταν χωρὶς προῖκα. Ἔπειτα εἶχε κι' ἄλλη μιὰ σπουδαία ὑποχρέωσι σὲ κάποια γυναῖκα ποὺ εἶχε ἀγαπήσει παράφορα. Αὐτὴ τὴ γυναῖκα τὴν ἀγαποῦσε ἀκόμα, κι' ἦταν καὶ μητέρα τοῦ παιδιοῦ του...

—Τοῦ παιδιοῦ του; ξεφώνισε ἡ Χριστίνα.

— Ναί. Εἶχε μιὰ γυναῖκα, χωρὶς στεφάνι, κι' ἕνα παιδὶ νόθο. Εἶχαν ἀποφασίσει ὅλοι μαζὶ νὰ μὲ παντρευτῆ ἐμένα, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴ γυναῖκα αὐτή, καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ παιδί του.

Ἡ Χριστίνα ἄκουγε μ' ἀνοιχτὸ στόμα.

— Δὲν πιστεύω λέξι! φώναξε βραχνά. Δὲν εἶναι δυνατόν...

Δὲν ἀποκρίθηκε ἡ Νινέττα. Σὲ λίγο, εἶπε βραχνά:

— Τὶς δυὸ χιλιάδες λίρες τὶς ἔφαγε... Τὶς χάρισε, μοῦ φαίνεται, στὴ γυναῖκα αὐτή, στὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ του...

— Μὰ αὐτὸ εἶναι κλοπή, εἶναι ἀπάτη. Πρέπει νὰ τὸν πᾶς στὸ δικαστήριο.

— Στάσου, δὲν τέλειωσα ἀκόμα.

— Κι' ἄλλα. Ὑπάρχουν κι' ἄλλα χειρότερα;

— Μοῦ εἶπε ὅτι δὲν ἔχει χρήματα γιὰ νὰ ζήσουμε, καὶ μὲ συμβούλεψε νὰ γυρίσω στοὺς δικούς μου:

» Στὸ κάτω - κάτω, δὲν ἔχασες τίποτε, μοῦ εἶπε. Ἔ, γνώρισες τὴν ἀγάπη. Δὲν εἶναι κακό. Δὲν σὲ ἀτίμασα. Σ' ἔκανα νόμιμη γυναῖκα μου. Ἀφοῦ οἱ γονεῖς σου εἶναι ἔτσι ἀνένδοτοι, τί φταίω ἐγώ; Νὰ πᾶς στὸν πατέρα σου, νὰ τὸν πείσης ν' ἀκυρώσῃ τὴ διαθήκη του. Κι' οὔτε γάτα, οὔτε ζημιά. Ἔχασε δυὸ χιλιάδες λίρες. Σταγὸν ἐν τῷ ὠκεανῷ γιὰ σένα. Γιὰ μένα ὅμως εἶναι σανίδα σωτηρίας».

— Τί κυνισμός, ψιθύρισε ἡ Χριστίνα.

— Τί θάκανες στὴ θέσι μου; ρώτησε ἡ Νινέττα μὲ φωνὴ ραγισμένη.

— Θὰ τὸν πολεμοῦσα. Θὰ τὸν ἀνάγκαζα μὲ κάθε τρόπο νὰ μοῦ δώσῃ πίσω τὰ χρήματα!

Τὴν κύτταξε μὲ παράπονο, ἡ Νινέττα.

— Γιὰ τὰ χρήματα πρόκειται, Χριστίνα; Δὲν καταλαβαίνεις πὼς δὲ μὲ νοιάζει γι' αὐτά;

— Μὰ εἶναι ὁλόκληρη περιουσία.

— Κι' ἂν ἀκόμα πρόκειτο νὰ ζητιανέψω, δὲν θὰ μ' ἐνοιαζε!

—Ξέρεις πὼς δὲ θὰ σ' ἀφήσῃ νὰ ζητιανέψῃς ὁ πατέρας σου, γι' αὐτὸ τὸ λές, εἶπε πικρὰ ἡ Χριστίνα.

—Ὄχι, ψιθύρισε ἡ κοπέλλα. Ὄχι. Βέβαια, τὸ πιστεύω πὼς δὲν θὰ ἀφήσῃ νὰ ζητιανέψω. Τώρα ποὺ ἔφυγα ἀπὸ τὸ Νίκο θὰ μὲ συγχωρέσῃ.

— Δὲν πῆγες στὸ σπίτι σου; Δὲν εἶδες τὸν πατέρα σου;

—Ὄχι.

— Τότε γιατί θέλησες νὰ σκοτωθῆς; Ἐγὼ φαντάστηκα πὼς σ' ἔδιωξε κι' ὁ πατέρας σου, πὼς ἔμεινες στὸ δρόμο,

— Δὲν πῆγα σπίτι μου.

— Τί ἔκανες;

—Ἔφυγα τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο. Δὲν τοὺ μίλησα, δὲν μποροῦσα νὰ τοῦ μιλήσω. Τὸν ἄφησα νὰ τελειώσῃ, χωρὶς νὰ τὸν σταματήσω. Κι' ἔπειτα ἔφυγα.

— Πῆρες τὸ τραῖνο κι' ἦρθες ἐδῶ;

— Ναί, πῆρα τὸ τραῖνο, ἔφτασα στὴν Ἀθήνα, καὶ πῆγα σὲ κάποιο ξενοδοχεῖο.

— Γιατί δὲν πῆγες στὸ σπίτι σου;

— Γιατὶ ἤθελα νὰ σκοτωθῶ.

— Τότε, ρώτησε γελῶντας θλιμμένα ἡ Χριστίνα, γιατί δὲν σκοτώθηκες ἐκεί;

— Μπροστά του; ἔκανε ἡ Νινέττα, μὲ ὑπερηφάνεια. Ὄχι, θὰ ἦταν πολὺ ἄσχημο. Θὰ νόμιζε πὼς τόκανα γιὰ νὰ μετανοιώσῃ. Θὰ ἔρχονταν ἴσως οἱ ἀδελφές του κοντά μου, κι' ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ του. Ὅλες αὐτὲς οἱ γυναῖκες ποὺ περίμεναν νὰ εὐτυχήσουν ἀπὸ τὴ δυστυχία μου, θἄρχονταν νὰ μὲ παρηγορήσουν, τάχα. Ὄχι... Θὰ ἦταν φοβερό...

— Καὶ γιατί πῆγες στὸ Καβούρι νὰ σκοτωθῆς;

—Ἐπειδὴ σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἀκοιβῶς μοὔδωσε τὸ πρῶτο του φιλί, ἀποκρίθηκε.

—Εἶσαι κουτή! ἀναστέναξε ἡ Χριστίνα. Τὰ μάτια της ὅμως ἦταν βουρκωμένα.

— Εἶσαι στ' ἀλήθεια κουτή, Νινέττα.

— Τί μοῦ μένει τώρα στὴ ζωή; ρώτησε μὲ ἀπόγνωσι ἡ κοπέλλα. Γιατί μ' ἔσωσε ὁ Θέμης; Γιατί;

Ἡ Χριστίνα πετάχτηκε, καὶ στήλωσε τὰ μάτια της ἄγρια στὴ δυστυχισμένη κοπέλλα.

— Τί σοῦ μένει στὴ ζωή; Εἶσαι ἀλήθεια τρελλή, Νινέττα, ἢ κάνεις τὴν τρελλή; Σοῦ μένει ὅλη ἡ ζωή. Θὰ πᾶς τώρα στο σπίτι σου, καὶ θὰ σοῦ ἀνοίξουν τὴν ἀγκαλιά τους. Ὁ κόσμος ὅλος θὰ σὲ περιβάλλη μὲ συμπάθεια. Κι' ἐσὺ θὰ εἶσαι τὸ κέντρο τοῦ ἐνδιαφέροντος γι' ἀρκετὸν καιρό. Ἔπειτα θ' ἀρχίσουν οἱ προτάσεις. Πρῶτος - πρῶτος θαρθῆ ὁ Χρόνης ὁ Μεραΐος...

Ἔκανε μιὰ κίνησι ἀποτροπιασμοῦ ἡ Νινέττα.

— Δὲν σ' ἀρέσει; ρώτησε εἰρωνικὰ ἡ Χριστίνα.

— Δὲν μπορῶ οὔτε νὰ φαντασθῶ τὸν ἑαυτό μου γυναῖκα του.

— Ἄλλος... Δὲν θὰ δυσκολευτῆς Νινέττα. Εἶσαι ἀχάριστη νὰ πετᾶς ἔτσι τὴ ζωή σου. Αὐτὸ μονάχα σοῦ λέω...

— Μὰ τί τὴ θέλω πιὰ τὴ ζωή; στέναξε ἡ Νινέττα. Πές μου τὴν ἀλήθεια. Ὑπάρχει δυστυχία πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὴ δική μου; Ὑπάρχει πιὸ βαθὺς πόνος;

«—Μὰ τί τὴν θέλω πιὰ τὴ ζωή; στέναξε ἡ Νινέττα μὲ πόνο...

Ἐνταπανέ

Ἕνα καλό

Ὁ Περιάνδρος, ἄνθρωπος μεμψίμοιρος, στέκεται στὴ στάσι, περιμένοντας τὸ τρόλλεϋ-μπάς, γιὰ νὰ πάη γρήγορα στὴ δουλειά του.

Ἐπὶ τέλους, τὸ τρόλλεϋ ἐμφανίζεται. Ὁ κ. Περιάνδρος μπαίνει μέσα καὶ βιάζεται νὰ βγάλη τὸ εἰσιτήριό του γιὰ νὰ καθήσῃ.

Δυστυχῶς, οἱ θέσεις εἶναι ὅλες πιασμένες καὶ δὲν ἐννοεῖ κανεὶς νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὴ θέσι του. Ἔτσι, ἀναγκάζεται νὰ κρεμαστῆ ἀπὸ τὸ λουρί, ποὺ εἶναι πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του.

Ἀλλὰ σὲ μιὰ στροφή, μ' ἕνα ἀπότομο σταμάτημα τοῦ ὁδηγοῦ, τὸ λουρὶ κόβεται, κι' ὁ κ. Περιάνδρος βρίσκεται, χωρὶς νὰ θέλη, στὰ γόνατα μιᾶς ὄμορφης καὶ νεαρᾶς κυρίας.

Τότε σηκώνεται, ζητάει συγγνώμη ἀπὸ τὴν κυρία καὶ λέει σ' ἕναν ἄλλο ἐπιβάτη, ποὺ στέκεται ὄρθιος:

— Πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου εἶδα... κάποιο καλὸ ἀπ' αὐτὴν τὴν Ἑταιρεία!

Ο ΦΑΚΟΣ

Τῆς ἔρριξε ἡ Χριστίνα μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ καὶ τὰ χείλη της πρόφεραν στεγνά:

— Μία εἶναι ἡ μεγάλη δυστυχία στὴ ζωή, Νινέττα. Ἀλλὰ αὐτὴ δὲν τὴ γνώρισες. Γι' αὐτὸ πιστεύεις πὼς εἶσαι δυστυχισμένη.

— Καὶ ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ δυστυχία; ρώτησε ἡ κοπέλλα.

—'Η φτώχεια! ἀποκρίθηκε κρύα ἡ Χριστίνα.

Λόγια φτερωτὰ

Συνώδευσε μαζὶ μὲ τὸ Θέμη τὴ Νινέττα στὸ σπίτι της, ἀργὰ τὴ νύχτα. Εἶδε τοὺς γονεῖς της νὰ τὴν ἀγκαλιάζουν, νὰ τὴ συγχωροῦσε, κι' ἔφυγε ἥσυχη γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ἐξ ἄλλου, δὲν εἶχε ἀμφιβολία. Ἦταν βέβαιο πὼς ὅλα θὰ τέλειωναν καλά. Εἶπε στὸ Θέμη μὲ πικρία, στὸ δρόμο καθὼς γύριζαν ἀναστατωμένοι ἀπὸ αὐτὸ τὸ περιστατικό:

— Ξέρεις τί συλλογίζομαι; Ἐμεῖς ἀναστατωθήκαμε πιὸ πολὺ ἀπὸ αὐτούς. Τώρα ἡ δική τους ἡ ζωὴ ξαναρχίζει εὐτυχισμένη, πλούσια...

Τὴν κύτταξε μὲ παράπονο.

— Εἶσαι περίεργη κοπέλλα, Χριστίνα. Θἄθελες νὰ βρίσκεσαι στὴ θέσι της, μ' ἄλλα λόγια, τὴ ζηλεύεις.

Ντράπηκε νὰ τοῦ ἀποκριθῆ μὲ εἰλικρίνεια πὼς τὴ ζήλευε. Κι' ὅμως αἰσθανόταν πὼς θὰ ἦταν εὐτυχισμένη ἂν βρισκόταν στὴ θέσι τῆς Νινέττας.

'Ο Θέμης διάβασε τὴ σκέψι της.

—'Η Νινέττα εἶναι ἀληθινὰ δυστυχισμένη, εἶπε. Μοῦ φαίνεται πὼς ἂν ἤμουν κορίτσι, δὲν θὰ μποροῦσα ν' ἀνεχθῶ τὴ σκέψι πὼς μὲ παίρνουν μόνο καὶ μόνο γιὰ τὴν προῖκα μου.

— Καμμία κοπέλλα δὲν τὸ σκέπτεται αὐτό.

—'Η Νινέττα μποροῦσε ν' αὐταπατᾶται ὡς τώρα. Ἀλλὰ ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς ἔχει κάθε λόγο νὰ μὴ πιστεύη στὴν ἀγάπη ἑνὸς ἄντρα...

— "Αν ἤσουν ἐσὺ πλούσιος, Θέμη, θὰ φανταζόσουν πὼς σ' ἀγαπῶ μόνο καὶ μόνο γιὰ τὴν περιουσία σου;

Τὴν κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια, καὶ τῆς ἀποκρίθηκε μὲ πικρία:

— Ναί, Χριστίνα. Αὐτὸ θὰ φανταζόμουν...

— Θέμη!...

— Μὴ σοῦ κακοφαίνεται. Τὸ μόνο ποὺ μὲ κάνει νὰ πιστεύω στὴν ἀγάπη σου εἶναι ὅτι εἶμαι φτωχός. "Αν ἀποφασίσης νὰ παντρευτοῦμε, τότε θὰ πιστεύω πιὸ πολὺ ἀκόμα.

"Εσκυψε τὸ κεφάλι της καὶ προχώρησε σιωπηλή.

— Δὲν μοῦ ἀπαντᾶς! τῆς εἶπε μὲ πικρία. Δὲν μοῦ ἀπαντᾶς καθόλου. Γιατί; 'Ὡς πότε Χριστίνα; Δὲν νομίζεις πὼς πέρασε κάθε δυνατὴ προθεσμία;

'Εξακολούθησε νὰ περπατᾶη μὲ τὰ χείλη σφιχτά. Μέσα της ἔνοιωθε κάποια ἀντίστασι πιὸ δυνατὴ ἀπόψε.

— Δὲν εἶναι τόσο εὔκολο νὰ τ' ἀποφασίσω, τοῦ εἶπε ἄξαφνα, μὲ φωνὴ παράξενα κρύα.

'Ο Θέμης σταμάτησε, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν ἀνάγκασε νὰ σταματήση κι' αὐτή.

— Χριστίνα! Τί εἶναι πάλι αὐτά; Πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ θ' ἀρχίσουμε;

Τράβηξε τὸ χέρι της.

— Καθόλου. Μὴ ξεχνᾶς πὼς δὲν σοῦδωσα ποτὲ τὴν τελειωτική μου ἀπάντησι.

— Μά, Χριστίνα δὲν εἶναι δυνατόν, δὲν εἶναι δυνατὸν τώρα πιὰ ν' ἀλλάξης γνώμη.

Προχώρησε πάλι γρήγορα. Σὲ λίγο ἔφθασαν μπροστὰ στὸ σπίτι της.

— Μὴ μὲ πιέζης! τὸν παρακάλεσε μὲ φωνὴ βασανισμένη. "Αν μ' ἀγαπᾶς ἀληθινά, μὴ μὲ πιέζης.

Τῆς πῆρε τὸ χέρι της μέσα στὸ δικό του, τὴν κύτταξε μὲ μάτια γεμάτα λατρεία.

— Χριστίνα, καταλαβαίνω. Διαβάζω μέσα στὴν ψυχή σου. Δὲν θὰ σὲ πιέσω.

»Οὔτε καὶ θὰ ἐπιδιώξω νὰ βλεπόμαστε πιά. Σώπα. Τὰ καταλαβαίνω ὅλα. Μονάχα ἕνα σοῦ λέω. "Αν ποτὲ χρειασθῆς βοήθεια, νὰ μὴ ντραπῆς ναρθῆς σ' ἐμένα. Ἡ ἀγάπη μου εἶναι τόσο βαθειά, ποὺ θὰ στὰ συγχωρήσω ὅλα. Μὴ τὸ ξεχάσης αὐτό...

Τῆς ἄφησε τὸ χέρι, καὶ προχώρησε γρήγορα μέσα στὸ σκοτεινό, ἔρημο δρόμο.

— Θέμη, φώναξε ἡ Χριστίνα, μὲ φωνὴ τρεμάμενη.

Δὲν γύρισε νὰ κυττάξη πίσω. Τὰ βήματα του ἀντιλαλοῦσαν μακρυὰ στὸν ἔρημο χειμωνιάτικο δρόμο.

Κι' ὅλη τὴ νύχτα βασανιζόταν γιὰ νὰ βρῆ τὶ τὴν εἶχε σπρώξει νὰ τοῦ μιλήση ἔτσι. Πῶς ἐνὼ ὅλες τὶς τελευταῖες ἡμέρες ἔλεγε μέσα της πὼς ὁπωσδήποτε θὰ γινόταν γυναίκα τοῦ Θέμη, πῶς ἔτσι ξαφνικά, ἦρθαν στὰ χείλη της λόγια ποὺ δὲν τὰ εἶχε σκεφθῆ καλὰ - καλὰ ὁ νοῦς της κι' οὔτε εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸ φίλτρο τῆς καρδιᾶς.

Μιὰ τολμηρὴ σκέψι

Ξημέρωνε, ὅταν ὁλοκληρώθηκε στὴ φαντασία της ἕνα τολμηρὸ σχέδιο. "Ολη τὴ νύχτα δὲν εἶχε κλείσει μάτι. Εἶδε τὴ ζωή της πιὸ ξάστερα ἀπὸ ἄλλες φορές. Κι' ἐνῶ τὴν ἔζωνε μαύρη ἀπελπισία, ἄξαφνα, σὰν θαμπὸ φῶς στὴν ἀρχή, σὰν δυνατὸς ἥλιος στὸ τέλος ὡρίμασε μιὰ σκέψι μέσα της.

«Δὲν πρέπει ν' ἀφίνω τὸν καιρὸ νὰ περνάη ἔτσι. 'Αφοῦ δὲν τ' ἀποφασίζω νὰ πῶ ὁριστικὰ τὸ ναὶ στὸν Παῦλο, θὰ πῆ ὅτι δὲν τὸν ἀγαπῶ τόσο ὥστε νὰ σπιτεύω κι' ἐγὼ ἡ ἴδια. Τουλάχιστον, δὲν νικάει ἡ ἀγάπη μέσα μου τὴ λογική. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ κάνω κάτι, νὰ μὴ καθήσω ἔτσι, νὰ μὴ χάσω τὰ χρυσᾶ μου νειάτα ἄβουλα, χωρὶς πρόοδο.

»Πρέπει νὰ διαλέξω τὸν ἄντρα ποὺ εἶναι ὁ κατάλληλος γιὰ νὰ γίνη ἄντρας μου. Νὰ τὸν διαλέξω, καὶ νὰ προσπαθήσω νὰ τὸν ἐλκύσω μὲ κάθε τρόπο, μὲ κάθε θυσία. "Οπως ἔκανα μὲ τὸ Χρυσίδη. Μόνον ποὺ τὸν Χρυσίδη τὸν εὕρισκα ἀποκρουστικό. Μπορῶ νὰ βρῶ καὶ νὰ διαλέξω ἕναν ἄντρα νέο καὶ πλούσιο. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ θυσιάσω τὰ νειάτα μου γιὰ τὸ χρῆμα. Πρέπει νὰ τὰ συνδυάσω ὅλα»...

Βασάνισε τὴ σκέψι της σὲ ποιὸν ἀπὸ τοὺς γνωστούς της ἦταν δυνατὸν νὰ ρίξη τὰ μάτια της. Δυστυχῶς ὅλοι της οἱ γνωστοὶ ἦταν φτωχοί. Κι' ἀνάμεσα στοὺς φτωχοὺς μόνο τὸν Θέμη εὕρισκε συμπαθητικό. "Ολοι οἱ ἄλλοι τῆς φαίνονταν ἀνυπόφοροι. "Οταν ὅμως σκεπτόταν κανένα πλούσιο, ὁ νοῦς της στριφογύριζε στὸν "Αρη Μεραῖο, κι' ἡ ζήλεια τῆς δάγκωνε τὴν καρδιὰ στὴ σκέψι πὼς ὁ "Αρης ἦταν ἄντρας τῆς Τζούλιας.

'Αφοῦ σκέφθηκε πολλὲς φορὲς τὸν "Αρη, ἄξαφνα, τὸ μυαλό της γλύστρησε στὸ Χρόνη Μεραῖο.

«'Ο Χρόνης! 'Ο ἀνισόρροπος, ὅπως τὸν λένε. 'Ο ἐκκεντρικὸς κι' ὁ καλλιτέχνης. Γιατί ὄχι; "Ενας τελείως ἰσορροπημένος δὲν εἶναι ὁ πιὸ εὔκολος ἄντρας νὰ τὸν κατακτήση μιὰ γυναῖκα. 'Ο Χρόνης ποὺ ἐρωτεύεται τόσο εὔκολα»...

'Ανακάθησε στὸ κρεβάτι της κι' ἄρχισε νὰ τρώη τὰ νύχια της ἀπὸ τὴν ἀγωνία της.

«Πῶς νὰ τὸν πλησιάσω; Μὲ τί πρόσχημα; Πῶς ν' ἀρχίση ἡ γνωριμία; Κι' εἶναι τόσο ἀπρόσιτος κι' αὐτός, τόσο ἀκατάδεκτος!»

Σκέφθηκε νὰ πάη στὸ σπίτι του, τάχα νὰ ρωτήση κάτι. Τὸ ἠῦρε κουτό! Νὰ προκαλέση μία τυχαία συνάντησι. Πῶς; Νὰ πῆ τῆς Τζούλιας; 'Εξωφρενικό...

Βασάνιζε, βασάνιζε τὸ μυαλό της ὥσπου ἄξαφνα τῆς ἦρθε μιὰ τολμηρὴ ἰδέα.

«Νὰ τὸν κερδίσω μόνη μου, μὲ τὴν ἐξυπνάδα μου καὶ μὲ τὸ 'πιὸ σύντομο μέσον».

Πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της πολὺ πρωΐ, καὶ μόλις ἄνοιξαν τὰ μαγαζιὰ πῆγε σ' ἕνα τηλέφωνο. Κύτταξε τὸν ἀριθμὸ τοῦ Χρόνη Μεραίου στὸν κατάλογο. "Ηταν ξεχωριστὸς ἀριθμὸς ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Γύρισε τὰ νούμερα μὲ χέρι παγωμένο καὶ ἱδρωμένο μαζί, ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

'Η φωνὴ τοῦ νέου ἀκούστηκε ξενικὴ λιγάκι, ἀκατάδεχτη, ἀριστοκρατική:

— 'Αλό!...

Δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως ἡ Χριστίνα. "Αφησε τὴν καρδιά της νὰ συνέλθη λιγάκι. "Επειτα, μὲ φωνὴ πολὺ γλυκειά, ρώτησε:

—'Ο κύριος Χρόνης Μεραίος.

— Μάλιστα, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ φωνή του. 'Η δεσποινίς;...

— Δὲν μὲ γνωρίζετε..., ἄρχισε...

Εἶχε διαλέξει ἐπίτηδες ἕνα μαγαζὶ ὅπου βρισκόταν μιὰ γυναίκα μόνη, λίγο κουφή. Ἔτσι μποροῦσε νὰ μιλήση ἐλεύθερα, ἐκτὸς ἂν ἔμπαινε κανένας ἄλλος πελάτης στὸ μεταξύ. Τώρα πάντως τὸ κατάστημα ἦταν ἔρημο.

— Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ φωνή μου; τὸν ρώτησε τσαχπίνικα.

Τῆς ἀποκρίθηκε στὸν ἴδιο τόνο:

— Γοητευτική. Σᾶς γνωρίζω;

— Δὲν πιστεύω. "Αν καὶ μ' ἔχετε συναντήσει κάποτε...

— Ποῦ;

— Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικό μου. Μαντέψτε ἂν μπορῆτε ἀπὸ τὴ φωνή μου...

"Αρχισε νὰ τῆς λέη διάφορα ὀνόματα. Κοριτσίστικα γλυκὰ ὀνόματα, ποὺ εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴ φαντασία του. Αὐτὴ ἀρνιόταν μὲ γέλια κάθε φορά.

— Δὲν θὰ μοῦ πῆς τὸ ὄνομά σου; τὴ ρώτησε τρυφερά.

—"Οχι. Θέλω νὰ τὸ μαντέψης...

— Μὰ δὲν εἶναι δυνατόν. Πάντως πές μου, γιατί μοῦ τηλεφωνεῖς;

—'Επειδὴ ἔχω ὄρεξι γιὰ περιπέτεια...

— Καὶ πῶς μὲ σκέφθηκες ἐμένα;

—'Επειδὴ εἶσαι καλλιτέχνης! Δὲν ὑπάρχει ὡραιότερο πρᾶγμα παρὰ μιὰ περιπέτεια μ' ἕνα καλλιτέχνη. Συμφωνεῖς;

—'Εξαρτᾶται, τῆς ἀποκρίθηκε μὲ τὸ ἀκατάδεχτο ὕφος του.

—'Από τί;

—"Αν εἶναι ὄμορφη ἡ κοπέλλα, τότε συμφωνεῖ κι' ὁ καλλιτέχνης.

— Χαχά! γέλασε στὸ τηλέφωνο. Περίφημα! Κι' αὐτὸ ὅμως πρέπει νὰ τὸ μαντέψω.

— Εἶσαι ὄμορφη;

— Εἶμαι μία γρηά, μ' ἕνα δόντι στὸ στόμα μου, μὲ μάτια σὰν κουκουβάγιας, μὲ μαλλιὰ σὰν τὸ χιόνι...

— Σταμάτα! τῆς φώναξε διασκεδάζοντας. Νὰ σοῦ κάνω ἐγὼ τὴν περιγραφή σου. Εἶσαι μιὰ ὀλόδροση κοπέλλα, εἴκοσι χρόνων, τὸ δέρμα σου εἶναι σὰν τὸ ροδοπέταλο, τὰ μάτια σου καστανά, καὶ λαμπερὰ σὰν ἄστρα. Τὰ μαλλιά σου καστανὰ μὲ χρυσὲς ἀνταύγειες.

'Απόρησε γιὰ τὴ μαντική του δύναμι.

— Μὲ βλέπετε; τὸν ρώτησε.

— Πέτυχα, ἔκανε αὐτὸς ἐνθουσιασμένος. Τὸ ἤξερα πὼς θὰ πετύχαινα.

— Μὰ πῶς μπορεῖς καὶ μὲ περιγράφεις χωρὶς νὰ μὲ ἰδῆς, χωρὶς νὰ μὲ ξέρης;

—'Από τὴ φωνή σου...

— Βλέπεις τὴ φυσιογνωμία μου ἀπὸ τὴ φωνή μου;...

— Στὴ γλυκειὰ καὶ κρυστάλλινη φωνή σου, μόνον μιὰ τέτοια φυσιογνωμία ταιριάζει. Πές μου μόνο ἂν πέτυχα ἀκριβῶς;

—"Αν ἔχης τὴν περιέργεια μπορεῖς νὰ τὸ ἐξακριβώσης μόνος σου.

— Πῶς; Πότε; Ποῦ μπορῶ νὰ σὲ ἰδῶ;

— Θέλεις σοβαρὰ νὰ συναντηθοῦμε;

— Ναί. Ποθῶ μιὰ καστανὴ μὲ μεγάλα βελουδένια μάτια.

— Σήμερα τὸ ἀπόγευμα; —

— Ναί, σήμερα κιόλας. Θέλεις νὰ συναντηθοῦμε στὸ Σύνταγμα;...

— Ναί... Θὰ μὲ γνωρίσης ὅμως;

— Νὰ κρατᾶς στὸ χέρι σου κάτι. Πές μου τί θέλεις;

— Θὰ κρατῶ στὸ δεξί μου χέρι ἕνα γαλάζιο μαντήλι.

— Σύμφωνος. Στὶς τέσσερις;

— Στὶς τέσσερις.

"Εκλεισε τὸ τηλέφωνο, κι' αἰσθάνθηκε τὸ χέρι της νὰ τρέμη.

"Επειτα πῆρε ἀποφασιστικὰ τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ της.

Μιὰ κοπέλλα μὲ γαλάζιο μαντήλι

Τὸ μαντήλι ἔτρεμε λιγάκι στὸ χέρι της καθὼς τὸ κρατοῦσε ἡ Χριστίνα. "Ολα τὰ πράγματα φαίνονται εὔκολα ἀπὸ μακρυά. "Οταν φθάση ὅμως ἡ στιγμή, ὅλα γίνονται δύσκολα. Τώρα καταλάβαινε πὼς εἶχε τράκ.

«'Η ἀρχὴ εἶναι δύσκολη, συλλογιζόταν. Νὰ ἰδῶ πῶς θὰ φερθῆ αὐτός. "Αν μοῦ φερθῆ εὐγενικά, μὲ καλωσύνη, ὅλα τ' ἄλλα θἀρθοῦνε εὔκολα».

'Από μακρυὰ τὸν εἶδε πὼς τὴν περίμενε. Αὐτὸ τῆς ἔδωσε θάρρος καὶ προχώρησε μ' ἕνα τσαχπίνικο χαμόγελο. Αὐτὸς μόλις τὴν εἶδε ἔτρεξε κατεπάνω της καὶ τὴν κύτταξε μ' ἐκπληξι.

—'Η Χριστίνα! 'Η Χριστίνα Πετράκη!..

— Μὲ θυμάσαι, βλέπω, ἔκανε αὐτὴ γελαστή.

— Ναί, μὰ θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ φανταστῶ πὼς ἐσὺ ἤσουν ἡ κοπέλλα ποὺ εἶχε ὄρεξι γιὰ περιπέτεια.

— Σὲ ἀπογοητεύει τώρα ποὺ εἶμαι ἐγώ;

—"Ισως λιγάκι, τῆς ἀποκρίθηκε μὲ τὸ κυνικό του ὕφος.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκε νὰ παραδώση τὰ ὅπλα ἀμέσως κιόλας καὶ νὰ φύγη. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως τὸ μετάνοιωσε. "Εσφιξε τὰ δόντια της μὲ πεῖσμα.

«"Οχι! εἶπε μέσα της. Θὰ παλέψω. Δὲν πρέπει νὰ φοβᾶμαι».

Τούρριξε μιὰ ματιὰ προκλητική.

— Δὲν εἶσαι εὐγενικός! τοῦ εἶπε.

—"Ισως, 'Αλλά, δὲν ἔχει σημασία. Μιὰ καὶ ἦρθαν ἔτσι τὰ πράγματα, μποροῦμε νὰ περάσουμε ἕνα εὐχάριστο ἀπόγεμα μαζί...

—"Εχεις τὴν κούρσα σου;

Κούνησε τὸ κεφάλι του ἀρνητικά.

—'Εγὼ δὲν ἔχω κούρσα. Συχαίνομαι κάθε μπελᾶ. 'Απλοποιῶ τὴ ζωή. "Ολα τ' αὐτοκίνητα τῆς 'Αθήνας εἶναι οἱ κοῦρσες μου.

Φώναξε ἕνα ταξί.

— Ποῦ θέλεις νὰ πᾶμε; τὴ ρώτησε.

Σήκωσε τοὺς ὤμους της.

— Κανόνισε ἐσύ. Θέλω νὰ διασκεδάσουμε, νὰ περάσουμε ὁμορφα. 'Εσὺ πρέπει νὰ ξέρης καλύτερα ἀπὸ μένα...

— Γιατί; "Ισως ἐσὺ νὰ πρέπη νὰ ξέρης καλύτερα.

— Πῶς αὐτό;

— Μά, φαντάζομαι θἄχης πεῖρα ἀπὸ τέτοιες περιπέτειες...

Κοκκίνισε ὡς τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν της.

— Σωστά! εἶπε, παίρνοντας ἕνα ὕφος πολύπειρο. Πᾶμε λοιπὸν στὴν 'Εκάλη.

— Στὴν 'Εκάλη! πρόσταξε ὁ Χρόνης τὸν ὁδηγό.

'Η Χριστίνα δὲν εἶχε ἰδέα τὶ εἶναι ἡ 'Εκάλη. Γι' αὐτὸ ἀπὸ περιέργεια πρότεινε νὰ πᾶνε ἐκεῖ.

'Ο Χρόνης γύρισε καὶ τὴν κύτταξε καλά, καθὼς προχωροῦσε τ' ἀμάξι.

— Στάσου νὰ σὲ ἰδῶ καλά. Μοῦ φαίνεται πὼς ἀρχίζεις νὰ μ' ἐνδιαφέρης.....

"Οχι ἐπειδὴ εἶσαι ὄμορφη, ὄχι διότι εἶσαι ὁ τύπος μου τῆς ὁμορφιᾶς. 'Αλλὰ εἶσαι ἔξυπνη. Κι' αὐτὴ ἡ ἐξυπνάδα σου ἀκριβῶς ἴσως στὸ τέλος νὰ μὲ τραβήξη...

— Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ τύπος σου τῆς ὁμορφιᾶς; τὸν ρώτησε.

Μισόκλεισε τὰ μάτια του.

— Μελαχροινή, τσιγγάνικη! πρόφερε σὰν νὰ ὀνειρευόταν. Κορμάκι σφιχτό, λεπτοκαμωμένο, μέση φιδίσια.... καὶ κάτι πικάντικο, τσιγγάνικο.

«Σὰν τὴ Νινέττα!» συλλογίστηκε ἡ Χριστίνα κι' ἡ ζήλεια τῆς δάγκωσε τὴν καρδιά.

Δὲν ἔδειξε ὅμως τὸ θυμό της. Γέλασε παιδιάτικα.

— Φαντάζομαι ὅτι γιὰ ἕνα ἀπογεμα μπορεῖς νὰ συμβιβαστῆς καὶ μὲ μιὰ καστανὴ καλλονή.

— Εἶσαι ἀλήθεια ὄμορφη, τῆς εἶπε σοβαρά.

"Επειτα δὲν μίλησε σ' ὅλη τὴ διαδρομή.

Στὴν 'Εκάλη κάθησαν σ' ἕνα κέντρο, ποὺ ἦταν ἔρημο ἐκείνη τὴν ἐποχή. Μερικὰ λουλούδια πάλευαν ἀκόμα νὰ ζήσουν κάτω ἀπὸ ἕνα θαμπὸ ἥλιο, ποὺ σκορποῦσε πιὸ πολλὴ θλῖψι παρὰ χαρά. Τὰ δέντρα γύρω φαίνονταν σοβαρά, θλιμμένα, συλλογισμένα. Βαρειὰ σύννεφα περνοῦσαν στὸν οὐρανό, καὶ σκέπαζαν κάθε τόσο τὸν ἥλιο, ρίχνοντας μιὰ χειμωνιάτικη μελαγχολία παντοῦ...

Σφιγγόταν ἡ καρδιὰ τῆς Χριστίνας, γιατὶ πάντα ἔνοιωθε σ' ὅλη της τὴν ὕπαρξι τὶς φωτοσκιάσεις τῆς φύσης. Κι' ὅμως πάλευε νὰ φαίνεται εὔθυμη, ξεγνοιαστη, καὶ πολύπειρη.

Μίλησαν γιὰ διάφορα ζητήματα. 'Ο Χρόνης ἦταν πολὺ μορφωμένος κι' ὁ καλλιτεχνικὸς χαρακτῆρας του τὸν ἔκανε νὰ αἰσθάνεται βαθειὰ ὅλα τὰ πράγματα. "Οσο περνοῦσε ἡ ὥρα, τόσο ἔχανε τὸ τυπικό του ὕφος, τόσο φερόταν πιὸ ἁπλά, πιὸ ἀνθρώπινα. Σὲ λίγο τῆς πρότεινε νὰ κάνουν ἕνα περίπατο μέσα στὸ δάσος. Πέρασε τὸ χέρι του στὸ μπράτσο της κι' ἄρχισε νὰ τῆς μιλῆ τρυφερά.

— Εἶσαι ἕνα γλυκὸ κοριτσάκι. Καλὰ ἔκανες ποὺ μοῦ τηλεφώνησες. Δὲν σὲ εἶχα προσέξει. "Αξιζε ὅμως νὰ σὲ γνωρίσω.

Τοῦ γέλασε καὶ τὰ μαργαριταρένια της δόντια ἄστραψαν.

— Γιατί μοῦ τηλεφώνησες; τὴ ρώτησε ἄξαφνα, καὶ σταμάτησε γιὰ νὰ τὴν κυττάξη στὰ μάτια.

Κατέβασε τὸ κεφάλι της καὶ δὲν ἀποκρίθηκε.

— Πές μου, πῶς σοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ μοῦ τηλεφωνήσης;...

— Μάντεψε! πρόφερε ντροπαλά.

— Ποῦ θέλεις νὰ μαντέψω;

— Δὲν εἶναι καλὸ τόσο δύσκολο...

— Μά, φαντάζομαι, ὅτι εἶναι αὐτὸ ποὺ εἶπες. Αἰσθάνθηκες μοναξιά, καὶ εἶχες ὄρεξι γιὰ κάποια ποικιλία.

Κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— Δὲν πέτυχα;

—"Οχι.

— Τότε λοιπόν; Τί θέλεις ἀπὸ μένα; Γέλασε ἡ Χριστίνα πικρά.

— Μὴ φοβᾶσαι, δὲ θέλω τὰ λεφτά σου. Κοκκίνισε ἐκεῖνος.

— Τί λόγια εἶναι αὐτά; Πῶς τὰ πρόφερες αὐτὰ τὰ λόγια; Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ διανοηθῶ ὅτι θέλεις τὰ λεφτά μου;

— Ξέρω κι' ἐγώ; ἀποκρίθηκε καὶ κοκκίνισε κι' αὐτὴ ἀπὸ ντροπή.

'Ο νοῦς της ἔτρεχε πάντα στὸ χρῆμα, ποὺ ξεφούρνισε ἔτσι ἀστόχαστα ἐκείνη τὴν κουβέντα.

— Πρέπει ὅμως νὰ μαντέψης γιατὶ σοῦ τηλεφώνησα, τοῦ εἶπε τὴν ἴδια στιγμὴ ζωηρά.

— Δὲν θὰ μοῦ πῆς ὅτι μ' ἀγαπᾶς.

— Στόχουν πῆ πολλὲς κοπέλλες ὡς τώρα;

— Οχι, καμμία, ἀποκρίθηκε αὐτὸς ἀμέσως.

Τὰ μάτια τῆς Χριστίνας ἄστραψαν.

—'Εσὺ ὅμως τόχεις πῆ σὲ πολλές;

—"Ισως. 'Αλλά... πές μου ἐσύ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

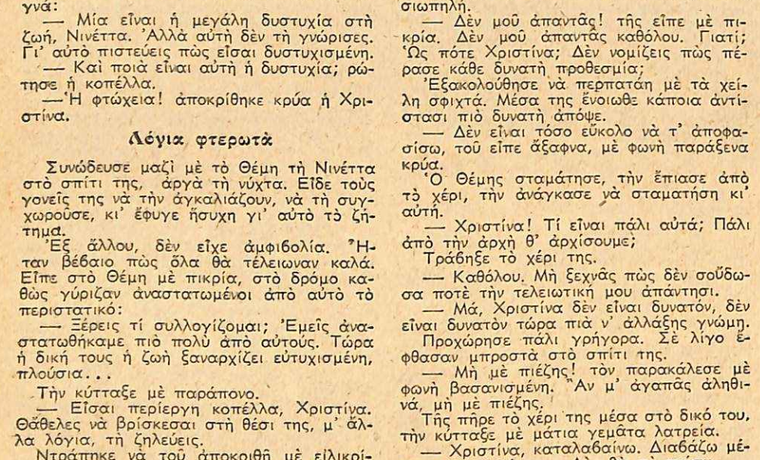

ΦΙΛΙΕΣ ΖΩΩΝ

"Η Λίζα, μιὰ φοράδα τοῦ ἱπποδρόμου τοῦ Λονδίνου, παρὰ τὴν... ἄριστη καταγωγή της, δὲν κατάφερνε μέχρι πρό τινος νὰ κερδίση οὔτε κἂν μιὰ κούρσα. Οἱ κτηνίατροι, ποὺ τὴν ἐξέταζαν κάθε τόσο, διεπίστωναν πὼς ἦταν γεμάτη ὑγεία καὶ δὲν κατώρθωναν νὰ δώσουν μιὰ ἐξήγησι στὶς συνεχεῖς ἀτυχίες της. Τελευταία ἕνας κτηνίατρος ἀποφάνθηκε πὼς ἡ Λίζα ἔπασχε ἀπὸ... μελαγχολία καὶ συνέστησε στὸν προπονητή της νὰ τῆς βάλη στὸ σταῦλο ἕνα ἄλλο ζῶο γιὰ συντροφιά. Ἐκεῖνος τότε τῆς ἔφερε ἕναν τράγο, ποὺ ἡ Λίζα ὑποδέχθηκε μὲ χλιμιντρίσματα χαρᾶς. Δυὸ ἑβδομάδες ἀργότερα ἡ Λίζα κέρδιζε τὴν πρώτη της νίκη καὶ ἔκτοτε κερδίζει σχεδὸν συνεχῶς! Ἐννοεῖ ὅμως νὰ ἔχη πάντα κοντὰ της τὸν φίλο της τὸν τράγο, ἀκόμη καὶ κατὰ τὶς προπονήσεις της.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΙΣ

Οἱ γιατροὶ τῆς κλινικῆς τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Μονάχου γιὰ νὰ ἐπαναφέρουν στὴν κανονικὴ του λειτουργία τὸν ἀδένα τῆς ὑποφυσεως ἑνὸς ἀρρώστου, ποὺ εἶχε πάψει νὰ λειτουργῆ, ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ κεφάλι ἑνὸς μοσχαριοῦ τὸν ἀδένα αὐτὸν καὶ τὸν μεταμόσχευσαν στὴν κοιλιὰ τοῦ ἀρρώστου. Τὸ πείραμα πέτυχε καὶ ἡ ὑπόφυσις τοῦ ἀρρώστου ἄρχισε νὰ λειτουργῆ. Ἡ ἐγχείρησις ἔγινε μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα, ὅπως μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα ἐπίσης ἐβγαλαν οἱ χειρουργοὶ ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ μοσχαριοῦ τὸν ἀδένα. Ἀριστερὰ ἡ ἐξαγωγὴ τοῦ ἀδένος ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ μοσχαριοῦ καὶ δεξιὰ ἡ μετοσχεύσει του στὸν ἄρρωστο.

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ
τῆς τηλεοράσεως

Διαζύγια, καυγάδες καὶ τραυματισμοί

Στοὺς τόσους λόγους διαζυγίου, ποὺ βάζουν ἄδοξο τέλος στὸ συζυγικὸ δεσμό, ἔρχεται τώρα νὰ προστεθῆ καὶ.. ἡ τηλεόρασι! Πράγματι, ἡ ἐφεύρεσι αὐτὴ τοῦ αἰῶνος μας ἔπαιξε σπουδαῖο ρόλο σ' ἕνα διαζύγιο ποὺ ἐξεδόθη πρὸ 3 μηνῶν στὴν Ἀγγλία.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων περιστατικῶν ποὺ ἀφηγήθηκαν τότε οἱ μάρτυρες, ἦταν καὶ τὸ ἑξῆς: Κάποτε, ἐνῶ ὁ σύζυγος ἤθελε νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐκπομπὴ ἑνὸς πυγμαχικοῦ ἀγῶνος, ἡ κυρία ἔκλεισε τὸ δέκτη κι' ἀπείλησε νὰ σπάσῃ μὲ τὸ μπαλτὰ τὸ μηχάνημα... καὶ τὸ κεφάλι τοῦ συζύγου της! Ἀλλοτε πάλι, ἀκουμποῦσε τὰ πόδια της πάνω στὸ τραπέζι, ἐπίτηδες, κατὰ τέτοιον τρόπο ὥστε νὰ κρύβῃ τὴν ὀθόνη τῆς τηλεοράσεως. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ ἄντρας της ἔχασε τὴν ὑπομονή του καὶ πιάστηκαν στὰ χέρια...

Ἀλλὰ καὶ μιὰ γυναῖκα τῆς Κοπεγχάγης δὲν θὰ εἶχε ὑποβάλει ἀγωγὴ διαζυγίου, ἂν δὲν ὑπῆρχε ἡ τηλεόρασις.

"Ἕνα βράδυ, ὁ ἄντρας της βγῆκε ἀργὰ ἀπ' τὸ σπίτι, λέγοντας της πὼς εἶχε νὰ συναντήσῃ κάποιο πελάτη του, γιὰ δουλειές. Γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα της κατὰ τὴν ἀπουσία του, ἡ κυρία ἀνοιξε τὸ δέκτη τηλεοράσεως.

Ὁ σταθμὸς μετέδιδε κατὰ σύμπτωσιν ἕνα πρόγραμμα μὲ σκηνὲς ἀπὸ κάποιο ρεστωράν τῆς πόλεως. Φαντασθῆτε τὴν κατάπληξι καὶ τὴν ἀνανάκτησι τῆς κυρίας, ὅταν εἶδε τὸν ἄντρα της νὰ κάθεται σ' ἕνα τραπέζι καὶ νὰ πίνῃ σαμπάνια, μαζὶ μὲ μιὰ γοητευτικὴ κοπέλλα!...

"Οπως ἦταν φυσικό, ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ διαζύγιο.

Θέλετε καὶ μερικὲς ἄλλες συνέπειες τῆς τηλεοράσεως; Τελευταίως, ἕνας ἄγνωστος ὡρμησε ξαφνικὰ μέσα σ' ἕνα στούντιο τηλεοράσεως τῆς Ν. Ὑόρκης. Κρατοῦσε δυὸ μαχαίρια τῆς κουζίνας, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπετέθη στοὺς ἠθοποιοὺς καὶ τοὺς τεχνικούς, φωνάζοντας:

—Μισῶ τὴν τηλεόρασι!

Ἀφοῦ πλήγωσε ἕνα μηχανικὸ στὸ στῆθος, ἔσπασε ὕστερα ἕνα κανάτι μὲ νερὸ στὸ κεφάλι ἑνὸς ἄλλου. "Επειτα πρόλαβε νὰ φύγῃ ἀνενόχλητος.

"Ἕνας ἄλλος Νεοϋορκέζος, νευριασμένος μ' ἕνα ὡρισμένο πρόγραμμα ἐκπομπῆς, ἐκδικήθηκε, ὄχι γ

τὸ ἀποσύρω κι' ἡ Ναπολιτάνα εἶπε πολὺ θυμωμένη :

— Μὰ Χριστιανέ μου, χορεύουνε μὲ σπαθιά; Ποῦ βρίσκεσαι; Σὲ μάχη;

— Καλὰ σοῦ λέει, πετάχτηκε κι' ο καβαλιέρος της, γιὰ νὰ τῆς πάρη τὸ δίκηο. Εἶναι ἀνάγκη νύχης καὶ τὸ ξίφος μαζί;

— Καὶ ποῦ νὰ τὸ βάλω; ρώτησα.

— Στὸ μάτι σου! ἀπάντησε θρασύτατα.

Αὐτὴ ἡ ἀπάντηση μὲ πρόσβαλε στὴν ἱπποτική μου τιμή.

— Οὐτιδανέ! ἀνέκραξα κι' ἔκανα νὰ σύρω τὸ ξίφος.

Πέσανε, ὅμως, στὴ μέση οἱ ἄλλοι καὶ μ' ἐμπόδισαν νὰ τιμωρήσω ἐκεῖναν τὸν ἀχρεῖο Ναπολιτάνο.

— Γιὰ τὸ Θεό! φώναξε κι' ἡ ἀδελφὴ Μικαέλα. Ἐδῶ ἤρθαμε νὰ διασκεδάσουμε, δὲν ἤρθαμε νὰ σκοτωθοῦμε!

— Σοῦ χαρίζω τὴ ζωή, ἀπόβρασμα τῆς Νεαπόλεως! φώναξα πρὸς τὸ Ναπολιτᾶνο ποὺ εἶχε κάνει πέρα στὸ μεταξύ.

Ἐγὼ ἔχασα τὸ κέφι μου κι' ἀποσύρθηκα ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς τιμῆς. Ὅμως ἤμουν ἐν τάξει μὲ τὴν ἀξιοπρέπειά μου, μοῦ εἶχε ἀπευθύνει μιὰ ὕβρι καὶ τοῦ ἀπάντησα μὲ δύο. Ἂν ἦταν ἄντρας ἄς ἐρχόταν νὰ μοῦ ζητήση τὸ λόγο. Κοπάνησα δυὸ ποτηράκια γιὰ νὰ καλμάρω. Καὶ κύτταζα τὶς ἄλλες συντροφιές, ποὺ τὶς ἐστόλιζε ἡ παρουσία τοῦ ὡραίου φύλου. Τί ἀδικία σ' αὐτὸν τὸν κόσμο! Τόσα κατώτερα ὑποκείμενα γύρω μου, παλιάτσοι, ἀπάχηδες, ἄγριοι καὶ ἄλλοι παλημασκαράδες νἄχουν δίπλα τους κορίτσια, μασκαρεμένα καὶ ἀμασκάρευτα κι' ἕνας ἱππότης Ἀρτανιάν, ντυμένος στὸ βελοῦδο καὶ στὸ μετάξι, νὰ εἶναι σκέτος. Ὅμως τὸ πράγμα δὲν μποροῦσε νὰ μείνη ἔτσι. Ἕνας ἱππότης δὲν περιμένει νὰ πέσουν οἱ ὡραῖες δέσποινες στὴν ἀγκαλιά του, τὶς ἁποσπᾶ κι' ὁ ἴδιος ἀπὸ τὰ κοινὰ ὑποκείμενα, ἑστω καὶ μὲ τὴ δύναμι τοῦ ξίφους του.

Καὶ τότε ἔγινε τὸ δεύτερο ἐπεισόδιο.

★

Ἦταν ἀκριβῶς ἡ ἐνδεκάτη νυκτερινή, ὅταν μέσα στὸ κέντρο μπῆκε μιὰ καινούργια συντροφιά. Τουρλοῦ - τουρλοῦ μασκαράδες. Ἀλλὰ ἦτανε καὶ μιὰ κοπέλλα χάρμα ὀφθαλμῶν, ντυμένη μαρκησία Πομπαδούρ. Τόσο ὅμορφη, ποὺ ὅλες γυρίσανε καὶ τὴ θαυμάζανε. Κάθισαν σ' ἕνα τραπέζι ποὺ εἶχε ἀδειάσει, λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ δικό μας. Ἐκείνη ἀπέναντί μου. Ἔτσι ποὺ τὴν ἔβλεπα καὶ μ' ἔβλεπε. Περισσότερο τὴν ἔβλεπα, γιατὶ ἐκείνη δὲν ἔβειξε νὰ μοῦ δίνη προσοχή. Ὅμως τῆς ἔβωσα ἐγὼ νύξι. Πῆρα ἕνα ποτῆρι στὸ χέρι καὶ περίμενα νὰ σηρέψη τὸ εὐγενές της βλέμμα πρὸς τὸ μέρος μου. Τότε τῆς ἔκανα νόημα πὼς τὸ πίνω στὴν ὑγεία της κι' ἐκείνη χαμογέλασε. Ἐπειτα ἔκανα κάτι χαριτωμένο. Ἔσυρα τὸ ξίφος μου καὶ κάρφωσα ἕνα κομμάτι μῆλο. Σηκώθηκα καὶ πῆγα κατ' εὐθείαν πρὸς τὴ Μασκησία, ἀδιαφορώντας γιὰ τοὺς ἄλλους ποὺ τὴ συνόδευαν. Ὑποκλίθηκα βαθειὰ καὶ πρότεινα τὴν αἰχμὴ τοῦ ξίφους μὲ τὸ μῆλο. Καὶ εἶπα :

— Γλυκυτάτη μου Μαρκησία, ἡ καρδιά μου καὶ τὸ ξίφος μου, εἰς τὴν διάθεσίν σας. Ἱππότης Ἀρτανιάν, δοῦλος σας!

— Ἐπήραμε ἄλλονε! πετάχτηκε ἁμέσως ἕνας ἀπὸ τὴν παρέα της, ντυμένος, ἀπάχης.

— Τί ἄλλονε; ρώτησα.

— Δοῦλο. Ἄε πάγαινε, λουπόν.

Καὶ ἄρπαξε τὸ μῆλο ἀπὸ τὴν αἰχμή, ἀντὶ νὰ τὸ πάρη ἡ Μαρκησία. Ἐγὼ ἀδιαφόρησα κι' ἐξακολούθησα ν' ἀπευθύνωμαι πρὸς τὴν εὐγενῆ ἐκείνη δέσποινα :

— Θὰ μοῦ κάνατε τὴν εὐχαρίστησι νὰ μοῦ δώσετε αὐτὸ τὸ χορό;

— Ὄχι! πετάχτηκε πάλι ὁ ἀπάχης.

— Γιατί;

— Τῆς πονάει ὁ κάλος της!

Ὅλη ἡ παρέα ἐκάγχασε, ἀκόμα καὶ ἡ Μαρκησία. Προσβολὲς βαρύτατες.

— Δὲν ἀπευθύνομαι σὲ σένα! εἶπα στὸν ἀπάχη. Καὶ σοῦ συνιστῶ νὰ μπρὸς τὰ λόγια σου, ἂν ἀγαπᾶς τὸ ἄθλιον σαρκίον σου.

Καὶ ὁ ἀπάχης εἶπε :

— Ἄντε ρέ, ἱππότη τῆς Φάβας!

Κι' ἐγὼ ἀπάντησα :

— Ἀποβράσματα τῶν Παρισίων!

Καὶ ὁ ἀπάχης, ὅτως καθότανε κοντά, σηκώνει τὸ χέρι του μοῦ τραβάει τὸ μοῦσι, τὸ ξεκολλάει καὶ μοῦ τὸ προσφέρει :

— Πάρτο κι' ἄντε γιὰ ψαρόκολλα!

Ἔγινε ἕνα γέλιο τρανταχτό. Τὸ αἷμα μοῦ ἀνέβηκε στὸ κεφάλι, ποὺ ἤτανε καὶ ζαλισμένο ἀπὸ τὸ κρασί. Πολὺ βαρειὰ ἡ προσβολή, ἀπὸ κεῖνες ποὺ καθαρίζουν μὲ αἷμα μονάχα. Ἀμέσως ἔκανα νὰ τοῦ ἐπιτεθῶ. Καὶ θὰ τὸν εἶχα τρυπήσει, ἂν δὲν πρόφταινε κάποιος ἀπὸ τὴν παρέα του νὰ μοῦ κρατήση τὸ χέρι. Ἐγὼ προσπαθοῦσα νὰ ἐλευθερώσω τὸ ξίφος μου καὶ νὰ τιμωρήσω τὸν αὐθάδη, ἀλλὰ μὲ βάσταγαν οἱ δικοί μου, ποὺ εἶχαν σπεύσει, ὅταν εἶδαν ὅτι τὰ πράγματα πῆραν φωτιά.

— Ἄθλιε! φώναξα. Πάρε ἕνα ξίφος κι' Ἔλα νὰ μετρηθοῦμε!

Εἶχε σηκωθῆ κι' ὁ ἀπάχης καὶ τὸν κρατοῦσαν κι' αὐτὸν οἱ δικοί του καὶ φώναξε :

— Ἔλα ἔξω ρὲ τρίχα νὰ καθαρίσουμε!

Καὶ δίνει μιὰ καὶ ξεφεύγει ἀπὸ τοὺς δικούς του καὶ ἁρπάζει μιὰ μπουκάλα καὶ μοῦ τὴν πετάει κατακέφαλα. Μαζεύτηκε κόσμος γύρω μας, ἤρθανε καὶ τὰ γκαρσόνια κι' ἐνῶ κανονικὰ οἱ δυὸ παρέες ἔπρεπε νὰ πάρουν τὸ μέρος τοῦ προσβλ-θέντος μέλους, γελάσανε κι' ἔλεγαν αὄχι, κι' ἐπεισόδια βρὲ παιδιά, ἐδῶ ἤρθαμε νὰ γλεντήσουμε». Οἱ δικοί μου μὲ τράβηξαν γιὰ νὰ μὲ καλμάρουν, ἀλλὰ καὶ νὰ μὲ περιποιηθοῦνε. Γιατὶ ἡ μπουκάλα μοῦ εἶχε κάνει ζημιά. Ὅπως μὲ εἶχανε ξαπλώσει σὲ δυὸ καρέκλες ἀκουσα τὸ Μιχαλάκη —τὸ νοσοκόμα— νὰ λέη στὸν Κοσμᾶ :

— Γιατρέ! Ὁ ἱππότης ἔχει τραυματισθῆ!

Ὁ Κώστας ἔσκυψε ἀπάνω μου, τάνα πῶς μοῦκανε ἰατρικὴ ἐξέτασι :

— Γρήγορα μιὰ ἁλοιφή.

— Ποῦ νὰ τὴ βροῦμε;

— Φέρε τὴν ταραμοσαλάτα.

Τ' ἄκουγα ὅλ' αὐτά, μὰ δὲν εἶχα τὴ δύναμι ν' ἀντιδράσω. Τὸ κεφάλι μου μὲ πονοῦσε φοβερά. Αἰσθάνθηκα πὼς μὲ κάτι μὲ πασάλειφαν καὶ τότε κατάλαβα πὼς δὲν ἦταν παρὰ δυὸ λύσεις γιὰ νὰ μοὔμειναν παρὰ δυὸ λύσεις γιὰ νὰ σώσω τὴν ἱπποτική μου ἀξιοπρέπεια. Ἢ νὰ σκοτώσω, ἢ νὰ κάνω τὸ λιποθυμισμένο. Προτίμησα τὸ δεύτερο. Ἔκλεισα τὰ μάτια μου. Ἄκουσα τὴν ἀδελφὴ Μικαέλα νὰ λέη :

— Γιατρέ. Ὁ τραυματίας ὑπέκυψε!

— Ἐμπρὸς οἱ ἄλλοι, εἶπε ὁ Κοσμᾶς. Ἀναλάβατε ὑπηρεσίαν!

Τότε μὲ ἅρπαξαν ὁ Στέφος καὶ ὁ Λέανδρος —ποὺ εἶχαν ντυθῆ νεκροπομποί— ὁ ἕνας ἀπὸ τὰ πόδια καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὰ πόδια καὶ μὲ ὥδηγοῦσαν πρὸς τὴν ἔξοδο, μὲ ἀργό, ρυθμικὸ βῆμα. Καὶ ἡ ὀρχήστρα ἔπαιξε τὸ πένθιμο ἐμβατήριο καὶ τὸ πλῆθος ἄνοιγε δρόμο νὰ περάση ἡ τσωπὴ καὶ ἦταν ἡ μόνη ἔκφρασι ποὺ τὴ συνόδευε ἕνα γέλιο ποὺ ἀκόμα τὸ θυμᾶμαι κι' ἀνατριχιάζω... Κι' ἐκεῖ ποὺ μὲ πήγαιναν, ἔρχεται ἕνας καὶ λέει :

— Τὸ μοῦσι τοῦ μακαρίτη!

Καὶ μοῦ τὸ κολλάει στὸ σαγόνι. Καὶ μοῦ τὸ κολλάει στὸ σαγόνι. Ὡραία διαγωγὴ δείξατε! εἶπα τὴν ὥλλη μέρα στὴν παρέα μου. Μπράβο σας.

— Γιατί; ἀπόρησε ὁ Κοσμᾶς. Ἤμαστε ὅλοι στὸ ρόλο μας. Ἐσὺ ὡς ἱππότης, ἐγὼ γιατρός, ὁ Μιχάλης νοσοκόμα καὶ οἱ ἄλλοι στὸ δικό τους. Ἡ σατιρικὴ μας σύνθεσι ἐσημείωσε πλήρη ἐπιτυχία. Δὲν θυμᾶσαι πῶς γέλαγε ὁ κόσμος;

★

Καὶ τώρα κυτάζω τὴν ἔνδοξη ἱπποτική μου στολὴ κι' οἱ ἀναμνήσεις ξανοίγονται ἀπὸ τὴ ναφθαλίνη τοῦ παρελθόντος. Τί ὅμορφα ποὺ γλεντούσαμε στὰ περασμένα χρόνια...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 523

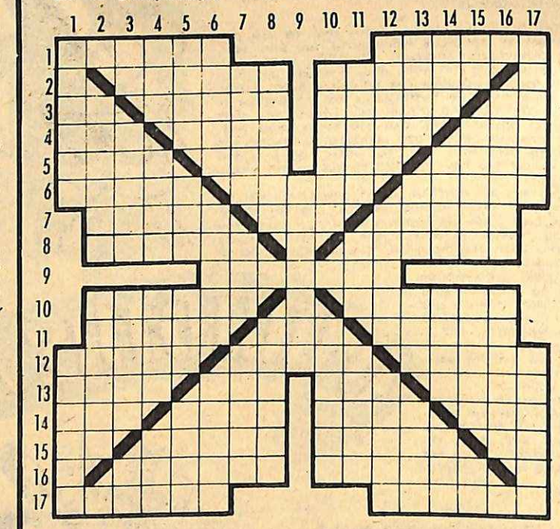

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Ἀπερίγραπτος. — Ἄλμα.
2 Τίτλος παλαιοῦ φίλμ ἀλλὰ καὶ τραγούδι μὲ ἐπιτυχία. —Ὑποφέρει κι' αὐτὸς ἄρκετὰ κατὰ τὴν διάρκεια ἑνὸς πολέμου.
3 110. — Ἀνόητοι (θηλ.). — Ἀφθαστος στὴν τρεχάλα.— Νότα.
4 Τετράποδο ποὺ δὲν λείπει ἀπ' τὰ σταυρόλεξα. — Ντὲ ... : μάρκα αὐτοκινήτων.— Πρόθεσις. — Θεὸς τῆς μυθολογίας μας.
5 Πηγὴ νεροῦ. — Νότα.—Πρόθεσις. Πρωτεύουσα ὁμωνύμου ἐπαρχίας τῆς Κεφαλληνίας.
6 Βρίσκεται στὸ τέλος μιᾶς μεγάλης σειρᾶς. — Χένω: ἀθλήτρια καὶ στάρ. — Γόης τῆς ἀρχαιότητος.
7 Ὀπτασία. — Καταστρεπτικὸ ἔντομο. — Γνωστὴ ὄπερα.
8 Ξύλο μὲ κανονικὸ σχῆμα.— Ἀπαραίτητο σ' ἕνα καϊκι.
9 Οἰκτρά, ἄθλια.
10 Κατηγορία ἀγαθῶν. — Δὲν εἶναι πυκνά.
11 Μουσικὸ ἔργο. — Ποσοτικὸ ἐπίρρημα. — Αὐτὸς ποὺ ἀνεβαίνει.
12 Λερώνουν εὔκολα. — Ἥρεμος. — Ἀμόλυντες.
13 Δίοδος. — Κραυγὴ τῆς γαλαρίας. — Μάρκα αὐτοκινήτων. — Δίκοπο μαχαίρι.
14 Νησὶ τοῦ Αἰγαίου. — Ἀρχαία χώρα τῆς Συρίας. — Ἀνεπιθύμητες εὐχές.
15 Ἑνωμένα χαρακτηρίζουν τὴν κρητικὴ προφορά.—Νοσήματα μικρῆς ἀξίας. — Εἴδος μεταλλικῆς πόρπης. — Κτητικὴ ἀντωνυμία.
16 Πελάτης θεάτρου ἢ κινηματογράφου. — Δὲν ἔχει τοὺς νόμους μὲ τὸ μέρος του.
17 Ἀναπτὴ σ' ὅλους τοὺς Ἕλληνες. — Χρήσιμο σ' ἕνα ὑποζύγιο.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Δὲν κάνω τίποτε. — Ἡ παράτασίς της ἐπιφέρει θάνατο.
2 Προκλητικὸς καὶ αὐθάδης. —Τιμὴ ποὺ δὲν συμπεριλαμβάνει κανένα κέρδος.
3 100 τετραγωνικὰ μέτρα. — Ἀρχαία πόλις τῆς Σικελίας. — Εὐγενικὸ ζῶο. — Σχηματίζει χρόνον τοῦ ρήματος.
4 Διπλασιαζόμενο μᾶς θυμίζει ζούγκλα. — Ὑπὲρ τὸ δέον. — Καλύπτουν τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ πλανήτου μας. — Συνώνυμο τοῦ (πιστεύεις)).
5 Ἀντιθετικὸς σύνδεσμος. — Μπέλ...: ἔργο τοῦ Μωπασάν. — Θεὰ τῶν ἀρχαίων.— Ἥρως τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.
6 Νεκρός. — Βιβλία ποὺ εὐκολα καταστρέφονται.—Δὲν δυσκολεύεσθε νὰ τὰ βρῆτε.
7 Τὸ λέμε δείχνοντας κάποιον. — Ξενικὸ τροπικὸ ἐπίρρημα. — Ἀπαραίτητη σ' ἕνα ξυλουργό.
8 Βοήθησε τὸν Ὀδυσσέα. — Ἔχει μιὰ καμπούρα.
9 Γαλήνη.
10 Εὐρωπαϊκὴ δροσειρά.—Μουσικὴ σύνθεσις.
11 Σύνηθες γυναικεῖο ὄνομα. —Τελικὸς σύνδεσμος.—Ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας (αἰτ.).
12 Διέρχονται κρίσιν ὅσοι τὸν ἐμπορεύονται. — Λίμνη τῆς Ἀθησσυνίας.— Διευκολύνει τὴν μεταφορὰ τοῦ ταχυδρομείου.
13 Συλλαμβάνεται ἀπὸ τὴν ἀκοή.—Χαρτοπαικτικὸς ὅρος. —Πρόθεσις. — Φάρμακο.
14 Τὸ ἥμισυ μιᾶς δόσεως.—Μέρος τοῦ αὐτοκινήτου.—Συγκεντρώνει γύρω του πολλοὺς φιλάθλους. — Ποταμὸς τῆς Β. Γαλλίας.
15 Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.—Τόπος μὲ λουλούδια καὶ δέντρα. — Ἔκανε τὸ πιὸ παράξενο ταξίδι. — Κτητικὴ ἀντωνυμία.
16 Πρωτεύουσα ἑλληνικοῦ νομοῦ (αἰτ.). — Κινεῖ πλοῖα.
17 Περνᾶ ἀπαρατήρητος. — Ἀλλαντικό.

ΝΙΚΟΣ ΜΑΚΡΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 522 στὴ σελ. 82

✪✪

Τὰ μυωπικὰ παιδιὰ μεγαλώνουν πιὸ γρήγορα

Ἕνας Ἄγγλος ἐπιστήμων συνέκρινε τὴν ἀνάπτυξι 418 μυωπικῶν παιδιῶν μὲ ἐκείνη ἰσαρίθμων ὑγιῶν παιδιῶν. Ἡ ὑπεροχὴ ἀνήκει στὰ πρῶτα. Ἡ ἀνάπτυξί τους εἶναι ταχύτερη καὶ μεγαλύτερη. Πρέπει ἄραγε νὰ συμπεράνωμε ὅτι τὸ μέλλον ἀνήκει στοὺς μύωπες; Ἄγνωστον.

ΔΙΑΛΕΞΕΤΕ

τὶ μαγιὸ σουτιέν

Οἱ ἀκρογωνιαῖοι λίθοι τῆς σιλουέτας

ΟΣΟ λεπτὴ καὶ ὡραία σιλουέτα κι' ἂν ἔχη μιὰ γυναῖκα, ποτὲ δὲν πρέπει νὰ θεωρήση περιττὰ δυὸ ἐσωτερικὰ εἴδη ρουχισμοῦ τοῦ ὡραίου φύλου. Ἐννοοῦμε τὸ σουτιὲν καὶ τὴ ζώνη λαστέξ, ποὺ συγκρατοῦν καὶ τελειοποιοῦν τὶς γραμμὲς τοῦ γυναικείου σώματος. Ἡ ἐκλογή τους πρέπει νὰ γίνεται πάντα μ' ἐξαιρετικὴ ἐπιμέλεια καὶ προσοχή, γιατὶ ἀποτελοῦν σὲ κάθε περίπτωσι τὸν ἀκρογωνιαῖο λίθο μιᾶς ὁμορφης σιλουέτας.

Εἶναι ἀπαραίτητα ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ πολὺ νέα κορίτσια, ἀπὸ τὴν ἡλικία ποὺ ἀρχίζει νὰ σχηματίζεται τὸ σῶμα τους. Μάλιστα, οἱ εἰδικοὶ δίνουν μεγαλύτερη προσοχὴ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, γιατὶ ἕνα σουτιὲν μὲ κακὴ ἐφαρμογὴ μπορεῖ νὰ καταστρέψη ἀνεπανόρθωτα ἕνα νεανικὸ στῆθος ποὺ βρίσκεται ἀκόμα στὴν ἀνάπτυξί του.

Γενικῶς ἄλλωστε, ἡ ζώνη καὶ τὸ σουτιὲν πρέπει νὰ προσαρμόζωνται στὸ σωματικὸ τύπο σας (καθὼς καὶ στὶς ἀτομικὲς προτιμήσεις σας καὶ στὰ φορέματα μαζὶ μὲ τὰ ὁποῖα θὰ τὰ φορᾶτε). Ὑπάρχουν τέσσερες βασικοὶ τύποι σιλουέτας: Ἡ ἐφηβική, ποὺ δὲν ἔχει ἀκόμη ἀναπτυχθῆ τελείως. Ἡ νεανική, μὲ σφιχτὲς σάρκες, ψηλὸ στῆθος, λεπτὴ μέση καὶ γοφοὺς ὄχι πολὺ τονισμένους. Ἡ ὡριμη, πιὸ ἀνεπτυγμένη ἀπὸ τὴ νεανική, μὲ ἐντονώτερες καμπύλες, πάντοτε ὅμως μὲ κανονικὲς ἀναλογίες. Καὶ ἡ γεμάτη, μὲ σάρκες λίγο χαλαρὲς καὶ κινητές, ποὺ πρέπει νὰ περιορισθοῦν καὶ νὰ συγκρατηθοῦν.

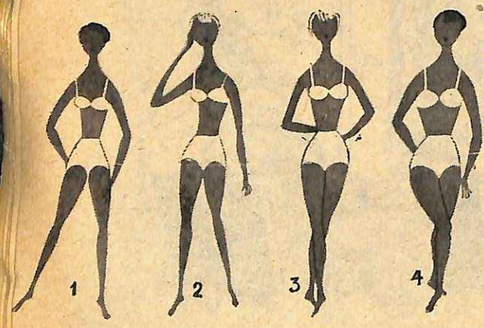

Οἱ τέσσερες τύποι τῆς γυναικείας σιλουέτας. 1) Ἐφηβική. 2) Νεανική. 3) Ὡριμη. 4) Γεμάτη. Δεξιά. Οἱ τρεῖς κατηγορίες κάθε τύπου. Α) Ἴσια στὸ στῆθος καὶ στοὺς γοφούς. Β) Πιὸ ἀνεπτυγμένη στὸ στοὺς γοφούς. Γ) Πιὸ ἀνεπτυγμένη στὸ στῆθος.

Ἔξ ἄλλου, σὲ καθένα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τύπους ὑπάρχουν τρεῖς κατηγορίες: Ἡ ἴσια στὸ στῆθος καὶ στοὺς γοφούς, ἡ πιὸ ἀνεπτυγμένη στοὺς γοφοὺς κι' ἡ πιὸ ἀνεπτυγμένη στὸ στῆθος.

Πρὶν ἀγοράσετε μιὰ ζώνη ἢ ἕνα σουτιὲν εἶναι προτιμώτερο νὰ τὰ δοκιμάσετε στὸ σῶμα σας.

Ἀφοῦ ἡ εἰδικὴ ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος κορσέδων σᾶς πάρη μέτρα καὶ σᾶς ὑποδείξη ὅ,τι ταιριάζει καλύτερα στὸ σῶμα σας, τὰ φορᾶτε καὶ κάνετε διάφορες κινήσεις. Κάθεσθε, σηκώνεσθε, περπατᾶτε, σκύβετε, γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε πῶς δὲν σᾶς ἐμποδίζει.

Προκειμένου γιὰ ζώνη, βεβαιώνεσθε ὅτι συγκρατεῖ καλὰ τὴν κοιλιά σας ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὴ σφίγγη ἐνοχλητικά, ὅτι εἶναι ἀρκετὰ μακρειὰ ὥστε νὰ δίνη λεπτὴ καὶ κανονικὴ γραμμὴ στοὺς μηροὺς σας, ὅτι εἶναι ἐφαρμοστὴ στὴ μέση σας ἀλλὰ χωρὶς νὰ σχηματίζη πουθενὰ τοπικὰ ἐξογκώματα.

Ἂν ἡ σιλουέτα σας ἔχη ὡρισμένα ἐλαττώματα, θ' ἀναλάβη νὰ τὰ διορθώση ἡ κατάλληλη ζώνη. Θἄχη π. χ. ἐνισχυμένο τὸ ἐμπρὸς μέρος της, ἂν ἡ κοιλιά σας προεξέχη. Θὰ φτάνη πολὺ ψηλὰ ἢ πολὺ χαμηλά, ἀναλόγως τοῦ ἂν πρέπη νὰ περιορίση τὶς διαστάσεις τῆς μέσης σας ἢ τῶν μηρῶν σας.

Ἀναλύσετε τὴ σιλουέτα σας, καθορίσετε τὰ ἐλαττώματά της καὶ διαλέξετε τὴ ζώνη ποὺ σᾶς χρειάζεται. Οἱ συμβουλὲς τῆς εἰδικῆς ὑπαλλήλου θὰ σᾶς βοηθήσουν σ' αὐτό.

Ὅταν ἀγοράζετε σουτιέν, θὰ δώσετε προσοχὴ στὰ ἑξῆς σημεῖα: Ἔχουν κανονικὸ μέγεθος οἱ δυὸ θῆκες του; Ἐφαρμόζουν ἀκριβῶς στὸ στῆθος, χωρὶς νὰ κάνουν νὰ ξεχειλίζουν γύρω τους οἱ σάρκες; Μπορεῖ νὰ μακρύνουν ἢ νὰ κοντύνουν εὔκολα οἱ μπρετέλες; Ἡ πίσω λουρίδα ἐφαρμόζει σφιχτά, ἀλλὰ χωρὶς νὰ σᾶς «κόβη», καὶ βρίσκεται ἀρκετὰ ψηλὰ στὴν πλάτη; Συγκρατεῖται κάτω ἀπ' τὶς ὠμοπλάτες; Ἔχουν κανονικὴ ἀπόστασι μεταξὺ τους οἱ δύο θῆκες;

Προκειμένου, τέλος, γιὰ ζαρετιέρες, ἡ μοναδικὴ ἀπαίτησί σας θὰ εἶναι νὰ ἔχουν τὸ σωστὸ μῆκος, ὥστε νὰ συγκρατοῦν τεντωμένες τὶς κάλτσες, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὶς σκίζουν.

Ἂν εἶσθε ἀναγκασμένη νὰ παραγγείλετε ταχυδρομικῶς μιὰ ζώνη, ἕνα σουτιὲν ἢ ἕνα κορσέ, θὰ πάρετε μόνη σας τὰ μέτρα σας ὡς ἑξῆς:

Γιὰ τὸ σουτιέν: Θὰ μετρήσετε τὴν περιφέρεια τοῦ θώρακος, ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τὸ στῆθος. Γιὰ τὴ ζώνη: Χρειάζονται τρία μέτρα. Ὁ γύρος τῆς μέσης ὁ γύρος τῶν γοφῶν (στὸ παχύτερο σημεῖο) κι' ἡ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ μέση ἕως λίγο πιὸ κάτω ἀπ' τὸ παχύτερο σημεῖο τῶν γοφῶν. Γιὰ τὸν κορσέ: Τὰ ἴδια ὅπως στὴ ζώνη, κι' ἐπιπλέον ὁ γύρος τοῦ στήθους (στὸ παχύτερο μέρος του) κι' ἡ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ μασχάλη ὡς τὴ μέση.

Συνηθίστε νὰ φοᾶτε ζώνη καὶ σουτιὲν διαρκῶς, κάθε μέρα, πρωὶ καὶ βράδυ. Θὰ κερδίσουν μ' αὐτὸ πολὺ ἡ σιλουέτα σας καὶ ἡ στάσι σας — πρᾶγμα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς τὸ ἐγγυηθοῦμε, ἂν τὰ φοᾶτε μόνον ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι, στὸν περίπατο, στὰ πάρτυ καὶ γενικὰ στὶς κοσμικὲς ἐμφανίσεις σας.

Θὰ προμηθευθῆτε λοιπὸν ἀρκετὰ σουτιὲν καὶ δυὸ ζῶνες τὸ λιγώτερο, ὥστε νὰ μπορῆτε νὰ τὰ ἀλλάζετε συχνά, γιὰ νὰ τὰ πλένετε.

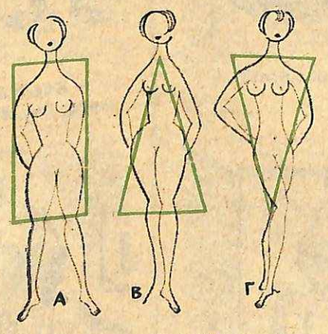

Πραγματικά, τὸ συχνὸ πλύσιμο εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὴν καλὴ διατήρησί τους ἐπὶ πολὺν καιρό.

Ὅπως κάθε ροῦχο ποὺ φοριέται κατάσαρκα, πρέπει κι' αὐτὰ νὰ πλένωνται κάθε μιὰ ἢ δυὸ μέρες.

Πρὶν ἀπ' τὸ πλύσιμο, τὰ μουσκεύετε λίγη ὥρα στὸ νερό. Τρίβετε δὲ μὲ μιὰ μαλακὴ βούρτσα τὰ πιὸ λερωμένα μέρη τους.

Ἀφοῦ τὰ πλύνετε, τὰ τυλίγετε μὲ μιὰ χνουδάτη πετσέτα, γιὰ ν' ἀπορροφηθῆ ἡ πολλὴ ὑγρασία. Ὕστερα τὰ ξετυλίγετε, τοὺς δίνετε τὸ κανονικὸ σχῆμα τους καὶ τὰ κρεμᾶτε,

Σ' αὐτὰ τὰ σημεῖα θὰ πάρετε μέτρα γιὰ ἕνα σουτιέν (Α), γιὰ μιὰ ζώνη (Β) ἢ γιὰ ἕνα κορσὲ (Γ).

Ὅταν ἡ εἰδικὴ ὑπάλληλος σᾶς παίρνη μέτρα γιὰ ἕνα σουτιέν, θὰ προσέξη νὰ μὴ σᾶς κόβουν οἱ μπρετέλες του, νὰ ἔχουν οἱ θῆκες του κανονικὸ μέγεθος καὶ νὰ ἐφαρμόζη καλὰ στὴν πλάτη. Προκειμένου γιὰ μιὰ ζώνη, θὰ φροντίση νὰ ἔχη καλὴ ἐφαρμογὴ στὴ μέση, στὴν κοιλιὰ καὶ στοὺς μηρούς.

μακρυὰ ἀπ' τὴ φωτιὰ κι' ἀπ' τὸν ἥλιο (ἰδίως ἂν τὸ ὑλικό τους περιέχη ἐλαστικό, ἢ ζέστη τὰ βλάπτει). Ἂν τὰ σιδερώσετε, περιορισθῆτε μόνο στὰ μέρη ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ ὑφασμα. Τὸ ἐλαστικὸ δὲν πρέπει νὰ σιδερώνεται ποτέ.

Ἀλλ' ἡ καλὴ διατήρησί τους ἀπαιτεῖ κι' ἄλλες φροντίδες. Τὰ φορᾶτε μὲ προσοχή, χωρὶς νὰ τὰ τραβᾶτε δυνατὰ ἢ νὰ τὰ πιάνετε μὲ τὰ νύχια σας.

Γιὰ νὰ φορέσετε τὴ ζώνη, γυρίζετε τὸ πάνω μέρος της πρὸς τὰ κάτω, ὥστε νὰ διπλωθῆ στὰ δυό, τὴν περνᾶτε στὰ πόδια σας, τὴν ἀνεβάζετε ὡς τοὺς μηροὺς κι' ὕστερα γυρίζετε τὸ διπλωμένο μέρος της πρὸς τὰ πάνω, ὥστε ν' ἀνεβῆ ὡς τὴ μέση σας.

Ὅταν κουμπώνετε ἕνα κορσὲ ἢ ἕνα σουτιέν, ἀρχίζετε ἀπὸ κάτω καὶ προχωρεῖτε πρὸς τὰ πάνω.

Λίγο τάλκ βοηθεῖ τὴ ζώνη νὰ γλυστρήση πιὸ εὔκολα πάνω στὸ σῶμα σας, ἰδίως ὅταν αὐτὸ εἶναι ἱδρωμένο ἀπ' τὴ ζέστη.

Διορθώνετε ἀμέσως κάθε βλάβη, κάθε τρύπα ἢ σκίσιμο, προτοῦ μεγαλώση. Γιὰ τὰ ἐλαστικὰ μέρη, τὸ μαντάρισμα θὰ γίνη μὲ τὸ χέρι, ἢ μὲ μιὰ ραπτομηχανὴ ποὺ κάνει τὸ γαζί της σὲ σχῆμα ζιγκ-ζάγκ.

Οἱ τρύπες σὲ δαντέλλα διορθώνονται μᾶλλον μὲ μπάλωμα.

Ἕνα πρόβλημα, ποὺ δὲν ἔχει ἀκόμη λυθῆ ἀπ' τοὺς κατασκευαστάς, εἶναι τὸ πῶς νὰ μὴν ἀλλάζουν χρῶμα τὰ ἐλαστικὰ μέρη κάθε ζώνης ἢ σουτιέν — νὰ μὴ γίνωνται δηλαδὴ μὲ τὸν καιρὸ γκρίζα, κιτρινωπὰ ἢ ρόζ. Ὁ ἀποχρωματισμὸς αὐτὸς ὀφείλεται ἄλλοτε στὴν ἐπίδρασι τοῦ ἀέρος κι' ἄλλοτε στὸν ἱδρῶτα ἢ σὲ ἀδέξιο πλύσιμο. Δὲν μποροῦμε δὲ νὰ τὸν ἀποφύγουμε μὲ κανένα τρόπο.

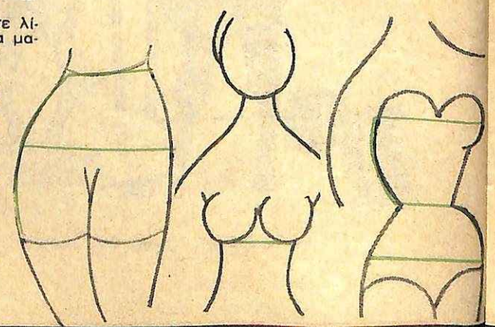

Τριώδιον

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΑΛΛΟΤΕ...

Ἀμέσως μόλις ἄνοιγε, τὸ πάλαι, τὸ Τριώδιον,
οἱ νεαρὲς εὑρίσκαναν τὴ μάννα τους ἔμπόδιον
κι' ἀντὶ νὰ ξεφαντώσουνε στὰ γλέντια, στοὺς χορούς,
ἐμπλέκαν χειρότερα μὲ τούς... διπλοφρουρούς!
Διπλοσκοπιὲς ἀντίκρυζαν, τοὺτέστιν, τέτοιες μέρες,
γιὰ νὰ μὴ δραπετεύσουνε κι' αὐτὲς πρὸς τίς... βεγγέρες,
διότι σ' ἕναν ἔπρεπε χορὸ νὰ πᾶνε μόνον
καὶ συνοδεία πάντοτε «ὀργάνων... κηδεμόνων»!

Καταλαβαίνανε, λοιπόν, ἀνεξαιρέτως ὅλοι,
πὼς τὸν καιρὸ ποὺ ἤτανε χωριὸ ἐτούτη ἡ πόλι,
οἱ δεσποσύνες ἔπεφταν τοῦ ἤθους πάντα θύματα.
Κι' ἀντὶ ν' ἀκολουθήσουνε τῆς πόλκας των τὰ βήματα,
τοὺς ἀπαγορευότανε νὰ «σκάσουνε καὶ μύτη»
καὶ ἕνα... βῆμα μόνες τους νὰ κάνουν ἀπ' τὸ σπίτι!

Ἀλλὰ κι' ἂν ἐγκατέλειπαν καμμιὰ φορὰ τὶς γρίλλιες
καὶ σ' ἕνα μπάλλο, κάποτε, τὶς πήγαιν' ἡ νταντᾶ τους
κανένα βὰλς ἐχόρευαν ἢ μερικὲς καντρίλλιες,
χωρὶς τὸν καβαλλιέρο τους νὰ τὸν τραβοῦν... κοντά τους!
Τὸ χέρι μόνον τοὔδιναν ἢ καὶ τὸ δάχτυλό τους,
κατόπιν ὑποδείξεως καὶ πατρικῆς συστάσεως
καὶ οὕτω πῶς ἐχόρευαν, μαζὶ μὲ τὸν καλό τους
ἕναν χορὸ μονάκριβον, κι' αὐτὸν ἐξ ἀποστάσεως.

Σεμνά, μαζὶ του χόρευαν, χωρὶς κοινῶς ἀκκίσματα
καὶ δίχως τῆς μεσούλας των βεργολυγοτσακίσματα,
διότι τέτοια κίνησις τὰ ὅρια περνοῦσε
καὶ φυσικὰ τοῦ Ἄστεως τὸ σκάνδαλον... κινοῦσε!

Ἀλλὰ οἱ τότε νεαρές, ἐκτὸς ὅλων τῶν ἄλλων,
γιὰ νὰ μὴ προκαλέσουνε τὸν ἄσκοπο τὸν σάλον,
μέ... γάντι ἐσκεπάζανε ἀκόμη καὶ τὸ χέρι τους
κι' οἱ δόλιοι Ἀρλεκίνοι τους κι' ἱππότες καβαλλιέροι τους,
γυμνὸ λίγο τὸ χέρι τους ματαίως ἐγυρεύανε
κι' ἐνῶ ἦταν Καρνάβαλος, ἐκεῖνοι... ἀποκρεύανε!

ΚΑΙ ΤΩΡΑ...

Εὐθὺς μόλις στὰ χρόνια μας ἀνοίγει τὸ Τριώδιον»
στὰ ἤθη λένε οἱ νέες μας «Καλό σας κατευόδιον»
καὶ μὲ γνωστὲς παρέες τους καὶ μ' ἄγνωστες κυρίως
στὰ γλέντια τὰ τρικούβερτα τὰ κοπανοῦν... ἀγρίως!
Στὰ κοσμικὰ τὰ κέντρα μας, ἢ καὶ στὰ ταβερνάκια!
μέχρι πρωΐας μπλέκουνε καὶ πλέκουν... γαϊτανάκια!
Στοῦ μάμπο ξεβιδώνονται καὶ στοῦ μπαγιὸν τὶς τρέλλες
πετώντας τὶς κορδέλλες τους ἢ κάνοντας... κορδέλλες.
Πετᾶνε χαρτοπόλεμο, πετᾶνε «κομφετὶ»
πετᾶνε κρασοπότηρα, ματιὲς καὶ κάθε τί...
πετοῦν κι' αὐτὲς στὴ ζάλη τους καὶ δὲν πατοῦν στὸ χῶμα,
ὡσότου καὶ τὰ ροῦχα τους πετοῦν ἀπὸ τὸ σῶμα!...

Τὸ Καρναβάλι ὅλες τους τὸ περμένουν λαῦρες,
νὰ τὸ πανηγυρίσουνε μὲ γίλιες δυὸ παλάβρες...
καὶ μὲ τὰ μοῦτρα ὅλες τους γὰ πέσουν στὴν κραιπάλη,
ἀφοῦ δὲν εἶναι, πάντοτε, ὁ βίος Καρναβάλι!

Σὺν ἀντιθέσει, δηλαδή, μὲ τοὺς παληοὺς ἐκείνους
λιμοκοντόρους ντροπαλοὺς κι' ἱππότες κι' ἀρλεκίνους,
ὁ φίλος τους ὁ σύγχρονος, ποὺ τόνε λένε «γκόμινο»,
κοτσάρει στὴν Ἐκείνη του μιὰ μάσκα κι' ἕνα ντόμινο
καὶ στὰ μπουζουκομάγαζα στὰ ἴσια τὴν τραβᾶ
γιὰ νὰ τῆς π�ῆ τὸν πρόσφατο τὸν μπουζουκοχαβᾶ:
«Ὤχ! σήκω ἀπὸ τὴ θέσι σου»...
καὶ λύνισε τὴ μέση σου»...
Κι' ἂν δὲν τὴν συνοδέψουνε πεντὲς τὴν κοριτσάρα του,
ἁπλώνει τὸ ζωνάρι του, τραβᾶ καὶ τὴν... τσατσάρα του,
ἢ μᾶλλον τὴν ἀμφίσεσι τὴ μαχαιρὰ του πιάνει
καὶ τὴν βαρειὰ τὴ «ζεμπεκιά»,
μὲ μιὰ του μόνη καμακιά,
σὲ λίγα δευτερόλεπτα, γασάπικο τὴν κάνει!

Τὸ σύγχρονο Τριώδιον, γιὰ νὰ μὴ φλυαρῶ.
ἀνοίγει μὲ ξεφάντωμα καὶ μ' ἄλλο χορό.
Κι' ὁ νεαρὸς ὁ σύγχρονος, καθὼς κι' ἡ νεαρά,
ποὺ Δέλα ὀνομάζεται, Μαρί, Λιλὴ κι' Ἀλίκη,
τὰ ἤθη τῶν προπαππων μας, τὰ τόσον αὐστηρά,
τὰ θεωρεῖ, τὴν σήμερον, σωστό... μασκαρλίκι!

Ἐπιστρατεύσεως Λτα. Γάβρα

Γ. Θέβρος

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΤΗΣ ΦΛΟΓΑΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ ΤΟΥ «ΕΜ - ΕΛ 7701»

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ἀπὸ δέκα ὧρες πάλευαν μὲ τὰ κύματα. Ὑστερα ὅλα ἡσύχασαν ἀπότομα καὶ μόνο ἕνα ἀνάλαφρο ἀεράκι ριπίδιζε ποῦ καὶ ποῦ τὴ γαλανὴ ἐπιφάνεια τοῦ Αἰγαίου. Ἦταν μιὰ φούχτα ἄνθρωποι στριμωγμένοι ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο μέσα σὲ μιὰ βάρκα. Κανεὶς δὲν μιλοῦσε. Δυὸ παλληκάρια μονάχα εἶχαν καθήσει στὸν πάγκο καὶ τραβοῦσαν μηχανικὰ κουπί. Ἔτρεμαν τὰ κορμιά τους καὶ χτυποῦσαν τὰ δόντια τους ἀπὸ τὸ κρύο.

Ἦταν ἑντεκα ναυαγοί. Ἕντεκα κομάντος ἑνὸς συμμαχικοῦ ΕΜ—ΕΛ (ἡ ἐπίσημη ἔκθεση τὸ ἀναφέρει μὲ τὸν ἀριθμὸ 7701) ποὺ πήγαινε γιὰ τὴ Σάμο, ἀμέσως μετὰ τὴν κατάρρευση τῆς Ἰταλίας τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1943. Στὸ νησὶ βρισκόντουσαν ἤδη ἀπὸ τρεῖς μέρες πρὶν ὁ στρατηγὸς Α. Ἄρνολντ — στρατιωτικὸς ἀκόλουθος τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας στὴν Ἄγκυρα — ἕνας Βρετανὸς συνταγματάρχης καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἀξιωματικοί. Μαζὶ μὲ τὸν ἀκάματο ἱεράρχη, τὸ θρυλικὸ μητροπολίτη Σάμου Εἰρηναῖο, εἶχαν ἔρθει σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν Ἰταλὸ διοικητὴ στρατηγὸ Μάριο Σολταρέλλι, γιὰ τὴν παράδοσι τῆς νήσου.

Τὸ ΕΜ—ΕΛ εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ μιὰ μυστικὴ βάσι τῆς Μεσογείου, μὲ σκοπὸ νὰ προσεγγίσῃ στὴ Σάμο, γιὰ ν' ἀποβιβάσῃ μίαν ὁμάδα ἀπὸ πενῆντα τρεῖς Ἑλληνοβρετανοὺς κομάντος. Ξεκίνησαν ἀφοβισμένοι νὰ σπάσουν τὸν ἀποκλεισμὸ τῶν Γερμανῶν, νὰ φτάσουν στὸ ἡρωϊκὸ νησὶ καὶ νὰ παραδώσουν τὰ πυρομαχικὰ καὶ τὰ τρόφιμα σ' ἐκείνους ποὺ τὰ περίμεναν μὲ λαχτάρα. Ἀρχηγὸς τῆς ἐπικίνδυνης αὐτῆς ἀποστολῆς ἦταν ὁ λοχαγὸς Μανώλης Κοντομίχαλος, "Ἕλληνας τῆς Ἀμερικῆς, μαζὶ μὲ τὸν "Ἄγγλο ἀνθυποπλοίαρχο Μάϊκελ Κάρτερ. Τὸ «7701» λοιπὸν ἦταν ὑποχρεωμένο νὰ ταξιδεύῃ μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις. Τὴ νύχτα σβυστὰ τὰ φανάρια του. Οὔτε τσιγάρο στὴν κουβέρτα. Ὁ θάνατος παραμόνευε παντοῦ.

Τὴν ἡμέρα ἡ βάρδια τοῦ καταστρώματος ἀγγάντευε σ' ὅλες τὶς ἀκρες τοῦ ὁρίζοντα μὲ τὸ κιάλι. Στὸ πρῶτο ὁποιοδήποτε σημάδι ἔπρεπε νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ. Ὁλόκληρο τὸ πλοῖο τότε θὰ ἐμπαινε σ' ἐπιφυλακή. Εἶχε κι' ἕνα κανόνι τὸ ΕΜ—ΕΛ γιὰ ὥρα ἀνάγκης. Μὰ ὁ ἐθελοντὴς πυροβολητὴς "Ἀλλαν Γκοῦ ἔλεγε πὼς τὸ κανονάκι αὐτὸ ἦταν παιχνίδι γιὰ παιδιά. "Ενα μονάχα καλὸ εἶχε τὸ «7701»: τ

Γκάρ

Τὰ εἰσοδήματα τῶν ἀστέρων καὶ οἱ φόροι

Τὸ χρῆμα εἶναι τόσο ἀγαπητὸ καὶ στοὺς πιὸ πλούσιους ἀκόμη ἀστέρες τοῦ διεθνοῦς κινηματογράφου, ὥστε... κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν δηλώνει μὲ εἰλικρίνεια στὶς ἁρμόδιες οἰκονομικὲς ἀρχὲς τὰ πραγματικά εἰσοδήματά του γιὰ νὰ πληρώση τὸν ἀνάλογο φόρο!

Στὸ κάπως παράδοξο αὐτὸ συμπέρασμα καταλήγουν τώρα τελευταῖα οἱ ἰταλικὲς ἐφημερίδες, ὅσον ἀφορᾶ τοὺς πιὸ γνωστοὺς ἀστέρες τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου,

Ἐπὶ κεφαλῆς στὰ ἐτήσια κέρδη ἔρχεται ἡ πασίγνωστη στὰρ Σιλβάνα Παμπανίνι, ἡ ὁποία κάθε χρόνο πρωταγωνιστεῖ τούλάχιστον σὲ 5—6 ἰταλικὲς καὶ 1—2 ξένες ταινίες, ποὺ γυρίζει στὸ ἐξωτερικό. Ἡ Συλβάνα, λοιπόν, ὑπολογίζεται μὲ καθαρὰ ἐτήσια εἰσοδήματα γύρω στὶς 4.000.000 λιρέτες, ἀπ' τὶς ὁποῖες δμως, δηλώνει, ὅπως λέγεται, μόνο τὶς 1.000.000!...

Δεύτερη στὸν κατάλογο τῶν Ἰταλίδων φοροφυγάδων στάρ, πάντα κατὰ τὶς ἰταλικὲς ἐφημερίδες, ἔρχεται ἡ ἐξ ἴσου πασίγνωστη Τζίνα Λολομπριγκίτα. Ἂν πιστέψουμε τὶς φορολογικὲς δηλώσεις της, πρωταγωνιστεῖ σὲ 5—6 ἰταλικὲς ταινίες τὸ χρόνο καὶ κερδίζει μόνον... 500.000 λιρέτες, τὶς ὁποῖες, ὅπως ἰσχυρίζεται ἡ ἴδια, δηλώνει μὲ κάθε εἰλικρίνεια. Ἀλλὰ οἱ ἰταλικὲς οἰκονομικὲς ἀρχὲς δὲν εἶναι τόσο ἀφελεῖς γιὰ νὰ πιστέψουν τὶς... εἰκονικὲς αὐτὲς δηλώσεις. Εἰδικὰ γιὰ τὴν Τζίνα ἔκαναν αὐστηρὴ ἔρευνα τόσο στὰ κινηματογραφικὰ στούντιο, ὅσο καὶ σὲ κάθε ἄλλη καλλιτεχνικὴ πηγή, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἡ διάσημη στὰρ ἔχει οἰκονομικὰ συμφέροντα. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦρθε νὰ τὴν διαψεύση παταγωδῶς: Γιὰ τὸ ἔτος 1953—54 τὰ συνολικὰ εἰσοδήματά της ἀνῆλθαν σὲ 2.500.000 λιρέτες, ἐνῶ ἡ ἴδια εἶχε δηλώσει μόλις 500.000!

Ἀλλὰ μήπως οἱ δύο αὐτὲς δημοφιλεῖς ἡθοποιοὶ εἶναι οἱ μόνες ποὺ ἀποφεύγουν νὰ δηλώσουν τὰ πραγματικά ἐσοδά τους; Κάθε ἄλλο! Ὁ σχετικὸς κατάλογος ποὺ κατήρτισαν οἱ ἰταλικὲς οἰκονομικὲς ἀρχὲς περιλαμβάνει ἀκόμη καὶ τὰ ὀνόματα τῆς στὰρ Ἄννα Μανιάνι —ἡ ὁποία τώρα βρίσκεται στὸ Χόλλυγουντ— ποὺ δηλώνει ἐτήσια κέρδη 200.000 λιρετῶν ἐνῶ κερδίζει 2.500.000, τοῦ σκηνοθέτου Βιττόριο ντὲ Σίκα, ὁ ὁποῖος δηλώνει ὅτι κερδίζει μόνο 1.000.000 λιρέτες τὸ ἔτος, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα ὑπερβαίνει τὶς 5.000.000, τοῦ ἡθοποιοῦ Μάσσιμο Τζιρόττι, ποὺ δηλώνει κέρδη 500.000 λιρετῶν ἐνῶ κερδίζει 2.000.000, τοῦ κινηματογραφικοῦ παραγωγοῦ Γκιουζέππε Ἀμάτο, μὲ ἐτήσια ἐσοδα 1.000.000 λιρετῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δηλώνει τὸ χρόνο, κερδίζει αἰγουρα 5.000.000 λιρέτες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες, ὅμως, δηλώνει 1.000.000, καὶ ἄλλα ἀκόμη ὀνόματα ἡθοποιῶν τῆς ὀθόνης καὶ τῆς σκηνῆς. Ὁ μόνος, ἴσως, Ἰταλὸς καλλιτέχνης ποὺ εἶναι ἀκριβὴς στὶς φορολογικὲς δηλώσεις του εἶναι ὁ γνωστὸς τραγουδιστὴς Μπενζαμίνο Τζίλλι. Αὐτός, δηλώνει ἐτήσια ἐσοδα γύρω στὶς 700.000 λιρέτες, πρᾶγμα ποὺ ἀπεδείχθη καὶ ἐπισήμως. "Ας σημειωθῆ ὅτι σὲ ὅλους τοὺς ἀνωτέρω καλλιτέχνας ἑτάχθη ἤδη ὡρισμένη προθεσμία νὰ ὑποβάλουν νέες δηλώσεις καὶ νὰ πληρώσουν τοὺς φόρους ποὺ ἀπέκρυψαν. Διαφορετικά, σίγουρα κάποια μέρα θὰ μάθουμε γιὰ τὴν Παμπανίνι π.χ. ὅτι ἐξεδόθη ἔνταλμα γιὰ ἀπόκρυψη κερδῶν καὶ ὀφειλόμενους φόρους!

Ὁ Μάριο Λάντσα καὶ ἡ Ντορέττα Μόρρου στὴ μουσικὴ ταινία τους «Μπέλλα Γρανάδα».

Ἡ Τζίνα Λολομπρίτζιτα, ποὺ θεωρεῖται σήμερα ὡς ἡ μεγαλύτερη (γκάφσα) τῆς ὀθόνης.

Ἀλλὰ καὶ ἀνάμεσα στοὺς καλλιτέχνες καὶ καλλιτέχνιδες τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου τὰ πράγματα δὲν εἶναι καλύτερα. Καὶ στὸ Παρίσι ὑπάρχουν πολλοὶ γνωστοὶ στὰρ ποὺ ἀποφεύγουν νὰ δηλώσουν τὰ πραγματικὰ ἔσοδά τους. Βέβαια, ὀνόματα δὲν δημοσιεύθηκαν ἀκόμη, ἀλλὰ σύντομα θὰ γίνῃ κι' αὐτό. Αὐτὴ τὴ στιγμή, τουλάχιστον 5 ἄνδρες καὶ 7 γυναῖκες στὰρ ἔχουν ἀναγραφῆ στὸν πίνακα τῶν... ἐξ ἐπαγγέλματος φοροφυγάδων καὶ ἐνεργοῦνται γι' αὐτοὺς αὐστηροὶ ἔλεγχοι τῶν εἰσοδημάτων τους.

"Οσον ἀφορᾶ τὴ φορολογικὴ κατάσταση τῶν ἀστέρων τοῦ Χόλλυγουντ, ἐδῶ εἶναι ποὺ τὸ κακὸ παραγίνεται. Σὲ ἑκατοντάδες ἀνέρχονται σήμερα οἱ στὰρ καὶ στάρλετ ποὺ ὀφείλουν φόρους στὸ κράτος ἀπὸ ἔσοδα ποὺ ἀπέφυγαν νὰ δηλώσουν. Κι' αὐτὸ παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἐδῶ ἐπικρατεῖ ἄλλο σύστημα βεβαιώσεως τῶν φόρων ἐνὸς καλλιτέχνη. Θὰ μπορούσαμε νὰ ἀναφέρουμε δεκάδες ὁλόκληρες γνωστῶν καλλιτεχνῶν τῆς ὀθόνης, οἱ ὁποῖοι ἄλλα ποσὰ κερδίζουν καὶ ἄλλα, πολὺ μικρότερα βέβαια, δηλώνουν στὶς ἐφορίες. Ὁ Φράνκ Σινάτρα, ὁ Μπίγκ Κρόσμπυ, ἡ Τζόαν Κράουφορντ, ὁ Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ, ὁ Μίλτο Ρούνεϋ, ὁ Τζέημς Μέησον, ἡ Τζούντυ Γκάρλαντ, ὁ Ράντολφ Σκότ, ἡ Μπάρμπαρα Στάνγουϊκ, ἡ "Εστερ Οὐίλλιαμς, ἡ Λάνα Τέρνερ καὶ πολλοὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κινηματογράφο ἀσχολοῦνται καὶ σὲ ἄλλες τελείως διαφορετικὲς ἐπιχειρήσεις, εἶναι ἀπὶ κεφαλῆς τοῦ καταλόγου τῶν... φοροφυγάδων καλλιτεχνῶν τοῦ Χόλλυγουντ! Ἀλλὰ καὶ τὸ κράτος δὲν ἀπατᾶται μ' αὐτούς. Χαρακτηριστικὲς εἶναι οἱ κατωτέρω δυὸ περιπτώσεις: Ὁ Ρόμπερτ Νιὸτον, γνωστότατος στὴν Ἀμερικὴ "Αγγλος ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου, ποὺ ἀπὸ χρόνια ἔχει ἐγκατασταθῆ οἰκογενειακῶς καὶ ἐργάζεται στὸ Χόλλυγουντ, βρίσκεται σήμερα σὲ πολὺ κρίσιμη οἰκονομικὴ κατάσταση. Ἀπὸ φόρους ποὺ ἀπέφυγε νὰ πληρώση ἐγκαίρως καὶ πρόστιμα, χρωστάει περισσότερα ἀπὸ 200.000 δολλάρια! Γιὰ νὰ διακόψη δὲ προσωρινῶς τὴν δίωξη, ποὺ εἶχε ἀρχίσει ἐναντίον του, ἀναγκάσθηκε νὰ ἀφήση χωρὶς ἐπιπλα τὸ σπίτι ποὺ ἀγόρασε πέρυσι μὲ δόσεις γιὰ νὰ στεγάση τὴν οἰκογένειά του, πληρώνοντας ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ ὀφειλόμενα.

Ἡ δεύτερη περίπτωσι εἶναι τοῦ γνωστοῦ τραγουδιστῆ Μάριο Λάντσα. Ὁ Μάριο ὀφείλει κι' αὐτὸς στὸ κράτος, ὡς φόρους ἀπὸ εἰσοδήματα, ποὺ δὲν ἐδήλωσε, περισσότερα ἀπὸ 100.000 δολλάρια! Ἀλλ' ὁ πάντα ἐγωϊστὴς τραγουδιστὴς δὲν φαίνεται νὰ πολυστενοχωρῆται γι' αὐτό. Τώρα τελευταῖα, μιὰ καὶ δὲν παίζει πιὰ στὸν κινηματογράφο, τοῦ πρότειναν ἕνα συμβόλαιο ἀπὸ τὴν Μετροπόλιταν "Οπερα μὲ πολὺ καλὲς ἀποδοχές. Ἀπέρριψε ὅμως τὴ δελεαστικὴ προσφορὰ μὲ τὴν ἑξῆς πρωτότυπη δικαιολογία:

— Ἐγὼ δὲν ἐργάζομαι γιὰ νὰ πλουτίζω τὸ κράτος, εἶπε. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τοῦ χρεωστῶ ἀσκετά. Τώρα, ὅμως, ποὺ δὲν ἐργάζομαι, δὲν πρόκειται νὰ μὲ ἐνοχλῆ σχεδὸν κάθε μέρα. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ ἐργασθῶ, ἂν δὲν ἐπιτύχω τοὺς ὅρους ποὺ θέλω ἐγώ. "Εχω γιὰ νὰ ζήσω... "Ετσι ἂς περιμένη λίγο ἡ ἐφορία. Δὲν ἀνοιγοῦμαι τοὺς φόρους μου, ἀλλὰ καὶ δὲν μπορῶ νὰ τοὺς ἐξοφλήσω!...

Χ. ΠΕΡΚΙΝΣ

Ὁ Γουὼλ Ντίσνεϋ, καβάλλα στὸ τραινάκι, ποὺ ἔχει ἐγκαταστήσει στὸν κῆπο τῆς βίλλας του.

Τὰ νεώτερα τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Στὶς 15 Φεβρουαρίου ἀρχίζει στὴν Ἱσπανία τὸ γύρισμα τοῦ πρώτου μεγάλου εὐρωπαϊκοῦ φίλμ μὲ τὸ σύστημα Σινεμασκόπ: «Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος». Ὁ Ρίτσαρντ Μπάρτον θὰ ὑποδυθῆ τὸν Μακεδόνα βασιλέα, θὰ ἔχη δὲ γιὰ παρτεναίρ του τὴν Κλαίρ Μπλούμ, τὴν Μέρλε "Ομπερον καὶ τὸν Φρέντερικ Μάρς.

★ Ἡ Ζαννὲτ Μακντόναλντ, ἡ ὁποία ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια ἐγκατέλειψε τὸν κινηματογράφο, θὰ ἐμφανιστῆ τώρα σὲ μιὰ κωμῳδία ποὺ θὰ ἀνεβάση ἕνα θέατρο τοῦ Μπρόντγουαιη. Ἡ κωμῳδία αὐτὴ εἶναι μιὰ διασκευὴ τῆς αὐτοδιογραφίας τοῦ διασήμου ζωγράφου τῆς ἀγγλικῆς αὐλῆς Σέσιλ Μπῆτον, ποὺ φέρει τὸν τίτλο «Τὸ βασιλικό μου παρελθόν».

★ Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, οἱ μεγαλύτερες κινηματογραφικὲς ἐπιτυχίες τοῦ 1954 ὑπῆρξαν κατὰ σειρὰν: 1) Τὰ «Χιονισμένα Χριστούγεννα». 2) «Ἡ ἀνταρσία τοῦ Καίην». 3) «Τὸ ἀτέλειωτο ρομάντσο», καὶ 4) «Ὁ Αἰγύπτιος».

★ Γιὰ τὸ 1955 ἡ μεγάλη ἐλπίδα τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου εἶναι ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ καὶ γιὰ τὸν ἀμερικανικὸ ἡ Κὶμ Νόβακ.

★ Ἡ Ἰταλίδα στὰρ καὶ τραγουδίστρια "Αννα-Μαρία Ἀλμπεργκέττι, ποὺ βρίσκεται ἀπὸ καιρὸ στὸ Χόλλυγουντ, ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὸν νεαρὸ ἠθοποιὸ Ρόμπερτ Βάγκνερ, γνωστὸ μας ἰδίως ἀπὸ τὰ φίλμ «Ὑφαλος 12 μιλίων» καὶ «Γενναῖος πρίγκηψ».

★ Μιὰ νεαρὰ συνάδελφος τῆς Μαίριλυν Μονρόε ἐξεμυστηρεύθη στὴ διάσημη στὰρ πῶς εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ παντρευτῆ.

— Σκέψου το καλά, τὴν συμβούλεψε φιλικὰ ἡ Μαίριλυν. Ὁ γάμος δὲν εἶναι ἀστεῖο πρᾶγμα: κινδυνεύεις νὰ δεσμευθῆς γιὰ ἀρκετοὺς μῆνες!...

★ Συνεχίζοντας τὰ ταξίδια της, ἡ Τζίνα Λολομπριγκίτα ἔφτασε τὴν περασμένη βδομάδα στὸ Μόναχο, καλεσμένη ἐκεῖ ἀπὸ ἕνα μεγάλο γερμανικὸ περιοδικὸ γιὰ νὰ παρακολουθήση τὶς γιορτὲς τοῦ καρναβαλιοῦ. Κατὰ τὴν ἐνθουσιώδη ὑποδοχή, ποὺ τῆς ἔγινε, δυὸ ἄτομα τραυματίστηκαν σοβαρά.

★ "Υστερα ἀπὸ ἕνα δημοψήφισμα μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν της, μιὰ μεγάλη ἱσπανικὴ ἐφημερίς ἀνεκήρυξε τὸν Ἄνρι-Ζωρζ Κλουζώ, «Μεγαλύτερο σκηνοθέτη τῆς ἐποχῆς μας». Τὸ σχετικὸ βραβεῖο παραδόθηκε στὸ Γάλλο σκηνοθέτη ἀπὸ τὸν πρωσθευτὴ τῆς Ἱσπανίας στὸ Παρίσι.

★ Ἡ Μάρτιν Καρόλ ἔγινε μελαχροινή.

★ Ὁ "Ερρολ Φλὺνν ἔσπασε τὸ χέρι του, παίζοντας τένις στὸ Μόντε Κάρλο. Εἶναι δὲ ἀπαρηγόρητος γιατὶ αὐτὸ τὸν ἐμποδίζει νὰ παίξη μπακαρά.

★ Ὁ "Υε Μοντὰν ποὺ συμπλήρωσε κι' αὐτὸν τὸν ἑκατομμυριστὸ δίσκο του, θὰ λάβη στὶς 12 Φεβρουαρίου ἕνα δίσκο ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι. Ἡ τελετὴ θὰ γίνη στὸ θέατρο «Σαρὰ - Μπεριάρ» ὅπου πρωταγωνιστεῖ τώρα μὲ ἐπιτυχία στὸ ἔργο «Οἱ μάγισσες τοῦ Σαλέμ».

★ Ἡ Ἰσαβέλλα τῆς Γαλλίας, κόρη τοῦ κόμητος τῶν Παρισίων ξέρει ἀπ' ἔξω ὅλα τὰ τραγούδια τῆς Ἐντὶθ Πιάφ.

★ Ὁ Γουὼλτ Ντίσνεϋ, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ντοκυμαντέρ «Ἡ ζωντανὴ ἔρημος» καὶ τοῦ φίλμ «20.000 λεύγες ὑπὸ τὴν θάλασσαν», περιώρισε σημαντικὰ τὴν παραγωγὴ ταινιῶν «κινουμένων σχεδίων» καὶ ἀνέβαλε ἐπ' ἀόριστον τὸ γύρισμα μιᾶς τέτοιας ταινίας μεγάλου μήκους ποὺ σχεδίαζε. Βρίσκει πὼς ἡ νέα ἐργασία τοῦ στοιχίζει πολὺ λιγώτερα καὶ ἀφίνει περισσότερα κέρδη.

★ Οἱ διευθυνταὶ τοῦ Ρὸκ Χάντσον τοῦ ἀπαγόρευσαν νὰ δίνη συνεντεύξεις σὲ περιοδικά. Βρίσκουν ὅτι μιλάει μὲ ὑπερβολικὴ εἰλικρίνεια καὶ τὸ θεωροῦν αὐτὸ ἐπιζήμιο γιὰ τὴν καριέρα του.

★ Μέσα στὸ Φεβρουάριο δυὸ νέα ζευγάρια θὰ σχηματιστοῦν στὸ Χόλλυγουντ. Ὁ Ντὲηλ Ρόμπερτσον θὰ παντρευτῆ τὴ Μαίρη Μάρφυ καὶ ὁ Τζὶκ Γιάνγκ τὴν "Ελλεν Στρίτ.

★ Τὸ εἰδύλλιο τῆς Ρίτα Μορένο μὲ τὸν ἄλλοτε σύζυγο τῆς Λέσλυ Καρόν, Γκέορντυ Χόρμελ, εἶχε ἕνα θλιβερὸ ἐπίλογο. Ὁ Χόρμελ εἶνε ὁ κυριώτερος κατηγορούμενος σὲ μιὰ ὑπόθεσι μαριχουάνας. Ἡ Ρίτα Μορένο ἔπαψε νὰ τὸν ἀγαπᾶ, μένει ὅμως παρὰ τὸ πλευρό του καὶ στὴ δίκη, ποὺ θὰ γίνη ἐδῶ λίγες ἡμέρες ἀπὸ τὴν ὑποστηρίξη τὴν ἀθωότητά του.

★ Ὁ Τζόελ Μάκ Κρῆ καὶ ἡ Φράνσις Ντῆ, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀνέφελη συζυγικὴ ζωὴ 21 χρόνων, περιμένουν πάλι ἕνα μωρό. Τὸ εὐτυχισμένο ἀνδρόγυνο ἔχει ἤδη δυὸ ἀγόρια ἡλικίας 20 καὶ 18 χρόνων.

★ Μετὰ τὸ «Κύριος Ἀρκαντίνα», ὁ "Ορσον Οὐέλλες ἀποφάσισε νὰ γυρίση στὴν Ἱσπανία καὶ τὸ νέο του φίλμ «Δὸν Κιχώτης» μὲ τὴν ἴδια παρτεναίρ, τὴν νεαρὰ Ἰταλίδα Πάολα Μόρι ποὺ ἀποτελεῖ δική του ἀνακάλυψι. Ὁ Μίσα "Αουερ θὰ ὑποδυθῆ τὸν Δὸν Κιχώτη, ὁ Ἄκιμ Ταμίροφ τὸν Σάντσο Πάντσα καὶ ἡ Πάολα Μόρι τὴν Δουλτσινέα.

★ Ὁ Ἰταλικὸς κινηματογράφος μοίρασε τὰ «Ὄσκαρ» του γιὰ τὸ 1954. Καλύτεροι ἠθοποιοί: Ἀλίντα Βάλλι, Βιττόριο ντὲ Σίκα. Καλύτερος σκηνοθέτης: Καρμίνε Γκαλλόνε. Καλύτεροι παραγωγοί: Πόντι καὶ ντὲ Λαουρέντις. "Ενα εἰδικὸ βραβεῖο δόθηκε στὸν ἐκδότη Ἀριόλντο Μοντατόρι γιὰ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερε στὸν ἰταλικὸ κινηματογράφο μὲ τὰ κινηματογραφικὰ περιοδικά του.

★ Ὁ ρόλος τῆς Ἰουλιέττας θὰ εἶνε φαίνεται γιὰ τὴν Σοῦζαν Σένταλ ὁ πρῶτος καὶ ὁ τελευταῖος τῆς καριέρας της. Ἡ νεαρὰ καλλιτέχνις ἐδήλωσε ὅτι ἐγκαταλείπει ὁριστικὰ τὸν κινηματογράφο γιὰ νὰ παντρευτῆ ἕνα πλούσιο Ἔμπορο ἀπὸ τὴν Καλιφόρνια.

★ Ὁ "Εντυ Κωνσταντὶν ἀπέκτησε μιὰ δεύτερη κόρη. Ἡ πρώτη εἶχε γεννηθῆ στὴ Νέα Ὑόρκη τὸ 1944. Ἡ γυναίκα του Ἐλένη Μυζὲλ ἦταν χορεύτρια τῶν μπαλλέτων τοῦ Ρολὰν Πετί, τὰ ὁποῖα ἐγκατέλειψε τὸ 1941 γιὰ νὰ παντρευτῆ τὸν "Εντυ.

★ Θέλετε νὰ μάθετε τί γίνεται ὁ Πὼλ Μιοῦνι; Ζῆ μιὰ ἥσυχη ζωὴ στὸ ράντσο του στὴν κοιλάδα τοῦ Σὰν Φερνάντο, πλουτίζει συνεχῶς τὴ συλλογή του ἀπὸ εἴδη κεραμεικῆς καὶ εἶναι πάντοτε ἀποφασισμένος νὰ μὴ ξαναπαίξη στὸν κινηματογράφο.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Τὸ «ἐμπόδιο»

(Ἡ σκηνὴ σ' ἕνα γραφεῖο μὲ τὴν ψυχρὴ ἐπαγγελματικὴ ἀτμόσφαιρα. Βαρειὰ ἐπίπλα ποὺ χουν τὸ αὐστηρὸ ὕφος ἑνὸς μεγάλου γραφείου)

ΕΚΕΙΝΗ: Νεαρή, γλυκειά, χαριτωμένη, κουκλίστικη ὁμορφιά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὁ σοβαρὸς τύπος, ποὺ ἀρέσει στὶς γυναῖκες γιὰ γάμο. Εἶναι κομψός, ἤρεμος, ἀδρὸς στὶς κινήσεις, ἁπλὸς στὸ ὕφος, μὲ συμπαθητικὴ φωνὴ κι' «ὁμιλητικὸ» βλέμμα.

"Οταν ἀνοίγη ἡ αὐλαία, Ἐκείνη μπαίνει στὸ γραφεῖο, μὲ φανερὸ «τράκ».

ΕΚΕΙΝΗ: Μὲ συγχωρῆτε. "Αργησα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... σήμερα νομίζω πὼς δὲν ἔχει σημασία.

ΕΚΕΙΝΗ (σὰ νὰ ὑπογράφη τὴν καταδίκη της σὲ θανατο): "Εχει... Εἶμαι πάντα ὑπάλληλός σας... (Χωρὶς νὰ τὸν κυτάζη). Διάβασα τὸ γράμμα σας... Καὶ σᾶς εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ μοῦ κάνατε νὰ μὲ ζητήσετε σὲ γάμο. Δυστυχῶς, δὲν μπορῶ νὰ δεχτῶ. (Βουρκωμένα). Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ... νὰ μὲ κρατήσετε στὴ θέσι μου. "Εχω μεγάλη ἀνάγκη ἀπ' αὐτὴ τὴ θέσι... καὶ δὲν θέλω νὰ βρεθῶ σὲ ἄγνωστους ἀνθρώπους... Μὲ καταλαβαίνετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ψυχρὰ καὶ πικραμένα): Δὲν κινδυνεύετε νὰ χάσετε τὴ θέσι σας, δεσποινίς, ἐπειδὴ δὲν δεχτήκατε τὴν πρότασί μου...

ΕΚΕΙΝΗ: "Ημουν βέβαια...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸ ἀντίθετο θὰ ἦταν προσβολή. Δῶστε μου, σᾶς παρακαλῶ, τὸ φάκελλο τῆς Ἑταιρείας Τσιμέντων...

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλιστα. (Κινήσεις ταραγμένες, σπασμωδικές): Ὁρίστε.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ρίχνει μιὰ ματιά): Σημειῶστε... (Ὑπαγορεύει). «Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν...». "Οχι, παρτόν... «Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀπὸ δεκαοκτὼ τρέχοντος ἐπιστολῆς ὑμῶν, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν...» "Οχι, συγγνώμην... «Εἰς ἀπάντησιν» καὶ «νὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν». Εἶναι φρικτό. Λοιπόν: Ἐξ ἀρχῆς, παρακαλῶ. «Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀπὸ δεκαοκτὼ τρέχοντος ἐπιστολῆς ὑμῶν, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν...» Πάλι δὲν πάει. «Ὑμῶν» καὶ «ὑμῖν»... (Ἐκνευρισμένα): Τέλος πάντων, γράψτε το ὅπως θέλετε.

ΕΚΕΙΝΗ (λυπημένα): Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς διακόψω;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σχεδὸν ἀπότομα): Ὁρίστε.

ΕΚΕΙΝΗ: Σᾶς παρακαλῶ νὰ βρῆτε στενογράφο. Καταλαβαίνω πὼς δὲν θὰ μπορέσω νὰ κρατήσω τὴ θέσι μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' ἀπάθεια): Λάθος κάνετε!... Λοιπόν, συνεχίστε, παρακαλῶ... «Ἔχομεν τὴν τιμὴν καὶ τὰ λοιπά, νὰ σᾶς

— Ἐλᾶτε, ἐπὶ τέλους, ἔξω, κύριε. Δὲν ἔχει ἄλλη παράστασι. Αὔριο πάλι τὴν βλέπετε τὴ Δολοριτσικίτα!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

γνωρίσωμεν, ὅτι οἱ ὅροι σας τυγχάνουν ἀπαράδεκτοι καὶ κρίνονται ὡς τελείως ἀσύμφοροι...»

ΕΚΕΙΝΗ (σταματάει): Μά... Δὲν πρέπει...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί πάθατε;

ΕΚΕΙΝΗ: ...Οἱ ὅροι εἶναι ἄριστοι! Πᾶτε νὰ χαλάσετε αὐτὴ τὴ δουλειά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νὰ μὴ σᾶς ἐνδιαφέρῃ. Νὰ γράψετε ἐκεῖνο ποὺ σᾶς λέω ἐγώ.

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν τὸ γράφω! (Κάθεται). Αὐτὸ ποὺ πᾶτε νὰ κάνετε, εἶναι καταστροφή!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δικός μου λογαριασμός, δεσποινίς!

ΕΚΕΙΝΗ: Μά... ἐξηγῆστε μου γιατί τὸ κάνετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐπιμένετε;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν θέλω καμμιὰ συνεργασία μὲ τὸν ἀνόητο διευθυντὴ τῆς Ἑταιρείας αὐτῆς. Γιατ' εἶμαι βέβαιος πὼς εἴσαστε ἀκόμη ἐρωτευμένη μαζί του!...

ΕΚΕΙΝΗ (αὐθόρμητα): Ποτὲ δὲν ἤμουν. Ἀλλά... πῶς σᾶς ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αὐτὸς ὁ ἴδιος μοῦ τὸ εἶπε!...

ΕΚΕΙΝΗ: Τί σᾶς εἶπε, δηλαδή;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πὼς... εἴχατε κάποια δεσμό.

ΕΚΕΙΝΗ: Τί εἴδους «δεσμὸ» δηλαδή;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶναι ἀρκετὰ χυδαῖος ὥστε νὰ μὴν κρύβῃ τὸ εἶδος τῶν δεσμῶν...

ΕΚΕΙΝΗ: Τὸ ξέρατε αὐτό; Καὶ μὲ ζητήσατε σὲ γάμο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κάνουν λάθη στὴ ζωή, δεσποινίς, καὶ τὰ κορίτσια παρασύρονται καὶ πέφτουν θύματα παληανθρώπων. Αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς πρέπει νὰ πεθάνουν! Σᾶς ἀγάπησα. Ἤξερα πώς, ὅταν ἤσαστε δακτυλογράφος του, κάτι ὑπῆρχε μεταξύ σας. Μετὰ ἔμαθα πὼς εἶχε ἀσκήσει... (πικρά)... ὅλη τὴν ἐπιρροὴ τοῦ προϊσταμένου... Ἀλλὰ δὲ μ' ἔνοιαζε. Κάθε κορίτσι μπορεῖ νὰ πάθῃ αὐτὸ τὸ δράμα μὲ τὴν ὑπόσχεσι τοῦ γάμου ἑνὸς «σπουδαίου κυρίου»!... Ἔτσι ἔγινε καὶ στὴν περίπτωσί σας.

ΕΚΕΙΝΗ: Ὥστε λοιπὸν τὸ ξέρετε κι' αὐτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στὸ μόγο σημεῖο ποὺ φέρθηκε τίμια: Μοῦ τ' ὁμολόγησε. Ἀγόρασε ἀκόμη καὶ βέρες!... Ὑστερα σᾶς ἔδιωξε. Κι' ὅμως τὸν ἀγαπᾶτε! Καὶ μοῦ λέτε «ὄχι» ἐμένα, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ ξαναγυρίσετε κοντά του...

ΕΚΕΙΝΗ (στεγνά): Ἐσᾶς ἀγαπῶ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, μὴ σᾶς φαίνεται παράξενο. Σᾶς τὸ ξαναλέω: Ἐσᾶς ἀγαπῶ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε;...

ΕΚΕΙΝΗ: Αὐτὸ ἦταν τὸ ἐμπόδιο. Δὲν εἶχα ἰδέα πὼς ξέρατε. Καὶ θὰ μοῦ φαινότανε πολὺ βαρὺ νὰ σᾶς τὰ πῶ καὶ νὰ μοῦ ἀπαντήσετε «δεσποινίς, μὲ συγχωρᾶτε, ἀλλὰ εἶχα ἄλλη ἰδέα γιὰ σᾶς»... (Κλαίει). Σᾶς βεβαιώνω πὼς θὰ σᾶς βάσω τὴν πιὸ παρθενικὴ καρδιὰ τοῦ κόσμου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσποιημένο τυπικὸ ὕφος): Γράφετε, λοιπόν, δεσποινίς, σᾶς παρακαλῶ... «Ζητεῖται στενοδακτυλογράφος πεπειραμένη, γνωρίζουσα...»

(Τὴν ἀγκαλιάζει καὶ τῆς φιλάει τὰ δακρυσμένα μάτια, ἐνῶ πέφτει κάπως γρήγορα ἡ

Αὐλαία).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΕΤΕΡΟΝ ΕΚΑΤΕΡΟΝ

Παραιτήσεις ὑποβάλλουν ωρηδὸν κι' ὅσο ποτέ,
οἱ δασκάλες, οἱ δασκάλοι καὶ πολλοὶ καθηγηταί,
γιατὶ τὰ προβλήματά τους μένουν ἄλυτα γιὰ πάντα
κι' οἱ ταλαίπωροι φωνάζουν στὸ στομάχι τους «ἀ-
(γάντα)!

★

Ὑπομόνως ἀναμένουν, μέσ' στὰ χρόνια μας τὰ
(φαῦλα,
γιὰ νὰ μπῇ κάποια τελεία, στὰ δεινά τους καὶ μιὰ
(παῦλα,
ἀλλ' ἀδίκως τὰ λεφτά τους γιὰ χαρτόσημα ξοδεύουν
καὶ παιδεύονται, μονίμως, ὅσοι φεῦ! μᾶς ἐκπαιδεύ-
(ουν!

★

Ἐξ αὐτῶν, λοιπόν, προκύπτουν ἀσφαλεῖς διαπιστώ-
(σεις,
ὅτι ἔφτασαν, αἰσίως οἱ φτωχοὶ μέχρι ταράχου
κι' ὅτι, ναί μέν, οἱ δασκάλοι ἔχουν σχέσι μὲ τὶς
(πτώσεις
ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ φτάσουν μέχρι «πτώσεως
(στομάχου»)!

ΝΕΟ.. ΑΣΤΕΡΙ

Ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρχουνε στὸν κόσμο ἀδαεῖς
θὰ ξεφυτρώνῃ κάποτε ὁ κάποιος Πανᾶς,
ποὺ γάμους θὰ ὑποσχεται, προικοῦλες θὰ τσιμπάν
κι' ἐν τέλει μὴν τὸν εἴδατε ποῦ εἶνε καὶ...ποῦ πάει.

★

Ὁ τῆς Ἠλείας Πανᾶς, λοιπόν, ἐβγῆκε τώρα,
ποὺ τὶς μνηστές τὶς ἄλλαζε γιὰ νὰ περνᾶ τὴν ὥρα
κι' ἡ βράσις του κατάφερε νὰ κάνῃ τέτοιο κρότο,
ὥστε μὲ μιᾶς ξεχάσαμε τὸν Πανᾶ τὸν πρῶτο...
Ἀλλὰ ἐδῶ, ἀναγνῶσται μου, ἐν τάχει κι' ἄρον,
(ἄρον,
ὁ... Πύργος ἐπεσκίασε τὴν δόξα τῶν... Μεγάρων!

ΑΥΞΗΣΕΙΣ

Μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων τῶν γνωστῶν μας τῶν
(εἰδῶν,
ποὺ ραγδαίως ἀνεβαίνουν καὶ σπανίως βαθμηδόν,
ἀντικρύζουμε, μὲ πόνο, νὰ προβάλλῃ λάου-λάου
αἰσθητῶς ἐπηυξημένη κι' ἡ τιμὴ τοῦ... βακαλάου!

★

Κατὰ δυὸ δραχμὲς ἀκόμη, δυστυχῶς, ὑπερτιμᾶται
κι' εἶναι τὴν κατάστασί μας τὴ φρικτὴ νὰ βλαστη-
(μάτε,
τὴ στιγμὴ ποὺ πρὸς τὰ χεῖρα ἀκαθέκτως προχωρεῖ,
κι' ἡ τιμὴ τοῦ βακαλάου εἶναι τόσο ἀλμυρή!

ΕΠΟΜΕΝΟΝ

Ἀπατεὼν ἐνέσκηψε στὰ πέριξ τῆς Λαμίας,
ὡς μέγας νέος δάσκαλος τῆς γαλακτοκομίας
καὶ πλείστους νέους φρόντιζε σὲ μιὰ σχολὴ νὰ
(βάλη,
γιὰ νὰ μποροῦν νὰ φτιάνουνε ροκφὸρ καὶ... κα-
(σκαβάλι!

★

Ἔτσι λοιπόν, ἐτύλιξε τοὺς ἀδαεῖς συντόμως
καὶ χρῆμα τοὺς ἀπέσπασεν ὁ μέγας... γαλαντόμος.
Ὁ δὲ ποιμὴν ὁ ἀφελής,
ποὺ γιὰ χατῆρι τῆς σχολῆς,
στὸν προφεσόρο κόμιζε πεσκέσια καὶ ποσὰ
καὶ τὸ... γιαοῦρτι πρόκειται στὸ μέλλον νὰ φυσσᾶ!

ΓΥΦΤΟΠΑΖΑΡΟ

Κάποιος τσιγγάνος ἔπασχε γιὰ κάποια γυφτοπούλα
καὶ «πάρε με,—τῆς ἔλεγε—καὶ πάρε μοῦ τα οὖλα»,
ὡσότου τοῦ ἀπήντησε: «Δὲν ἔχω ἀντιρρήσεις,
ἀρκεῖ, κατὰ τὸ ἔθιμον, τὴν... προῖκα νὰ μετρήσῃς»!

★

Τοῦ γύφτου, τότε, ἀστραφαν ἀπὸ χαρὰ τὰ μάτια
κι' ἐμέτρησε στὸ γέρο της πεντήκοντα...κομμάτια!
Πενήντα λίρες ἔσπευσε προθύμως νὰ πληρώσῃ
καὶ εἶναι, μισθοδίαιτε, νὰ χάνῃς τὸ μυαλό σου,
γιατὶ ἔχουν λίρες σήμερα κι' οἱ...γύφτοι μασουρώσει
κι' ἐσοῦ μοχθεῖς γιὰ νὰ γευθῇς τὸ γυφτοφάσουλό
(σου!

ΦΩΣ — ΦΑΝΑΡΙ

Στὰ «ραβασάκια» τῶρριζε ἡ φίλη ἑταιρεία,
ποὺ χρόνια καταπιάνεται μὲ «βάτ» καὶ μὲ «κηρία»
κι' εἰδοποιεῖ τοὺς ἔχοντας στὰ τρία Τ προτίμησι,
πὼς θἄχουνε στὸ... ρεῦμα της μιὰ κάποιαν ὕπερ-
(τίμησι!

★

Τὸ «πάγιόν» τους σκέπτεται νὰ τοὺς αὐξήσῃ πάλι
κι' ἀφοῦ ἡ μιὰ μας αὔξησις, συνήθως φέρνει κι'
(ἄλλη,
μπορεῖς νὰ πῇς ἀδίστακτα καὶ ἄνευ ἀντιρρήσεων,
πὼς θὰ μᾶς πάρῃ ὅλους μας τὸ... ρεῦμα τῶν αὐ-
(ξήσεων!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΕΞΟΥΔΕΤΕΡΩΣΤΕ ΤΟ ΘΟΡΥΒΟ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Μερικὲς ἁπλὲς καὶ πρακτικὲς συμβουλές

Ἀπὸ πολλὰ χρόνια, οἱ ἐπιστήμονες ἀγωνίζονται νὰ λύσουν ριζικὰ τὸ πρόβλημα τοῦ θορύβου, ἀπὸ τότε ποὺ ἀποδείχθηκε ὅτι ὁ θόρυβος —ἀποτέλεσμα κι' αὐτὸς τῆς τεχνικῆς ἐξελίξεως τοῦ πολιτισμοῦ μας— ἐπηρεάζει ἀφάνταστα τὸ νευρικὸ σύστημα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ὁδηγεῖ συχνὰ σὲ νευρικὲς καταστάσεις, νευροπάθειες, ὄχι σπάνια δὲ καὶ σὲ νευρολογικὴ κλινική.

Μέχρι σήμερα, ὅμως, δὲν κατώρθωσαν νὰ βροῦν μιὰ ριζικὴ λύσι καὶ νὰ μᾶς ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὸν φοβερὸ αὐτὸ ἐχθρό, τὸν θόρυβο. Ὅλα τὰ μέτρα ποὺ λαμβάνονται γιὰ τὴν καταπολέμησί του, δὲν ἀποδίδουν καὶ σπουδαῖα ἀποτελέσματα.

Ἀλλὰ ὁ ἐχθρὸς βρίσκεται καὶ μέσα σὲ κάθε σπίτι καὶ ἔχει ὡς συνέπεια τὶς νευρικότητες καὶ τοὺς καυγάδες ἀνάμεσα στὰ μέλη μιᾶς οἰκογενείας καθὼς καὶ τὶς δυσαρέσκειες μὲ τοὺς γείτονες. Ἐκεῖ μέσα, ὅμως, μπορεῖ τοὐλάχιστον κανεὶς νὰ τὸν καταπολεμήσῃ μὲ πολλὰ μέσα —χωρὶς μεγάλους κόπους καὶ ἔξοδα— καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ ἡσυχία, τόσο γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ γιὰ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του.

Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ συχνὲς καὶ σοβαρὲς αἰτίες θορύβου, μέσα στὸ σπίτι, εἶναι οἱ πόρτες, ποὺ ἀνοιγοκλείνουν μὲ θόρυβο, βροντάν, τρίζουν κλπ. Γιὰ νὰ ἀποφεύγεται ὁ θόρυβος αὐτός, ὑπάρχουν τὰ εἰδικὰ ἐλατήρια, ποὺ τοποθετοῦνται στὸ ἐπάνω μέρος τῆς πόρτας καὶ τὴν ἀναγκάζουν νὰ κλείνῃ σιγά - σιγά.

Ἐπειδή, ὅμως, δὲν εἶναι εὔκολο νὰ τὰ τοποθετήσετε σ' ὅλες τὶς πόρτες, ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι τρόποι γιὰ νὰ ἀποφύγετε τὸ θόρυβο. Μιὰ λεπτὴ λουρίδα ἐλαστικοῦ ἢ στερεοῦ ὑφάσματος στερεωμένη καλὰ στὶς πλευρὲς τοῦ κουφώματος, ὅπου πέφτει ἡ πόρτα ὅταν κλείνῃ, μειώνει στὸ ἐλάχιστο τὸ θόρυβο.

Γιὰ τὶς πόρτες, ἐπίσης, ποὺ ὅταν ἀνοίγουν διάπλατα χτυποῦν πάνω σ' ἕναν τοῖχο ἢ ἕνα ἔπιπλο καί, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τοῦ τοίχου ἢ τοῦ ἐπίπλου, προκαλοῦν κι' ἕναν ἐνοχλητικὸ θόρυβο, ὑπάρχουν εἰδικὰ λαστιχένια ἐξαρτήματα, ποὺ τοποθετοῦνται σ' ἕνα ὡρισμένο σημεῖο τοῦ πατώματος καὶ ἐμποδίζουν τὴν πόρτα νὰ κτυπήσῃ. Γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό, μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ἕνα μικρὸ κομμάτι καουτσούκ, ποὺ θὰ τὸ τρυπήσετε στὴ μέση καὶ θὰ τὸ βιδώσετε στὸ ὡρισμένο σημεῖο τοῦ πατώματος, ποὺ θὰ τὸ διαλέξετε ἐσεῖς.

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι, ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ ρεῦμα τῆς ἐποχῆς, ἔχουν τὴ μανία νὰ ἐπιπλώνουν τὰ δωμάτιά τους μὲ ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερα ἐπιπλα, γιὰ νὰ δίνουν τὴν ἐντύπωσι τῆς ἁπλότητος στὸ γοῦστο. Αὐτὸ ὅμως ἔχει καὶ ἕνα ἀπροσδόκητο ἀποτέλεσμα. Ὑποδοηθεῖ τὴν αὔξησι τῆς ἐντάσεως τῶν θορύβων καὶ τὴ μετάδοσί τους σὲ ὅλο τὸ σπίτι. Ὁ θόρυβος ἑνὸς πιάνου, μιᾶς γραφομηχανῆς, τοῦ ραδιοφώνου ἢ μιᾶς ραπτομηχανῆς, μεταδίδεται εὐκολώτερα στὰ ἄλλα δωμάτια. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς χρειάζονται δύο πράγματα: Πρῶτον, τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ νὰ μὴν εἶναι κολλημένα στὸν τοῖχο καὶ νὰ τοποθετοῦνται ὅσο μακρύτερα ἀπὸ αὐτούς εἶναι δυνατόν. Μπορεῖτε, ἐξ ἄλλου, νὰ μειώσετε κατὰ πολὺ τὴν ἔνταση τῶν θορύβων καρφώνοντας στὰ πόδια τῶν ἀντικειμένων αὐτῶν μικρὰ κομματάκια ἐλαστικοῦ. Ὅταν τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ βρίσκονται μονίμως τοποθετημένα σὲ τραπέζι μπορεῖτε νὰ τοποθετήσετε τὰ κομματάκια τοῦ ἐλαστικοῦ στὰ πόδια τοῦ τραπεζιοῦ.

Ἐξ ἄλλου, χρειάζονται τακτικὸ λάδωμα —δύο μὲ τρεῖς φορὲς τὸ χρόνο— ὅλες οἱ πόρτες καὶ τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ προκαλοῦν ἕνα ἐκνευριστικὸ τρίξιμο κάθε φορὰ ποὺ ἀνοιγοκλείνουν. Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ γίνεται καὶ στὰ ντουλάπια τῆς κουζίνας.

Μέσα σὲ κάθε σπίτι, ἄλλωστε, ὑπάρχουν πάντοτε ὡρισμένα δωμάτια, ὅπου γίνονται συνήθως οἱ περισσότεροι θόρυβοι, ὅπως εἶναι π.χ. τὸ δωμάτιο τῶν παιδιῶν. Κανεὶς φυσικὰ δὲ μπορεῖ νὰ ἐπιβάλη στὰ παιδιὰ νὰ μὴν παίζουν. Ἀλλὰ μπορεῖτε νὰ μειώσετε τοὺς θορύβους ποὺ προκαλοῦν μὲ τὰ παιχνίδια τους, στερώνοντας στὸ πάτωμα ἕνα χαλί, μιὰ παλῃὰ κουβέρτα ποὺ δὲν τὴν χρειάζεσθε ἢ κάτι παρόμοιο.

Ἱστορικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Μιχαὴλ Ζεβακό

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΤΙΓΡΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Ἐρρῖκος 3ος, σύμφωνα μὲ τὶς συμβουλὲς τῆς μητέρας του, ἀναγγέλλει τὴ σύγκλησι τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν τάξεων. Πηγαίνει κατόπιν στὴ μητρόπολι, ὅπου τὴ θέσι τοῦ Ζὰκ Κλεμὰν ἔχει πάρει ὁ Παρνταγιάν, μεταφιεσμένος σὲ μοναχό. Ἡ φαύστα γίνεται ἔξω φρενῶν γιὰ τὴ ματαίωσι τῆς ἀποπείρας. Γοητευμένη, ὡστόσο, ἀπὸ τὸ θάρρος καὶ τὴν τόλμη τοῦ Παρνταγιάν, τοῦ προσφέρει γιὰ τελευταία φορὰ τὸν ἔρωτά της. Ὁ ἱππότης ἀρνεῖται. Ἡ φαύστα στέλνει κατόπιν μιὰ ἐπιστολὴ στὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων γιὰ νὰ τῆς κάμῃ γνωστὴ τὴν ἀπόπειρα ποὺ ὁ μοναχὸς Ζὰν Κλεμὰν ἐσχεδίαζε ἐναντίον τοῦ γιοῦ της. Ἡ βασιλομήτωρ καλεῖ κοντά της τὸν Ἐρρῖκο 3ο.

8ον

Ὁ Ἐρρῖκος 3ος χαμογέλασε.

—Ἡ μητέρα μου, εἶπε, ἀνυπομονεῖ νὰ μάθῃ τὸ ποσόν τοῦ δούκα τῆς Γκίζης. Ἂς πᾶμε νὰ τὴν δοῦμε...

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἔμπαινε στὰ διαμερίσματα τῆς μητέρας του.

— Ἂς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! εἶπε ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, μόλις τὸν εἶδε.

Φαινόταν πολὺ ταραγμένη.

Ὁ βασιλιὰς τὴν κύτταξε, ἀπορῶντας.

— Τί ἔχετε, μητέρα μου; τῆς εἶπε. Εἴσαστε κατακίτρινη... Θἄλεγε κανεὶς πὼς μόλις γλυτώσατε ἀπὸ τρομερὸ κίνδυνο...

— Δὲν ἐκινδύνευσα ἐγώ, ἀλλὰ σύ, παιδί μου, ἀπαντῆσε ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων. Ἐκινδύνευσες νὰ σὲ σκοτώσουν!

Ὁ Ἐρρῖκος 3ος ἔχασε τὸ χρῶμα του καὶ κύτταξε γύρω του ἀνήσυχα. Ἡ γρηα βασίλισσα τὸν τραβῆξε κοντά της καί, ἀγκαλιάζοντας τον μὲ στοργή, πρόσθεσε:

— Ἡσύχασε, παιδί μου. Ὁ κινδυνος πέρασε... γιὰ τὴ στιγμὴ τοὐλάχιστον...

— Γιὰ τὴ στιγμή;... Ὁ κίνδυνος, λοιπόν, ὑπάρχει πάντοτε;

— Ἐλπίζω πὼς ἡ ζωή σου δὲν θ' ἀπειληθῇ καὶ παλι, ἂν ἀκούσῃς τὴ συμβουλή μου, ἀπάντησε ἡ μητέρα του. Γιὰ τ' ὄνομα του Θεοῦ, παιδί μου, μὴν ξαναεμφανισσῆς ἄλλη φορὰ μόνος καὶ χωρὶς ὅπλα στὶς δημόσιες τελετές... Ξέρεις, ὅτι λίγο ἔλειψε νὰ σὲ σκοτώσουν πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα;... Διάβασε αὐτό, παιδί μου!

Ἡ βασίλισσα ἔδωσε στὸ γυιό της τὸ ἀνώνυμο γράμμα τῆς Φαύστας.

— Ἕνας μοναχός! ψιθύρισε ὁ Ἐρρῖκος 3ος μόλις διάβασε τὸ γράμμα. Καὶ τοῦ τάγματος τῶν Ἰακωβίνων! Ἤξερα τὸν ἠγούμενο Μπουργκουάν... Εἶναι ἀνίκανος γιὰ τέτοια προδοσία... Τί νομίζετε, μητέρα;

— Νομίζω ὅτι ἡ εὐπιστία σου εἶναι καταπληκτική. Φυλάξου, παιδί μου... Τὸ εἶπες μόνος σου ὅτι ἡ Σάρτρη εἶναι πολὺ κοντὰ στὸ Παρίσι. Ἀπὸ αὐρίο κιόλας πρεπει νὰ ἑτοιμάσῃς τὸ ταξίδι σου γιὰ τὸ Μπλουά. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ἀσφαλιστῆς μέσα στὸν παληὸ πύργο, θὰ μπορέσῃς νὰ σκεφτῆς μὲ μεγαλύτερη ψυχραιμία πὼς νὰ σώσῃς τὴ θρησκεία, τὸ λαὸ καὶ τὴ μοναρχία. Στὸ μεταξύ, πρέπει νὰ ἀνακαλύψῃς αὐτὸ τὸ μοναχό, ποὺ βρίσκεται ἀκόμη στὴ Σάρτρη καὶ νὰ τὸν τιμωρήσῃς παραδειγματικά.

— Μείνετε ἥσυχη, μητέρα μου, ἀπάντησε ὁ Ἐρρῖκος 3ος. Ἂν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται ἀκόμη στὴ Σάρτρη, δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃ!

Φίλησε κατόπιν τὴ μητέρα του στὰ δυὸ μάγουλα κι' ἔφυγε.

Ἡ γρηα βασίλισσα, ὅταν ἔμεινε μόνη, ἀκούμπησε τὸ ρυτιδωμένο μέτωπό της πάνω στὸ χέρι της, ποὺ εἶχε τὸ χρῶμα τοῦ ἐλεφαντοστοῦ καὶ βυθίστηκε σὲ σκέψεις.

— Κλεμάν! ψιθύρισε. Ποῦ ἔχω ἀκούσει αὐτὸ τὸ ὄνομα;... Πρέπει νὰ μάθω ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Κλεμάν... Ἂς πάω νὰ ἰδῶ τὸν Ρουτζιέρι...

Βγῆκε στὸ διάδρομο καὶ τὸν ἀκολούθησε ἕνα τῆ μιὰ ἀπὸ τὶς ἄκρες του. Ἔπειτα κα-

τέβηκε μιὰ μικρὴ σκάλα, ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ ὑπόγειο καὶ μπῆκε σ' ἕνα δωμάτιο μὲ λιγοστὰ ἔπιπλα.

Σκυμμένος πάνω σ' ἕνα τραπέζι, ποὺ ἦταν φορτωμένο μὲ χαρτιά, ἕνας ἄνθρωπος ἔγραφε.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ ἀστρολόγος Ρουτζιέρι, ποὺ τὸν γνωρίσαμε στὴν ἀρχὴ τῆς ἱστορίας μας.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἦταν πολὺ γέρος καὶ πολὺ κουρασμένος. Κι' ὡστόσο, ἐργαζόταν πάντα, κυνηγῶντας τὴ χίμαιρά του, ποὺ ἦταν ἡ φιλοσοφικὴ λίθος καὶ τὸ ἐλιξήριο τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Ὁ Ρουτζιέρι, βλέποντας τὴν Αἰκατερίνη τῆς χαμογέλασε καὶ τῆς ἔδειξε ἕνα κάθισμα ἀπέναντί του. Μιὰ μακρὰ φιλία τὸν ἔνωνε μὲ τὴ γρηὰ βασίλισσα. Ἡ ἐθιμοτυπία δὲν εἶχε θέσι ἀνάμεσά τους.

— Αἰκατερίνη, τῆς εἶπε, εἴδατε τὸν Λουΰν; Ἔγινε τελείως καλά... Εἶναι τὸ ἴδιο δυνατὸς ὅσο καὶ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔτρεχε νὰ συναντήσῃ τὴν δούκισσα τῆς Γκίζης... Φοβόταν τότε τὸν δοῦκα... Ἀλλὰ τώρα τὸν μισεῖ θανάσιμα...

— Δὲν ἤρθα νὰ σοῦ μιλήσω οὔτε γιὰ τὸν Λουΰν, οὔτε γιὰ τὸν Γκίζη, εἶπε ἡ γρηὰ βασίλισσα. Ρουτζιέρι, θέλουν νὰ σκοτώσουν τὸ βασιλιά!... Νὰ τι ἤρθα νὰ σοῦ πῶ... Ναί, θέλουν νὰ σκοτώσουν τὸ γυιό μου!... Γιατὶ δὲν προτιμοῦν νὰ τρυπήσουν τὴ δική μου καρδιά;... Ἔχουσα μέσα στὰ ἀνάκτορά μου περισσότερα δάκρυα κι' ἀπὸ τὴν πιὸ δυστυχισμένη μέσα στὴν καλύβα της! Ἄλλοτε, ὅμως, εἶχα κι' ἄλλα παιδιὰ κι' αὐτὸ μὲ παρηγοροῦσε. Ἀλλ' ἂν μοῦ σκοτώσουν τὸν Ἐρρῖκο μου, τί θὰ ἀπογίνω;... Ρουτζιέρη, εἶμαι βέβαιη ὅτι οἱ Γκίζη θέλουν νὰ μοῦ τὸν σκοτώσουν... Ὥπλισαν τὸ χέρι ἑνὸς μοναχοῦ ἐναντίον τοῦ γυιοῦ μου...

— Ἑνὸς μοναχοῦ;

— Ναί. Ἑνὸς Ἰακωβίνου... Ὁ μοναχὸς ἐπρόκειτο νὰ τὸν χτυπήσῃ σήμερα... Ἀλλὰ φαίνεται πὼς δὲν τόλμησε... Δὲν εἶνε αὐτό, ὅμως, ποὺ μὲ φοβίζει περισσότερο... Ρουτζιέρι, αὐτὸς ὁ μοναχὸς ἔχει ἕνα ὄνομα, ποὺ νομίζω πὼς τὸ ἄκουσα ἄλλοτε... Ποῦ;... Πότε;... Δὲν θυμᾶμαι... Ἀλλ' ἡ δική σου μνήμη εἶνε ἀλάνθαστη...

Ὁ Ρουτζιέρι κύτταξε τὴ γρηὰ βασίλισσα, ποὺ κρατοῦσε στὰ ὠχρὰ χέρια της τὴν ἀποκαλυπτικὴ ἐπιστολή.

— Αὐτὸς ὁ μοναχός, συνέχισε ἡ Αἰκατερίνη, λέγεται Ζὰν Κλεμάν... Αὐτὸ τὸ ὄνομα, Ρουτζιέρι, δὲν σοῦ λέει τίποτε;

Ὁ ἀστρολόγος ἀνατρίχιασε. Τὸ πρόσωπό του ἔγινε πιὸ κίτρινο ἀπὸ ὅ,τι ἦταν συνήθως. Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του, πῆγε κοντὰ στὴ βασίλισσα κι' ἔσκυψε πάνω της:

—Ἔχεις δίκηο νὰ φοβᾶσαι, Αἰκατερίνη, τῆς εἶπε. Πρέπει νὰ ὀργανώσῃς γύρω σου καὶ γύρω στὸ γυιό σου μιὰ ἀδιάκοπη ἐπαγρύπνησι.

— Μὲ τρομάζεις, Ρουτζιέρι, τοῦ φώναξε. Ποιὸς εἶνε, λοιπόν, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— Θὰ σοῦ τὸ πῶ, Αἰκατερίνη. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε σταλμένος οὔτε ἀπὸ τοὺς συγγενότους, οὔτε ἀπὸ τὸν Γκίζη... Ἔρχεται γιὰ δικό του λογαριασμό! Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, κυρία, ἔρχεται γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴ μητέρα του, ποὺ βασανίστηκε καὶ πέθανε, σύμφωνα μὲ τὶς δικές σου διαταγές. Ὁ ἐραστὴς τῆς Ἀλίκης ντὲ Λουξ λεγόταν Κλεμάν... Κι' ὁ Ζὰκ Κλεμὰν εἶνε γυιὸς τῆς Ἀλίκης ντὲ Λουξ.

Τὰ μάτια τῆς Αἰκατερίνης ἔλαμψαν πεταχτὴ ἀπὸ τὶς κόχες τους.

—Ὁ γυιὸς τῆς Ἀλίκης ντὲ Λουξ! εἶπε μὲ βραχνὴ φωνή. Ὁ Ἐρρῖκος μου, λοιπόν, εἶνε καταδικασμένος!

Τινάχτηκε ἀμέσως ὄρθια, σήκωσε τὰ χέρια της πρὸς τὸν οὐρανὸ κι' ἔφυγε τρέχοντας.

Ὁ Ρουτζιέρι, μόλις ἔφυγε ἡ βασίλισσα τυλίχτηκε μέσα σ' ἕναν μεγάλο μανδύα, φόρεσε μιὰ τόκα στὸ κεφάλι του καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Μέσα στὸ μεγάλο προθάλαμο τοῦ μεγάρου, καμμιὰ τριανταριὰ εὐπατρίδαι φλυαροῦσαν καὶ γελοῦσαν.

Στὴν ἐμφάνισι τοῦ Ρουτζιέρι οἱ συζητήσεις καὶ τὰ γέλια σταμάτησαν ἀμέσως.

Ὁ ἀστρολόγος πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ὁμίλους σοβαρὸς καὶ ἀμίλητος. Φαινόταν πὼς ζητοῦσε κάποιον. Τὸν ἀνακάλυψε, τέλος, γιατὶ διευθύνθηκε ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος του.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Καλάμπρ.

Ὁ Ρουτζιέρι πῆγε κοντὰ του καὶ τοῦ εἶπε σιγά:

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

«Μπὰλ-μασκὲ»

Μέσ' στὸν ντουνιὰ τὸ ρεμπεσκὲ
καὶ στὴ ζωή μας τὴ μοντέρνα,
διοργανώνει «μπὰλ - μπασκὲ»
καὶ τοῦ Πανάγου ἡ ταβέρνα...
Ὅπου θὰ γίνωνται δεχτοί,
μόνον ἐκεῖνοι ποὺ γυρεύουν
νάναι τὰ βράδυα... πηδηχτοί
κι' ὅλες τὶς ὧρες νὰ χορεύουν!

★

Τὸ ταβερνάκι δηλαδή,
ὅπου τραβᾶμε τὰ σκονάκια,
γίνεται στέκι τοῦ δανδῆ
καὶ καθενὸς παπιγιονάκια!
Σὲ νεαρούς λογιῶ - λογιῶ,
ροῦμπες ἀβέρτα θὰ σερβίρη
καὶ θἄναι κέντρο τοῦ «μπαγιὸ»
καὶ μέγα σομπο - πατπτῶρι!

★

Ἔτσι πιστὲ τοῦ καπηλειοῦ
καὶ κρασολάτρα μέχρι φτέρνα,
ἕνεκα τοῦ Καρναβαλιοῦ
θὰ μείνῃς ἔξω ἀπ' τὴν ταβέρνα...
Γιατ' εἶν' ἀδύνατον, θαρρῶ,
κάθε μπεκρῆς ἀγνὸς καὶ βέρος
νὰ κάνη πήδους στὸ
(χορό
σὰν Μεξικάνος...!
(καμπαλλέρος!

★

Εἶν' ἑπομένως, γιὰ
(νὰ κλαίς
τὸν τωρινό μας τὸν
(αἰῶνα,
ὅταν οἱ «ράσπες»
(οἱ σαχλὲς
καὶ στοῦ... Ψυρρὴ
(πηγαίνουν γόνα.
Κι' ὅταν οἱ μάντρες
(κατ' αὐτὰς,
φιλοξενοῦν, μὲ δυὸ
(ἄραδες,
μόνον τοὺς μαμπο-
(χορευτὰς
καὶ τοὺς μοντέρ-
(νους μασκαράδες!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙ

— Κύριε ντὲ Καλάμπρ, θέλω νὰ σᾶς μιλήσω, ὅπως καὶ στοὺς δυὸ φίλους σας.

— Στὶς διαταγές σας, αὐγέντα.

Σ' ἕνα νεῦμα του, ὁ Σαὶν - Μαλὲν κι' ὁ Μονσερὺ ἔτρεξαν κοντά του.

Ὁ Ρουτζιέρι εἶχε βγῆ, στὸ μεταξύ, ἀπὸ τὸ μέγαρο καὶ προχωροῦσε πανω στὸ μεγάλο δρόμο.

Οἱ τρεῖς νέοι βγῆκαν κι' αὐτοὶ κι' ἔτρεξαν νὰ τὸν προφτάσουν.

— Κύριοι, τοὺς εἶπε ὁ Ρουτζιέρι, νομίζω πὼς εἶσαστε ἀφωσιωμένοι στὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα... Ξέρω ἐπίσης ὅτι εἶσαστε γενναῖοι κι' ὅτι δὲν διστάζετε νὰ τρυπήσετε ἕνα ἀνθρώπινο στῆθος, ὅταν εἶνε ἀνάγκη...

— Ὅταν πρόκειται γιὰ τὸ συμφέρον τοῦ βασιλιᾶ, διώρθωσαν μὲ μιὰ φωνὴ κι' οἱ τρεῖς.

— Ἀλλὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πρόκειται, συνέχισε ὁ Ρουτζιέρι. Κύριοι, θέλετε νὰ σώσετε τὸ βασιλιᾶ;.. "Ενας ἄνθρωπος ἦρθε στὴ Σάρτρη μὲ τὴν πρόθεσι...

— Νὰ σκοτώσῃ τὸ βασιλιᾶ, συμπλήρωσε ὁ Σαὶν - Μαλέν. Τὸ ξέρομε. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης μᾶς ἀνάθεσε νὰ τὸν φρούμε.

— Ἀφοῦ τὸ ξέρετε, τότε δὲν ἔχω νὰ προσθέσω πολλὰ πράγματα, εἶπε ὁ Ρουτζιέρι. Κύριοι, αὐτὸς ὁ μοναχὸς πρέπει νὰ πεθάνῃ!

— Θὰ τὸ κάμωμε μ' ὅλη μας τὴν καρδιά, μόλις τὸν ἀνακαλύψωμε, ἀπάντησε ὁ Σαὶν - Μαλέν.

— Θαυμάσια! εἶπε ὁ Ρουτζιέρι. Ἀκόμη μιὰ ἐρώτησι: τὸν ξέρετε αὐτὸ τὸ μοναχό;

— Ὄχι...

— Θ' ἀκολουθήσετε τότε τὶς ὑποδείξεις μου... Ἐγὼ τὸν ξέρω κι' ἂν βρίσκεται ἀκόμη στὴν πόλι θὰ τὸν ἀνακαλύψω... Ξαναγυρίστε, λοιπόν, κοντὰ στὸ βασιλιᾶ, καὶ μὴν τὸν ἀφήνετε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὰ μάτια σας...

Ὁ ἀστρολόγος, ἔπειτα ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἀπομακρύνθηκε.

Οἱ τρεῖς νέοι, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες του, ξαναγύρισαν στὸ μέγαρο.

Ὅλη τὴν ἡμέρα περίμεναν τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Ρουτζιέρι. Ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδαν. Τὸ βράδυ, ὁ Ἐρρῖκος 3ος δέχτηκε τοὺς εὐγενεῖς τῆς ἀκολουθίας του, ὅπως συνήθιζε νὰ κάνῃ καὶ τοὺς ἀνήγγειλε τὴν ἀπόφασί του νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Μπλουά. Ἀλλά, βλέποντας τὸν Καλάμπρ, τὸν Σαὶν - Μαλὲν καὶ τὸν Μονσερὺ ἀνάμεσα σ' αὐτούς, κατσούφιασε. Συνηθισμένος, ὅμως, νὰ κρύβῃ τὶς σκέψεις του, δὲν εἶπε τίποτε ἀμέσως.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴ νυχτερινὴ αὐτὴ ἀκρόασι, ἀποσύρθηκε στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματά του γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Κάλεσε τότε τὸν Κριγιὸν καὶ τοῦ ἔδωσε δυὸ διαταγές. Ἡ πρώτη ἦταν νὰ διπλασιάσῃ παντοῦ τοὺς φρουρούς. Ἡ δεύτερη ὅτι ἔπρεπε νὰ προπαρασκευάσῃ ἀμέσως τὸ ταξίδι γιὰ τὸ Μπλουά, γιατὶ τὸ ξεκίνημα θὰ γινόταν τὴν ἄλλη μέρα.

Κατὰ τὶς ἕντεκα, τέλος, ὁ Ρουτζιέρι ξαναγύρισε στὸ μέγαρο κι' ἔτρεξε στὰ δωμάτια τοῦ Μονσερύ, τοῦ Καλάμπρ καὶ τοῦ Σαὶν - Μαλέν.

Οἱ τρεῖς νέοι ντύθηκαν βιαστικά, τυλίχτηκαν μέσα στοὺς μακρυοὺς μανδύες τους καὶ τὸν ἀκολούθησαν.

Ὁ Ρουτζιέρι τοὺς ὡδήγησε σ' ἕνα μικρὸ δρόμο καὶ στάμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα διώροφο σπιτάκι.

Ἡ νύχτα ἦταν κατασκότεινη. Σ' ἕνα μόνον παράθυρο αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ ὑπῆρχε φῶς. Κι' ἡ ἀνταύγεια του ἔπεφτε πάνω σὲ μιὰ ταμπέλα, ποὺ κρεμόταν πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Αὐτὴ ἡ ταμπέλα ἔλεγε «Τὸ τραγοῦδι τοῦ πετεινοῦ». Ἦταν, ὅπως θυμοῦνται οἱ ἀναγνῶστες μας, τὸ ταπεινὸ πανδοχεῖο, ὅπου εἶχαν ζητήσει καταφύγιο ὁ Παρνταγιὰν κι' ὁ δούκας τῆς Ἀγκουλέμης.

Ὁ Ρουτζιέρι ἔδειξε μὲ τὸ χέρι του τὸ φωτισμένο παράθυρο.

— Ἐκεῖ εἶνε, εἶπε.

— Ἀπὸ ποῦ θὰ μποῦμε; ρώτησε ὁ Καλάμπρ.

— Ἀπὸ αὐτὴν ἐκεῖ τὴν πόρτα, ἀπάντησε ὁ Ρουτζιέρι. Δὲν εἶνε κλειδωμένη. Ἀρκεῖ νὰ τὴν σπρώξετε γιὰ ν' ἀνοίξῃ. Πίσω ἀπ' αὐτὴν βρίσκεται μιὰ αὐλή. Θὰ προχωρήσετε στὸ βάθος καὶ θὰ βρῆτε μιὰ ξύλινη σκάλα. Ὅταν φτάσετε ἐπάνω, θὰ ἰδῆτε μπροστά σας μιὰ τζαμωτὴ πόρτα. Ἐκεῖ εἶνε!

Ὁ Καλάμπρ, ὁ Σαὶν - Μαλὲν κι' ὁ Μονσερὺ γλύστρησαν πρὸς τὴν πόρτα, σφίγγοντας τὰ ἐγχειρίδιά τους στὸ χέρι.

— Ὁ Ζὰν Κλεμὰν δὲν μπορεῖ νὰ γλυτώσῃ! ψιθύρισε ὁ Ρουτζιέρι. Βλέποντας τὸ ζῆλο τῶν τριῶν βασιλικῶν δολοφόνων. Ἕνας λοιπὸν θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Ζὰκ Κλεμάν...

— Πέθανε ὁ μοναχός;

— Πεθαίνει αὐτὴ τὴν ὥρα...

Ὁ Ρουτζιέρι εὐχήθηκε κατόπιν καληνύχτα στὴ βασιλομήτορα κι' ἔφυγε γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ δωμάτιό του, στὸ ὑπόγειο τοῦ μεγάρου.

Οἱ τρεῖς βασιλικοὶ δολοφόνοι

Ὁ Σαὶν - Μαλέν, ὁ Μονσερὺ κι' ὁ Καλάμπρ, ἀφοῦ πέρασαν τὴν αὐλή, ἀνέβηκαν τὴν ξύλινη σκάλα, προσπαθῶντας νὰ μὴν κάνουν τὸν παραμικρὸ θόρυβο.

Ὅταν ἔφτασαν ἐπάνω, ὁ Καλάμπρ προσπάθησε ν' ἀνοίξῃ τὴν τζαμωτὴ πόρτα. Ἀλλ' ἦταν κλεισμένη ἀπὸ μέσα μὲ σύρτη. Χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἔσπασε τότε μὲ τὴ λαβή τοῦ ἐγχειριδίου του ἕνα τζάμι, πέρασε τὸ χέρι του καὶ τράβηξε τὸ σύρτη.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀμέσως κι' οἱ τρεῖς νέοι ὥρμησαν μέσα στὸ δωμάτιο.

— Θαυμάσιος τρόπος γιὰ νὰ μπαίνῃ κανεὶς σ' ἕνα ξένο σπίτι! ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

— Ὁ Ἱππότης ντὲ Παρνταγιάν! εἶπαν ταυτόχρονα κι' οἱ τρεῖς νέοι.

— Εἴσαστε, λοιπόν, τρελλοί; συνέχισε ὁ Ἱππότης. Ἡ μήπως ἤρθατε γιὰ νὰ μοῦ ζητήσετε νὰ σᾶς προσφέρω νὰ πιῆτε;... Στὴν πρώτη περίπτωσι, θὰ σᾶς πετάξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Στὴ δεύτερη, σᾶς παρακαλῶ νὰ καθίσετε καὶ νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ πιῶ αὐτὴ τὴν νταμιζάνα τοῦ Μπωζανού...

Ὁ Καλάμπρ, ὁ Μονσερὺ κι' ὁ Σαὶν - Μαλὲν εἶχαν μείνει μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Στὴ μέση τοῦ δωματίου, γύρω σ' ἕνα τραπέζι, κάθονται ὁ Παρνταγιάν, ὁ δούκας τῆς Ἀγκουλέμης κι' ἕνας κληρικός. Τοὺς κύτταζαν κι' οἱ τρεῖς.

— Κύριε ντὲ Παρνταγιάν, εἶπε ὁ Σαὶν - Μαλέν, συγχωρέστε μας γιατὶ μπήκαμε στὸ δωμάτιό σας μὲ τόσο ἀνρίκειο τρόπο. Ἀλλὰ δὲν ξέραμε πὼς θὰ σᾶς βρίσκαμε ἐδῶ... Ὁ ἄξιος αὐτὸς κληρικός, ποὺ κάθεται ἀπέναντί σας, θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ μᾶς δώσῃ πληροφορίες γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ζητᾶμε...

— Ποιὸν ζητᾶτε; ρώτησε ὁ κληρικός, ἐνῶ ὁ Παρνταγιὰν ἔκανε νεῦμα στὸν δούκα τῆς Ἀγκουλέμης νὰ εἶνε ἕτοιμος νὰ τραβήξῃ τὸ ξίφος του.

— Ζητᾶμε, ἀπάντησε ὁ Μονσερύ, κάποιον ρασσοφόρο ποὺ εἶνε ἔνοχος ἐσχάτης προδοσίας ἀπέναντι τοῦ προσώπου τοῦ βασιλιᾶ... κάποιον μοναχὸ ποὺ λέγεται Ζὰκ Κλεμάν.

— Καὶ τί τὸν θέλετε; ξαναρώτησε ὁ μοναχός.

— Θέλομε νὰ τοῦ καρφώσωμε τὰ ἐγχειρίδιά μας στὴν καρδιά του, ἀπάντησε ὁ Καλάμπρ.

Ὁ μοναχὸς σηκώθηκε ἀμέσως καὶ μὲ ἤρεμη φωνὴ εἶπε:

— Ὁ Ζὰκ Κλεμὰν εἶμαι ἐγώ!

— Ὁ Σαὶν - Μαλὲν γύρισε στὸν Παρνταγιάν.

— Κύριε Ἱππότα, ρώτησε, εἴσαστε πιστὸς ὑπήκοος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ βασιλιᾶ Ἐρρίκου τοῦ 3ου;

— Μὰ τὴν πίστι μου, ἀπάντησε ὁ Παρνταγιάν, αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὶς ἡμέρες... Σήμερα π. χ. ἤμουν ἀφωσιωμένος στὸ βασιλιᾶ, ἀφοῦ τὸν συνώδευσα ὡς τὴ μητρόπολι καὶ τὸν προφύλαξα ἔτσι ἀπὸ ἕναν μεγάλο κίνδυνο... Εἶνε ἀλήθεια, ἀδελφὲ Κλεμάν;

— Ἀλήθεια εἶνε, ἀπάντησε ὁ μοναχός.

— Τὴν περασμένη νύχτα ἤμουν ἐπίσης ἀφωσιωμένος στὸ βασιλιᾶ, ἀφοῦ κατάφερα νὰ μὴν δολοφονηθῇ σήμερα. Εἶνε ἀλήθεια, ἀδελφὲ Κλεμάν;

— Ἀλήθεια εἶνε, ξαναεῖπε ὁ μοναχός.

— Καὶ τώρα; ρώτησαν μὲ μιὰ φωνὴ ὁ Καλάμπρ, ὁ Μονσερὺ κι' ὁ Σαὶν - Μαλέν.

— Ἀπόψε, ἀπάντησε ἤρεμα ὁ Ἱππότης, ὅπως χτὲς ἢ προχτές, θὰ κάμω καὶ πάλι ἐκεῖνο ποὺ νομίζω πὼς εἶνε σωστό, χωρὶς νὰ παίρνω διαταγὲς ἀπὸ κανένα. Κύριοι, αὐτὸν τὸ μοναχό, ὅπως βλέπετε, τὸν φιλοξενῶ στὸ δωμάτιό μου. Ὅσο ζῶ, λοιπόν, κανεὶς δὲν θὰ τοῦ πειράξῃ οὔτε τρίχα!

— Ἱππότα, εἶπε ὁ Σαὶν - Μαλέν, πρέπει νὰ σᾶς κάμω γνωστὸ ὅτι ὁλόκληρη ἡ πόλις διασχίζεται ἀπὸ τὶς περιπόλους τοῦ κυρίου ντὲ Κριγιόν. Κι' ἂν, λοιπόν, ὑποθέσωμε πὼς νικήσετε, κάποια περίπολος θ' ἀκούσῃ τὸ θόρυβο καὶ θὰ σᾶς συλλάβῃ... Σκεφθῆτε... εἶνε ἀκόμη καιρός...

— Νομίζω πὼς ἔχετε δίκηο, ἀπάντησε ὁ Παρνταγιάν. Πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ τὴ Σάρτρη προτοῦ ξημερώσῃ καὶ δὲν ἐπιθυμῶ καθόλου νὰ μὲ πιάσουν. Γι' αὐτό, δὲν θὰ χτυπηθῶ μαζί σας, κύριοι, ἐκτὸς ἂν μὲ ὑποχρεώσετε νὰ σᾶς σκοτώσω, πρᾶγμα ποὺ θὰ κάμω μὲ πολὺ μεγάλη λύπη...

— Θὰ μᾶς ἀφήσετε, λοιπόν, ἐλεύθερους νὰ ξεκαθαρίσωμε τοὺς λογαριασμούς μας μὲ τὸ μοναχό; φώναξε ὁ Καλάμπρ.

— Αὐτὸ θὰ τὸ συζητήσωμε, εἶπε ὁ Παρνταγιάν. Ἂν δὲν κάνω λάθος, μοῦ χρωστούσατε τρεῖς ζωὲς καὶ μοῦ ἔχετε ἐξοφλήσει ὡς τώρα μόνον τὸ ἕν τρίτον τοῦ χρέους σας. Σᾶς ζητῶ, λοιπόν, νὰ μοῦ ἐξοφλήσετε ἄλλο ἕν τρίτον...

Οἱ τρεῖς νεαροὶ εὐγενεῖς, ποὺ στέκονταν μπροστά του, θὰ σκότωναν ὁποιονδήποτε σ' ἕνα νεῦμα τοῦ κυρίου τους. Ἀλλ' εἶχαν τὸ αἴσθημα τῆς τιμῆς. Χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό, ξανάβαλαν ἀμέσως τὰ ἐγχειρίδιά τους μέσα στὶς θῆκες τους.

— Κύριε Ἱππότα, εἶπε ὁ Μονσερύ, μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ σᾶς ἐξοφλοῦμε τὰ δύο τρίτα τοῦ χρέους μας.

— Μοῦ χρωστᾶτε τώρα μόνον μιὰ ζωή, παρατήρησε ὁ Παρνταγιάν.

— Καὶ θὰ εἴμαστε εὐτυχεῖς ἂν αὐτὴ ἡ τελευταία ζωὴ ποὺ ἔχετε δικαίωμα νὰ μᾶς ζητήσετε εἶνε ἡ δική σας, εἶπε ὁ Σαὶν - Μαλίν.

Οἱ τρεῖς νέοι ἑτοιμάστηκαν νὰ φύγουν.

— Μιὰ στιγμή, κύριοι, φώναξε ὁ Παρνταγιάν. Κάμετέ μας τὴ χάρι νὰ πιῆτε μαζί μας...

Οἱ τρεῖς νέοι ἀλληλοκυττάχτηκαν κι' ἔπειτα κάθισαν στὸ τραπέζι ξεκαρδισμένοι στὰ γέλια. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, τσούγκριζαν τὸ ποτῆρι τους μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχαν πάει νὰ σκοτώσουν.

Ὁ Καλάμπρ χτύπησε, ξαφνικά, τὸ κεφάλι του.

— Καὶ τί θὰ ποῦμε στὸ βασιλιᾶ; ρώτησε. Δὲν μποροῦμε, βέβαια, νὰ τοῦ ποῦμε ὅτι, ἀντὶ νὰ σκοτώσωμε τὸ μοναχὸ Κλεμάν, στρογγυλοκαθίσαμε γιὰ νὰ πιοῦμε μαζί του...

— Κύριοι, παρακάλεσε ὁ Παρνταγιάν, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς πῶ τὴ γνώμη μου;

— Μιλῆστε! φώναξαν μαζὶ κι' οἱ τρεῖς νέοι. Οἱ συμβουλὲς ἑνὸς ἀνθρώπου σὰν καὶ σᾶς εἶνε πάντα πολύτιμες...

— Νά, λοιπόν, τί ἔχω νὰ σᾶς προτείνω, συνέχισε ὁ Παρνταγιάν. Θὰ μᾶς βρῆτε τρία καλὰ ἄλογα, θὰ μᾶς πᾶτε ὡς τὴ γειτονικὴ πύλη κι' ὅπως θὰ ξέρετε ἀσφαλῶς τὸ σύνθημα, θὰ μᾶς βοηθήσετε νὰ περάσωμε... Ὁ μοναχὸς Κλεμὰν θὰ ξαναγυρίσῃ τότε στὸ μοναστήρι του καὶ δὲν θὰ ξανακούσετε πιὰ νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτόν... Ἔτσι, θὰ μπορέσετε νὰ πῆτε στὸ βασιλιὰ ὅτι ξεμπερδέψατε τὸν Ζὰκ Κλεμάν...

— Νομίζω πὼς ἡ γνώμη τοῦ κυρίου ντὲ Παρνταγιὰν εἶνε ἐξαίρετη, εἶπε ὁ Σαὶν-Μαλέν. Τί λές, Καλάμπρ;

— Λέω πὼς πρέπει νὰ τὴν ἀκολουθήσωμε χωρὶς νὰ χάνωμε οὔτε στιγμή.

Ὁ Καλάμπρ καὶ ὁ Μονσερὺ ἄδειασαν τὰ κύπελλα τους κι' ἔφυγαν ἀμέσως. Ὁ Σαὶν-Μαλὲν ἔμεινε μαζὶ μὲ τὸν Παρνταγιάν, τὸ δούκα τῆς Ἀγκουλέμης καὶ τὸ μοναχό.

— Κρῖμα, εἶπε ὁ Σαὶν-Μαλέν, ποὺ ὁ ἀδελφὸς Κλεμὰν δὲν ἔχει μιὰ στολὴ καβαλλάρη...

Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, ὁ Ζὰκ Κλεμὰν ἔβγαλε τὸ ράσο του. Κάτω ἀπ' αὐτὸ φοροῦσε μιὰ στολὴ ὅπως οἱ καβαλλάρηδες τῆς ἐποχῆς. Ἀπὸ τὴ ζώνη του κρεμόταν τὸ ἐγχειρίδιο ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ ἄγγελος... Τὸ ἐγχειρίδιο ποὺ θάχωνε μέσα στὸ στῆθος τοῦ Ἐρρίκου 3ου. Ἦταν ἔτσι ὁλότελα ἀγνώριστος.

Ὁ Κάρολος τῆς Ἀγκουλέμης ἄφησε πάνω στὸ τραπέζι ἕνα χρυσὸ σκοῦδο γιὰ τὸ κρασὶ ποὺ εἶχαν πιῆ. Κατέβηκαν ἔπειτα κι' οἱ τέσσερες, προσπαθώντας νὰ μὴν κάνουν θόρυβο. Σὲ λίγο, ἔβγαιναν στὸ δρόμο.

Ὁ νεαρὸς δούκας πῆγε τότε κοντὰ στὸν Παρνταγιὰν καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Φοβᾶμαι πὼς πᾶμε νὰ πέσωμε σὲ παγίδα. Οἱ δυὸ ἄλλοι ἔφυγαν γιὰ νὰ φέρουνε ἐνισχύσεις καὶ σὲ λίγο θάχωμε νὰ κάμωμε τουλάχιστον μὲ εἴκοσι...

— Τοὺς προσβάλλετε μ' αὐτὰ ποὺ λέτε, ἀπάντησε ὁ Παρνταγιάν. Εἶνε, βέβαια, δολοφόνοι στὴν ὑπηρεσία τοῦ βασιλιᾶ τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ τοὺς θεωρῶ ἀνίκανους νὰ παραβοῦν τὸ λόγο ποὺ ἔδωσαν.

Πέρασε ὡς ἕνα τέταρτο. Καί, ξαφνικά, δυὸ καβαλλάρηδες ἐμφανίστηκαν στὸ βάθος τοῦ δρόμου.

— Εἴχατε δίκηο, εἶπε ὁ Κάρολος τῆς Ἀγκουλέμης στὸν Παρνταγιάν. Αὐτοὶ εἶνε!

Ὁ Μονσερὺ κι' ὁ Καλάμπρ πλησίαζαν σὲ λίγο καὶ ξεπέζεψαν. Ἔσερναν μαζί τους ἄλλο ἕνα ἄλογο.

Ὁ Παρνταγιάν, ὁ Κάρολος τῆς Ἀγκουλέμης κι' ὁ Ζὰκ Κλεμάν, καβαλλίκεψαν ἀμέσως, ἐνῶ ὁ Καλάμπρ ἔτρεχε μπροστά, γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνῃ τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴν πύλη. Ὅταν οἱ τρεῖς καβαλλάρηδες ἔφτασαν ἐκεῖ, τὴν βρῆκαν ἀνοιχτή. Ὡρμησαν τότε ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη κι' ἄρχισαν νὰ καλπάζουν πάνω στὸ μεγάλο δρόμο.

Ὅλη ἐκείνη τὴ νύχτα, δὲν σταμάτησαν οὔτε στιγμή. Κατὰ τὰ ξημερώματα, τέλος, ἔφτασαν σ' ἕνα σταυροδρόμι.

— Θὰ σᾶς ἀφίσω ἐδῶ, εἶπε ὁ Ζὰκ Κλεμάν, ποὺ δὲν εἶχε ἀνοίξει τὸ στόμα του ἀπὸ τὴ Σάρτρη. Πρέπει νὰ ξαναγυρίσω στὸ μοναστήρι μου. Εἶχα βγῆ ἀπὸ κεῖ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐκτελέσω τὶς διαταγὲς τοῦ Θεοῦ.

— Καὶ τῆς σινιόρας Φαύστας, μουρμούρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια του ὁ Παρνταγιάν.

— Ὁ Κύριος θέλησε νὰ σᾶς βρῶ στὸ δρόμο μου, συνέχισε ὁ μοναχός. Αὐτὸ ἔγινε γιατὶ φαίνεται πὼς ἡ ὥρα τοῦ Ἐρρίκου 3ου δὲν ἔφτασε ἀκόμη. Θὰ ξαναγυρίσω, λοιπόν, στὸ κελλί μου καὶ θὰ περιμένω νὰ πάρω καινούργιες διαταγές... Γιατὶ δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ὁ ἄγγελος θὰ ξανάρθῃ νὰ μὲ ἰδῆ...

— Θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε; τοῦ εἶπε ὁ Παρνταγιάν. Θάπρεπε νὰ ἀφίσετε τὸ μοναστήρι σας, τὸ κελλί σας, τὶς προσευχές σας καὶ τὶς νηστεῖες σας... Ἡ μοναξιὰ δὲν σᾶς ταιριάζει... Εἴσαστε νέος... μπορεῖτε ν' ἀγαπήσετε καὶ ν' ἀγαπηθῆτε...

Ὁ Ζὰκ Κλεμὰν ἔγινε κατακίτρινος.

— Παρνταγιάν, ἀπάντησε, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ πεπρωμένο του. Δὲν εἶμαι μόνον ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ, ἱππότα! Ἂν ὁ Θεὸς μὲ διάλεξε γιὰ νὰ γλυτώσω τὸν κόσμο ἀπ' αὐτὸ τὸ τέρας ποὺ λέγεται Ἐρρῖκος 3ος, τὸ ἔκαμε εἰσακούοντας τὶς ἱκεσίες ἐκείνης ποὺ ὑπέφερε, ποὺ ἔκλαψε καὶ ποὺ πέθανε ἐκστομίζοντας κατάρες ἐναντίον τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων. Παρνταγιάν, στὸ δρόμο μου, μὲ ὁδηγεῖ ἡ φωνὴ τῆς μητέρας μου!

— Συνεχίστε, λοιπόν, τὸ δρόμο σας, τοῦ εἶπε ὁ Ἱππότης, μὲ συλλογισμένο ὕφος. Βλέπω πὼς τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς ἀναχαιτίσῃ...

— Τίποτε, ἀπάντησε ὁ μοναχός. Ὁ Ἐρρῖκος 3ος θὰ ἦταν τώρα νεκρὸς ἂν δὲν μοῦ λέγατε: «Ἔχω ἀνάγκη νὰ ζήσῃ ἀκόμη!». Ὁ Ἐρρῖκος ὁ 3ος θὰ ζήσῃ, λοιπόν, ὅσο ἡ ζωή του σᾶς εἶναι ἀπαραίτητη... Θὰ περιμένω!

— Ἀκοῦστε, φίλε μου Κλεμάν, τοῦ εἶπε ὁ Ἱππότης. Σᾶς ξαναλέω ἄλλη μιὰ φορά, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ Ἐρρίκου 3ου μοῦ εἶναι ἀδιάφορη. Δὲν θέλω, ὅμως, ὁ θάνατός του νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰ συμφέροντα τοῦ δούκα τῆς Γκίζης.

— Καταλαβαίνω... Ὅσο ὁ Γκίζης μπορεῖ νὰ γίνῃ βασιληᾶς, δὲν θέλετε νὰ πεθάνῃ ὁ Ἐρρῖκος 3ος... Ἀλλ' ἔπειτα;

— Ὦ, ἔπειτα, σᾶς βεβαιῶ, ὅτι ἡ μικρότερη ἔγνοια μου θὰ εἶναι τὸ ἂν θὰ ζήσῃ ἢ θὰ πεθάνῃ ὁ Ἐρρῖκος 3ος.

— Καλά, εἶπε ὁ μοναχός. Ἀκοῦστε, λοιπόν, τὸν ὅρκο μου, Ἱππότα. Ὁρκίζομαι στὴ μνήμη τῆς μητέρας μου, ὅτι αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιο δὲν θὰ βγῆ ἀπὸ τὴ θήκη του, ὅσο τὸ χέρι σας εἶναι ἁπλωμένο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ἐρρίκου 3ου.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Ζὰκ Κλεμὰν σπηρούνισε τὸ ἄλογό του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Παρισιοῦ.

. . . . . .

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο, ὁ Καλάμπρ, ὁ Σαὶν-Μαλὲν κι' ὁ Μονσερὺ ξαναγύρισαν στὸ μέγαρο Σεβερνί, ὅπου ἔμενε ὁ Ἐρρῖκος 3ος. Καθὼς διευθύνονταν στὰ δωμάτιά τους, μιὰ πόρτα ἄνοιξε στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου.

Ἦταν ὁ Ρουτζιέρι.

— Καλησπέρα σας, κύριοι, τοὺς εἶπε προχωρώντας πρὸς τὸ μέρος τους.

Οἱ τρεῖς νέοι ὑποκλίθηκαν μπροστά του.

— Ἔ, λοιπόν... τελειώσαμε; τοὺς ρώτησε.

— Ὁ μοναχὸς πέθανε, ἀπάντησε ὁ Σαὶν Μαλίν.

— Τί ἐκάματε τὸ πτῶμα; ξαναρώτησε ὁ Ρουτζιέρι. Ξέρω πὼς εἴσαστε ἄνθρωποι προνοητικοὶ καὶ πιστεύω...

— Τὸ πτῶμα; ἀπάντησε ὁ Καλάμπρ, διακόπτοντάς τον. Ἂν θέλετε νὰ τὸ ἀναστήσετε, πρέπει νὰ ψάξετε μέσα στὴν κοίτη τοῦ ποταμοῦ...

— Καλά... καλά... Εἴσαστε καλοὶ καὶ πιστοὶ θεράποντες τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Καληνύχτα σας, κύριοι...

Οἱ τρεῖς νέοι ὑποκλίθηκαν καὶ πάλι κι' ἔπειτα διευθύνθηκαν ὁ καθένας στὸ δωμάτιό του.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ὁ Ρουτζιέρι ἔκανε γνωστὸ στὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ὅτι ὁ μανοχὸς Ζὰκ Κλεμὰν δὲν ζοῦσε πιά.

Ἡ ἀδελφὴ Φιλομένη

Ἐνῶ διαδραματίζονταν τὰ γεγονότα ποὺ ἀφηγηθήκαμε, ὁ Κροὰς κι' ὁ Πικουῒκ εἶχαν σμίξει καὶ πάλι. Ἦταν κι' οἱ δυὸ ἀπέντακροι, πεινασμένοι καὶ ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὴ ζωή.

Καθὼς γύριζαν, λοιπόν, ἐκεῖνο τὸ πρωῒ στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, ὁ Κροὰς εἶχε, ξαφνικά, μιὰ ἐξαίρετη ἰδέα, ποὺ βιάστηκε νὰ τὴν πῆ στὸ σύντροφό του.

— Ξέρεις, τοῦ εἶπε, τὸ μοναστήρι τῶν Βενεδικτίνων πάνω στὸ λόφο τῆς Μονμάρτρης; Πίσω ἀπὸ τοὺς τοίχους του, ζῆ μιὰ ἁγία γυναῖκα, στὴν ὁποίαν ἐνέπνευσα μιὰ μεγάλη ἀγάπη. Κι' ἀφοῦ ἡ ἀδελφὴ Φιλομένη μ' ἀγαπάει, θὰ βρῶ, βέβαια, τὸν τρόπο νὰ μὲ ταΐσῃ.

Ὁ Πικουῒκ γέλασε.

— Εἶσαι τρελλός, φίλε μου Κροάς, ἀπάντησε. Πῶς μπορεῖ μιὰ γυναῖκα νὰ σὲ ἀγαπήσῃ;

— Γιατί;... ρώτησε παραξενεμένος ὁ Κροάς. Τί κακὸ μοῦ βρίσκεις;

— Τὸ μόνο κακὸ ποὺ σοῦ βρίσκω εἶναι, ὅτι μοιάζεις μὲ σκιάχτρο!

— Μπορεῖ νὰ μ' ἀγάπησε γι' αὐτό, εἶπε φιλοσοφικώτατα ὁ Κροάς.

Κουβεντιάζοντας, διευθύνονταν πρὸς τὸ μοναστήρι τῆς Μονμάρτρης. Ὅταν ἔφτα-

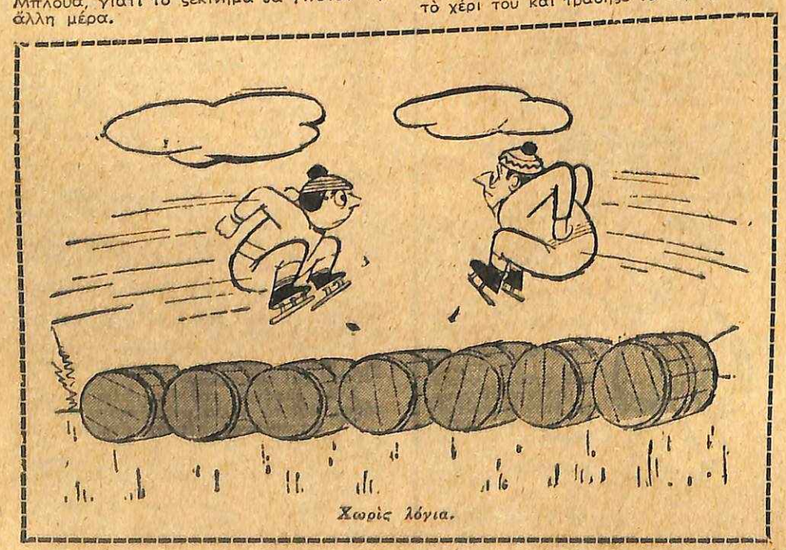

Χωρὶς λόγια.

Ὁ φύλακας τοῦ πάρκου: Αὐτὰ γίνεται κάθε πρωΐ... Τοὺς μαζεύω παγωμένους καὶ τοὺς πάω στὰ σπίτια τους...

σαν ἐκεῖ, μπῆκαν ἀπὸ τὸ χάλασμα τοῦ ἐξωτερικοῦ τοίχου καὶ κρύφτηκαν πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δέντρο. Ἀπὸ τὴ θέσι αὐτή, ὁ Κροὰς ἐξερεύνησε τὰ πέριξ.

Ὁ κῆπος ἦταν ἔρημος. Δὲν φαινόταν πουθενὰ καμμιὰ μοναχή.

— "Ας πᾶμε κοντὰ στὸ φράχτη, εἶπε, τραβῶντας τὸ σύντροφό του.

Ὅπως θὰ θυμοῦνται οἱ ἀναγνῶστες μας, πρὸς τὴ βορεινὴ πλευρὰ τοῦ περιβόλου, βρισκόταν ἕνας φράχτης καὶ πίσω ἀπ' αὐτόν, ἕνα μικρὸ σπιτάκι. Μέσα σ' αὐτό, ὁ δυστυχισμένος Κροὰς εἶχε φάει κάμποσες γροθιὲς καὶ κλωτσιὲς ἀπὸ τὸν Μπελγκοντέρε. Ὁ Κροὰς ἔκανε τὴ σκέψι, ὅτι ὁ τσιγγάνος θὰ εἶχε φύγει τώρα ἀπὸ κεῖ.

Οἱ δύο φίλοι μας πῆγαν κοντὰ στὸν φράχτη. Τὸ σπίτι ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπ' αὐτόν, φαινόταν ἔρημο.

— Ποῦ εἶναι ἡ Φιλομένη σου; ἀστειεύθηκε ὁ Πικουΐκ. Εἶμαι βέβαιος πὼς βρίσκεται μόνον μέσα στὸ μυαλό σου.

— Κι' ὅμως, ἡ ἀδελφὴ Φιλομένη ὑπάρχει καὶ εἶμαι βέβαιος γιὰ τὴν ἀγάπη της, ἀπάντησε ὁ Κροάς. Θὰ τὴν ἰδῆς, ἄλλωστε, καὶ θὰ πεισθῆς.

Ἔπιασε, ξαφνικά, τὸν σύντροφό του ἀπὸ τὸ χέρι.

— Κύτταξε, τοῦ εἶπε σιγά.

Δυὸ νέες βγῆκαν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ σπιτάκι.

— Δὲν ἀναγνωρίζεις τὴ μιὰ ἀπ' αὐτές; ρώτησε ὁ Κροάς.

— Δὲν μπορῶ νὰ τὶς δῶ, γιατὶ μοῦ ἔχουν γυρισμένες τὶς πλάτες, ἀπάντησε ὁ Πικουΐκ. Ἀλλὰ δὲν μοῦ φαίνεται πὼς βγῆκαν γιὰ νὰ κάμουν τὸν περίπατό τους... Περπατᾶνε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, σὰν νὰ φοβοῦνται μήπως τὶς ἀκούσουν... Θὰ εἶναι σίγουρα μοναχές, ποὺ βαρέθηκαν τὸ μοναστῆρι καὶ θέλουν νὰ φύγουν...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, οἱ δυὸ νέες γύρισαν πρὸς τὸ μέρος τους.

— Τὴν ἀναγνώρισες τώρα; εἶπε ὁ Κροάς.

— Ναί... ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς δύο εἶναι ἡ Βιολέττα.

— Μὴ χάνουμε οὔτε στιγμή, συνέχισε ὁ Κροάς. Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως. Γιατί, ἀφοῦ εἶναι ἐδῶ ἡ Βιολέττα, σίγουρα θὰ βρίσκεται κι' ὁ Μπελγκοντέρε στὸ μοναστῆρι.

— Ποιὰ μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ ἄλλη; ρώτησε ὁ Πικουΐκ.

— Τί μᾶς νοιάζει; ἀπάντησε ὁ Κροάς, Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶναι, ὅτι πρέπει νὰ φύγουμε.

Εἶχε πιάσει τὸν σύντροφό του ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν τραβοῦσε, ὅταν ξαφνικά, ἄκουσε μιὰ διαπεραστικὴ φωνὴ πίσω του:

— Τί κάνετε ἐσεῖς ἐδῶ;

Γύρισε ἀπότομα καὶ φώναξε χαρούμενα.

— Ἡ ἀδελφὴ Φιλομένη!

Ἦταν πραγματικὰ ἡ Φιλομένη. Κι' αὐτὴ ἐπίσης εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν Κροάς.

Λίγο πιὸ πέρα στεκόταν ἡ ἀδελφὴ Μαριάννα. Αὐτὴ ἦταν ποὺ εἶχε φωνάξει πρωτύτερα.

— Τί κάνετε ἐδῶ; ξαναρώτησε.

— Ἤρθαμε γιὰ νὰ δοῦμε τὸν Μπελγκοντέρε... τὸν ἀγαπημένο φίλο μας Μπελγκοντέρε, ἀπάντησε ὁ Κροάς. Εἶναι καλὰ στὴν ὑγεία του;

— Τὸν Μπελγκοντέρε; εἶπε ἡ Μαριάννα μὲ συλλογισμένο ὕφος. Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Μπελγκοντέρε;

— Ὁ τσιγγάνος... ποὺ ἔμενε ἐδῶ...

— Ἀ!... Κατάλαβα!... Ἔφυγε... Δόξα σοι ὁ Θεός, γλυτώσαμε ἀπ' αὐτὸ τὸν αἱρετικό!

— Ἔφυγε! φώναξε ὁ Κροάς, παίρνοντας θάρρος. Ἀγαπημένη μου Φιλομένη, πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος ποὺ σᾶς ξαναβλέπω!

Καί, χωρὶς νὰ χάνη καιρό, ἔτρεξε κοντά της, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιὰ του καὶ τὴ φίλησε στὰ δυὸ μάγουλα.

Ἡ ἀδελφὴ Μαριάννα γούρλωσε τὰ μάτια της.

— Ξεκουμπιστῆτε γρήγορα ἀπὸ δῶ! φώναξε ἀγανακτισμένη. Ἔξω γρήγορα, ἀμαρτωλοί!

Ἡ Φιλομένη τὴν κύτταξε παρακλητικά.

— Μὴν παραφέρεσαι, ἀδελφή μου, τῆς εἶπε. Ὁ κύριος Κροὰς δὲν εἶναι ἀμαρτωλός... Ἤρθε... γιὰ μένα...

— Τί γυρεύετε ἐδῶ; ξαναρώτησε ἡ Μαριάννα, χωρὶς νὰ δώση προσοχὴ στὰ λόγια τῆς Φιλομένης.

— Θὰ σᾶς ἀπαντήσω, κυρία, εἶπε ὁ Πικουΐκ, βγάζοντας τὸ καπέλλο του. Θὰ σᾶς ἐξηγήσω γιὰ ποιὸ λόγο ἤρθαμε ἐδῶ... Πρέπει νὰ σᾶς πῶ, πρῶτα-πρῶτα, ὅτι εἶμαι ἀδελφικὸς φίλος τοῦ κυρίου Κροάς... ποὺ βλέπετε ἐδῶ μπροστά σας... τόσο πολὺ φίλος του, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ κάμω οὔτε στιγμὴ χωρὶς αὐτόν, ὅπως κι' αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ κάμη οὔτε στιγμὴ χωρὶς ἐμένα... Ὁ φίλος μου, λοιπόν, ἀπὸ τότε ποὺ πρωτοῆρθε ἐδῶ, οὔτε τρώει, οὔτε κοιμᾶται καὶ κατάντησε σκελετός. Ἂν συνεχιστῆ αὐτὴ ἡ κατάστασι, θὰ τὸν χάσω πολὺ γρήγορα. Κι' ὅλα αὐτά, γιατί, φεύγοντας ἀπὸ δῶ, ξέχασε μέσα στὸ μοναστῆρι ἕναν θησαυρό...

— Ἕναν θησαυρό; ρώτησε ἡ ἀδελφὴ Μαριάννα, ποὺ τὰ μάτια της ἔλαμψαν.

— Ναί... Αὐτὸς ὁ θησαυρὸς εἶναι ἡ καρδιά του... Ὁ φίλος μου Κροάς, φεύγοντας ἀπὸ δῶ, ἄφησε στὰ χέρια τῆς ἀδελφῆς Φιλομένης τὴν καρδιά του...

— Ἀδελφή μου, εἶπε παρακλητικὰ ἡ Φιλομένη, μὴν τοὺς διώχνετε...

Ἡ ἀδελφὴ Μαριάννα ἦταν ἕτοιμη νὰ ἀπαντήση, ἀλλά, ξαφνικά, ἄρχισε νὰ τρέχη πρὸς τὸ μέρος, ὅπου βρισκόταν τὸ χάλασμα. Γιατί, στὸ μεταξύ, ἡ Βιολέττα κι' ἡ σύντροφός της, εἶχαν βγῆ ἀπὸ τὸ φράχτη καὶ διευθύνονταν πρὸς τὸ χάλασμα γιὰ νὰ φύγουν.

Ὁ Κροὰς κι' ἡ ἀδελφὴ Φιλομένη εἶχαν μείνει ἀκίνητοι στὶς θέσεις τους. Ὅσο γιὰ τὸν Πικουΐκ, ἀφοῦ μελέτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν κατάστασι, ἄρχισε νὰ τρέχη πρὸς τὸ μέρος τοῦ χαλάσματος. Κατάφερε, λοιπόν, νὰ φτάση πρὶν ἀπὸ τὶς δυὸ νέες ἐκεῖ καὶ ὕψωσε τὸ πελώριο ἀνάστημά του μπροστά τους.

— Ἔ, παληοκόριτσα! φώναξε. Ποῦ τρέχετε;... Θέλετε νὰ φύγετε, λοιπόν, ἀπὸ τὴ συντροφιὰ τῶν ἁγίων αὐτῶν γυναικῶν;

— Κύριε... ἄρχισε ἡ Βιολέττα.

Ἀλλὰ σταμάτησε ἀμέσως, ἀναγνωρίζοντάς τον.

— Ἀ! φώναξε. Εἶμαι χαμένη!..

Βλέποντας τὸν Πικουΐκ, φαντάστηκε πὼς κι' ὁ Μπελγκοντέρε θἄρπεπε νὰ βρίσκεται ἐκεῖ κοντά.

Ἡ ἄλλη νέα ἔκλαιγε πλάϊ της.

Ὁ Πικουΐκ εἶχε πάει τώρα κοντὰ στὴ Βιολέττα καὶ τῆς εἶπε σιγά:

— Μὴν φοβᾶστε... εἶμαι φίλος σας καὶ θὰ σᾶς σώσω... Πρέπει νὰ ξέρετε πὼς βρίσκομαι στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἱππότη Παρνταγιὰν καὶ τοῦ δούκα τῆς Ἀγκουλέμης... Ἀλλά, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, προσποιηθῆτε πὼς μὲ βλέπετε σὰν ἐχθρό...

Ἡ Βιολέττα, ἀκούγοντας τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαπημένου της, ξεφώνισε ἀπὸ χαρά.

— Σιωπή! ξαναεῖπε ὁ Πικουΐκ.

Καὶ πρόσθεσε δυνατά:

— Ἐμπρός, ἀκολουθῆστε με! Θὰ σᾶς παραδώσω στὰ χέρια αὐτῆς τῆς ἁγίας γυναίκας...

Ἡ Μαριάννα ἔφτασε ἐκείνη τὴ στιγμὴ λαχανιασμένη.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ξεφώνισε. Χωρὶς τὸν ἀνδρεῖο αὐτὸ ἱππότη, οἱ δυὸ αἱρετικὲς θἄφευγαν.. Τί ἀπολογία θἄδινα κατόπιν, ἡ δυστυχισμένη;

Ὁ Πικουΐκ ἔσπρωξε τὶς δυὸ νέες πρὸς τὸ φράχτη, τὶς ἔβαλε μέσα ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ κατόπιν τὴν ξανάκλεισε πίσω τους.

Ἡ ἀδελφὴ Μαριάννα δὲν ἦταν πιὰ ἄγρια, ὅπως πρίν. Τὸ ὕφος της εἶχε γίνει τώρα πρόσχαρο κι' ἕνα χαμόγελο φάνηκε στὰ χείλη της.

— Πῶς ὀνομάζεσθε, ἀνδρεῖε μου ἱππότα, ρώτησε.

— Πικουΐκ, ἁγία ἀδελφή, τῆς ἀπάντησε Πικουΐκ, στὶς διαταγές σας... Εἶμαι ὁ πιὸ καθολικὸς ἄνθρωπος μέσα σ' ὅλο τὸ Παρίσι... Τόσο πολὺ καθολικός, ποὺ ξέρω ἀπ' ἔξω ὅλα τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἄσματα... Θέλετε νὰ σᾶς ψάλω τὸ τροπάριο τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου;

Κι' ἄρχισε νὰ ψέλνη.

Ἡ βαρειὰ φωνὴ τοῦ Κροὰς ἑνώθηκε ἀμέσως μὲ τὴ δική του.

Οἱ δυὸ μοναχὲς κύτταζαν σὰν σὲ ἔκστασι.

«Ἂν ἀφίσω αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἄνδρες ἐδῶ, σκεφτόταν ἡ Μαριάννα, ἡ ἀδελφὴ Φιλομένη θὰ πέση σίγουρα σὲ θανάσιμο ἁμάρτημα... Ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω πώς, χωρὶς αὐτὸ τὸν ἀνδρεῖο ἱππότη, οἱ δυὸ αἱρετικὲς θὰ εἶχαν φύγει...».

Πρόσθεσε δυνατά:

— Ἀκοῦστε, κύριε Πικουΐκ. Νομίζω πὼς σᾶν φέρθηκα ἄσχημα;... Εἴσαστε ἕνας ἄνδρεῖος ἱππότης καὶ ἐγὼ... Πιάνοντας αὐτὲς τὶς θρωπος μὲ καρδιά... στιγμὴ δυὸ δυστυχισμένες αἱρετικές, τὴ ποὺ πήγαιναν νὰ φύγουν, προσφέρατε στὴ σεβασμιωτάτη ἡγουμένη μιὰ ὑπηρεσία, ποὺ εἶμαι βέβαιη, ὅτι θὰ θελήση ν' ἀνταμείψη... Τρέχω ἀμέσως νὰ τὴν εἰδοποιήσω... Θὰ τὴν παρακαλέσω νὰ σᾶς πάρη γιὰ ψάλτες στὴν ἐκκλησία μας...

— Συχωρέστε μιὰ ἐρώτησι, ἀδελφὴ μου, εἶπε ὁ Πικουΐκ. Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ μισθὸς ποὺ δίνετε στοὺς ψάλτες;

— Δὲν τοὺς πληρώνουμε, ἀπάντησε ἡ ἀδελφὴ Μαριάννα. Αὐτὴ τὴ στιγμή, τὰ εἰσοδήματα τῆς μονῆς εἶναι πολὺ περιωρισμένα... Ἀλλά, σὲ λίγο, θὰ γίνουμε πλούσιες καὶ τότε θὰ πάρετε διπλὸ μισθό...

— Ἀδελφή μου, εἶπε ὁ Πικουΐκ, δὲν ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὸν ἑαυτό μου, οὔτε γιὰ τὸν ἄξιο φίλο μου Κροάς. Σᾶς ἔκαμα αὐτὴ τὴν ἀδιάκριτη ἐρώτησι, γιατὶ τὸ μυαλό μου πῆγε σὲ κάποιον κοινὸ φίλο μας, ποὺ ἔχει πολὺ καλύτερη φωνὴ ἀπὸ τὴ δική μας... Σᾶς παρακαλῶ, λοιπόν, νὰ μὴν πῆτε τίποτε στὴν ἁγία ἡγουμένη... Στὸ φίλο μου Κροὰς καὶ σὲ μένα, εἶναι ἀρκετὴ ἡ εὐλογία τοῦ οὐρανοῦ... κι' ἡ δική σας... ἀδελφικὴ ἀγάπη...

— Ἄ, δὲν θὰ φύγουμε πιὰ ἀπὸ κοντά σας, εἶπε ὁ Κροάς.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε ἀπορῶντας ἡ ἀδελφὴ Μαριάννα.

— Θὰ ἐγκατασταθοῦμε ἐδῶ, ἀπάντησε ὁ Κροάς. Μὴν φοβόσαστε τίποτε, ἀδελφή μου. Θὰ σᾶς ἀποζημιώσουμε μὲ τὸ παραπάνω γιὰ τὴν φιλοξενία ποὺ θὰ μᾶς προσφέρετε... Πρῶτα-πρῶτα, θὰ καλλιεργοῦμε τὸ λαχανόκηπο... Ἔπειτα, θὰ ἐπιτηροῦμε τὶς δυὸ αἱρετικές...

Ἡ ἀδελφὴ Μαριάννα σκέφτηκε μερικὲς στιγμές. Ἡ πρότασι τοῦ Κροὰς δὲν ἦταν χωρὶς ἐνδιαφέρον. Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄντρες θὰ τὶς ξεκούραζαν ἀπὸ ἕνα σωρὸ δουλειές... Κι' ἔπειτα, θὰ γίνονταν ἀληθινοὶ δεσμοφύλακες γιὰ τὶς δυὸ αἱρετικές, ποὺ ἡ ἡγουμένη εἶχε ἐμπιστευθῆ στὴ φύλαξή της.

— Σύμφωνοι! εἶπε ἔπειτα. Θὰ μείνετε ἐδῶ.

— Θὰ μᾶς φιλοξενήσετε, λοιπόν;

— Καὶ βέβαια... Ἐλᾶτε μαζί μου...

Τοὺς ὡδήγησε στὸ περίπτερο ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ χάλασμα.

— Θὰ μείνετε ἐδῶ, συνέχισε ἡ ἀδελφὴ Μαριάννα. Μόλις νυχτώση, θὰ σᾶς φέρουμε μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφὴ Φιλομένη ἄχυρο, ποὺ θὰ πάρουμε ἀπὸ τὸ σταῦλο... Θὰ ἀρκεσθῆτε, βέβαια, σ' αὐτό, γιατὶ δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς φέρουμε κρεβάτια. Θὰ φροντίσουμε ἐπίσης γιὰ τὴν τροφή σας... Καί, ξέρετε, δὲν θὰ εἴσαστε καθόλου βάρος στὸ μοναστῆρι... Γιατὶ τὸ μοναστῆρι δὲν μᾶς δίνει τίποτε σχεδόν... Ἡ ἀδελφὴ Φιλομένη κι' ἐγώ, ὅμως, ἔχουμε τὰ πουλερικά μας καὶ τὶς κατσίκες μας ποὺ μᾶς δίνουν γάλα... Κάθε Κυριακή, σφάζουμε μιὰ κότα... Συχνὰ ἐπίσης ἀνταλλάσσουμε αὐγὰ μὲ βοδινὸ κρέας, λαρδὶ ἢ τυρί...

— Θἄχετε, βέβαια, καὶ κρασί; εἶπε ὁ Πικουΐκ.

— Πίνουμε μόνον νερό, ἀπάντησε ἡ Μαριάννα.

Ἀλλ' ἡ Φιλομένη πρόσθεσε σιγά:

— Ἔχω τὸν τρόπο νὰ μπαίνω στὸ κελλάρι τῆς ἡγουμένης. Νομίζω, λοιπόν, πὼς δὲν θὰ εἶναι δύσκολο νὰ σᾶς φέρνω δυὸ-τρεῖς μπουκάλες τὴν ἡμέρα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

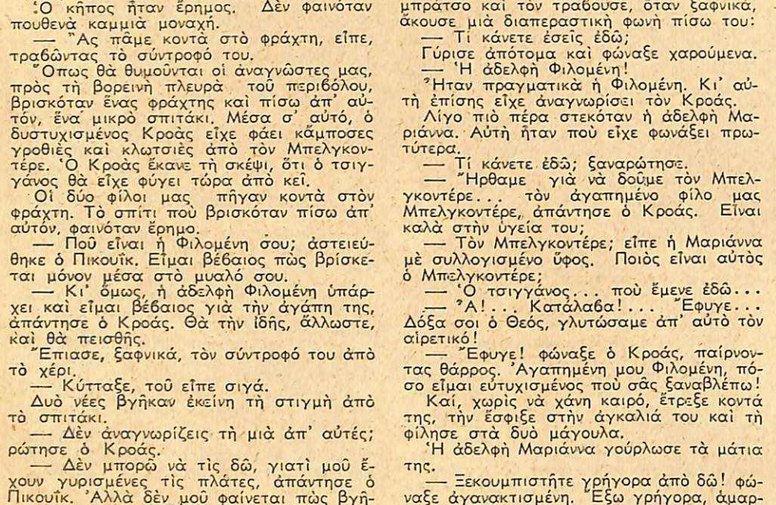

Ὁ ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ ΠΕΚ ΞΑΝΑΒΡΙΣΚΕΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ

Στὸ Λὰς Πάλμας τῶν Καναρίων τελείωσε πρὸ ἡμερῶν τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Μπόμπυ Ντίκ» μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν Γκρέγκορυ Πέκ. Χάριν τοῦ ρόλου του αὐτοῦ ὁ Γκρέγκορυ ἔμεινε ἐπὶ τέσσερις μῆνες ἀξύριστος, πρᾶγμα ποὺ ἀπετέλεσε μεγάλη θυσία γιὰ τὸν πάντοτε κομψὸ αὐτὸν καλλιτέχνη, ποὺ ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐμφανίζεται σ' ὅλο τὸ ἔργο μ' ἕνα... ξύλινο πόδι. Μόλις τελείωσε τὸ γύρισμα, ὁ Γκρέγκορυ Πὲκ θέλησε νὰ ξαναβρῆ τὸν πραγματικὸ ἑαυτό του καὶ ἄρχισε ἀπὸ ἕνα καλὸ ξύρισμα, ποὺ τὸν ἀπάλλαξε ἀπὸ τὴν ἐνοχλητικὴ γενειάδα του. Σήμερα ὁ Γκρέγκορυ βρίσκεται στὴν Ἱσπανία καὶ περιμένει τὴν ἔκδοσι τοῦ διαζυγίου του, γιὰ νὰ μπορέση νὰ παντρευτῆ τὴν Γαλλίδα δημοσιογράφο Βερονὶκ Πασανί.

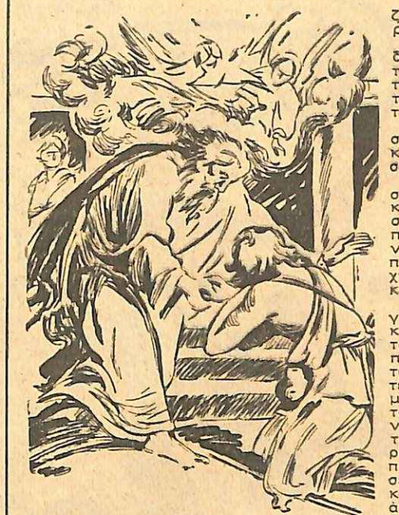

Ὁ ἄσωτος γιὸς μόλις μπορεῖ νὰ ζητήση ἀπὸ τὸν πατέρα του νὰ τὸν συγχωρέση...

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

Ἡ ὡραία καὶ συγκινητικὴ παραβολὴ τοῦ Κυρίου, αἰώνιο κάλεσμα ἐπιστροφῆς καὶ μετανοίας

Ἀπέραντη σιωπὴ τύλιγε τὸ δάσος μὲ τὶς καταπράσινες καρυοπιὲς καθὼς ὁ ἥλιος κατέβαινε σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὴν δύσι του. Μόνο τὸ βιαστικὸ πέταμα κάποιου πουλιοῦ καὶ τὸ μονότονο γρύλλισμα ἑνὸς κοπαδιοῦ χοίρων, ποὺ ἔτρεχαν βιαστικοὶ κι' ἀχόρταγοι ἐδῶ κι' ἐκεῖ γιὰ νὰ βοσκήσουν, πρὶν πέση ἡ νύχτα, διέκοπτε τὴν ἡσυχία καὶ τὴν γαλήνη.

Ξαφνικά, μιὰ ἄγρια φωνή, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ πολὺ μακρυά, ἔκαμε τὸ χοιροβοσκὸ νὰ πεταχτῆ ἀπὸ τὴν ρίζα μιᾶς θεόρατης πέτρας, ὅπου εἶχε ξαπλώσει. Ἀνήσυχος τώρα μάζευε τὸ κοπάδι του καὶ τὸ ὁδηγοῦσε πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ δάσους γιὰ τὸ μαντρί. Ἡ μακρυνὴ φωνὴ ποὺ ξύπνησε τὸν χοιροβοσκό, σὰν ἀπὸ κάποιο ὀνειροπόλημα, ἦταν τοῦ ἀφεντικοῦ του, ποὺ ἀνησυχος γιὰ τὴν καθυστέρησι τοῦ θυμισε μὲ τὴν ἄγρια καὶ σκληρὴ φωνὴ του τὴν παρουσία του. Ἔπρεπε ὁ χοιροβοσκὸς νὰ βιαστῆ νὰ γυρίση. Μιὰ ἀνθρώπινη σκιά, λοιπόν, ἕνα κορμὶ σκελετωμένο, ὄχι ἀπὸ τὰ χρόνια, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὶς κακουχίες, θἠμάτιζε πίσω ἀπὸ τὸ κοπάδι. Μερικὰ κουρέλια σκέπαζαν μόλις τὸ κορμί του καὶ στὰ πόδια του τὰ τρύπια πέδιλα μόλις καὶ τὸν προστάτευαν ἀπὸ τὰ μυτερὰ ἀγκάθια τοῦ δάσους. Τὰ μάτια του ἦταν βαθουλωμένα καὶ τὸ πρόσωπό του βαθεῖα αὐλακωμένο ἀπὸ τὶς στερήσεις. Κάπου-κάπου ἐσκυβε κι' αὐτὸς, γιὰ νὰ πάρη ἕνα χαρούπι καὶ νὰ τὸ βάλη στὸ στόμα του, ὅπως ἀκριβῶς καὶ οἱ χοῖροι, ποὺ ἔτρεχαν μπροστά του. Κι' ὅταν κάποιο ζῶο ξέκοψε ἀπὸ τὸ κοπάδι, ὁ χοιροβοσκὸς ἔτρεξε κι' ἀνωλοίτηκε νὰ τὸ περιμαζέψη πολύ. Κάθε του κίνησι ὅμως προδίδε τὸν «πρωτάρη» στὴ δουλειά του.

Καὶ πραγματικά, ὁ χοιροβοσκὸς αὐτὸς ἦταν ἕνα καλομαθημένο πλουσιόπαιδο, ποὺ ὁ πατέρας του ζοῦσε μέσα στὰ πλούτη καὶ στὴν δόξα. Δὲν ἦταν διωγμένος τ

Ἀποκριάτικα παιδικὰ κοστούμια

Μερικὰ μοντέλα γι' ἀγόρια καὶ κορίτσια

1. ΠΑΠΟΥΤΣΩΜΕΝΟΣ ΓΑΤΟΣ.— Παντελόνι, σκουφάκι καὶ γάντια ἀπὸ γούνα. Μαύρη ζακέττα μὲ φαρδὺ γιακὰ καὶ μανικέτια. Κόκκινη ζώνη. Ἀπαιτούμενο ὕφασμα: Γούνα, μάκρος 1,10 μ. φ. 1.40 μ. Μαῦρο, μ. 1.15 μ. φ. 9.90 μ. Ἄσπρο μ. 0.30 μ. φ. 0.90 μ. Γιὰ παιδιὰ 4—6 χρόνων.

2. ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ.— Πράσινο μεταξωτὸ κιμονὸ μὲ «ἁπλικασιόν» σὲ πιὸ σκοῦρο τόνο, μώβ παντελόνι τρουβὰ κὰρ καὶ πλατειὰ ζώνη, ἄσπρο τουρμπάνι. Ἀπαιτούμενο ὕφασμα: Μώβ, μάκρος 1,00 μ. φάρδος 0,80 μ. Πράσινο, μ. 1.30 φ. 0.80 μ. Μοντέλο γιὰ παιδιὰ 10—12 χρόνων.

3. ΣΚΛΘΛΡΙ.— Μαῦρο κοστούμι ἀπὸ τρικό, πάνω ἀπὸ τὸ ὁποῖο φοριέται κόκκινο φράκο μὲ μαύρη τραχηλιά, μεγάλα μαῦρα «πουάν» καὶ κοντὰ μανίκια. Σκουφάκι μαῦρο. Ἀπαιτούμενο ὕφασμα: Τρικό, μάκρος 1.30 μ. φάρδος 0.80 μ. Κόκκινο: μάκρος 0.60 μ. φάρδος 0.80 μ. Μοντέλο γιὰ παιδιὰ 2 ὡς 4 χρόνων.

4. ΣΒΟΥΡΑ.— Ἐφαρμοστὸς μπλὲ μποῦστος, μὲ φουσκωτὰ μανίκια καὶ φρίλι σουρωτό. Πλατειὰ ποικιλόχρωμη φούστα μὲ συρμάτινο στεφάνι στὸ κάτω μέρος καὶ ἀπὸ μέσα παντελονάκι ἄσπρο, γαρνιρισμένο μὲ νταντέλλα. Ἀπαιτούμενο ὕφασμα: Ἄσπρο, μάκρος 1.75 μ. φάρδος 0.80 μ. Μπλέ, μάκρος 0.75 μ. φάρδος 0.80 μ. Κίτρινο, μάκρος 0.30 μ. φ. 0.80 μ. Κόκκινο, μ. 0.30 μ. φ. 0.80 μ. Ἀνοιχτογάλαζο, μ. 0.20 μ.φ. 0.80 μ. Γιὰ κορίτσι 8—10 χρόνων.

5. ΚΙΝΕΖΑ.— Κιμονὸ μὲ κοντὰ μανίκια καὶ κεντημένο δράκο. Παντελονάκι μαῦρο. Ἀπαιτούμενο ὕφασμα: Πράσινο, μάκρος 1.00 μ. φάρδος 0.90 μ. Μώβ, μ. 0.50 μ. φ. 0.90 μ. Γιὰ κορίτσια 4 ὡς 6 χρόνων.

6. ΚΑΟΟΥΝ.— Παρδαλὸ κοστούμι κλόουν μὲ ἄσπρη σουρωτὴ τραχηλιά. Ἀπαιτούμενο ὕφασμα: Κίτρινο, μάκρος 0.80 μ. φάρδος 0.90 μ. Μπλέ, μ. 0.80 μ. φ. 0.90 μ. Κόκκινο, μ. 0.30 μ. φ. 0.90 μ. Ἄσπρο μάκρος 0.25 μ. φ. 0.90 μ. Γιὰ παιδιὰ 4 ὡς 6 χρόνων.

7. ΚΑΟΥ ΜΠΟΥ.— Καρρὼ μπλοῦζα μὲ φουσκωτὰ μανίκια καὶ μαντῆλι στὸ λαιμό. Μακρὺ παντελόνι μὲ φράντζα στὰ πλάγια. Μαῦρο μπολερό. Ἀπαιτούμενο ὕφασμα: Παντελόνι, μάκρος 0.90 μ. φαρδος 1.40 μ. Μπλοῦζα, μάκρος 1.50 μ. φάρδος 0.90 μ. Μπολερό, μάκρος 0.35 μ. φάρδος 0.90 μ. Ζώνη, μάκρος 0.25 μ. φάρδος 0.90 μ. Μοντέλο γιὰ παιδιὰ 8 ὡς 10 χρόνων.

8. ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ.— Κοντὸ κόκκινο φουστάνακι μὲ μπλὲ νωμίτη. Μπλὲ παντελονάκι καὶ δίχρωμο σκουφί. Μικρὰ κουδουνάκια. Ἀπαιτούμενο ὕφασμα: Κόκκινο, μάκρος 1.30 μ. φάρδος 0.80 μ. Μπλέ, μάκρος 1.10 μ. φάρδος 0.80 μ. Μοντέλο γιὰ παιδιὰ 6 ὡς 8 χρόνων.

9. ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑ.— Ἄσπρη μπλοῦζα, παρδαλὴ φούστα μὲ «ἁπλικασιόν». Μεγάλο ψαθινο καπέλλο, ριγωτὲς κάλτσες. Ἀπαιτούμενο ὕφασμα: Πράσινο, μάκρος 1.50 μ. φ. 0.80 μ. Ἄσπρο 1.00 μ. φ. 0.80 μ. Κόκκινο, μ. 020 μ. φ. 0 80 μ. Γιὰ κορίτσια 8 ὡς 10 χρόνων.

10. ΟΥΓΓΑΡΕΖΑ.— Κοστούμι ἀπὸ ἄσπρη μπλοῦζα μὲ πλισσέ, φουσκωτὰ μανίκια, κόκκινη καὶ ἐξαιρετικὰ φαρδειὰ «φούστα-καμπάνα», στενὴ πράσινη ζακεττούλα, γαρνιρισμένη μὲ γούνα ἢ μὲ μαραμπού, ποὺ κλείνει μὲ κόπιτσες καὶ μανίκια ποὺ σχηματίζουν φτερά. Καπελλάκι ἀσσορτί. Ἀπαιτούμενο ὕφασμα: Κόκκινο μάκρος 2.50 μ. φάρδος 0.80 μ. Ἄσπρο, μ. 1.10 μ. φ. 0.80 μ. Πράσινο. μ. 1.00 μ. φ. 0.80 μ. Γιὰ κορίτσια 10 ὡς 12 χρόνια.

11. ΝΑΝΟΣ.— Πρασινο μπλουζάκι μὲ ἄσπρα γιακά, κοντὰ μανίκια καὶ καρρὼ μανικέτια. Κόκκινο κοντὸ παντελονάκι καὶ κόκκινος μυτερὸς σκοῦφος. Ἀπαιτούμενο ὕφασμα: Πράσινο, μάκρος 1.00 μ. φάρδος 0.80 μ. Κόκκινο, μάκρος 0.75 μ. φ. 1.40 μ. Ἄσπρο, μ. 0.10 μ. φ. 0.80 μ. Καρρώ, μ. 0.10 μ. φ. 0.40 μ. Γιὰ παιδιὰ 2—4 ἐτῶν.

Ὁ Ἀμερικανὸς δικαστὴς ὑπερασπίσθηκε τὰ μακρυὰ μαλλιὰ τῶν γυναικῶν, φέρνοντας γιὰ παράδειγμα τὸ Σαμψὼν καὶ τὴ Δαλιδά.

Ἡ ὁμορφιὰ στὰ δικαστήρια

Ἔξυπνες καὶ πρωτότυπες ἀποφάσεις Ἀμερικανῶν δικαστῶν

Ἀνάμεσα στὶς ὑποθέσεις τὶς σχετικὲς μὲ δολοφονίες, κλοπές, ἁπάτες, ποὺ δικάζουν τακτικὰ οἱ δικασταί, ὑποχρεώνονται ποὺ καὶ ποὺ νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὴ γυναικεία ὁμορφιὰ καὶ κάθε τι σχετικὸ μ' αὐτὴν καὶ νὰ βγάζουν ἀποφάσεις, ποὺ δὲν τοὺς λείπει τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ πρωτοτυπία.

Ὁ πρόεδρος τοῦ Ἐφετείου τῆς Νέας Ὑόρκης βρέθηκε σὲ ἀρκετὰ δύσκολη θέσι πρὸ καιροῦ, ὅταν ἕνας συμπατριώτης του ζήτησε διαζύγιο, μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι ἡ γυναῖκα του εἶχε στὸ σῶμα της ἕνα σημάδι, ποὺ ἐκείνος δὲν ἤξερε τὴν ὕπαρξί του. Στὸ τέλος, ὅμως, ἔβγαλε τὴν ἀπόφασι ὅτι κάθε γυναῖκα ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κρύβη τὰ σημάδια της, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, καὶ ἀπέρριψε τὴν αἴτησι διαζυγίου.

Ἕνας ἄλλος δικαστής, ἀπὸ τὸ Νιοὺ Τζέρσεϋ, ἐκλήθη νὰ ἀποφασίση ἂν τὰ μακρυὰ μαλλιὰ εἶναι πιὸ ὅμορφα ἀπὸ τὰ κοντὰ καὶ ἐτάχθη μὲ τὸ μέρος τῶν μακρυῶν μαλλιῶν γιατί, ὅπως εἶπε, «ὅπως ὁ Σαμψὼν στερήθηκε τὴ δύναμί του, ὅταν ἡ Δαλιδὰ τοῦ ἔκοψε τὰ μαλλιά, ἔτσι καὶ μιὰ γυναῖκα στερεῖται ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της, ὅταν τῆς λείψουν τὰ μακρυὰ μαλλιά».

Ὅταν μιὰ γυναῖκα χτυπηθῆ σὲ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα καὶ σημαδευθῆ, ἐξ αἰτίας τοῦ δυστυχήματος, πρέπει νὰ εἰσπράξη μεγαλύτερη ἀποζημίωσι ἀπὸ ἕναν ἄνδρα, ποὺ θὰ πάθη τὸ ἴδιο; Αὐτὸ ἦταν τὸ ἐρώτημα ποὺ ἐτέθη σὲ ἕναν Ἀμερικανὸ δικαστή. Καὶ ἐκεῖνος δὲν δίστασε νὰ ἀπαντήση καταφατικά. Καὶ νὰ πῶς δικαιολόγησε τὴν ἀπόφασί του:

«Μιὰ γυναῖκα βασίζεται πολὺ στὴν ὁμορφιά της, γιὰ νὰ κάνη ἕνα καλὸ γάμο καὶ νὰ ἀποκτήση ἔτσι μιὰ σίγουρη καὶ ἀνεξάρτητη θέσι στὴν κοινωνία. Γι' αὐτὸ καὶ ἕνα σημάδι, μειώνει ἀρκετὰ τὶς πιθανότητές της γιὰ ἕναν καλὸ γάμο. Πρέπει, λοιπόν, νὰ εἰσπράττη μεγαλύτερη ἀποζημίωσι ἀπὸ τὸν ἄνδρα».

«Κανείς, ἐπίσης δὲν μπορεῖ νὰ κατακρίνη μιὰ κοπέλλα, ἐπειδὴ ἀρνεῖται νὰ ἐμφανισθῆ φορώντας μαγιὸ μπικίνι», εἶπε ὁ πρόεδρος τοῦ Ἀνωτάτου δικαστηρίου τῆς Ἰνδιάνα, ὅταν τοῦ παρουσιάσθηκε μιὰ σχετικὴ ὑπόθεσι, «Ἀπὸ τότε ποὺ ἡ Εὔα ἔκανε τὴν ἀρχή, κρύβοντας ἕνα μέρος τοῦ σώματός της μ' ἕνα μεγάλο φύλο συκῆς, ἡ σεμνότης εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ θαυμάσιες γυναικεῖες ἀρετές», πρόσθεσε ὁ Ἀμερικανὸς δικαστής.

Μιὰ γυναῖκα μὲ ψεύτικα δόντια, ἔχει πολὺ περισσότερα δικαιώματα νὰ προσληφθῆ στὸ γυναικεῖο σῶμα τῆς ἀστυνομίας, ἀπὸ μιὰν ἄλλη ποὺ ἔχει ἀκόμη τὰ πραγματικά της δόντια, γιατί, ὅπως εἶπε ἕνας δικαστὴς στὴν Καλιφόρνια, ἡ γυναῖκα μὲ τὰ ψεύτικα δόντια ἔχει περισσότερες πιθανότητες νὰ εἶναι πιὸ ὑγιὴς ἀπὸ μιὰν ἄλλη μὲ ἀληθινὰ δόντια!...

Ὁ ἴδιος δικαστὴς χρειάσθηκε νὰ ἀποφασίση ἂν ὁ ἄνδρας ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλη στὴ γυναίκα του νὰ μὴ βάφεται. Ἕνας Ἀμερικανὸς εἶχε ὑποβάλει αἴτησι διαζυγίου, ἐπειδὴ ἡ γυναῖκα του ἐξακολουθοῦσε νὰ βάφεται καὶ μετὰ τὸ γάμο τους, παρὰ τὴν ἀντίθεσί του. Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, ὅμως, εἶχε διαφορετικὲς ἀντιλήψεις ἀπὸ τὸν αὐστηρὸ σύζυγο πάνω στὰ ζητήματα τῆς ὁμορφιάς.

«Ἡ ἐπιθυμία τῶν γυναικῶν νὰ εἶναι ὅμορφες, ἀποφάνθηκε ὁ Ἀμερικανὸς δικαστής, δὲν εἶναι ἔνδειξις ἀνηθικότητος, ἀλλὰ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀναφαίρετα δικαιώματά τους, μὲ τὰ ὁποῖα ἀποκτοῦν τὴ δυνατότητα νὰ κυνηγήσουν τὴν εὐτυχία». Φυσικά, ἡ αἴτησι διαζυγίου ἀπερρίφθη.

Ἔχει τὸ δικαίωμα μιὰ καθηγήτρια νὰ διώξη μιὰ μαθήτρια ἀπὸ τὴν τάξι, ἐπειδὴ εἶχε τὰ μαλλιά της ἄτακτα; Ναί, ἀπάντησε ἕνας Ἀμερικανὸς δικαστής, «γιατὶ μιὰ γυναῖκα εἶναι ἀποκρουστική, ὅταν τὰ μαλλιά της εἶναι ἀκατάστατα».

Μιὰ Ἀμερικανίδα, ποὺ ὁ κομμωτής της τὴν ἀνάγκασε νὰ κοντύνη τὰ μαλλιά της κατὰ πέντε ἑκατοστά, ἐπειδὴ ἡ περμανάντ ποὺ τῆς ἔκανε δὲν ἦταν καλή, κατέφυγε στὰ δικαστήρια ζητῶντας ἀποζημίωσι. Πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου, ὁ κομμωτὴς ὑποχρεώθηκε νὰ τῆς πληρώση 150 δολλάρια.

Ἀλλὰ ἡ κυρία δὲν ἔμεινε εὐχαριστημένη μὲ τὴν ἀπόφασι αὐτὴ καὶ ἔκανε ἔφεσι, ζητῶντας περισσότερα. Ὁ πρόεδρος τοῦ ἐφετείου, ὅμως, ἀπέρριψε τὴν αἴτησι γιατί, ὅπως, εἶπε, «ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀποζημίωσι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔγινε τὸ ἀντικείμενο τῆς προσοχῆς καὶ τῆς περιεργείας τῶν γνωστῶν της, μὲ τὸ καινούργιο χτένισμα ποὺ ἀναγκάσθηκε νὰ κάνη, ὕστερα ἀπὸ τὸ κόντυμα τῶν μαλλιῶν της. Κι' αὐτὸ τὴν κολάκευσε!...»

Ἕνα ἀκόμη πιὸ δύσκολο — καὶ αἰώνιο — πρόβλημα, ἀντιμετώπισε ἕνας δικαστὴς ἀπὸ τὴν Καλιφόρνια, ὅταν παρουσιάσθηκε μπροστά του ἕνας σύζυγος, ποὺ εἶχε ἐγκαταλείψει τὴ γυναῖκα του, ἐπειδὴ τοῦ εἶχε κρύψει τὴν πραγματική της ἡλικία, πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο τους. Ὁ Ἀμερικανὸς δικαστής, ὅμως, καταδίκασε τὸ σύζυγο, μὲ τὴν δικαιολογία ὅτι κανένας νόμος ὡς σήμερα δὲν κατόρθωσε νὰ ἀναγκάση μιὰ γυναῖκα νὰ ἀποκαλύψη τὴν πραγματική της ἡλικία, στὴν περίπτωσι ποὺ ἡ ἴδια θέλει νὰ τὴν κρύψη.

Τέλος, ἕνας δικαστὴς ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη καταδίκασε σὲ φυλάκισι 30 ἡμερῶν ἕναν σύζυγο, ποὺ ἔκαψε ὅσα ροῦχα τῆς γυναίκας του δὲν τοῦ ἄρεσαν.

«Ἕνας σύζυγος δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα ἰδιοκτησίας στὰ ροῦχα τῆς γυναίκας του, ἀκόμη κι' ὅταν τὰ πληρώνη», ἦταν ἡ ἀπόφασί του.

Ὡρισμένως, οἱ Ἀμερικανοὶ δικασταὶ δὲν στεροῦνται πνεύματος καὶ πρωτοτυπίας καὶ φαίνεται ὅτι οἱ περισσότεροι εἶναι μὲ τὸ μέρος τῶν ἀπογόνων τῆς Εὔας.

Ὁ δραγουμάνος: Μὴν τὸν παρεξηγῆτε, κύριε! Στὸ Παρίσι αὐτὸ δὲν τὸ χουν κακό. Φιλιοῦνται μέσα στοὺς δρόμους!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

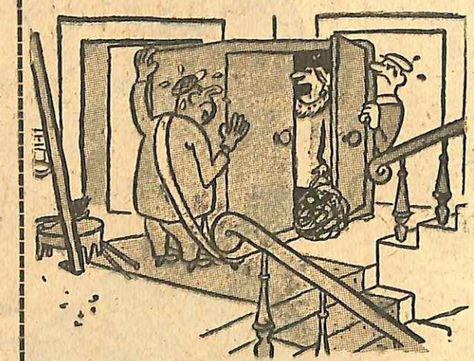

— Συγγνώμην, παιδιά, ἀλλὰ μ' αὐτὸ τὸ βαρὺ δίχτυ, δὲν θὰ τὰ κατάφερνα ν' ἀνεβῶ τὶς σκάλες!...

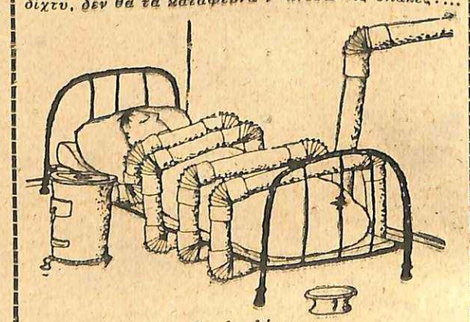

Χωρὶς λόγια.

Μέτρον προνοίας.

Ὁ ΦΙΛΛΑΝΔΟΣ ΠΟΥ ΝΙΚΗΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡΑΛΥΣΙ

Ὁ Πὼλ Ὄρβα, (ἀριστερά), στὸ σημεῖο ὅπου ἔπαθε τὸ ἀτύχημά του. Τὸ βέλος δείχνει τὸ ὕψος ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔπεσε.

Τὰ 18 κατάγματα τοῦ Πὼλ Ὄρβε

Ἐλάχιστοι ἄνθρωποι γνώρισαν ἀσφαλῶς μιὰ τόσο τραγικὴ μοῖρα, ὅσο ὁ Φινλανδὸς Πὼλ Ὄρβα ποὺ, τέσσερις μόλις μῆνες μετὰ τὴν ἄφιξί του στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἔμεινε ἐντελῶς παράλυτος ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω, μὲ 18 συνολικὰ κατάγματα σὲ ὅλο τὸ σῶμα του, σὲ μιὰ χώρα ποὺ δὲν ἤξερε οὔτε τὴ γλῶσσα ποὺ μιλοῦσαν, χωρὶς πόρους ζωῆς καὶ χωρὶς ἔστω καὶ ἕναν γνωστὸ νὰ νοιαστῆ γι' αὐτόν.

Ἀλλ' ἀκόμη λιγώτεροι εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι, κατώρθωσαν, ὄχι μόνο νὰ διατηρήσουν τὴν ἀγάπη τους γιὰ τὴ ζωή, ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν κατακτήσουν, χάρις σὲ μιὰν ἀφάνταστη καὶ ἀδάμαστη θέλησι.

Ὁ Πὼλ Ὄρβα ξεκίνησε, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1950, ἀπὸ τὴν πατρίδα του τὴν Φινλανδία, ὅπου ζοῦσε μὲ τὴ χήρα μητέρα του, μὲ σκοπὸ νὰ δημιουργήση μιὰ νέα ζωὴ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Μέχρι τότε, εἶχε ἐργασθῆ ὡς γυμναστής, καθηγητὴς τοῦ σκὶ καὶ μέλος σὲ μιὰ χορωδία. Εἶχε ὅμως ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη στὶς ἱκανότητές του καὶ ἦταν ἀποφασισμένος νὰ ἐργασθῆ σκληρὰ σὲ ὁποιαδήποτε δουλειὰ εὕρισκε, γιὰ νὰ φέρη στὴν Ἀμερικὴ τὴ μητέρα του καὶ τὴν ἀγαπημένη του τὴ Χίλκα. που εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ τὸν περιμένη.

Στὴ Μασσαχουσέττη, ὅπου ἐγκαταστάθηκε, ὁ Πὼλ Ὄρβα βρῆκε γρήγορα δουλειὰ στὶς ἀποθῆκες ἑνὸς γεωργικοῦ συνεταιρισμοῦ. Ἕνα πρωΐ, στὶς 2 Σεπτεμβρίου 1950, εἶχε ἀνεβῆ στὴ σκεπὴ ἑνὸς κτιρίου, σὲ ὕψος 35 μέτρων, γιὰ νὰ τοποθετήση τὴν καπνοδόχο ἑνὸς ἐξαεριστήρα. Ἡ δουλειὰ ἦταν κάτι παραπάνω ἀπὸ ἐπικίνδυνη. γιατὶ τὸ μέρος τῆς σκεπῆς, ὅπου ἐργαζόταν ὁ Πώλ, ἦταν ἀπότομο καὶ γλυστροῦσε, ἀλλὰ ὁ Φινλανδὸς εἶχε ἀναλάβει μὲ εὐχαρίστησι αὐτὴ τὴ δουλειά.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὅμως, τὸ πόδι του ξέφυγε ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου στηριζόταν καὶ ὁ Πὼλ ἄρχισε νὰ γλυστρᾶ πάνω στὴ στέγη. Πρὶν προλάβη νὰ πιαστῆ ἀπὸ κάπου καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη, βρέθηκε στὸ κενὸ καί, μέσα σὲ ἐλάχιστα δευτερόλεπτα, χτυποῦσε μὲ τὰ πόδια στὸ ἔδαφος.

Ὅταν τὸν μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο, οἱ γιατροὶ ἀπόρησαν πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ εἶχε πέσει ἀπὸ ὕψος 35 μέτρων, μποροῦσε νὰ ζῆ ἀκόμη. Ἡ κατάστασί του ἦταν ἀποθαρρυντικὴ καὶ οἱ γιατροὶ διαπίστωσαν, ὅτι θὰ ἦταν ἐπικίνδυνο ἀκόμη καὶ νὰ τὸν ἐξετάσουν. Ἐκεῖνο ποὺ φαινόταν ὁπωσδήποτε, ἦταν ὅτι τὸ σαγόνι τοῦ Πὼλ Ὄρβα ἦταν σπασμένο καὶ ἡ σπονδυλικὴ του στήλη σὲ κακὰ χάλια.

Τοῦ ἔκαναν πέντε μεταγγίσεις αἵματος καὶ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες ὁ Φινλανδὸς ἐργάτης βρισκόταν μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Ὅταν τέλος οἱ γιατροὶ κατώρθωσαν νὰ τὸν ἐξετάσουν, βρῆκαν, ὅτι ἡ σπονδυλική του στήλη εἶχε ἀνεπανόρθωτες βλάβες καὶ ἕνας σπόνδυλος ἦταν ἐντελῶς κατεστραμμένος. Τὸ ἀριστερό του χέρι εἶχε σπάσει, τὸ ἀριστερό του πόδι εἶχε δύο σοβαρὰ κατάγματα — σὲ ἕνα σημεῖο μάλιστα τὸ κόκκαλο εἶχε θρυμματισθῆ ἐντελῶς — τὸ κάτω μέρος τῆς ἀριστερῆς κνήμης εἶχε δύο κατάγματα, τὰ σφυρὰ στὸ δεξὶ πόδι ἦταν σπασμένα σὲ δύο σημεῖα καὶ ἡ λεκάνη εἶχε δύο περίπλοκα κατάγματα.

Ὅλα αὐτὰ τὰ κατάγματα, ποὺ ὁ ἀριθμός τους ἐφθανε τὰ 18, θὰ μποροῦσαν νὰ θεραπευθοῦν, ἂν ὁ Πὼλ Ὄρβα κατόρθωνε νὰ ζήση. Ἀλλὰ ἀκόμη καὶ μετὰ τὴ θεραπεία του, θὰ ἔμενε ἐντελῶς παράλυτος ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω, καταδικασμένος νὰ περάση τὴν ὑπόλοιπη ζωή του σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἂν καὶ ἦταν μόλις 26 ἐτῶν.

Ἀλλ' ὅταν μετὰ ἀπὸ ἀρκετὲς ἑβδομάδες συνῆλθε γιὰ καλὰ καὶ ἔμαθε τὴν κατάστασί του, ὁ Πὼλ Ὄρβα δήλωσε ἀποφασιστικὰ ὅτι θάκανε τὰ ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ ξαναστηθῆ στὰ παράλυτα πόδια του καὶ νὰ περπατήση. Οἱ γιατροὶ τὸν βεβαίωσαν, ὅτι τὸ νὰ σταθῆ στὰ πόδια του ἦταν ἐντελῶς ἀκατόρθωτο. Θὰ μποροῦσε, ἴσως, νὰ περπατήση, μὲ τὴ βοήθεια εἰδικῶν μηχανημάτων καὶ μπαστουνιῶν, ἂν εἶχε τὸ ψυχικὸ σθένος νὰ ὑποστῆ ὅλες τὶς δύσκολες καὶ ἐπικίνδυνες ἐγχειρήσεις, ποὺ ἔπρεπε νὰ γίνουν καὶ νὰ καταβάλη ὑπεράνθρωπες προσπάθειες γιὰ νὰ ἐξασκηθῆ.

Πρῶτα, ὅμως, χρειαζόταν ἕνας δύσκολος ἀγώνας γιὰ νὰ διατηρηθῆ ὁ Πὼλ Ὄρβα στὴ ζωή. Μετὰ ἀπὸ μιὰ σειρὰ ἀλλεπαλλήλων χειρουργικῶν καὶ πλαστικῶν ἐπεμβάσεων — ποὺ κράτησαν πολλοὺς μῆνες — οἱ γιατροὶ κατώρθωσαν νὰ τοῦ φτιάξουν τὸ σαγόνι. νὰ τοῦ γιατρέψουν τὸ κομματιασμένο ἀριστερό του χέρι καὶ νὰ τοῦ ἀφίσουν τὰ πόδια του — ἔστω καὶ παράλυτα.

Εὐτυχῶς, ἂν καὶ δὲν εἶχε κανένα φίλο στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἦταν χωρὶς πόρους ζωῆς, ὁ Πὼλ Ὄρβα εἶχε ἐξασφαλίσει μιὰ καλὴ σύνταξι καὶ τὴν ἀπαραίτητη νοσοκομειακὴ καὶ ἰατρικὴ περίθαλψι, χάρις στὶς κοινωνικὲς ἀσφαλίσεις. Μετὰ τὸ νοσοκομεῖο, λοιπόν, μεταφέρθηκε σὲ ἕνα κέντρο ἀποκαταστάσεως στὴ Βοστώνη, ὅπου θὰ προσπαθοῦσε νὰ μάθη νὰ σηκώνεται καὶ νὰ περπατάη. Ἐκεί, μέσα σὲ δύο χρόνια, κατώρθωσε, μὲ εἰδικὲς ἀσκήσεις, πρῶτα νὰ σηκώνεται ὄρθιος καὶ νὰ στηρίζεται σὲ πατερίτσες κι' ἔπειτα νὰ περπατᾶ μὲ τὴ βοήθειά τους.

Τώρα πιὰ ἐνοιωθε, ὅτι δὲν ἦταν ἀνίκανος καὶ ὅτι μποροῦσε νὰ δημιουργήση τὸ μέλλον του, ὅπως ὅλοι οἱ νέοι. Μιὰ καὶ τὰ πόδια του ἦταν παράλυτα γιὰ πάντα, ἀποφάσισε νὰ μάθη μιὰ δουλειά, ποὺ νὰ ἀπασχολῆ μόνο τὰ χέρια του. Ζήτησε, λοιπόν, καὶ γράφτηκε σὲ μιὰ σχολὴ ὡρολογοποιῶν, εἰδικὴ γιὰ ἀναπήρους.

Στὸ μεταξύ, ἕνα ἄλλο ἀνέλπιστο γεγονὸς ἦλθε νὰ τοῦ δώση μιὰ μεγάλη χαρὰ καὶ τὴ δύναμι νὰ συνεχίση τὸν ἀγῶνα του γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς ζωῆς. Ἡ ἀγαπημένη του Χίλκα, ὅταν ἔμαθε τὸ ἀτύχημά του, ἔτρεξε κοντά του γιὰ νὰ τὸν βεβαιώση, ὅτι τὸν ἀγαποῦσε πάντα καὶ ἦταν ἕτοιμη νὰ μοιρασθῆ μαζί του τὴ ζωή. Στὴν ἀρχή, ὁ Πὼλ προσπάθησε νὰ τὴν πείση, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ δέση τὴ ζωή της μὲ ἕναν ἀνάπηρο, ἀλλὰ μπροστὰ στὴν εἰλικρινῆ ἐπιμονή της, ὑποχώρησε καὶ δέχθηκε νὰ ἀρραβωνιασθοῦν.

Αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ ἐντείνη τὶς προσπάθειές του καί, μέσα σὲ λίγους μῆνες, κατώρθωσε νὰ πάρη τὸ διπλωμα τοῦ ὡρολογοποιου. Καί, μὲ τὶς οἰκονομίες, ποὺ εἶχε μαζέψει ἀπὸ τὴ σύνταξι ποὺ ἔπαιρνε ὅλον αὐτὸν τὸν καιρό, ἄνοιξε ἕνα μικρὸ ὡρολογοποιεῖο στὸ Φίτσμπουργκ τῆς Μασσαχουσέττης.

Σήμερα, ὁ Πὼλ καὶ ἡ Χίλκα εἶναι παντρεμένοι καὶ πιστεύουν, ὅτι πολὺ σύντομα θὰ ἀποκτήσουν καὶ παιδιά. Μόλις ἡ δουλειὰ τοῦ Πὼλ σταθεροποιηθῆ, θὰ φωνάξουν στὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴ μητέρα του γιὰ νὰ ζήση κοντά τους.

Τὶς ἐλεύθερες ὧρες του, ὁ Πὼλ Ὄρβα ἐξασκεῖται στὴν κωπηλασία.

Ημιωριοδράμας

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΦΑΪ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΕΛΙΝΤΑ ΓΚΡΕΫ: Αξιοπρεπής, σιωπηλή καὶ ἀραχνοΰφαντη νέα 20 χρόνων. ΜΠΙΛ ΡΑΝΤΖΕΡ: Ἐρωτόληπτος καὶ συμπονετικὸς σύνοικός της, 30 χρόνων. Ἡ κ. ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ: Ἰδιοκτήτρια τῆς μικρῆς πανσιόν, 45 χρόνων.

(Ἡ ὑπόθεσι στὸ Λονδῖνο)

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὴ μικρὴ πανσιὸν τῆς κυρίας Γκρέγκορυ. Στὸ κάτω δωμάτιο).

Η κ. ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ (παίρνοντας τὸ σερβίτσιο τοῦ προγεύματος): Δὲν μοῦ πέφτει λόγος, κύριε Μπίλ, μὰ θαρρῶ, πὼς ἡ καϋμένη ἡ μὶς Γκρέυ βρίσκεται χωρὶς δουλειὰ τὸν τελευταῖο καιρό...

ΜΠΙΛ (μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον): Σοβαρῶς, κυρία Γκρέγκορυ; Κρίμα. (Ἀναστενάζει): Τί ὄμορφη κοπέλλα. Ἀξιοπρεπὴς, ὑπερήφανη.

Η κ. ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ: Τὸ πιὸ δυσάρεστο, κύριε Μπίλ, εἶναι ὅτι σταμάτησε νὰ τρώῃ... (Ὁ Μπὶλ σηκώνεται ἀνήσυχος ἀπὸ τὸ τραπέζι): Ἀπὸ τὴν περασμένη ἑβδομάδα μοῦ ὑπέδειξε μ' εὐγενικὸ τρόπο νὰ διακόψω τὴν τροφοδοσία της: Νὰ μὴν τῆς μαγειρεύω τίποτα. Θὰ βολεύεται — εἶπε — μὲ τὸ καμινέτο της...

ΜΠΙΛ: Ὕψιστε Θεέ! Καὶ πῶς θὰ κρατηθῇ στὴ ζωή;

Η κ. ΓΚΕΓΚΟΡΥ: Ἀλλοίμονό της! Ἀπὸ τὰ σκουπίδια τοῦ δωματίου της ὑποπτεύομαι τί τρώει. Χθὲς π. χ. πέρασε μόνο μὲ ψωμὶ καὶ τσάϊ.

ΜΠΙΛ: Δὲν ἔχει κανένα συγγενῆ νὰ τὴν βοηθήσῃ;

Η κ. ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ (θλιβερά): Εἶναι ὀρφανή.

ΜΠΙΛ: Πρέπει κάτι νὰ κάνουμε, κυρία Γκρέγκορυ. Ἡ κοπέλλα θὰ πάθῃ ἀβιταμίνωσι.

Η κ. ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ: Προσπάθησα μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν κάνω ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Δέχτηκα νὰ μὲ πληρώσῃ, ὅταν πιάσῃ δουλειά. Ἔμεινε ὅμως ἀμετάπειστη. (Δυνατὸ φύσημα): Ἀνόητη, ξεροκέφαλη ὑπερηφάνεια!

ΜΠΙΛ: Ξέρω, κυρία Γκρέγκορυ... Εἶσθε καλή, πονόψυχη (Ἐμπιστευτικά): Τί λέτε; Θὰ βρῇ σύντομα δουλειά;

Η κ. ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ (ἀπαισιόδοξα): Δὲν τὸ φαντάζομαι. Τὰ κινηματογραφικὰ στοὺντιο εἶναι γεμάτα!

ΜΠΙΛ (μὲ ξαφνικὴ χαρά): Μπᾶ! Ἠθοποιός, λοιπόν, εἶνε ἡ ὡραία καὶ ὑπερήφανη συγκάτοικός μας;

(Ἡ κ. Γκρέγκορυ κουνᾶ μὲ ἀποκαρδίωσι τὸ κεφάλι. Φεύγει κλείνοντας τὴν πόρτα).

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μετὰ ἕνα τέταρτο. Ἡ ἰδιοκτήτρια τῆς πανσιὸν ξαναμπαίνει στὸ δωμάτιο).

ΜΠΙΛ: Κυρία Γκρέγκορυ! Πρέπει νὰ βροῦμε ἕναν τρόπο γιὰ νὰ ταΐσουμε τὸ καναρινάκι μας. Εὐχαριστῶς νὰ ἐπέμβω μὰ δὲν τὴ γνωρίζω. Οὔτε καλημέρα δὲν εἴπαμε τὶς δυὸ-τρεῖς φορὲς ποὺ συναντηθήκαμε στὴ σκάλα.

Η κ. ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ: Στὴ θέσι σας θὰ πήγαινα στὸ δωμάτιό της καὶ θὰ τῆς ἀγρίευα. Θὰ τὴν ὑποχρέωνα νὰ φάῃ μὲ τὸ στανιό. Εἶστε ἄντρας καὶ θὰ ὑποχωρήσῃ.

ΜΠΙΛ: Τὴ βρίσκω ἄπρεπη, καὶ ἀγενῆ αὐτὴ τὴ συμπεριφορά σὲ μιὰ ξένη. Προτείνω ὅμως κάτι ἄλλο ἔξυπνο καὶ ἀποτελεσματικό: "Ας ποῦμε, κυρία Γκρέγκορυ, ὅτι αὔριο πεθαίνετε ἕναν θεῖο σας νὰ τοῦ κάνετε τὸ τραπέζι...

Η κ. ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ (ἔκπληκτη): "Ἕναν θεῖο;

ΜΠΙΛ: "Ἕναν πλούσιο θεῖο ποὺ ἔφτασε — νὰ ποῦμε — μὲ ἀεροπλάνο ἀπὸ τὴ Σκωτία, καὶ τοῦ ἑτοιμάζετε ἕνα ἐκλεκτὸ καὶ πλούσιο γεῦμα... (Ξερογλύφεται).

Η κ. ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ: Συνεχίστε, κύριε...

ΜΠΙΛ: "Ὅλα λοιπὸν εἶναι ἕτοιμα στὴν κουζίνα σας καὶ τὸν περιμένετε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Ξαφνικὰ παίρνετε ἕνα τηλεγράφημά του ποὺ σᾶς ζητάει ἡ συνάντησί σας νὰ γίνῃ σ' ἕνα ἐστιατόριο. Τί θὰ τὰ κάνετε τότε τόσα φαγητὰ ποὺ ἑτοιμάσατε;

Η κ. ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ (γελαστά): Νὰ τὰ πετάξω; Μπορῶ νὰ τὰ πετάξω;

ΜΠΙΛ: "Οχι βέβαια μπορεῖτε! Ἐξηγεῖτε, λοιπόν, ὅλο τὸ περιστατικὸ στὴν μὶς Γκρέυ καὶ τῆς ζητᾶτε νὰ σᾶς κάνῃ μιὰ προσωπικὴ χάρι: Νὰ φάῃ ὅλο τὸ φαγητὸ ποὺ ἑτοιμάσατε καὶ ποὺ θὰ σᾶς τὸ πληρώσω ἐγώ. Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ ἰδέα μου;

Η κ. ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ: Περίφημη!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα τὴν ἄλλη μέρα. Τὰ φαγητὰ ποὺ ἡ κ. Γκρέγκορυ ἔχει ἑτοιμάσει μὲ ἔξοδα τοῦ Μπὶλ Ράντζερ πλημμυρίζουν τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς πανσιὸν μὲ τὶς γαργαλιστικὲς μυρουδιές τους).

ΜΠΙΛ (τρέχοντας στὴν κουζίνα): Κυρία Γκρέγκορυ. Τρέξτε! Ἡ στιγμὴ εἶναι καταλληλη. Τὴν εἶδα ποὺ βγῆκε στὸ διάδρομο ἀναμοκοκινισμένη. Θὰ πεινᾶῃ ἡ καϋμένη καὶ ἡ τσίκνα τῆς ἔφερε ζάλη. (Ὀσφραίνεται): Τί μυρουδιά, Θεέ μου!

Η κ. ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ: Θὰ πάρετε μεζέ, κύριε Ράντζερ; Τὸ ψητὸ ἔγινε ἔκτακτο!

ΜΠΙΛ: Τί λέτε, κυρία Γκρέγκορυ! Νὰ διαπράξω αὐτὴ τὴν ἱεροσυλία; Ἀπόψε θὰ περάσω μὲ ψωμοτύρι! (Τρέχει στὸ κατώφλι. Κυττάζει ἀπάνω στὴ σκάλα): Ἐλᾶτε, κυρία Γκρέγκορυ. Ἀνεβῆτε.

Η κ. ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ (βγάζοντας τὴν ποδιά της): Πιστεύω ὅτι τὸ φρούριο θὰ καταληφθῇ, κύριε Μπίλ. Οἱ μυρουδιὲς ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ οἱ παρακλήσεις μου ἀπὸ τὸ ἄλλο θὰ λυγίσουν τὸν ἐγωισμό της. (Ἀνεβαίνει τὴ σκάλα καὶ χτυπᾶ στὸ δωμάτιο τῆς μὶς Μελίντας. Μὲ συγκίνησι ὁ Μπὶλ τρυπώνει στὸ δικό του).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Μετὰ μισὴ ὥρα στὸ δωμάτιο τοῦ Μπίλ. Ἡ πόρτα ἀνοίγει ἀθόρυβα καὶ προβάλλει τὸ κεφάλι τῆς ὡραίας Μελίντας).

ΜΕΛΙΝΤΑ (σιγά): Ἔφυγε;

ΜΠΙΛ (τινάζεται ὄρθιος μὲ τὴν μπουκιὰ στὸ στόμα): Ποιός;

ΜΕΛΙΝΤΑ: Ἡ σπιτονοικοκυρά μας: Ἡ κυρία Γκρέγκορυ!

ΜΠΙΛ (καταπίνοντας τὸ κομμάτι τὸ τυρὶ ποὺχει στὸ στόμα): Ναί...

ΜΕΛΙΝΤΑ: Ξέρω... Μπορῶ νὰ περάσω;

ΜΠΙΛ: Ἂν μπορῆτε; Τί λέτε; Περάστε!

ΜΕΛΙΝΤΑ: Μοῦ συμβαίνει κάτι τρομερό, κύριε καὶ θέλω νὰ μὲ βοηθήσετε...

ΜΠΙΛ: Μήπως νὰ φωνάξω τὸ γιατρό;

ΜΕΛΙΝΤΑ: "Οχι! Ἀλλὰ νάρθῆτε στὸ δωμάτιο μου νὰ δειπνήσουμε μαζί...

ΜΠΙΛ: Ἐ!...

ΜΕΛΙΝΤΑ (τοῦ διηγεῖται τὸ «παραμῦθι» τῆς κυρίας Γκρέγκορυ): Καταλαβαίνετε, λοιπόν: Μὲ παρακάλεσε νὰ μὴν ἀφήσω οὔτε ψίχουλο κι' ἂν τὰ πετάξω, θὰ τὰ βρῇ στὸν τενεκὲ τῶν σκουπιδιῶν μου!

ΜΠΙΛ: Μὰ τότε... φᾶτε τα!

ΜΕΛΙΝΤΑ (ἀναστενάζει): Μακάρι νὰ μποροῦσα!

ΜΠΙΛ (κομπιάζει): Δὲν πεινᾶτε;

ΜΕΛΙΝΤΑ: Πεινῶ τρομερά! Μά...

ΜΠΙΛ: Ὑποφέρετε; Ἀπὸ καιμιλιὰ ἀρρώστεια;

ΜΕΛΙΝΤΑ: Ξέρετε... Ἐργάζομαι στὰ στούντιο. Μοῦ εἶχαν ἀναθέσει μικροὺς ρόλους καὶ τὰ κατάφερνα. (Ὁ Μπὶλ παρακολουθεῖ μ' ἐνδιαφέρον): Τὸ τελευταῖο μου φίλμ τὸ τελείωσα λίγες ἑβδομάδες πρὶν καὶ μοῦ ὑποσχέθηκαν ἕνα ὡραῖο ρόλο στὸ καινούργιο φίλμ ποὺ θ' ἀρχίσῃ νὰ γυρίζεται τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα. Ὑπὸ ἕναν ὅρο ὅμως: Νὰ χάσω ὀχτὼ κιλά. Καταλαβαίνετε;

ΜΠΙΛ (μὲ ἀνακούφισι): "Α, κάνετε δίαιτα;

ΜΕΛΙΝΤΑ: Ἀκριβῶς. Ἐλᾶτε ὅμως, γιατὶ ἡ κυρία Γκρέγκορυ ἔχει ἀφαδιάσει στὸ τραπέζι μου τὰ πιάτα καὶ τὰ φαγητὰ θὰ κρυώσουν.

ΜΠΙΛ: Εὐχαρίστως!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στὸ δωμάτιο τοῦ Μπὶλ τὸ ἄλλο πρωΐ. Μόλις ἔχει φύγει ὁ γιατρός. Ὁ ἄρρωστος ἔχει ψηλὸ πυρετὸ καὶ παραληρεῖ).

ΜΕΛΙΝΤΑ (θακρυσμένη): "Ὅλο τὸ λάθος εἶναι δικό μου! Δὲν ἔπρεπε νὰ τοῦ πῶ πὼς ἔπρεπε ν' ἀδυνατίσω ὀχτὼ κιλά.

Η κ. ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ: Σωπᾶ, τε! Ἀρχίζει τὸ παραλήρημα...

ΜΠΙΛ (μὲ λοξὸ βλέμμα): "Ωχ! Τὸ στομάχι μου! Τί ὡραία μάτια! Μελίντα! Σ' ἀγαπῶ. Φέρτε κι' ἄλλα πιάτα φαγητό. Τὰ τρώω! Ἀρκεῖ νὰ μὲ κυττάξῃ ἡ Μελίντα! "Ωχ!

ΜΕΛΙΝΤΑ: Τὸν καϋμένο! Τὸν πῆρα στὸ λαιμό μου!

Η κ. ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ: Μὰ τί συνέβη ἀκριβῶς, μὶς Γκρέυ; Πόσα πιάτα ἔφαγες;

ΜΕΛΙΝΤΑ: Δέκα!

Η κ. ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ: Μὰ ἐγὼ στὸ δωμάτιό σας σᾶς εἶχα ἀφήσει μόνο πέντε: Ψητό, ψάρι, πατάτες, σαλάτα, κομπόστα...

ΜΕΛΙΝΤΑ: Αὐτὰ τὰ ἔφαγε μὲ τρομακτικὴ ὄρεξι, καθὼς μὲ κύτταζε στὰ μάτια. Μὰ κατόπιν — ὅταν ζυγίστηκα στὸ δωμάτιο τοῦ μπάνιου στὴ μικρὴ ζυγαριὰ—καὶ εἶδα πὼς εἶχα ἀδυνατίσει ἕνα κιλὸ περισσότερο ἀπ' ὅσο ἔπρεπε, πήγαμε ἔξω σ' ἕνα ἐστιατόριο καὶ γιὰ νὰ μοῦ κάνῃ συντροφιὰ στὸ φαγητὸ ἔφαγε ἄλλα πέντε πιάτα!

ΜΠΙΛ: "Ωχ! Τὸ στομάχι μου! Ἡ καρδιά μου!

Η κ. ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ: Τότε, μὶς Γκρέυ φροντίστε νὰ τακτοποιῆστε τὸ στομάχι του, ὅπως ἐκεῖνος ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὸ δικό σας. (Τῆς ἀποκαλύπτει τὸ σχέδιό τους).

ΜΕΛΙΝΤΑ (σφίγγοντας μὲ συγκίνησι τὸ χέρι τοῦ ἄρρωστου Μπίλ): Ἡσύχασε, χρυσέ μου. Θὰ μείνω κοντά σου νὰ σὲ γιατρέψω...

ΜΠΙΛ: Τὸ στομάχι μου!

ΜΕΛΙΝΤΑ: Θὰ τὸ γιατρέψω!

ΜΠΙΛ: Ἡ καρδιά μου!

ΜΕΛΙΝΤΑ: Θὰ τὴν... γιατρέψω κι' αὐτήν.

(Ἡ κ. Γκρέγκορυ βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο χαμογελῶντας).

(Αὐλαία)

ΑΝΤΟΝΥ ΠΟΥΛ

ΡΕΚΟΡ ΟΥΡΑΣ ΝΥΦΙΚΟΥ

Στὴ Νέα Ὑερσέη τῶν Η.Π.Α. ὑπάρχει ἡ παράδοσις νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατὸν μακρύτερη ἡ οὐρὰ τῶν νυφικῶν φορεμάτων. Πρὸ ἡμερῶν, στὸ ναὸ τῆς Ἀναλήψεως τῆς πόλεως Μπαγιὸν παντρεύτηκε ἡ 18έτις Ἄννη Μάρτιν ἡ ὁποία κατέρριψε κάθε προηγούμενο ρεκορ μήκους τῆς οὐρᾶς αὐτῆς. Ἡ οὐρά της ἐκάλυπτε, ὅπως βλέπετε, ὅλο τὸ μῆκος τῆς ἐκκλησίας, ἀπὸ τὸ ἱερὸ ὡς τὴν ἔξοδο.

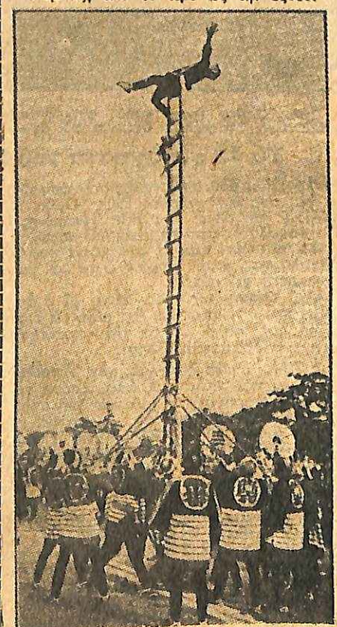

ΟΙ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΕΣ ΤΟΥ ΤΟΚΙΟ

Σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου οἱ πυροσβέστες ἀγαποῦν τὶς ἀκροβατικὲς ἐπιδείξεις. Ἡ δουλειά τους ἀπαιτεῖ ἀπ' αὐτοὺς μεγάλη εὐλυγισία, τόλμη καὶ ἀκροβατικὲς ἱκανότητες, ἔτσι ποὺ θὰ μποροῦσαν θαυμάσια ν' ἀποτελέσουν ἕνα θεαματικὸ νούμερο τσίρκου. Ἀνωτέρω θεαματικοὶ ἄνδρες τῆς πυροσβεστικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Τόκιο ἐπιδίδονται σὲ θεαματικὲς ἀσκήσεις στὴν πλατεῖα τῶν ἀνακτόρων. Κανένα δὲ πυροσβεστικὸ ὠνακτόρων. Κανένα δὲ πυροσβεστικὸ ὠθεαματικὸ σῶμα στὸν κόσμο δὲν ἔχει ἐπιδείξει τέτοια περιφρόνησι πρὸς τὸν θάνατο, ὅσο οἱ πυροσβέστες τοῦ Τόκιο.

Ἀηδόνια ΣΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Ὁ Κυριᾶκος ὁ «πάρλας»...

ΟΣΠΗΚΕΡ: Καὶ τώρα θ' ἀκούσετε τὴν ἐκπομπὴ «Βραδυνὸ κουβεντολόϊ» μὲ τὸν Κυριάκο Μαυρέα...

... Ἀμάν! ἀμάν! Φορέστε τα γιὰ ν' ἀμυνθῆτε στό... «καταιγιστικὸν πῦρ» τοῦ Μαυρέα, ποὺ εἶναι ἀναμφισβήτητα ἡ «πρώτη γλῶσσα», ἂν ὄχι τῆς Ὑφηλίου, τοὐλάχιστον τῆς Νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης!

Τί πάρλα εἶν' αὐτή, Παναγίτσα μου; Καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν μιὰ τέτοια ἀκατάσχετη φλυαρία, ἀντὶ νὰ προκαλῇ ἀγανάκτησι, νὰ γίνεται προθυμότατα δεκτὴ καὶ νὰ «ρουφιέται» κυριολεκτικὰ ἀπὸ τοὺς θαυμαστὰς τοῦ Μαυρέα;

Μ' αὐτὸ θὰ πῇ «ταλέντο»! Κι' ὄχι ἁπλὸ ταλέντο. Ταλέντο μεγάλο καὶ πολυσχιδές! Ἕνα ταλέντο πηγαῖο, ἀσυγκράτητο, διαρκῶς ἀνανεούμενο καὶ πάντα δημιουργικό.

Ἡ πρώτη... ἔκρηξις τοῦ καλλιτεχνικοῦ ἡφαιστείου, ποὺ λέγεται Μαυρέας, ἀκούστηκε πρὶν ἀπὸ χρόνια στὸ θέατρο Κοτοπούλη τῆς πλατείας Ὁμονοίας. Κι' ἔγιναν αἰσθητὲς στὸ πανελλήνιο οἱ δονήσεις γέλιου, ποὺ προκάλεσε μὲ τὸ θρυλικὸ σόλο του:

«Ἐπομένως, ἐπομένως
ἐγὼ εἰμαι εὐχαριστημένος».

Ἀπὸ τὸ βράδυ τῆς «πρεμιέρας» κιόλας, καθιερώθηκε ὁ Μαυρέας σὰν πρωταγωνιστὴς τοῦ μουσικοῦ θεάτρου, στὶς πιὸ ψηλὲς ἐπάλξεις τοῦ ὁποίου ἀγωνίζεται μέχρι σήμερα, μὲ περισσότερο καὶ μεγαλύτερο ἴσως σθένος, ἀπ' ὅσο εἶχε ὅταν πραγματοποίησε τὸ ἀθηναϊκό, τὸ «ἐπίσημο», νὰ ποῦμε, «ντεμποῦτο» του.

Ἀπὸ τὰ πρῶτα του βήματα — στὴν πραγματικότητα ἐπρόκειτο γιὰ ἅλματα — ἀπεκαλύψε καὶ μιὰ ἰδιότυπη πτυχὴ τοῦ δημιουργικοῦ ταλέντου του: τὴ διαστρέβλωσι τῶν λέξεων. Κι' ἔτσι στὸ «λεξιλόγιον Μαυρέα», ὁ «μάπας» ἔγινε «μάψ», ἡ «σκούπα», «σκούψ», τὸ «τέλος πάντων» κατήντησε βιαστικὸ καὶ μασσημένο «τέσ-πὰν» καὶ οὔτω καθεξῆς. Τὴν ἴδια ἀνεπανόρθωτη...μεταποίησι ὑπέστησαν κι' ἐξακολουθοῦν νὰ ὑφίστανται καὶ οἱ ξένες γλῶσσες, ποὺ γίνονται ἀγνώριστες ὅταν... ἀγορεύῃ ὁ Μαυρέας.

Μεγάλη καὶ δικαιολογημένη ἀνακούφισι γιὰ τοὺς συγγραφεῖς, ὅταν στὸ θίασο γιὰ τὸν ὁποῖο γράφουν ἐπιθεώρησι, ἀνήκει καὶ ὁ Μαυρέας, ὁ πολυσχιδὴς καὶ πολύπλευρος αὐτὸς πρωταγωνιστής, ποὺ «τοῦ πάνε» ὅλα τὰ νούμερα. Κι' ὄχι ἁπλῶς τοῦ πᾶνε, τοῦ ἔρχονται γάντι!

Αὐτό, ἄλλωστε, θὰ τὸ ἔχῃ ἀσφαλῶς διαπιστώσει καὶ ὁ κοινὸς θεατής, ποὺ τὸν εἶδε νὰ ἐνσαρκώνῃ μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία ἕνα ἐξαθλιωμένο δημόσιο ὑπάλληλο, ἕνα κουτσόπονηρο βλάχο, ἕνα σπαγγορεμένο Ἑβραῖο, ἕνα χαμίνι, ἕνα ψευτοαριστοκράτη κι' ἕνα σωρὸ ἄλλους τύπους, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ξεχωρίζουν οἱ... γυναικεῖοι. Γιατί, ὅπως εἶναι γνωστόν, ὁ Μαυρέας «κρεάρει» μ' ἀφάνταστη δημιουργικὴ ζωντάνια ὁποιονδήποτε γυναικεῖο τύπο. Καὶ συναρπάζει τὸ κοινὸν πότε ὡς... ἰδιότροπη γεροντοκόρη, πότε ὡς πυργοδέσποινα, πότε σὰν Σμυρνιά, πότε σὰν κουτσομπόλα, πότε σὰν χωριατοπούλα, πότε ὡς ξεσκολισμένη «ντιζὲζ» καὶ πότε ὡς συνεσταλμένη μαθήτρια!

Ἀρκετὰ συχνά, πολλοὶ ἐξωθεατρικοὶ «περίεργοι», μὲ ρωτοῦν:

— Μὰ πόσων ἐτῶν εἶναι ὁ Μαυρέας;

Εἰλικρινῶς δὲν μπορῶ ν' ἀπαντήσω μὲ ἀκρίβεια σ' αὐτὴ τή... δηλητηριώδη ἐρώτησι. Γιατὶ ὁ Μαυρέας ἀνήκει στὴν προνομιοῦχο τάξι τῶν «ἀειθαλῶν». Κι' ἐνῶ κάτω ἀπὸ τὴ σκηνή, εἶναι ἕνας πολυάσχολος καὶ ἀξιοσέβαστος... παπποῦς — μάλιστα! — μόλις βρεθῇ στὸ παλκοσένικο, γίνεται ἕνας νεαρὸς καλλιτέχνης ποὺ, χωρὶς νὰ δείχνῃ τὸ παραμικρὸ σημεῖο κοπώσεως, χορεύει, τραγουδάει, παρλάρει, ξαναχορεύει, ξανατραγουδάει καί, γενικά, «ἀλωνίζει» τὴ σκηνή! Κι' ἀντῆτε βρέστε τὴν πραγματικὴ ἡλικία του!

Ὁ Μαυρέας δὲν εἶναι μόνο ἰδανικὸς «πομπός», ἀλλὰ καὶ θαυμάσιος «δέκτης» γέλιου. Ξεσπάει δηλαδὴ κι' αὐτὸς σὲ τρανταχτὰ γέλια, μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ τὰ προκαλεῖ. Ἔστω κι' ἂν τὰ νούμερα ποὺ τοῦ διαβάζουν, εἶναι, κατὰ βάθος, ἐλαφρῶς... «τσακλούτσικα», σύμφωνα μὲ τὴν παραφθορὰ ποὺ ὑπέστη ἀπὸ τόν...γλωσσοπλάστη Κυριάκο ἡ λέξις «σαχλός».

Ἐννοεῖται, ὅτι λαμβάνει ὅλα τὰ ἐνδεικνυόμενα μέτρα ἀπέναντι τῶν «τσακλῶν» νούμερων. Καὶ πάντα κάτι θὰ ἐπινοήσῃ, κάτι καινούργιο καὶ νόστιμο, γιὰ νὰ τὰ στηρίξῃ.

Κι' ἔτσι καταφέρνει νὰ μὴ γίνεται ποτὲ ἀνιαρὸς καὶ κουραστικός.

Βάρδα, ὅμως, μὴν τοῦ τύχῃ καλὸ νούμερο! Σωστὰ τοποθετημένο, θεατρικὰ βαλμένο, ἐξυπνογραμμένο.

Τότε ὁ Μαυρέας... παίρνει ἀμπάριζα καὶ βγαίνει!

Βγαίνει σὰν σίφουνας στὴ σκηνή! Καὶ δὲν ξαναμπαίνει, παρὰ μόνον ὅταν τὰ χέρια τῶν θεατῶν κουραστοῦν νὰ τὸν χειροκροτοῦνε!...

Πραγματικῶς ἀσύλληπτα γιὰ τὸν «κοινὸ νοῦ» εἶναι καὶ τὰ «τρελλὰ» ἀστεῖα τοῦ Μαυρέα, σὰν τὸ πάρα κάτω, ποὺ ἔρχεται πρόχειρα στὴ μνήμη μου.

Σὲ μία σκηνὴ τῆς προπερσινῆς ἐναρκτηρίου ἐπιθεωρήσεως τοῦ «Περροκέ», «Πουλιὰ στὸν ἀέρα», ὁ Μαυρέας συζητοῦσε ἐμπιστευτικὰ μὲ τὸν κομπέρ, τὸν Νίκο Βασταρδῆ. Κι' αἰφνιδίως, στὴν τριακοστὴ περίπου παράστασι, ἄρχισε νὰ μιλᾶῃ τόσο δυνατά, ὥστε ἀσφαλῶς θ' ἀκούστηκε στό... Ζάππειο.

— Καλά, γιατὶ φωνάζεις ἔτσι; τὸν ρώτησε ψύχραιμα ὁ ἐξοικειωμένος μὲ τὶς «τρελλάρες» τοῦ Μαυρέα Βασταρδῆς.

— Ἔεεεε; ξεφώνισε δυνατώτερα ὁ Μαυρέας.

— Σὲ ρωτάω γιατὶ φωνάζεις ἔτσι.

Κι' ὁ Μαυρέας μὲ τὸ φυσικώτερο ὕφος τοῦ κόσμου:

— Γιατί... νομίζω πὼς εἶσαι μακρυαααααα!

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ξεσπάει ὁ ἴδιος σὲ τραντάχτα γέλια μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ τὰ προκαλεῖ...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Οἱ θάνατοι ἀπὸ πενικιλλίνη

Ποῦ ὀφείλονται καὶ πῶς μποροῦν νὰ προληφθοῦν

Ἡ πενικιλλίνη μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τὸ θάνατο;

Τὰ ἰατρικὰ χρονικὰ τῶν τελευταίων ἐτῶν ἀναφέρουν, δυστυχῶς, ἀρκετὲς περιπτώσεις. Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς ἐσημειώθησαν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ὅπου ἡ χρῆσις αὐτοῦ τοῦ ἀντιβιωτικοῦ εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ ὁπουδήποτε ἀλλοῦ.

Ἀλλὰ νὰ μερικὰ χαρακτηριστικὰ περιστατικά:

Ἕνας ἄνδρας 31 χρόνων γύρισε ἕνα βράδυ συναχωμένος στὸ σπίτι του. Πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρες, εἶχε συναχωθῇ καὶ πάλι καὶ θεραπεύθηκε ἀπ' αὐτὸ τὸ συνάχι μὲ μιὰ ἔνεσι πενικιλλίνης. Αἰσθάνθηκε τότε μιὰ ἐλαφρὰ δύσπνοια καὶ τὰ χεῖλη του πρήσθηκαν λίγο. Θέλοντας νὰ ἀπαλλαγῇ κι' ἀπὸ τὸ δεύτερο σύναχί του, φώναξε μιὰ νοσοκόμο ποὺ τοῦ ἔκαμε μιὰ ἔνεσι πενικιλλίνης. Ἀλλ' ἀμέσως κυριεύθηκε ἀπὸ δύσπνοια καὶ πέθανε. Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν μέσα σ' ἐλάχιστα λεπτά.

Νὰ τώρα καὶ ἄλλη περίπτωσι:

Σ' ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης, μιὰ νοσοκόμος ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ ἐλαφρὴ γρίππη, παρακάλεσε μιὰ συνάδελφό της νὰ τῆς κάμῃ μιὰ ἔνεσι πενικιλλίνης. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτό, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ πὼς καιγόταν καὶ νὰ ξεσχίζῃ τὰ ροῦχα της, ὥσπου σωριάστηκε ἀναίσθητη. Οὔτε τὸ ὀξυγόνο, οὔτε τὰ καρδιοτονωτικά, οὔτε ἡ τεχνητὴ ἀναπνοὴ μπόρεσαν νὰ τὴν ξαναφέρουν στὴ ζωή.

Τρίτη περίπτωσι:

Ἕνας ἄνδρας 40 χρόνων εἶχε ἕνα ἀπόστημα στὸ πρόσωπο. Ὁ γιατρός του τοῦ ἔκαμε μιὰ ἔνεσι πενικιλλίνης. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ὁ ἄσθενὴς δὲν μποροῦσε ν' ἀναπνεύσῃ. Ἡ ἀδρεναλίνη καὶ ἡ καφεΐνη δὲν ἔφεραν ἀποτέλεσμα. Ὁ γιατρὸς θέλησε τότε νὰ τοῦ κάμῃ τραχειοτομή. Ἀλλ' ὥσπου νὰ ἑτοιμασθῇ τὰ ἐργαλεῖα του, ὁ ἄσθενὴς πέθανε.

Ποῦ ὀφείλονται αὐτοὶ οἱ αἰφνίδιοι θάνατοι;

Ἡ τοξικότης τῆς πενικιλλίνης εἶναι τόσο μικρή, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ σοβαρὸς λόγος γι' αὐτήν. Ὁ τρόπος τῆς παρασκευῆς τοῦ προϊόντος ἔχει, ὅμως, μεγάλη σημασία. Παρατηρήθηκε π.χ. ὅτι ὡρισμένοι ἀσθενεῖς ἀνέχονται μιὰ μάκρα πενικιλλίνης, ἐνῶ παρουσιάζουν διάφορες ἀντιδράσεις σὲ ἄλλες.

Ἡ κυριώτερη αἰτία αὐτῶν τῶν αἰφνιδίων θανάτων φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ ἀναζητηθῇ σὲ ὡρισμένες ἀλλεργικὲς ἀντιδράσεις τοῦ ὀργανισμοῦ.

Εἶναι ἀξιοσημείωτο ὅτι, στὶς περισσότερες περιπτώσεις τὰ δυσάρεστα φαινόμενα δὲν παράγονται κατὰ τὴν πρώτη ἔνεσι. ἀλλὰ σὲ κάποια ἀπὸ τὶς μετανεώτερες. Νά, λοιπόν, πῶς ἐξηγοῦν οἱ ἐπιστήμονες αὐτὰ τὰ φαινόμενα: "Ὅταν μιὰ ξένη οὐσία εἰσάγεται γιὰ πρώτη φορὰ στὸν ὀργανισμό, προκαλεῖ συνήθως τὸ σχηματισμὸ μέσα σ' αὐτὸν ὡρισμένων στοιχείων, ποὺ καλοῦνται ἀντισώματα. Ὅταν τὴν εἰσαγάγωμε καὶ δεύτερη φορά, τὰ προϋπάρχοντα ἀντισώματα ἀντιδροῦν καὶ δημιουργεῖται τότε τὸ καλούμενο «ἀναφυλακτικὸ σόκ». Αὐτὴ ἡ ἀντίδρασι εἶναι ἄλλοτε ἠπίας μορφῆς καὶ ἄλλοτε ἐξαιρετικὰ βίαιη. Στὴν τελευταία περίπτωσι μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τὸ θάνατο. Δὲν ὑπάρχει, δυστυχῶς, κανεὶς τρόπος γιὰ νὰ προβλέψωμε αὐτὴ τὴν ἀντίδρασι.

Οἱ ἐπιστήμονες παρατηροῦν ἐπίσης ὅτι οἱ ἀντιδράσεις τῆς πενικιλλίνης εἶναι πιὸ συχνὲς στὶς ἡμέρες μας λόγῳ τῆς μεγάλης διαδόσεως αὐτοῦ τοῦ ἀντιβιωτικοῦ. Κατὰ τὸ 1943, μόνον 2,8% ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς παρουσίαζαν δερματικὲς ἀντιδράσεις ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ἔνεσι πενικιλλίνης. Σήμερα τὸ ποσοστὸν ἔχει ἀνέλθει σὲ 10%.

Στὶς περισσότερες περιπτώσεις τὰ ἀλλεργικὰ φαινόμενα δὲν διαρκοῦν περισσότερο ἀπὸ 4—5 λεπτά. Ἐξαφανίζονται κατόπιν εἴτε μόνα τους εἴτε ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ἔνεσι ἀδρεναλίνης ἢ καφεΐνης. Κάποτε ὅμως, ὁ ὀργανισμὸς εἶναι ἀνίκανος ν' ἀντιδράσῃ καὶ ἐπέρχεται τότε ὁ ὑάνατος, ὅπως στὶς περιπτώσεις ποὺ ἀναφέραμε.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἐλαφρότερες ἀντιδράσεις. Ἡ πενικιλλίνη π.χ. προκαλεῖ συχνὰ πυρετό, εἴτε ἀμέσως μετὰ τὴν πρώτη ἔνεσι, εἴτε τὴν ἑνάτη ἀκριβῶς ἡμέρα. Ἂν ὁ πυρετὸς ἐπιμένῃ, ἡ θεραπεία πρέπει νὰ διακοπῇ ἀμέσως. Πολὺ συχνὴ εἶναι ἐπίσης ἡ δύσπνοια καὶ ἡ διαταραχὴ τοῦ καρδιακοῦ ρυθμοῦ. Ἄλλοτε προκαλοῦντα σπασμοὶ σ' ὅλο τὸ σῶμα. Παρατηρήθηκαν ἐπίσης καὶ περιπτώσεις μηνιγγίτιδος, ποὺ προεκλήθησαν ἀπὸ ἐνέσεις πενικιλλίνης. Ἀκόμη συνηθέστερες εἶναι οἱ δερματικὲς ἀντιδράσεις: οὐρτικάρια, ἔκζεμα, οἰδήματα κλπ.

Ἡ πενικιλλίνη ποὺ ἐπενεργεῖ ἀργά, λόγῳ τῶν προϊόντων ποὺ προστίθενται σ' αὐτήν, εἶναι πιὸ ἐπικίνδυνη καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ προσέχωμε περισσότερο.

Παρ' ὅλα αὐτά, ἡ πενικιλλίνη παραμένει πάντοτε ἕνα πολυτιμώτατο φάρμακο, ποὺ κάνει θαύματα σὲ ὡρισμένες ἀσθένειες. Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ τὴν χρησιμοποιοῦμε παρὰ μόνον σὲ κατάλληλες περιπτώσεις καὶ πάντοτε σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ γιατροῦ. Διαφορετικά, ἀντὶ νὰ μᾶς ὠφελήσῃ, μπορεῖ νὰ μᾶς βλάψῃ.

Καλὸν εἶναι ἐπίσης νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας τὰ ἑξῆς:

1) Ἡ πενικιλλίνη δὲν πρέπει νὰ χορηγῆται σὲ ἄτομα, ποὺ παρουσίασαν διαταραχές, ἔστω καὶ ἐλαφρὲς κατὰ τὴν πρώτη χορήγησι τοῦ φαρμάκου. Οἱ ἀσθενεῖς πρέπει νὰ κατατοπίζουν σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα τὸ γιατρό τους.

2) Ἡ πενικιλλίνη ἀντενδείκνυται κατ' ἀρχὴν στὰ ἄτομα ποὺ παρουσιάζουν ἀλλεργικὲς ἐκδηλώσεις ὁπωσδήποτε μορφῆς: οὐρτικάρια, ἔκζεμα, κεφαλαλγίες, κρίσεις ἀσθματος κλπ. Οἱ ἀσθματικοὶ ἰδίως πρέπει νὰ προσέχουν περισσότερο. Ἀπόκειται, πάντως, στὸ γιατρὸ νὰ κρίνῃ ἂν, παρὰ τὶς ἀντιδράσεις αὐτές, ἐπιβάλλεται ἡ χρῆσις τοῦ φαρμάκου.

✿✿

Τὰ ταξείδια τῶν ἐγκύων

Τὰ ταξείδια δὲν αὐξάνουν τὶς ἐπιπλοκὲς τῆς ἐγκυμοσύνης. Αὐτὸ ἀπέδειξε μιὰ ἔρευνα μεταξὺ 1.917 γυναικῶν, ποὺ εἶχαν ταξειδέψει 500 χιλιόμετρα καὶ πάνω, ἐνῶ ἦσαν ἔγκυες. Τὴν ἔκαμε ἕνας γιατρὸς τῆς ἀμερικανικῆς ἀεροπορίας. Βρῆκε δὲ ὅτι τὸ ποσοστὸ τῶν ἀποβολῶν ἦταν μόνο 5%, μικρότερο δηλαδὴ κι' ἀπ' τὸ κανονικὸ 10%.

Ὡστόσο, ὁ ἴδιος γιατρὸς συνιστᾶ, σὲ περιπτώσεις ποὺ ἀπειλήθηκε ἀποβολή, νὰ μὴν κάνῃ ἡ γυναῖκα μακρυνὰ ταξείδια πρὶν περάσουν 4—6 ἑβδομάδες ἀπὸ τὴν τελεία ὑποχώρησι ὅλων τῶν συμπτωμάτων.

Τὸ εἶδος τοῦ μεταφορικοῦ μέσου δὲν φαίνεται νὰ παίζῃ σπουδαῖο ρόλο.

Οἱ ἐπιπλοκὲς τῆς παρωτίτιδος

Γιὰ τὴν προφύλαξι ἀπ' τὶς ἐπιπλοκὲς τῆς παρωτίτιδος ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς τώρα ἡ γάμμα γλοβουλίνη, ἕνα προϊὸν τοῦ αἵματος. Τώρα ὅμως ὅλη ἡ ὑπάρχουσα ποσότης αὐτῆς τῆς οὐσίας διατίθεται γιὰ τὸν προληπτικὸ ἐμβολιασμὸ τῶν παιδιῶν κατὰ τῆς πολιομυελίτιδος. Γι' αὐτό, ἀναζητήθηκαν ἄλλα φάρμακα, ἱκανὰ νὰ τὴν ἀντικαταστήσουν.

Ὁ δόκτωρ Σ. Κάρελιτς ἀναφέρει, στὴν ἀμερικανικὴ ἐφημερίδα Παιδιατρικῆς, ὅτι ἀποδείχθηκαν ἀποτελεσματικὰ τὰ ἀντιβιωτικά. Σὲ μιὰ ὁμάδα πασχόντων ἀπὸ παρωτίτιδα χορηγήθηκε πενικιλλίνη, καὶ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔπαθε ἐπιπλοκή. Ἀντίθετα, σὲ μιὰν ἄλλη ὁμάδα, ποὺ ἔμειναν χωρὶς πενικιλλίνη, τὰ 27% παρουσίασαν ἐπιπλοκές. κυρίως δὲ πνευμονία.

Ἀκτινοθεραπεία γιὰ τὸ ἕλκος

Μιὰ νέα κι' ἐπαναστατικὴ μέθοδος θεραπείας τοῦ γαστρικοῦ ἕλκους ὑποδεικνύεται ἀπὸ τὸν δόκτορα Μάτιου Μοὺρχεντ, στὸ ἀμερικανικὸ ἰατρικὸ περιοδικὸ «Ραδιολογία»: νὰ ἐξάγεται ἕνα μέρος τοῦ στομάχου ἀπὸ μιὰ χειρουργικὴ τομή, νὰ ὑποβάλεται στὴν ἐπίδρασι ἀκτίνων Χ κι' ὕστερα νὰ ξανατοποθετῆται στὴ θέσι του!

Ὁ δόκτωρ Μούρχεντ τονίζει ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ λυθῇ τὸ «πρόβλημα τοῦ ἕλκους», ἐφόσον δὲν βρεθῇ ἕνας τρόπος μόνιμης ἐλαττώσεως τῶν ὀξέων ἐκκρίσεων τοῦ στομάχου. Ἡ ἐγχείρησις ἐλαττώνει τὰ ὀξέα, ἀλλὰ ὄχι πάντοτε. εἶναι δὲ σοβαρὴ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ σὲ ὡρισμένους ἀσθενεῖς.

Γι' αὐτό, ὁ δόκτωρ Μούρχεντ συνιστᾶ τὴν ἀκτινοθεραπεία τοῦ ἕλκους ὡς λιγώτερο ἐπίπονη καὶ ἀπολύτως ἀποτελεσματικὴ γιὰ τὴν ἐλάττωσι τῶν ὀξέων. Ἡ ἐπίδρασις ὅμως τῶν ἀκτίνων σὲ σκὰ στομάχι μέσα ἀπ' τὰ κοιλιακὰ τοιχώματα, μπορεῖ νὰ βλάψῃ τὰ γειτονικὰ εὐαίσθητα ὄργανα, ὅπως τὸ ἦπαρ. τὰ ἐπινεφρίδια καὶ τὸ πάγκρεας. Ὁ δόκτωρ Μούρχεντ λοιπὸν σκέφθηκε πὼς θὰ ἦταν δυνατὸ ν' ἀνοίγῃ ὁ χειρουργὸς μιὰ τομή, νὰ τραβᾶ ἔξω τὸ στομάχι καὶ νὰ τὸ ὑποβάλλῃ στὴν ἀπαιτουμένη ἀκτινοθεραπεία.

Ἐφήρμοσε πράγματι τὴν ἰδέα του σὲ δυὸ ἀσθενεῖς. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς. ἡλικίας 35 ἐτῶν, δὲν παραπονεῖται πιὰ γιὰ καμμιὰ ἐνόχλησι, μολονότι ἔχουν περάσει 4 χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ὑπεβλήθη σ' αὐτὴ τὴν ἐπέμβασι. Γιὰ τὸν δεύτερο ὅμως δὲν ἔχει περάσει ἀκόμη ἀοκετὸς καιρὸς ὥστε ν' ἀποκλείεται ἡ ὑποτροπὴ τοῦ ἕλκους του.

Ἡ τύφλωσι τῶν ἡλικιωμένων

Ἡ τύφλωσις ποὺ προκαλεῖται συχνὰ ἀπὸ κροταφικὴ ἀρτηρίτιδα, μιὰ σοβαρὴ πάθησι τῶν ἡλικιωμένων, μποσεῖ πιθανώτατα νὰ προληφθῇ σχεδὸν πάντοτε μὲ τὴν ἔγκαιρη χοσήγησι κορτιζόνης ἢ ΑGTH. Αὐτὸ ἀνακοίνωσαν τελευταίως δυὸ γιατροὶ τῆς γνωστῆς ἀμερικανικῆς κλινικῆς Μάγιο.

Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ ἔχει ἄγνωστη αἰτία, χαρακτηρίζεται δὲ ἀπὸ δυνατοὺς πονοκεφάλους. Οἱ ἀρτηρίες τῶν κροτάφων διευρύνονται ὑπερβολικά. Στὰ 30% δὲ τῶν περιπτώσεων, ἂν δὲν καταπολεμηθῇ ἡ πάθησις, ὁ ἄρρωστος χάνει τὴν ὅρασί του.

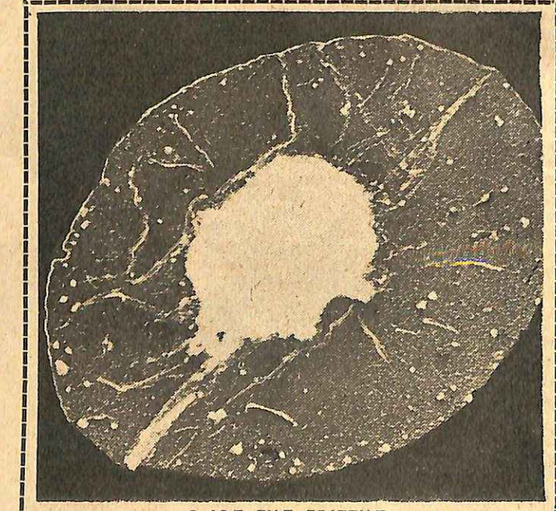

Ο ΙΟΣ ΤΗΣ ΓΡΙΠΠΗΣ

Αὐτὸ εἶναι, σὲ τεραστία μεγέθυνσι, ἕνα ἐρυθρὸ αἱμοσφαίριο προερχόμενο ἀπὸ κοττόπουλο, ποὺ ἔχει προσβληθῇ ἀπὸ γρίππη. Γύρω ἀπὸ τὸν ἀδιαφανῆ λευκὸ πυρῆνα τοῦ κέντρου διακρίνονται ὁλοκάθαρα μέσα στὸ αἱμοσφαίριο μερικὰ λευκὰ στίγματα. Πρόκειται γιὰ ἰοὺς τῆς γρίππης, τοὺς ὁποίους κανένα ἀπὸ τὰ μέχρι σήμερα γνωστὰ φάσματα δὲν μπόρεσε νὰ καταπολεμήσῃ. Ἰταλοὶ ἐπιστήμονες ἰσχυρίζονται τώρα ὅτι μὲ ἕνα νέο ἐμβόλιο, μὲ εἰδικὴ δίαιτα καὶ μὲ βιταμίνες Β καὶ C θὰ μποροῦν στὸ ἑξῆς ν' ἀποφεύγωνται οἱ ἐπιπλοκὲς τῆς γρίππης, ποὺ εἶναι συνήθως πολὺ ἐπικίνδυνες.

Ἡ ἐνούρησις ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ὀφείλεται σὲ ψυχολογικὰ αἴτια

Ὅλα τὰ μωρά, στὸ πρῶτο ἢ καὶ στὸ δεύτερο ἀκόμη ἔτος τῆς ζωῆς τους, «βρέχουνε» τὸ κρεβάτι τους. Αὐτὸς εἶναι γενικὸς κανόνας.

Τὸ πρόβλημα, ὅμως, ἀρχίζει γιὰ τοὺς γονεῖς, ὅταν τὸ παιδί, μολονότι μεγαλώνει, δὲν κόβει ἀκόμη αὐτὴ τὴ συνήθεια. Αὐτὸ τὸ ἀκούσιο «βρέξιμο» τῶν μεγαλύτερων παιδιῶν, ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς γιατροὺς «ἐνούρησις». Ἔχει δὲ ἀπασχολήσει ὄχι λίγο τοὺς εἰδικοὺς στὴν παιδοκομία καὶ τὴν παιδιατρική, γιὰ νὰ βρεθῇ ὁ τρόπος ποὺ πρέπει ν' ἀντιμετωπίζεται.

Οἱ ἐρωτοαπορίσεις ποὺ ἀκολουθοῦν πιὸ κάτω, ἀποτελοῦν τὸ καταστάλαγμα τῶν νεωτέρων ἐπιστημονικῶν γνώσεων καὶ ἐρευνῶν σχετικὰ μὲ τὴν ἐνούρησι.

1) Ὡς ποιὰ ἡλικία μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ φυσιολογικὸ τὸ «βρέξιμο» τοῦ παιδιοῦ;

Τὰ περισσότερα παιδιὰ ἔχουν κόψει πιὰ αὐτὴ τὴ συνήθεια, ὅταν γίνωνται 3 χρονῶν. Ὡστόσο, δὲν ἀποκλείεται νὰ τὴ συνεχίσουν ἄλλον ἕνα χρόνο. Ἔχει ὑπολογισθῇ πράγματι, ὅτι ἕνα στὰ τέσσερα παιδιά, ἐξακολουθεῖ νὰ «βρέχῃ» τὸ κρεβάτι του καὶ μετὰ τὰ 3 χρόνια — συχνότερα δὲ τ' ἀγόρια.

2) Πρέπει πάντα νὰ θεωρῆται ἀνώμαλο ἕνα μεγαλύτερο παιδὶ ποὺ «βρέχει» τὸ κρεβάτι του;

Ἂν αὐτὸ γίνεται σποραδικά, ὅταν εἶναι ἀνήσυχο ἢ στενοχωρημένο, εἴτε ὅταν μιὰ ἀρρωστεια τὸ κρατάη στὸ κρεβάτι, δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀνησυχῇ. Ἡ συνεχὴς ὅμως ἐνούρησις δίχως φανερὴ αἰτία μετὰ τὰ 4 - 5 χρόνια, ἀποτελεῖ πιὰ μιὰ ἀνωμαλία, ποὺ χρειάζεται νὰ ἐξακριβωθοῦν οἱ λόγοι της καὶ νὰ καταπολεμηθῇ.

3) Ποιοὶ εἶναι οἱ πιθανοὶ λόγοι τῆς τακτικῆς ἐνουρήσεως σ' ἕνα παιδὶ 4 χρονῶν;

Μερικὰ παιδιὰ ἀργοῦν νὰ μάθουν νὰ ἐλέγχουν τὶς φυσικὲς ἀνάγκες τους. Ἄλλα ἔχουν μικρὴ κύστι καὶ δὲν μποροῦν συνεπῶς νὰ συγκρατήσουν τὰ οὖρα τους. Ἄλλα ἐξακολουθοῦν νὰ «βρέχωνται», ἐπειδὴ οἱ γονεῖς τους προσπάθησαν πρόωρα νὰ τοὺς κόψουν αὐτὴ τὴ συνήθεια, κι' ἄλλα, ἀπεναντίας, γιατὶ καθυστέρησαν πολύ. Συχνά, πρόκειται γιὰ ἕνα σημεῖο ψυχικῆς ταραχῆς καὶ καταπονήσεως τοῦ παιδιοῦ στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας. Γενικῶς, στὶς περισσότερες περιπτώσεις, οἱ λόγοι εἶναι ψυχολογικοί, κάποτε ὅμως φταίει ἡ διάπλασις τῶν οὐροποιητικῶν ὀργάνων. Τέλος, ἡ πολὺ συχνὴ ἐνούρησις μπορεῖ νὰ εἶναι σύμπτωμα διαβήτου.

4) Πότε πρέπει ν' ἀρχίζῃ ἡ ἐξάσκησι τοῦ παιδιοῦ στὸ νὰ μὴ «βρέχεται»;

Δὲν ὑπάρχει ὡρισμένη ἡλικία γιὰ ὅλα τὰ παιδιά. Πάντως, ἡ καταλληλότερη φαίνεται πὼς εἶναι ὅταν συμπληρώσουν τὸν ἕνα χρόνο. Μποροῦν τότε νὰ καθήσουν χωρὶς νὰ τὰ κρατάη κανείς. Ἡ ἐξάσκησις αὐτὴ πρέπει νὰ γίνεται βαθμιαία καὶ μὲ λογικὸ τρόπο, χωρὶς αὐστηρότητα, φασαρίες, ἀπαιτήσεις καὶ μαλλώματα, τιμωρίες ἢ ἀμοιβές. Δείξετε εὐχαρίστησι σταν τὸ παιδί σας ἐπιτύχῃ νὰ μείνῃ στεγνό. Ἂν δὲν τὸ ἐπιτύχῃ, ἐνθαρρύνετέ το νὰ τὰ καταφέρῃ καλύτερα τὴν ἐρχομένη φορά. Πάντως, μὴ τοῦ δείξετε πὼς δίνετε πολλὴ σημασία.

5) Μπορεῖ νὰ συντελέσῃ στὴν ἐνούρησι ἡ καθυστέρησι αὐτῆς τῆς ἐξασκήσεως;

Ναί, ὅπως καὶ ὅταν γίνεται πρόωρα ἢ μὲ αὐστηρὸ καὶ πιεστικὸ τρόπο. Ὡστόσο, τὸ παιδὶ συνηθίζει καὶ πάλι νὰ μὴ «βρέχεται», ἐκτὸς ἂν ὑπάρχουν συναισθηματικὲς διαταραχὲς ποὺ τὸ ἐμποδίζουν νὰ μάθῃ. Ἰδίως θὰ συντελέσῃ πολὺ τὸ παράδειγμα τῶν φίλων του, ποὺ ἔχουν κόψει πιὰ αὐτὴ τὴ συνήθεια. Ὑποδείξετέ του το μὲ φιλικὸ τρόπο καὶ συστήστε του νὰ προσπαθήσῃ νὰ τοὺς μιμηθῇ. Ἂν τὸ γκρινιάσετε, εἶναι βέβαιο πὼς θὰ προκαλέσετε τὴν ἀντίστασι καὶ τὴν ἀντίδρασί του.

6) Συμβαίνει νὰ «βρέχῃ» κάποτε τὸ κρεβάτι του ἕνα παιδὶ ἐπίτηδες, γιὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχή;

Δὲν ἀποκλείεται. Συνήθως ὅμως, οἱ λόγοι εἶναι βαθύτεροι.

7) Ποιὰ εἶναι ἡ θεραπεία τῆς ἐνουρήσεως;

Ἐξετάσετε πρῶτα τὴν ἀνάπτυξι καὶ τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ σας. Φαίνεται εὐτυχισμένο, ζωηρό, μ' ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ περιβάλλον του; Εὐχαριστιέται μὲ τὴ συντροφιὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων; Ὕστερα ἐξετάσετε τὸν ἑαυτό σας. Μήπως σᾶς ἐπηρέασαν, στὴν τακτικὴ ποὺ ἀκολουθήσατε ὡς τώρα ἀπέναντι τοῦ παιδιοῦ σας, οἱ ἐπικρίσεις καὶ τὰ σχόλια τῶν γειτόνων; Τοῦ δείξατε τὴν ἀπαιτουμένη προσοχὴ κι' ἐνδιαφέρον; Τὸ παιδὶ ἔχει ἀνάγκη νὰ νοιώθῃ πὼς κι' οἱ δυὸ γονεῖς του τὸ ἀγαποῦν καὶ πὼς εἶναι ἕτοιμοι νὰ τὸ βοηθήσουν στὶς δύσκολες στιγμές. Προσπαθῆστε ν' ἀντιληφθῆτε τὰ προβλήματά του καὶ νὰ κάμετε ὅ,τι μπορεῖτε γι' αὐτά.

Κάποτε, ὠφελεῖ τὸ νὰ ἐλαττώνετε τὰ ὑγρὰ ποὺ πίνει τὸ παιδὶ μετὰ τὸ βραδυνὸ φαγητό του — ἰδίως δὲ ἂν αὐτὸ γίνῃ δίχως νὰ τὸ ἀντιληφθῇ. Συνιστᾶτε του νὰ οὐρήσῃ πρὶν πέσῃ νὰ κοιμηθῇ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐπιμένετε σχολαστικὰ σ' αὐτό. Γιατί, ἂν δείξετε γενικὸς πὼς δίνετε πολλὴ σημασία στὴν ἐκπλήρωσι τῶν φυσικῶν ἀναγκῶν του, θὰ δυσκολέψετε τὴν κατάστασι, ἀντὶ νὰ τὴν διορθώσετε. Μερικὲς μητέρες βάζουν τὸ παιδί τους νὰ πλύνῃ μονάχο του τὰ σεντόνια ποὺ «ἔβρεξε», γιὰ «νὰ βάλῃ γνῶσι». Σπάνια ὅμως ὠφελεῖ αὐτὴ ἡ μέθοδος. Ἐπίσης δὲν ὠφελοῦν τὰ φάρμακα, ἐκτὸς ἂν ὑπάρχῃ κάποια εἰδικὴ σωματικὴ πάθησι.

8) Ὠφελεῖ νὰ ξυπνᾶμε τὸ παιδὶ γιὰ νὰ τὸ βάλουμε νὰ οὐρῇ;

Ὄχι πάντα. Μπορεῖ νὰ ὠφελήσῃ, ὅταν ἡ μητέρα κρίνῃ καταλλήλη τὴν ὥρα καὶ τὸ ξυπνήσῃ, ἀλλὰ μὲ τὴν προϋπόθεσι πὼς τὸ θέλει κι' αὐτὸ τὸ ἴδιο.

9) Πῶς μπορεῖ νὰ καταλάβουν οἱ γονεῖς πότε χρειάζεται ψυχικὴ θεραπεία;

Ὅταν ἡ ἐνούρησις συνοδεύεται κι' ἀπὸ ἄλλα συμπτώματα, ψυχικῆς φύσεως: φόβους, μόνιμη δυστυχία, ἀνικανότητα προσαρμογῆς στὸ σχολεῖο. ἢ στὶς σχέσεις μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ καὶ μὲ τοὺς ἐνηλίκους, ὑπερβολικὲς ὀνειροπολήσεις, κούρασι ἢ κακοδιαθεσία, χωρὶς σωματικὴ δικαιολογία.

Γελωτοθεραπεία

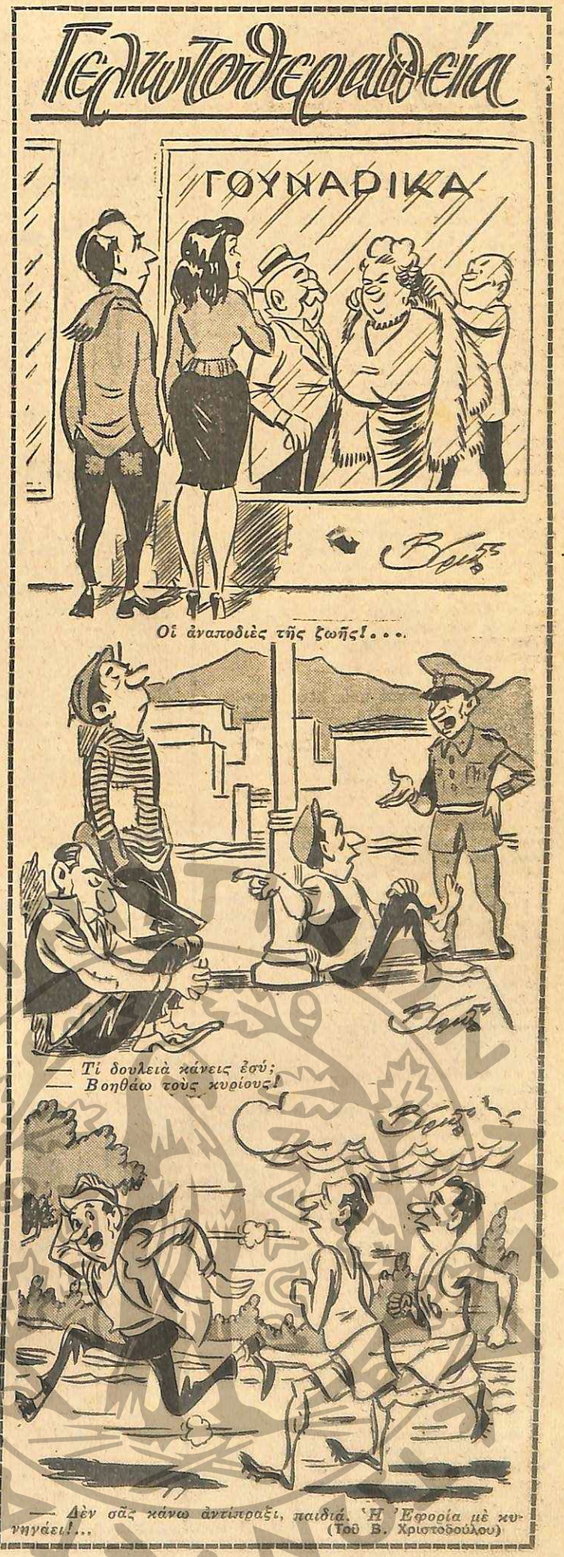

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Χαμόγελο

Ἑτοιμότης!

Στὸ θέατρο παίζεται τὸ ἔργο τοῦ Σαίξπηρ «Ἐρρῖκος Γ΄» ὅπου ὁ πρωταγωνιστὴς φωνάζει σὲ μιὰ σκηνή: «Τὸ βασίλειό μου γιὰ ἕνα ἄλογο!»

Κάποιοι τότε ἀπὸ τὸ ὑπερῶο φωνάζει τότε :

— Ἂν εἶναι γάϊδαρος, σὲ πειράζει;

Κι' ὁ ἠθοποιὸς ἑτοιμότατα:

— Ὄχι, ἀλλὰ ἔλα γρήγορα!

★

Ἡ σύζυγος (στὸν ἀδιάφορο σύζυγο): Τὸ ἔχω προσέξει: Ἂν πῶ σ' ἕναν ἄντρα κάτι, θὰ τοῦ μπῆ ἀπὸ τὸ ἕνα αὐτὶ καὶ θὰ τοῦ βγῆ ἀπὸ τ' ἄλλο.

Ὁ σύζυγος (στὴν πολύλογη σύζυγο): Κι' ἐγὼ ἔχω παρατηρήσει πὼς ἂν πῶ κάτι σὲ μιὰ γυναίκα θὰ τῆς μπῆ ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτιὰ καὶ θὰ τῆς βγῆ ἀπὸ τὸ στόμα!...

★

— Πόσο κακὸς εἶναι ὁ κόσμος! παραπονέθηκε ἡ ζωηρὴ ζωντοχήρα σ' ἕνα γνωστό της. Φαντασθῆτε ὅτι κάποιος φθονερὸς συγγενής μου διέδωσε πὼς ἔκανα δίδυμα!

Κι' ἄλλος, ἀφηρημένος:

— Μὴν ἀνησυχῆτε, κυρία μου. Συνήθως ὁ κόσμος πιστεύει τὰ μισὰ ἀπ' ὅσα ἀκούει!...

★

— Ἄκουσε, νεαρέ μου, λέει ἡ κυρία στὸν ὑποψήφιο ὑπηρέτη. Ἐγὼ χρειάζομαι ἕναν ἄνθρωπο ποὺ νὰ μοῦ δουλεύη πιστὰ καὶ ὑπάκουα καὶ νὰ μὴν ἀπαντᾶ ποτὲ στὶς παρατηρήσεις μου. Νὰ κάνη ἐπίσης ὅλα τὰ ψώνια τοῦ σπιτιοῦ καὶ νὰ βρίσκεται πάντοτε στὴ διάθεσί μου...

— Κατάλαβα, κυρία, ἀπαντάει ἐκεῖνος. Δὲν σᾶς χρειάζεται καμαριέρης, ἀλλὰ σύζυγος!...

★

— Τὴν περασμένη ἑβδομάδα μπῆκε στὸ μάτι τῆς γυναίκας μου ἕνα πετραδάκι καὶ τὴν πῆγα στὸ γιατρό. Αὐτὴ ἡ δουλειά, φίλε μου, μοῦ στοίχισε 100 δραχμές.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα! Στὸ μάτι τῆς δικῆς μου γυναίκας μπῆκε τὴν περασμένη ἑβδομάδα μιὰ γοῦνα, κι' αὐτὴ ἡ δουλειὰ μοῦ στοίχισε τρεῖς χιλιάδες!...

★

Μπρὸς σὲ μιὰ ἀποθήκη σταματᾶ ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο τῆς Δημαρχίας; Ἀμέσως κατεβαίνουν δυὸ ἐργάτες κι' ἀρχίζουν νὰ φορτώνουν γρήγορα - γρήγορα στὸ αὐτοκίνητο ὑλικὰ ἀπὸ τὴν ἀποθήκη. Τὴ στιγμὴ ὅμως, ποὺ ἦταν ἑτοιμοι νὰ βάλουν μπρὸς τὴ μηχανή, τοὺς πιάνει ἕνας πόλισμαν.

— Πῶς κατάλαβες, ρωτᾶ ὁ Πρόεδρος τὸν πόλισμαν, πὼς ἦταν κλέφτες κι' ὄχι ἐργάτες;

— Δούλευαν παρὰ πολὺ γρήγορα, κύριε Πρόεδρε! ἀπαντάει ὁ ἔξυπνος ἀστυνομικός.

★

Ἕνας κτηνίατρος λέει στὸν καινούργιο βοηθό του:

— Πάρτε αὐτὸ τὸ σωλῆνα, γεμίστε τον μ' αὐτὴ τὴ σκόνη, βάλτε τον μέσα στὸ στόμα τοῦ ἀλόγου καὶ φυσήξετε δυνατὰ ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη του...

Ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, ὁ βοηθὸς ξαναγυρίζει σὲ κακὰ χάλια, πνιγμένος ἀπ' τὸ βῆχα καὶ κάνοντας φριχτὲς γκριμάτσες.

— Ἔ, τί πάθατε; τὸν ρωτάει μ' ἀπορία ὁ κτηνίατρος.

Κι' ἐκεῖνος τραυλίζει :

— Φύσηξε... πρῶτα... τὸ ἄλογο!

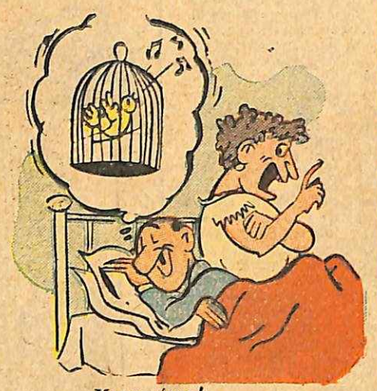

Μακαριότης!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Θεούλη μου! Σίγουρα, φαντάσματα χτυπᾶνε τὸ κουδοῦνι...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

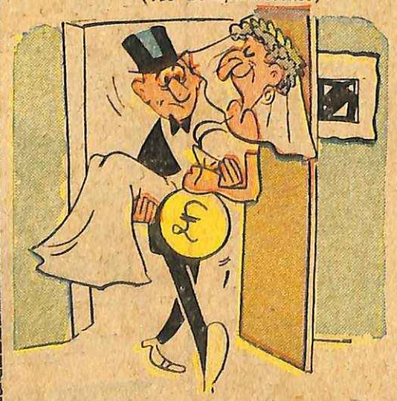

Μέχρις ἑσχάτων!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Ὅταν πέφτουν τὰ μαλλιά — ἰδίως τὴν ἄνοιξι καὶ τὸ φθινόπωρο — χρειάζεται νὰ τραφῆ τὸ τριχωτὸ δέρμα γιὰ νὰ φυτρώσουνε καινούργια. Κάθε βράδυ λοιπόν, τὸ τρίβετε μὲ τὴν ἐξῆς ἁλοιφή, παίρνοντας λίγη ἀπ' αὐτήν, ὅσο ἕνα μπιζέλι:

Βαζελίνη λευκὴ	40 γραμ.
Ρετσινόλαδο	30 »
Γαλλικὸν ὀξὺ	3 »
Ἐσάνς γιὰ τὸν ἀρωματισμό.	

Εἶναι ἐπίσης ὠφελιμώτατο γιὰ τὰ μαλλιά κι' ἐναντίον τῆς πιτυρίτιδος τὸ ἑξῆς ὑγρό:

Ὕδωρ μελιλώτου	100 γραμ.
Κολώνια	20 »
Ἀνθρακικὸν νάτριον	10 »
Σαπωνίνη	2 »

Βρέχετε μ' αὐτὸ ἕνα μαλακὸ βουρτσάκι καὶ τρίβετε τὰ μαλλιά σας καὶ τὸ τριχωτὸ τὸ δέρμα.

Πάντα ἀναλογία

Σ' ὅλα τὰ ζητήματα τοῦ νοικοκυριοῦ καὶ τοῦ σπιτιοῦ πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται ἕνας λογικὸς μέσος ὅρος, ἀνάλογος μὲ τὶς περιπτώσεις καὶ τὸν ἀριθμὸ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας.

Ἂς πάρουμε γιὰ παράδειγμα τὸν κῆπο σας. Μὴν τὸν κάνετε πολὺ μικρό, γιατὶ δὲν θὰ σᾶς ἀποφέρη σχεδὸν τίποτε. Μὰ οὔτε καὶ πολὺ μεγάλο, γιατὶ δὲν θἄχετε ἀρκετὴ ὥρα γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῆτε.

Εἶναι, βέβαια, εὐχάριστο νἄχουμε στὸ σπίτι μας ἀρκετὰ δωμάτια, τὸ καθένα γιὰ τὸ χωριστὸ προορισμό του. Θὰ μποροῦμε τότε νὰ κόψουμε ἕνα φόρεμα μὲ τὴν ἡσυχία μας, χωρὶς νὰ χρειαστῆ ν' ἀδειάσουμε τὸ τραπέζι γιὰ τὸ φαγητό. Δὲν θἀναγκαζώμαστε νὰ στρώνουμε τὸ κρεβάτι ἀπὸ νωρίς, γιὰ νὰ δεχτοῦμε ἐπισκέπτες στὴν κρεβατοκάμαρα. Ἐξ ἄλλου, ὅμως, τὸ πολὺ μεγάλο σπίτι χρειάζεται κόπους καὶ ἔξοδα γιὰ τὴ συντήρησί του, χρειάζεται πολὺ κάρβουνο γιὰ νὰ ζεσταθῆ καὶ πολὺ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα γιὰ νὰ φωτισθῆ...

Μιὰ μαξιλαροθήκη πολὺ μικρὴ γιὰ τὸ μαξιλάρι ποὺ περιέχει, φθείρεται δυὸ φορὲς γρηγορώτερα ἀπ' τὴν κανονική. Σεντόνια πολὺ φαρδειὰ γιὰ τὸ κρεβάτι, σέρνονται στὸ πάτωμα, λερώνονται γρήγορα, πλένονται, στεγνώνουν καὶ σιδερώνονται δυσκολώτερα.

Τὰ μαντήλια — ἐκτὸς ἀπ' τὰ προοριζόμενα γιὰ τὸ συνάχι — εἶναι συνήθως μεγαλείτερα ἀπ' ὅσο χρειάζονται. Τὸ ἴδιο κι' οἱ πετσέτες τοῦ τραπεζιοῦ. Ἀντιθέτως, τὰ πανιὰ τῆς κουζίνας θἄπρεπε νάταν μεγαλείτερα ἀπ' ὅσο τάχουν οἱ περισσότερες νοικοκυρές.

Τὰ μάρμαρα τῶν ἐπίπλων

Ὅταν τὸ μάρμαρο ἑνὸς ἐπίπλου ἔχη χάσει τὴ γυαλάδα του, τοῦ τὴν ξαναδίνετε τρίβοντάς το μ' ἕνα μίγμα σόδας, ἀλαφρόπειρας καὶ ἄσβυστου ἀσβέστη. Κοπανίζετε καλὰ αὐτὰ τὰ συστατικά, τὰ περνᾶτε ἀπὸ πολὺ ψιλὸ κόσκινο καὶ τ' ἀνακατεύετε ὕστερα μὲ λίγο νερό, ὥστε νὰ σχηματισθῆ μιὰ ζύμη. Τὴν ἁπλώνετε πάνω στὸ μάρμαρο καὶ τὴν ἀφίνετε νὰ στεγνώση. Ἔπειτα τρίβετε μὲ σκληρὴ βοῦρτσα κι' ὕστερα μ' ἕνα κουρέλι. Χάνεται ἔτσι κάθε λεκὲς καὶ τὸ μάρμαρο ξαναβρίσκει ὅλη τὴ γυαλάδα του.

Ἡ κανέλλα ὡς ἀπολυμαντικό

Ἕνα ἀπολυμαντικό, ἄγνωστο ἴσως στὸν πολὺ κόσμο, εἶναι ἡ κανέλλα. Ἂν θέλετε ν' ἀπολυμάνετε τελείως ἕνα νερὸ πόσιμο, ἀφῆστε νὰ μουσκέψουν μέσα μερικὰ μασούρια κανέλλα. Μ' αὐτὸ τὸ νερὸ μπορεῖτε ὕστερα νὰ ξεπλύνετε πληγὲς καὶ μικροτραύματα. Θὰ γιατρευτοῦνε, χωρὶς νὰ πιάσουνε πῦον.

Γιὰ τὰ πλεχτὰ ἔπιπλα

Τὰ πλεχτὰ (φάβινα) ἔπιπλα μαυρίζουν ἢ κιτρινίζουν ἀπ' τὴν πολυκαιρία. Γιὰ νὰ τὰ καθαρίσετε, τὰ τρίβετε μ' ἕνα πανὶ βρεγμένο μὲ βενζίνη, κι' ὕστερα γιὰ νὰ ξαναβροῦν τὴ γυαλάδα τους, τὰ περνᾶτε μ' ἕνα πανὶ βρεγμένο μὲ διάλυσι λευκοῦ κεριοῦ σὲ βενζίνη, κι' ἔπειτα τὰ τρίβετε μὲ στεγνὸ πανί.

Λευκὸ ξῦλο μὲ ὄψι δρυός

Θέλετε νὰ δώσετε στὸ λευκὸ ξῦλο τὴν ὄψι τῆς δρυός; Ὑπάρχει ἕνας τρόπος ἁπλὸς κι' ἀποτελεσματικός: Τὸ πλένετε μὲ νερό, στὸ ὁποῖο ἔχετε προσθέσει θειϊκὸν ὀξὺ (βιτριόλι), μὲ ἀναλογία 5 μερῶν νεροῦ (βιτριόλι), μὲ ἀναλογία 5 μερῶν νεροῦ καὶ 1 μέρους ὀξέος. Ὕστερα τὸ πλένετε μὲ διάλυσι 1 μέρους ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος (σπίρτου τοῦ ἁλατος) σὲ 6 μέρη νεροῦ. Τ' ἀφίνετε νὰ στεγνώση καὶ τὸ γυαλίζετε μὲ λοῦστρο.

ΜΙΑ ΑΡΑΧΝΗ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΗΣ!

Τὸ πείραμα τοῦ Ἑλβετοῦ ἐπιστήμονος ποὺ κατέληξε στὴν ἀνακάλυψη τῆς μυστηριώδους χημικῆς οὐσίας, ποὺ προκαλεῖ τὴν σχιζοφρένεια

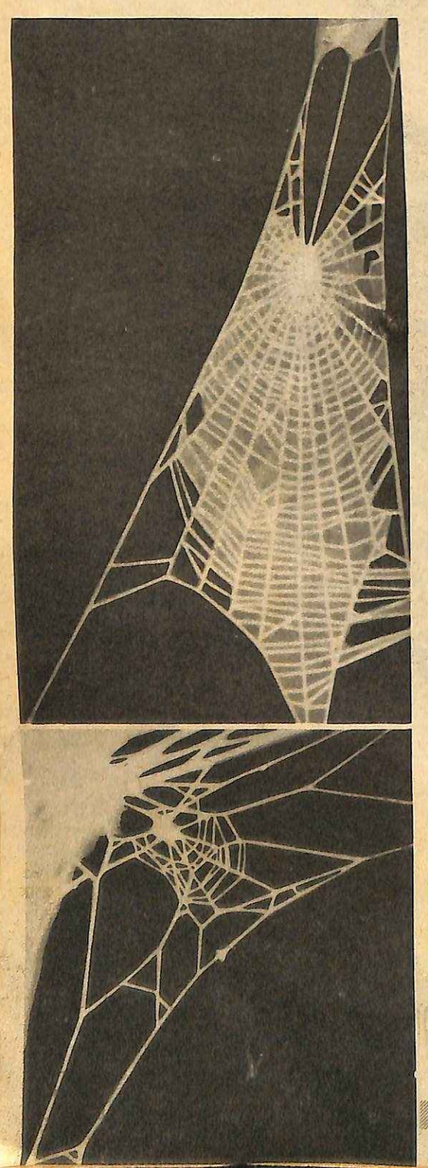

Ὁ καθηγητὴς Πέτερ Βὶτ κάνει στὴν ἀράχνη τὴν ἔνεσι, ποὺ θὰ τὴν μεταβάλη σὲ σχιζοφρενῆ!

ΣΤΗΝ Ἑλβετία ἔγινε, πρὶν ἀπὸ λίγον καιρό, ἕνα ἐκπληκτικὸ ἰατρικὸ πείραμα, μὲ μιὰ ἀράχνη, ποὺ τὰ ἀποτελέσματά του εἶναι βέβαιο, ὅτι θὰ προωθήσουν σημαντικὰ τὶς προσπάθειες τῆς ἐπιστήμης γιὰ τὴν καταπολέμησι τῆς σχιζοφρενείας, τῆς φοβερώτερης καὶ εὐρύτερα διαδεδομένης στὴν ἐποχή μας ἀνάμεσα σὲ ὅλες τὶς ψυχικὲς ἀσθένειες.

Οἱ νευρολόγοι, τὰ τελευταῖα χρόνια, χρησιμοποιοῦν συχνὰ ἀράχνες στὰ πειράματά τους «ἐ» αὐτὸ γιὰ δύο λόγους, ἐξ ἴσου σοβαρούς:

Πρῶτα, γιατὶ μιὰ σειρὰ ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων ἔχει ἀποδείξει πὼς τὸ νευρικὸ σύστημα τῆς ἀράχνης παρουσιάζει σημαντικὲς ἀναλογίες μὲ τὸ ἀνθρώπινο.

Κι' ἔπειτα γιατὶ ὁ ἱστὸς τῆς ἀράχνης, μὲ τὴν ἄφογη γεωμετρική κατασκευή του, προϋποθέτει πλήρη ψυχικὴ ἰσορροπία, ἔτσι ὥστε κάθε κλονισμὸς αὐτῆς τῆς ἰσορροπίας νὰ προκαλῆ ἄμεσα τὴν ἀντίστοιχη διατάραξι στὴν ἄψογη γεωμετρικότητα τοῦ ἱστοῦ! Στοὺς δύο αὐτοὺς λόγους, πρέπει ἀκόμη νὰ προστεθῆ πὼς ἡ ἀράχνη εἶναι τὸ φθηνότερο καὶ κυρίως τὸ... πειθαρχικώτερο ἀνάμεσα σ' ὅλα τὰ πειραματόζωα.

Ἰδιαίτερα μεγάλη σημασία στὰ πειράματα μὲ ἀράχνες ἔχει ἀποδοθῆ ἀπὸ τὸ Ἰνστιτοῦτο Μάξ Πλάνκ τῆς Δυτικῆς Γερμανίας καὶ ἀπὸ τὸ Φαρμακολογικὸ Ἰνστιτοῦτο τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βέρνης. Στὸ δεύτερο αὐτὸ ἰνστιτοῦτο ἔγινε καὶ τὸ πείραμα, ποὺ θὰ περιγράψουμε, ἀπὸ τὸν Ἑλβετὸ καθηγητὴ Πέτερ Βίτ.

Πολὺ ἀπὸ τὸ κυρίως πείραμα, ἡ ἀράχνη, ποὺ χρησιμοποιήθηκε ὡς πειραματόζωο, ὑποβλήθηκε διαδοχικὰ σὲ ἐνέσεις μαριχουάνας (ναρκωτικοῦ συγγενικοῦ πρὸς τὸ χασίς), ἑλαφροῦ ὑπνωτικοῦ, μορφίνης καὶ καφεΐνης.

Οἱ ἀντιδράσεις της ὑπῆρξαν, σὲ κάθε περίπτωσι, οἱ ἀκόλουθες:

Ἡ μαριχουάνα

"Εκανε τὴν ἀράχνη νὰ «λησμονήση» τὴν τάξι τοῦ ἱστοῦ της. Μὲ τὴν ἐπίδοσί της, ἄφησε κενὰ ὁλόκληρα τμήματα, δίνοντας τὴν ἐντύπωσι, ὅτι κάτι ἄλλο ἀπασχολοῦσε τὴν σκέψι της — ἀκριβῶς ὅπως συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν βρίσκωνται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι νοσοκτικοῦ. Σιγὰ-σιγὰ ἔγινε ἄβουλη καὶ ἀνίκανη νιὰ κάθε ἐνέργεια...

Τὸ ἑλαφρὸ ὑπνωτικό

Ἡ ἀράχνη δὲν ἀντέδρασε σ' αὐτό, ὅπως θὰ περίμενε κανείς, μὲ κούρασι καὶ χαλάρωσι. Ἀντίθετα, παρουσίασε τὰ συμπτώματα μιᾶς ὑπερδιεγέρσεως. "Αρχισε νὰ ὑφαίνη τὸν ἱστό της τανύτερα καὶ μὲ περισσότερο ζῆλο, ἀλλὰ ἡ ἀρχιτεκτονική της ἔχασε τὴν συμμετρία της καὶ τὰ σπήματα ἔνιωναν μπερδεμένα κι' ἀλλόκοτα. Τὸ ὑπνωτικὸ μετέβαλε τὸ ὀπτικὸ πεδίο τῆς ἀράχνης, ὅπως γίνεται καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ μορφίνη

Ἡ ἀράχνη ἔχασε μ' αὐτὴν τὸ ἔνστικτο, ποὺ τὴν κατευθύνει στὴν ὑφανσι τοῦ ἱστοῦ της. Τὰ νήματα, τεντωμένα, ὑπὸ ὁμαλὲς συνθῆκες, μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια, ἔγιναν κυρτά, χαλαρὰ καὶ ἀκανόνιστα. "Επειτα σταμάτησε ὁλωσδιόλου τὴν δουλειά της, σὰν νἄχε παραλύσει ἀπὸ τὴν κούρασι. "Επεσε σὲ μιὰ κατάστασι τέλειας ἀδυναμίας καὶ ἀδυναμίας καὶ ἡ ἀβουλησί» της ἐξουδετερώθηκε.

Ἡ καφεΐνη

Εἶχε ἀποτελέσματα ἀκόμη ἐντυπωσιακώτερα. Γιὰ νὰ ὑφάνη ἕναν ὑποτυπώδη ἱστό, ἡ ἀράχνη χρειάστηκε τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες, ἀντὶ γιὰ τὸν «φυσιολογικὸ χρόνο τῆς μιᾶς ὥρας, ποὺ διαθέτει ὑπὸ ὁμαλὲς συνθῆκες. Οἱ κινήσεις της φανέρωναν μιὰ σπασμωδικὴ ἀνησυχία, χωρὶς νὰ ἀποβλέπουν σὲ συγκεκριμένο σκοπό. Ἡ ἰσχυρὴ δόσι τῆς καφεΐνης εἶχε συντρίψει τὰ νεῦρα της, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ χάση ὁλοκληρωτικὰ τὴν αἴσθησι τῆς συμμετρίας καὶ τῆς τάξεως.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ πὼς, μόλις παρερχόταν ἡ ἐπίδρασι κάθε δηλητηρίου ἀπ' αὐτὰ ποὺ προαναφέραμε, ἡ ἀράχνη ξανάβρισκε τὴν ἰσορροπία τοῦ νευρικοῦ της συστήματος ὅπως πρῶτα.

Τὸ δηλητήριο τῆς τρέλλας

Στὴν ἀράχνη ἔγινε μιὰ ἔνεσι, ὅπου, σὲ μιὰ σταγόνα ζαχαρης διαλυμένης μὲ νερό, εἶχαν ἀναμιχθῆ ὡρισμένα ἴχνη ἀπὸ ἐκκρίσεις σχιζοφρενοῦς. Λίγες ὧρες ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἔνεσι, ἡ ἀράχνη ἔγινε καὶ αὐτὴ σχιζοφρενής! "Επλεξε τὸν ἱστό της χωρὶς τὴν παραμικρὴ γεωμετρικὴ τάξι καὶ χωρὶς νὰ διατηρήση οὔτε κεντρικὸ σημεῖο, ποὺ τὸ εἶχε διατηρήσει, ὡστόσο, ἀκόμη καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἰσχυρῶν δηλητηρίων ποὺ προαναφέραμε.

Τὸ θετικὸ ἀποτέλεσμα αὐτοῦ τοῦ πειράματος εἶχε ἀνυπολόγιστη σημασία γιὰ τοὺς Ἑλβετοὺς ἐπιστήμονες. Γιατὶ ἀπέδειξε στὴν πράξι ἐκεῖνο, ποὺ ὡς τότε θεωρητικὰ μόνο ἐγνώριζαν:

"Οτι στὸν ὀργανισμὸ τοῦ σχιζοφρενοῦς κυκλοφορεῖ μιὰ ὡρισμένη χημικὴ οὐσία, ἡ ὁποία δηλητηριάζει τὸ νευρικὸ σύστημα, προκαλῶντας τὴν τρέλλα.

Μ' ὅλα τὰ πειράματα, ποὺ εἶχαν γίνει κατὰ καιροὺς, ὑπῆρξε ἀδύνατον ν' ἀποδειχτῆ πὼς ἡ οὐσία αὐτὴ πράγματι περιέχεται στὸ σῶμα τοῦ ἀσθενοῦς. Ἡ ἀράχνη προσέφερε τὴν πολύτιμη ἀπόδειξι, ἀνοίγοντας ἔτσι τὸν δρόμο γιὰ τὴν πραγματοποίησι δύο ἐπιστημονικῶν σκοπῶν:

1) Τὴν δημιουργία ἑνὸς ἀντιδότου κατὰ τῆς σχιζοφρενείας, ὅπως εἶναι ἡ ἰνσουλίνη γιὰ τοὺς διαβητικούς.

2) Τὴν ἔρευνα γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι τῆς προελεύσεως αὐτῆς τῆς δηλητηριώδους οὐσίας, ποὺ ὁδηγεῖ στὴν παραφροσύνη.

Βέβαια, εἶναι πρόωρο νὰ λεχθῆ πὼς βρισκόμαστε στὶς παραμονὲς τῆς ἡμέρας, ποὺ ἡ σχιζοφρένεια θὰ μπορῆ νὰ θεραπεύεται ἀποτελεσματικά.

Ἀλλὰ τὸ πείραμα τῆς Βέρνης ὑπῆρξε ἕνα μεγάλο βῆμα πρὸς τὸν τελικὸ αὐτὸ σκοπὸ — καί... ἡ ἄτυχη σχιζοφρενὴς ἀράχνη (ποὺ δὲν γιατρεύτηκε, βέβαια, ἀπὸ τὴν ἐτρέλλα» της κι' ἐξακολουθεῖ νὰ πλέκη ἄτακτα τὸν ἱστό της!) ἔνας ἡρωϊκὸς μάρτυρας τῆς ἐπιστημονικῆς προόδου!

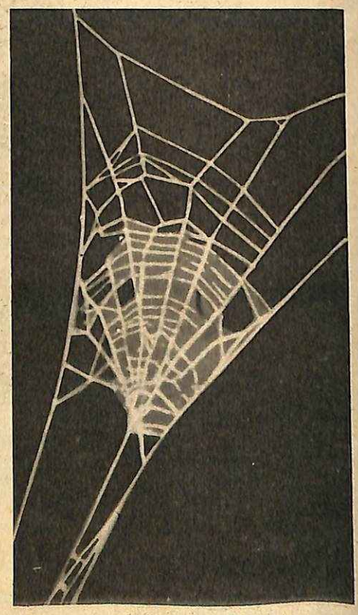

Ἀριστερά: Ἡ ἀράχνη ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι (ἄνω) τοῦ ἑλαφροῦ ὑπνωτικοῦ καὶ (κάτω) τῆς καφεΐνης. Δεξιά: Ἡ ἀράχνη ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ («ὀπλητηρίου τῆς τρέλλας»).

Κορίτσια ΠΟΥ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ

Ὁ σαδιστὴς

Ὅταν ἡ Ναυσικὰ Εὐτ. παρουσίασε τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς παραφροσύνης, οἱ δικοί της, δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν ἀπὸ ποιὰ αἰτία τοὺς εἶχε βρῆ αὐτὸ τὸ κακό.

Ἡ κόρη τους ζοῦσε στὸ σπίτι θαυμάσια. Τίποτα δὲν τῆς ἔλειπε. Οἱ γονεῖς της εἶχαν τὰ μέσα νὰ τῆς ἱκανοποιοῦν κάθε ἐπιθυμία της. Καὶ τώρα τὸ παιδί τους, τὸ ἀγαπημένο τους παιδὶ νὰ καταντήση τρελλό; Δὲν τὸ χωροῦσε τὸ μυαλό τους!... Ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἔρριχνε στὴν ἀπόγνωσι κυριολεκτικὰ ἦταν ὅτι οἱ γιατροί τοὺς εἶχαν ἀποκλείσει κάθε πιθανότητα θεραπείας. Ἡ κόρη τους ὑπέφερε ἀπὸ ἄνοια. Μιὰ φοβερὴ ἀρρώστεια, ποὺ μεταβάλλει τὸν ἄνθρωπο σιγὰ - σιγὰ σ' ἕνα ἄβουλο πλάσμα, ἀνίκανο νὰ νοιώση κανένα αἴσθημα, καμμιὰ συγκίνησι. Οὔτε τὴ χαρὰ οὔτε τὴ λύπη!...

Ράγιζε πραγματικὰ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν ἔβλεπε αὐτὴ τὴν τόσο ὄμορφη καὶ νέα κοπέλλα νὰ κάθεται σὲ μιὰ γωνιὰ ὥρες κι' ὥρες ζαρωμένη κι' ἀμίλητη. Οἱ γιατροί κι' οἱ νοσοκόμες ὡστόσο τὴν περιποιόντουσαν μὲ συμπάθεια, γιατὶ ἤξεραν ὅτι εἶχε πεθάνει ἡ καρδιά της. Ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος, ποὺ λάτρευε, τῆς κάρφωνε τὸ μαχαῖρι καὶ τὴ σκότωνε... Τὴ μεταμόρφωσε μὲ τὴν διαγωγή του σ' αὐτὸ τὸ τρελλὸ καὶ δυστυχισμένο πλάσμα. Καὶ δὲν τὸν ἔπιανε κανένας ἀνθρώπινος νόμος! Μόνο ὁ Θεὸς θὰ μποροῦσε νὰ τὸν τιμωρήση, γιατὶ αὐτὸς ἤξερε τὸ φοβερὸ ἐγκλημά του. Τὰ ψυχικὰ μαρτύρια τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως ἀχριοῦσαν μπροστὰ στὰ βασανιστήρια ποὺ ὑπέβαλλε αὐτὸς ὁ νέος τὴν ὄμορφη κοπέλλα ποὺ τὸν ἀγαποῦσε παράφορα. Εἶχε στὴν ψυχή του ἕναν ἀπερίγραπτο σαδισμὸ κι' ἡ καρδιά του ἦταν μαύρη σὰν τὴν κόλασι. Ὁ νόμος τῆς κληρονομικότητος βάραινε πάνω του σὰν τρομακτικὴ κατάρα! Τοῦ ἄρεσε νὰ βλέπη τὴν ἀγαπημένη του νὰ σπαράζη, νὰ ὑποφέρη. Κι' ὡστόσο ἤξερε ὅτι ἦταν ἀθῶα κι' ὅτι ἄδικα τὴν τυραννοῦσε...

Ἡ πρώτη δοκιμασία τῆς τραγικῆς νέας ἄρχισε μὲ τὴν ἀδικαιολόγητη ζήλεια τοῦ ἀγαπημένου της. Κάθε συνάντησί τους ἄρχιζε πάντα μὲ μιὰ ἐξαντλημένη ἔρευνα κι' ἀνάκρισι. Τῆς ἔψαχνε τὴν τσάντα, τὴν ἔβαζε νὰ τοῦ ἀφηγῆται μὲ κάθε λεπτομέρεια κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς της: Τί ἔκανε, ποῦ κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς της: Τί ἔκανε, ποῦ ὑπῆγε, μὲ ποιὸν μίλησε, γιατὶ μίλησε;... Ὑπῆγε, μὲ ποιὸν μίλησε, γιατὶ μίλησε;... Ὑστερα ἄρχιζαν οἱ παροτρηήσεις, οἱ ὑποστερα ἄρχιζαν οἱ παροτρηήσεις, οἱ ὑποδείξεις, οἱ ἀπειλές. Ἡ νέα στὴν ἀρχὴ δὲν ἀνεχόταν νὰ τὴν ἐξευτελίζη μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. "Επειτα συνήθισε κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι στὴν μοῖρα της. Μὰ τὸ μαρτύριό της δὲν σταμάτησε ἐδῶ πέρα. Ὁ φίλος της ἔβαζε ἀνθρώπους νὰ τὴν παρακολουθοῦν, νὰ τὴν κατασκοπεύουν. Δὲν τὴν ἄφηνε νὰ γυρίση νὰ δῆ ἄλλον ἄνθρωπο. Ὕστερα ἄρχισε τὸ μαρτύριο τοῦ ντυσίματος. "Επρεπε νὰ ντύνεται ὅπως ἤθελε ἐκεῖνος! Νὰ μὴ βάφη τὰ χείλη της. Νὰ μὴ βγαίνη μ' ἔξωμα φορέματα. Νὰ μὴ βάζη τὸ ἕνα πόδι ἀπάνω στ' ἄλλο. "Επειτα, τὴν ἄφηνε τὴν ἄλλη μέρα μισόγυμνη στὴν ἀμμουδιά. Ἡ νέα δὲν ἤξερε πὼς νὰ ντυθῆ, πὼς νὰ καθίση, πὼς νὰ μιλήση, πὼς νὰ φερθῆ. Πάντα τὸν κυτοῦσε στὰ μάτια ἐρωτηματικὰ καὶ πάντα ἔβλεπε ὅτι μὲ τίποτα δὲν ἔμενε εὐχαριστημένος. Ὅ,τι ἔκανε δὲν ἦταν ποτέ, κατὰ τὴ γνώμη του, σωστό. Οὔτε κι' ἡ ἐφημερίδα ποὺ διάβαζε δὲν τοῦ ἄρεσε. Κι' ἐκεῖ ποὺ γινόταν ἀληθινὸ δράμα, ἦταν στὶς φιλικὲς συγκεντρώσεις. Δὲν ἤξερε πότε ἔπρεπε νὰ γελάση. Πότε νὰ χορέψη καὶ μὲ ποιόν. Τί νὰ κάνη. "Αν ἔπρεπε νὰ πιῆ. Πάντα κοντὰ της ὁ ἄντρας της ἦταν ἕτοιμος νὰ γκρινιάξη!

"Επειτα ἄρχισαν τὰ «μεγάλα γυμνάσια». Τὴν ἀνάγκαζε νὰ κάνη κάθε τι ποὺ δυσαρεστοῦσε τοὺς γονεῖς της, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήση. Πολλὲς φορὲς τὴν ἔστελνε μεθυσμένη στὸ σπίτι της, ἀργὰ τὴ νύχτα, καὶ χαιρόταν μὲ τὴν ἀνησυχία ποὺ εἶχε κυριέψει τοὺς δικούς της. Ἄλλοτε πάλι τὴν ὑποχρέωνε νὰ τοῦ γνωρίζη τὶς φίλες της, γιὰ νὰ φλερτάρη μαζί τους. Τὴν ἔβαζε νὰ τοῦ ὑπαγορεύη τρυφερὰ ἐρωτικὰ γράμματα γι' ἄλλες γυναῖκες! Τριγυρνοῦσε μαζί της στὰ νυχτερινὰ κέντρα τῆς Ἀθήνας, στὰ ὕποπτα περαϊκὰ κέντρα τοῦ λιμανιοῦ καὶ τὴν ἄφηνε θεατὴ τῶν γλεντιῶν του καὶ τῶν καυγάδων του. Τὴν ἔβαζε ἀκόμη νὰ κλέβη τὸ σπίτι της, νὰ «ξαφρίζη» λεπτὰ ἀπ' τὸν πατέρα της, γιὰ νὰ τὴν ἐξευτελίζη. Κι' ὕστερα, ἄρχιζε ἡ φοβερὴ καμωδία τῆς ἀγάπης. Τῆς μιλοῦσε μὲ τρυφερότητα, τὴν ἀνέβαζε μὲ τὰ λόγια του στὸν ἕβδομο οὐρανό. Καὶ ξαφνικά, ἄρχιζε νὰ τὴν κοροϊδεύη καὶ νὰ τῆς γελάη κατάμουτρα!...

Ἡ νέα εἶχε χάσει τὴν ψυχικὴ ἰσορροπία της, τὸν ὕπνο της, τὴν αὐτοπεποίθησί της. Καὶ κοντὰ στ' ἄλλα, συχνά, μὲ τὴν πιὸ ἀσήμαντη ἀφορμή, τὴν ἔβριζε!... Μάταια ἐκείνη ἀγωνιζόταν νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴν ἐπιρροή του. Τὸν ἀγαποῦσε τόσο πολύ, ὥστε ὅλα τὰ μαρτύρια τὰ ὑπέφερε στωϊκά.

Μὰ μιὰ ἡμέρα τρελλάθηκε. Καὶ μόνο ὅταν τὴν εἶδε τρελλή, ὡμολόγησε μὲ συντριβὴ τὸ λάθος του στοὺς γιατροὺς τοῦ νοσοκομείου:

— Ἐγὼ τὴν τρέλλανα, τοὺς εἶπε.

Καὶ τοὺς ἀφηγήθηκε αὐτὰ ποὺ τῆς εἶχε κάνει.

— Γιὰ τὸ Θεό! Βοηθῆστε την!... Γλυτῶστε την!... παρακαλοῦσε, τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο τῆς εὐθύνης.

Μὰ ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

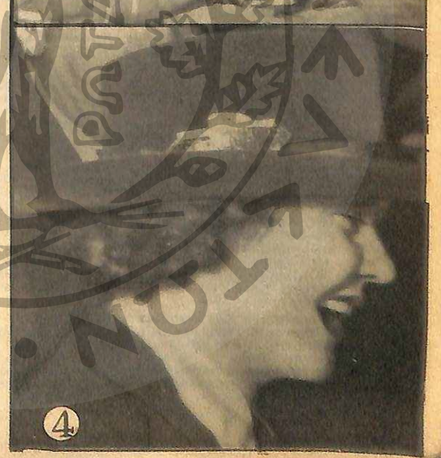

1 Ἡ περίφημη καλλιτέχνις τοῦ πατινάζ Γκλόρια Νόρ, παντρεύτηκε στὴ Σάντα Μόνικα τῆς Καλιφορνίας τὸν ἐπίσης διάσημο συνάδελφό της Ἔντυ Ντέλμπριτζ. Οἱ νεόνυμφοι, ποὺ ἀνταλλάσσουν στὴ φωτογραφία μας τὸ πρῶτο συζυγικό τους φιλί, θὰ περάσουν τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος στὸ Λὰς Βέγκας, τὴν πρωτεύουσα τῶν τυχερῶν παιγνιδιῶν καὶ θὰ φύγουν κατόπιν γιὰ τὸ Λονδίνο, ὅπου ἔχουν ὑπογράψει συμβόλαιο γιὰ μιὰ τριετία.

2 Ὁ κινηματογράφος εἶναι πολύτιμος συνεργάτης τῆς μόδας. Τὸ γεγονὸς ὅτι γυρίστηκαν τελευταῖα πολλὰ φίλμ μὲ ὑπόθεσι ποὺ ἐκτυλίσσεται στὴν ἀρχαία Αἴγυπτο στάθηκε ἀρκετὸ γιὰ νὰ ἀποτελέση ἡ χώρα αὐτὴ πηγὴ ἐμπνεύσεων γιὰ τοὺς δημιουργοὺς τῆς νέας μόδας. Παραθέτομε ἕνα χαριτωμένο καπέλλο κι' ἕνα βαρύτιμο κολλιέ, ποὺ ἐνέπνευσε σ' ἕναν Ἀμερικανὸ σχεδιαστὴ μιὰ προτομὴ τῆς Νεφερτίτης.

3 Ἡ κυρία Γκίλκρις, ἔσφαξε πρὸ ἡμερῶν τρία μικρὰ κοττόπουλα γιὰ νὰ ἑορτασθοῦν μὲ περισσότερη ἐπισημότητα τὰ γενέθλια τοῦ μικροῦ γυιοῦ της Τζων ποὺ συμπλήρωνε τὰ πέντε του χρόνια. Τὰ δυὸ ἀπὸ τὰ κοττόπουλα ἔπεσαν ἀμέσως νὰ ζοῦν, τὸ τρίτο ὅμως μόλις τοῦ ἔκοψαν τὸ κεφάλι ἔφυγε τρέχοντας ἀπ' τὴν κουζίνα ματώνοντας τὰ πάντα. Τὸ καταπληκτικὸ εἶναι ὅτι τὸ κοττόπουλο αὐτὸ ἔζησε τέσσερις ὁλόκληρες μέρες χωρὶς κεφάλι! Στὴ φωτογραφία μας ὁ μικρὸς Τζὼν μπροστὰ στὸ ἀκέφαλο κοττόπουλο, ποὺ ἔξακολουθεῖ νὰ ἐπιζῆ 72 ὁλόκληρες ὧρες μετὰ τὸν ἀποκεφαλισμό του!...

4 Ἡ γνωστὴ Γαλλίδα καλλιτέχνις «Μὶς Μουσανὼ» ἦταν ἡ μοναδικὴ καλεσμένη, στὴν ὁποία ἐπετράπη νὰ μὴ ἀποχωρισθῆ τὸ καπέλλο της κατὰ τὰ ἐγκαίνια ἑνὸς νέου καμπαρὲ τῶν Ἠλυσίων Πεδίων. Ἡ ἄθεια αὐτὴ τῆς δόθηκε, ἐπειδὴ τὸ καπέλλο αὐτὸ διακοσμοῦσε μιὰ μπριλλαντένια ἀγκράφα ἀξίας 250.000 φράγκων, ποὺ θ' ἀποτελοῦσε σοβαρὸ πειρασμὸ γιὰ τοὺς λωποδύτες!...

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο Έρωτας ταξιδεύει

Τα πάντα χωμάτα

ΜΙΓΑΛ.

Ο 'Αργύρης 'Ασημίδης, ο άσυρματιστής τοῦ ὑπερωκεανείου, παράδωσε ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὴ θέσι του στὸν ἀντικαταστάτη του κι' ἔπειτα πῆγε καὶ κάθησε μὲ τοὺς φίλους του ἀπὸ τὸ πλήρωμα, ποὺ δὲν εἶχαν βάρδια, στὸ μπὰρ τοῦ πλοίου.

'Η ὥρα ἦταν περασμένη, οἱ ἐπιβάτες εἶχαν πάει γιὰ ὕπνο καὶ τὸ γκαρσόνι τοῦ μπὰρ ἔφυγε κι' αὐτό, ἀφήνοντας πάνω στὸ τραπεζάκι τὰ ποτήρια, σάντουϊτς, λίγα φυστίκια, καὶ δυὸ μπουκάλια οὐίσκυ. 'Εκεῖ ἔμεινε, τρώγοντας καὶ πίνοντας μὲ τὴ συντροφιά του ὡς τὰ ξημερώματα.

Πλήρωνε ὁ 'Αργύρης, γιατὶ γιόρταζε, ποὺ θ' ἄφηνε γιὰ πάντα τὴ θάλασσα, παίρνοντας τὴ σύνταξί του.

—"Οσο σκέπτομαι πῶς αὐτὸ εἶναι τὸ τελευταῖο μου ταξίδι, φίλοι μου, ἔτσι μούρχεται νὰ σπκωθῶ καὶ νὰ χορεύω μὲ τὸ κουτσό μου πόδι, ἀπὸ τὴ χαρά μου! εἶπε μιὰ στιγμή, σηκώνοντας τὸ ποτήρι του μὲ τὸ οὐίσκυ. Στὴν ὑγειά μας, λοιπόν, κι' ὁ Θεὸς μαζί μας!...

—Στὴν ὑγειά μας· καὶ μὲ τὸ καλὸ νὰ βρῆς τοὺς δικούς σου!

Τοῦ εὐχήθηκαν μὲ μιὰ φωνὴ οἱ φίλοι του.

—Σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους σας καὶ γιὰ ὅλο τὸν καιρὸ ποὺ ζήσαμε μαζὶ ἀδελφωμένα, ἀπάντησε ὁ 'Αργύρης, σκουπίζοντας ἕνα δάκρυ ποὺ κύλησε στὰ ψημένα ἀπὸ τὴν ἁρμύρα τῆς θάλασσας μάγουλά του.

Τὸν εἶχε πνίξει ἡ συγκίνησι καὶ τὰ λόγια κόμπιασαν στὸ λαιμό του. Καὶ μόνο μὲ δυὸ οὐίσκυ, ποὺ ἤπιε ἀπανωτά, ξαναβρῆκε τὸν ἑαυτό του.

'Η συντροφιά, τὴν αὐγή, ἄφησε τὸ μπὰρ καὶ βγῆκε στὸ κατάστρωμα. 'Η ματιὰ ὅλων ἀγκάλιασε τὸ χρυσογάλαζο οὐρανὸ καὶ τὴν ἀκύμαντη θάλασσα...

—Λίγες φορές, στὰ τόσα χρόνια ποὺ ταξιδεύω στὶς ἀνοιχτὲς θάλασσες, συνάντησα τέτοια ὁμορφη μπουνάτσα, εἶπε ὁ 'Αργύρης στοὺς φίλους του, ποὺ ξάπλωσαν στὶς φάθινες πολυθρόνες ν' ἀπολαύσουν τὴν πρωϊνὴ δροσιά...

Μὲ τὰ μάτια ἀκίνητα, ἀφηρημένα, βυθίστηκε καθένας στὶς σκέψεις του, ὅταν κάποιος ἀπὸ τὴ συντροφιὰ ἕνας νέος ὑποναύκληρος, γύρισε καὶ εἶπε στὸν 'Αργύρη:

—Θὰ εἶδες ὅμως καὶ πολλὲς φουρτοῦνες, «καπετάνιε»...

«Καπετάνιο» τὸν ἔλεγαν οἱ συνάδελφοί του, γιατὶ ὅταν ἐθγαιναν ἔξω, στὴ στεριά, τοὺς πήγαινε πάντα στὰ πιὸ εὔθυμα κέντρα.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένη ἀπάντησι, ὁ νεαρὸς συνέχισε:

—Δὲν μᾶς λὲς καμμιὰ ἱστορία, νά, γιὰ τὴ μεγαλύτερη φουρτούνα τῆς ζωῆς σου;... Ἔτσι κι' ἔτσι ἡ ὥρα δὲν μᾶς παίρνει πιὸ γιὰ ὕπνο.

'Ο 'Αργύρης κύτταξε μ' ἕνα χαμόγελο τὸν ὑποναύκληρο, ἕνα γεροδεμένο παλληκάρι, ποὺ ἦταν ὁ μικρότερος τῆς συντροφιᾶς καὶ τοῦ εἶπε χτυπῶντας τον καϊδευτικὰ στὸν ὦμο:

—Στοὺς ὁρισμούς σου, μικρέ μου!

Οἱ ἄλλοι ἄρχισαν νὰ γελοῦν κι' ὁ 'Αργύρης ἐξακολούθησε:

—Δὲν πιστεύω νὰ πειραχτῆς ποὺ σὲ λέω «μικρό»... Μάλλον πρέπει νὰ εἶναι εὐχαριστημένος φιλαράκο μου, γιατὶ πολὺ λίγα χρόνια μένει ὁ ἄνθρωπος μικρός. Ὕστερα βαρυέται νὰ εἶναι μεγάλος! Κι' ὅλο ζητᾶ τ' ἀπάνεμο λιμάνι γιὰ ν' ἀράξη, νὰ ξεκουραστῆ, ὅπως τὸ ζητάω κι' ἐγὼ τώρα. Ἄκουσε, λοιπόν, τὴν ἱστορία μου καὶ θὰ καταλάβῃς τὰ λόγια μου καλύτερα. Εἶχα πολὺ μεγάλες φουρτοῦνες στὴ ζωή μου... Καὶ θὰ σᾶς πῶ τὴν πρώτη, ποὺ ἔφερε κι' ὅλες τὶς ἄλλες...

Οἱ ἄλλοι ἀνάψανε ἀπὸ ἕνα τσιγάρο ποὺ τοὺς πρόσφερε ὁ 'Αργύρης κι' ἐκεῖνος ἄρχισε τὴν ἱστορία του:

—Δὲν ἤμουν πιάντα ναυτικός, οὔτε καὶ ἀσυρματιστής, εἶπε. 'Η στεριὰ μὲ χάρηκε ὡς τὰ εἰκοσιπέντε μου χρόνια... Ἐκεῖνα μάλιστα τὰ τελευταῖα πέντε χρόνια τῆς νιότης μου, μοῦ μένουν ἀξέχαστα ἀπὸ τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες ποὺ μοῦ ἔδωσαν!

«"Ημουν πλούσιος καὶ ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια. Εἶχα φιλοδοξίες, ὄνειρα ν' ἀγοράσω δικό μου καράβι, εἶχα λεβεντιὰ κι' οἱ ὁμορφότερες κοπέλλες τοῦ νησιοῦ μας μὲ γλυκοκύτταζαν. Οἱ μητέρες τους στέλνανε προξενιὰ στὴ δική μου γιὰ μένα... Μὰ ἐγὼ ἀρνιόμουν, γιατὶ ἀγαποῦσα μιὰ μικρούλα, φτωχή, ὁμορφη ὅμως καὶ καλόκαρδη. Τὴν ἀγαποῦσα σὰν τρελλὸς κι' ἐκείνη μὲ λάτρευε σὰν θεό της. Ὅλοι οἱ ἀνθισμένοι φράχτες προστατεύανε τὸν ἔρωτά μας καὶ τὶς νύχτες, τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ ἀνοιγόκλειναν τὰ μάτια τους χαμογελαστὰ στὰ σφιχταγκαλιάσματά μας.

»Μιὰ σκληρὴ μοῖρα ὡστόσο φθόνησε τὴν εὐτυχία μου καὶ μὲ χτύπησε ἀλύπητα...

'Ο 'Αργύρης σταμάτησε γιὰ λίγο σὰν νὰ ἤθελε νὰ συγκεντρώσῃ τὶς ἀναμνήσεις του καὶ κατόπιν ἐξακολούθησε:

—'Η ἀγαπημένη μου ἔπασχε ἀπὸ τὴν καρδιά της, χωρὶς ἐγὼ νὰ τὸ ξέρω... Κάτι μοῦ εἶχαν πῆ, μὰ δὲν τὸ πίστεψα. Νόμιζα πὼς μοῦ τόλεγαν γιὰ νὰ μὲ ἀπομακρύνουν ἀπὸ κοντά της. Μιὰ λοιπόν, ἀπὸ κεῖνες τὶς νύχτες ποὺ ἀνταμώναμε κρυφά, ἐνῶ τὴν ἔσφιγγα μὲ πάθος στὴν ἀγκαλιά μου, ἐκείνη ἔγειρε στὸ μπράτσο μου χωρὶς πνοή, σὰν κέρινη κούκλα... Δὲν ἄργησα νὰ καταλάβω τὴ μεγάλη συμφορὰ ποὺ μὲ βρῆκε. Στὴν ἀγκαλιά μου κρατοῦσα τὴν ἀγάπη μου νεκρή! Κουβάλησα τὸ ἄψυχο κορμάκι της στὸ σπίτι της. Οἱ δικοί της, πατέρας κι' ἀδέλφια, χύμηξαν νὰ μὲ σκοτώσουν. Κι' οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω, πῶς τὰ κατάφερα νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὰ χέρια τους.

«"Ε, ἀπὸ τότε... πᾶνε τώρα τριάντα σωστὰ χρόνια, ποὺ τριγυρίζω στὶς θάλασσες. Ἔφυγα ἀπὸ τὸ νησί, πῆγα στὸν Πειραιᾶ, μπῆκα σ' ἕνα καράβι γιὰ δόκιμος κι' ἀγάπησα τὴ θάλασσα. Τέλος ἔδωσα ἐξετάσεις κι' ἔγινα ἀσυρματιστής. Ἔγινα κι' ἐγὼ ναυτικός!

'Ο 'Αργύρης σταμάτησε καὶ πέταξε τὸ τσιγάρο του στὴ θάλασσα. Κανεὶς δὲν μιλοῦσε. Κάποιο χάσμα ὑπῆρχε στὴν ἀφήνσι, ποὺ τοὺς ἔκανε καὶ περίμεναν.

Τότε ὁ 'Αργύρης χαμογέλασε καὶ εἶπε:

—'Απορεῖτε, γιατὶ θὰ μ' ἀκούσατε πολλὲς φορὲς νὰ λέω πῶς εἶμαι εὐτυχισμένος, ἐνῶ τώρα λαχταράω ν' ἀφήσω τὸ καράβι καὶ νὰ γυρίσω νὰ ζήσω στὸ νησί μου. Λοιπόν, κάποια ἄλλη φουρτοῦνα μ' ἔκανε πάλι εὐτυχισμένο... Ἀκοῦστε... Ἀρμενίζαμε γιὰ τὴν Καζαμπλάνκα, ἐδῶ κι' ἕξη χρόνια, ὅταν μᾶς ἔπιασε ἕξω ἀπὸ τὰ ἱσπανικὰ νερὰ μιὰ τρικυμία ἀπὸ κεῖνες, ποὺ κρατᾶνε λίγο καὶ τὶς θυμᾶσαι χρόνια. Ἦταν χειμῶνας. Ἀπὸ τὰ χαράματα ὁ μολυβένιος οὐρανὸς ἑνωνότανε μὲ τὴ φουσκωμένη θάλασσα καὶ τὰ κύματα καβαλοῦσαν τὸ ἕνα τ' ἄλλο, λὲς καὶ πάλευαν σὰν ἄγρια θεριά... Τὸ μεγάλο κακὸ ἄρχισε λίγο πρὶν νυχτώσῃ. Τὸ καράβι μας ἦταν σχεδὸν ἀκυβέρνητο καὶ τ' ἀκουστικὰ μου στὸν ἀσύρματο ξεκαθάρισαν μιὰ στιγμὴ τ' ἀπελπιστικὰ σήματα ἑνὸς καραβιοῦ, ποὺ βούλιαζε. Τί νὰ πρωτακυττάξωμε ὅμως; Τὸ δικό μας τὸ χαμὸ ἢ τῶν ἄλλων; Ἤμουν ἕτοιμος νὰ εἰδοποιήσω τὸν καπετάνιο, ὅταν τὸ καράβι μας τραντάχθηκε ξαφνικά, οἱ μηχανὲς σταμάτησαν καὶ ἡ σφυρίχτρα τοῦ καπετάνιου κάλεσε τοὺς ναῦτες νὰ κατεβάσουν τὴ μεγάλη βάρκα.

«—Πάει χαθήκαμε!» μουρμούρισα. Μὰ ὅταν ξεμύτησα ἀπὸ τὴν καμπίνα μου, κατάλαβα ὅτι δὲν ἐπρόκειτο γιὰ μᾶς, ἀλλὰ γιὰ ἕνα ἄλλο πλοῖο ἐκεῖ κοντά. Ἕνα μπουρίνι τραβοῦσε καὶ τὸ σύρανε νὰ τὰ ρίξῃ πάνω στὰ βράχια. Μὲ τὴ διαφορὰ ὡστόσο ὅτι ἐμεῖς δὲν εἴχαμε πάθει καμμιὰ ζημιά, οὔτε στὶς μηχανὲς οὔτε στὴν ἕλικα, ἐνῶ τὸ ἄλλο καράβι εἶχε τὰ χάλια του. Ἦταν ἕνα ἑλληνικὸ φορτηγὸ μὲ δέκα ἄνδρες πλήρωμα καὶ μιὰ γυναῖκα. Ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἦταν ἀδελφὴ τοῦ καπετάνιου, μιὰ κοπέλλα εἰκοσιπέντε χρόνων, ποὺ πήγαινε στὸ Μαρόκο νὰ μείνῃ σὲ συγγενεῖς τους, ἐγκατεστημένους στὸ θέζ. Δὲν ὑπῆρχε δίκιος γι' αὐτοὺς καμμιὰ σωτηρία. Ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ καράβι τους καὶ νὰρθοῦν μαζί μας. Κι' ἔτσι ἔγινε. Ἕνα κῦμα, ὅμως ἅρπαξε τὴν κοπέλλα καὶ πρὶν ἀκόμα καταλάβω κι' ἐγὼ πῶς ἔγινε, βρέθηκα στὴ θάλασσα. Πάλεψα πολὺ μὲ τὰ κύματα, μὰ τὴν ἔσωσα...

'Ο 'Αργύρης σταμάτησε. Κάποιος ἀπὸ τὴν παρέα βιαζόταν νὰ μάθῃ τὸ τέλος.

—Κι' ἔπειτα; ρώτησε.

'Ο 'Αργύρης σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ πρόσθεσε:

—Δὲν ὑπάρχει ἔπειτα... Τότε ἔσπασα καὶ τὸ πόδι μου καὶ μὲ πῆγαν στὸ δικό τους νησί για νὰ μείνω ἐκεῖ ὥσπου νὰ γίνω καλά, Κι' ἔτσι παντρεύτηκα...

—Τὴν κοπέλλα ἐκείνη;

—Ναί, αὐτὴ ποὺ μὲ περιμένει σήμερα μ' ἕνα ἀγοράκι πέντε χρόνων, στ' ἀπάνεμο λιμάνι τοῦ σπιτιοῦ μου. Κι' ἔτσι θὰ ξεκουραστῶ πιά, ὕστερα ἀπὸ τριάντα χρόνια ζωῆς, ἀνάμεσα σὲ οὐρανὸ καὶ θάλασσα...

Κι' ὁ 'Αργύρης χαμογέλασε μὲ μιὰ ἀπέραντη εὐτυχία.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΕΠΟΠΟΙΪΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

Ὁ ἀποικισμὸς στὴ Ρωσία

ΜΙΑ σημαντικὴ ὁμαδικὴ μετανάστευσις Ἑλλήνων στὴ Ρωσία ἔγινε τὸ 1774, ὅταν μὲ τὴ μεσολάβησι τοῦ ταγματάρχου Κωνσταντίνου Γεωργίου καὶ τοῦ καπετὰν Στεφάνου Μαυρομιχάλη, ἡ Αἰκατερίνη Β' ἐπέτρεψε στοὺς ὑπὸ διωγμὸν Ἕλληνες ἐπαναστάτες τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴν Κριμαία καθὼς καὶ στὴν περιοχὴ τῆς Ἀζοφικῆς.

Μέχρι τέλους τοῦ 1776 χιλιάδες Ἑλλήνων ἐγκαταστάθηκαν στὰ κυριώτερο κέντρα τῆς Κριμαίας καὶ στὸ νεοσύστατο τότε Ταϊγάνι τῆς Ἀζοφικῆς.

Ἡ Αἰκατερίνη τοὺς ἐβοήθησε καὶ οἰκονομικῶς μὲ ἐπιχορήγησι 32.374 ρουβλίων τὸ χρόνο γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῶν πρώτων δυσκολιῶν τῆς νέας ζωῆς τους. Ἐπίσης τοὺς παρεχώρησε ἀγρούς, τοὺς ἀπήλλαξε γιὰ 15 χρόνια ἀπὸ κάθε φορολογία καὶ ἐπὶ 30 χρόνια ἀπὸ τὴ στρατιωτικὴ θητεία καὶ ἐπέτρεψε τὴν ἐγκατάστασι στὸ Ταϊγάνι δημοκρατίας μὲ δικαιοσύνη δικαιοδοσία, τῆς ὁποίας ὁ τίτλος ἦταν: «Γραικικὸν μαγιστράτον».

Τὰ προνόμια αὐτὰ ἔδωσαν στὸν Ἑλληνισμὸ τῆς Κριμαίας τὴν εὐκαιρία νὰ ἀναδειχθῆ, τόσο στὸν οἰκονομικὸ τομέα, ὅσο καὶ σὲ κάθε ἄλλη ἐκδήλωσι τῆς ζωῆς. Ἡ παρουσία μεταξύ τους σημαινόντων Ἑλλήνων — ὅπως οἱ Ἐπισκοποι Λακεδαίμονος Παρθένιος, Παλαιῶν Πατρῶν Νεκτάριος, Κορώνης Ἄνθιμος Καράκαλας κ. ἄ., καὶ οἱ λόγιοι Ἀθανάσιος Ψαλλίδας, Γεώργιος Κρομμύδας κλπ.—βοήθησε στὴν πνευματικὴ ἀνάπτυξι τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου, τὸ ὁποῖον μέσα σὲ λίγα χρόνια ἔγινε τὸ οἰκονομικὰ καὶ πνευματικὰ κυρίαρχο στοιχεῖο τοῦ τόπου.

Στὴν Κριμαία ὑπῆρχαν ἀπὸ παλαιότερες μεταναστεύσεις καὶ πολλοὶ ἄλλοι Ἕλληνες — περὶ τοὺς 120.000 — οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔλθει ἀπὸ τὶς ἀνατολικὲς περιοχὲς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ μὲ τὸν καιρὸ εἶχαν κάνει μητρική τους γλῶσσα τὴν ταταρική.

Κατὰ τὸ 1779 ὁ Σουβάροφ, χρησιμοποιῶντας τὸν Ἕλληνα ἀρχιεπίσκοπο Ἰγνάτιο, ἔπεισε 70.000 περίπου ἀπὸ τοὺς ταταρόφωνους αὐτοὺς Ἕλληνας νὰ μεταναστεύσουν στὴν Ἀζοφική.

Σχηματίσθηκε τότε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα μεταναστευτικὰ καραβάνια ποὺ ἀναφέρει ἡ ἱστορία τὸ ὁποῖον ἔφθασε στὴν Ἀζοφικὴ ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια ὑπὸ ἀφάνταστες περιπέτειες ποὺ ἐθέρισαν τοὺς μισοὺς σχεδὸν ἀπὸ τοὺς μετανάστες. Ὅσοι διασώθηκαν, ἵδρυσαν τὴ Μαριούπολι (ἢ Μαριανόπολι), ἡ ὁποία ἀνεκηρύχθη αὐτόνομη πόλις μὲ δικό της θυρεὸ καὶ δική της διοικητικὴ νομοθεσία, καθὼς καὶ 24 ναυτικὰ χωριὰ κατὰ μῆκος τῶν ἀκτῶν.

Ἄλλη ὁμαδικὴ μετανάστευσις Ἑλλήνων, ἔγινε τὸ 1782 στὸ Παντογκράντ καὶ Χερσῶνα ἀπὸ τοὺς ἰταλίζοντες Ἕλληνες τῆς νήσου Μινόρκας, ὅταν τὴν κατέλαβαν οἱ Ἰσπανοί. Λίγο ἀργότερα, ὅταν ἡ Κριμαία ἔγινε ὁριστικὰ ρωσικὴ κτῆσις (1783), ἄρχισαν νὰ ἐπιστρέφουν στὴν περιοχὴ οἱ ταταρόφωνοι, ἀλλὰ καὶ νέοι μετανάστες ἀπὸ τὴν Προποντίδα καὶ τὴν Τραπεζοῦντα.

Τότε ἡ Κριμαία σημείωσε τὴ μεγαλύτερη ἑλληνικὴ ἄνθησί της καὶ εἰδικώτερα ὡρισμένες πόλεις αὐτῆς τῆς περιφερείας, τῶν ὁποίων ὁ χαρακτήρας ἦταν καθαρώτατα ἑλληνικός.

Τὸ 1794 ἱδρύθη καὶ ἡ Ὀδησσός, ἡ ὁποία κατὰ τὴν πρώτη της περίοδο ὑπῆρξε ἑλληνικὴ καθαρῶς παροικία. Ἕλληνες ἦσαν οἱ πρῶτοι δήμαρχοι τῆς πόλεως, τόσο ζωηρὸς δὲ ἦταν ὁ ἑλληνικὸς τόνος ποὺ κυριαρχοῦσε παντοῦ, ὥστε συνεκροτήθη καὶ ἑλληνικὴ στρατιωτικὴ μονάς: ἡ («Ὀδησσίνη ἑλληνικὴ μοῖρα», ἀποτελουμένη ἀπὸ 300 πεζούς, γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς πόλεως.

Ἡ ἄνθησις τοῦ ἑλληνισμοῦ τῆς Κριμαίας, ἔδωσε τὸ σύνθημα ὁμαδικῆς φυγῆς χιλιάδων Ἑλλήνων τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, κυρίως ἐμπόρων καὶ γεωργῶν, πρᾶγμα ποὺ ἀνάγκασε τὸν Σουλτάνο νὰ ἀπειλήση μὲ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου κάθε Ἕλληνα ποὺ θὰ ἐγκατέλειπε χωρὶς ἄδεια τὸ τουρκικὸ ἔδαφος. Παρὰ ταῦτα ἡ ἀπειλὴ δὲν εἶχε μεγάλη ἀπήχησι καὶ τὸ μεταναστευτικὸ ρεῦμα συνεχίσθηκε ἐπὶ καιρό, μὲ τὴν ἴδια σχεδὸν ὁρμητικότητα.

Τὸ 1797 διελύθη μὲ αὐτοκρατορικὸ διάταγμα τὸ ρωσικὸ δημαρχεῖο τῆς Ὀδησσοῦ καὶ ἱδρύθηκε τὸ ἑλληνικὸ «Δημαρχεῖο τῶν Ξένων» (Μαγιστρὰτ Ντιὰ Ἰννοστράντσεϐ).

Ἑλληνικὰ μεταναστευτικὰ ρεύματα σημειώθηκαν καὶ στὸν Καύκασο κατὰ διάφορους περιόδους. Ἤδη κατὰ τοὺς μέσους βυζαντινοὺς χρόνους ὑπῆρχαν στὸν Καύκασο σημαίνουσες ἑλληνικὲς παροικίες, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων βρισκόνταν σχεδὸν πάντοτε διαπρεπεῖς κληρικοὶ τῆς ἐποχῆς.

Ὅταν οἱ Τοῦρκοι κατέλαβαν τὴν Τραπεζοῦντα (1461), οἱ Ἕλληνες τοῦ Πόντου ἄρχισαν νὰ φεύγουν ὁμαδικὰ πρὸς τὴ Γεωργία, ὅπου ἱδρύθηκε τὸ 1490 ἡ ἑλληνικὴ ἀρχιεπισκοπὴ Ἀχτάλας.

Νεώτερες μεταναστεύσεις σημειώθηκαν κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ 18ου αἰῶνος καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὸ 1703 ὡς τὸ 1711, ὅταν ὁ Ἡγεμὼν τῆς Γεωργίας Βαχτὰγκ ὁ ΣΤ' ἐγκατέστησε στὴν Τυφλίδα πλείστους Ἕλληνες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν Μιχαὴλ Στέφανο. Ὁ Μιχαὴλ Στέφανος ὑπῆρξε ὁ πρῶτος ποὺ εἰσήγαγε τὴν τυπογραφία στὸν τόπο.

Ἀργότερα ὁ Ἡγεμὼν τῆς Γεωργίας Ἡράκλειος ὁ Β' παρεχώρησε τὰ μεταλλεῖα Ἀχτάλας καὶ Ἀλλὰχ - Βερντὶ σὲ Ποντίους μεταλλωρύχους καὶ μεταλλοτεχνίτες — τοὺς περίφημους μεντεντζημπάσηδες καὶ οὐστασημπάσηδες τῆς Θεοδοσιουπόλεως καὶ Ἀργυρουπόλεως.

Ἄλλη ὁμαδικὴ ἔξοδος Ἑλλήνων τοῦ Πόντου πρὸς τὸν Καύκασο καὶ τὴν Κριμαία σημειώθηκε μετὰ τὶς σφαγὲς τοῦ 1806 ποὺ ὠργάνωσαν οἱ Λαζοὶ «ντερεμπέδες».

Ἀπὸ τότε καὶ μέχρι τὸ 1832 συνεχιζόταν κατὰ διαστήματα ἡ διαρροὴ τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴν Κριμαία, τὸ Σοχούμ, τὸ Κάρς, τὴν Τυφλίδα κ. ἀ.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη ἀνάπαυλα, προέκυψε νέα ἀνάγκη ὁμαδικῆς φυγῆς μὲ τὸν Κριμαϊκὸ πόλεμο (1855). Σχηματίσθηκαν τότε δυὸ μεγάλα καραβάνια προσφύγων — περίπου 60.000 συνολικά, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ὁποίους προῆρχοντο ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα καὶ τὴν Θεοδοσιούπολι — καὶ ὕστερα ἀπὸ ἀφάνταστες περιπέτειες ἐγκαταστάθηκαν τελικὰ στὴν περιοχὴ τῆς Τυφλίδος, ὅπου ἱδρυσαν καὶ τὰ περίφημα 43 «χωριὰ τῆς Τσέφκας».

Τὸ τέλος τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου δὲν ἀνέστειλε καὶ τὴ διαρροὴ τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τοῦ Πόντου πρὸς τὶς νότιες περιοχὲς τῆς Ρωσίας.

Ἔτσι, κατὰ τὸ 1866 ἐξεκενώθη σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου ἡ Νικόπολις (νοτίως τῆς Κερασοῦντος) καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ γύρω χωριά.

Τὸ πλήγμα τῆς χάριτος ἔδωσε ὁ τελευταῖος ρωσοτουρκικὸς πόλεμος (1877 — 1878), κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὁποίου ἐρημώθηκε ἡ Ἐρζερούμ καὶ διέρρευσαν πρὸς τὴ Ρωσία χιλιάδες Ἑλλήνων τῶν ἐπαρχιῶν Χαλδείας, Κολωνίας, Νεοκαισαρείας καὶ Ἀμασείας. Ὑπολογίζεται ὅτι περισσότεροι ἀπὸ 100.000 ἀγρότες, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ περισσότεροι καλλιεργηταί, ἐγκαταστάθηκαν στὸ Σοχούμ, Μαϊκὸπ, Κριμσκάγια, Αἰκατερινοδάρ κ. ἀ. Τὸ ἑλληνικὸ στοιχεῖο ἔφθασε νὰ κυριαρχῆ σ' ὅλη τὴν περιοχὴ ἀπὸ τὸ 1860 μέχρι τοῦ 1917, ὅταν ἐπεβλήθη τὸ κομμουνιστικὸ καθεστὼς στὴ Ρωσία καὶ ἀνέτρεψε τὴ σύνθεσι τοῦ πληθυσμοῦ, μὲ μετακινήσεις χιλιάδων οἰκογενειῶν, ἀπελάσεις, ἐξορίες κλπ. Ἂς σημειωθῆ ὅτι οἱ Ἕλληνες τοῦ Πόντου ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὴν Κριμαία καὶ τὸν Καύκασο μέχρι τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου, ὑπερέβαιναν τὶς 300.000 ψυχές.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Τὸ θέλγητρο τῶν ἀρραβώνων

«Τὸ θέλγητρο τῶν ἀρραβώνων ὀφείλεται στὸ ὅτι δίνουν τὴν εὐκαιρία σὲ δύο ὄντα νὰ γνωρίσουν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο», ἔγραψε ὁ Ζὰν Λακρουά.

Πραγματικά, ἡ περίοδος τοῦ εἰδυλλίου δὲν εἶναι ἡ πιὸ κατάλληλη γιὰ νὰ γνωρίσετε τὸν ἀγαπημένο σας. Ἡ περίοδος αὐτὴ εἶναι γεμάτη ἀπὸ πλάνες, ἀπὸ παραισθήσεις, ἀπὸ φόβους, ἀπὸ προσδοκίες, ἀπὸ ἀγωνίες ἀκόμη. Οἱ δύο ἐρωτευμένοι, προτοῦ δώσουν ἕναν ἐπίσημο χαρακτῆρα στὸ εἰδύλλιό τους, ζοῦν μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα μυστηρίου καὶ πιθανὸν ἀσυνείδητης ἀμοιβαίας ὑποκρισίας. Τὸ ὄνειρό τους τοὺς παρασύρει μακρυὰ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Οἱ ἀρραβῶνες, ὅμως, τοὺς ἀναγκάζουν νὰ προσγειωθοῦν. Ὁ μαγικὸς πέπλος ποὺ τοὺς τύλιγε σχίζεται τότε. Καὶ ἀρχίζουν νὰ βλέπουν τὰ πράγματα πολὺ καθαρά.

Ὁ ἴδιος συγγραφεύς, ποὺ ἀναφέραμε, γράφει ἐπίσης: «Δὲν ἀρραβωνιαστῆκατε γιὰ νὰ ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ κυνταζώσαστε στὰ μάτια, χωρὶς νὰ λογαριάζετε ἐκεῖνους ποὺ βρίσκονται γύρω σας, ἔστω κι' ἂν πρόκειται γιὰ τοὺς ἰδίους τοὺς γονεῖς σας, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐξακριβώσετε ἂν μπορῆτε νὰ κυνταζέστε μαζὶ πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι».

Οἱ ἀρραβῶνες εἶναι, λοιπόν, ὡς ἕνα σημεῖο, μιὰ γενικὴ πρόβα τοῦ γάμου. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι δὲν ἀποτελοῦν κάτι τὸ ὁριστικὸ καὶ τὸ ἀνέκκλητο. Μὲ τὸν ἀγαπημένο σας δὲν βρίσκετε ἴσως τὴ δύναμι νὰ τὰ χαλάσετε καὶ δὲν τὸ θεωρεῖτε, ἄλλωστε, ἀπαραίτητο, ἀφοῦ ὁ σύνδεσμός σας δὲν θίγει τὴν αὐτοτέλεια καὶ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς ζωῆς σας. Πρέπει, ὅμως, νὰ ἔχετε τὴ δύναμι νὰ διαλύσετε τοὺς ἀρραβῶνες σας μαζί του, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ καταλάβετε, ὅτι εἶναι ἀδύνατο νὰ ζήσετε σὰν ἕνας ἄνθρωπος.

Αὐτό, ἄλλωστε, θὰ εἶναι τὸ καλύτερο καὶ γιὰ σᾶς καὶ γιὰ κεῖνον.

Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ «θέσετε ὑπὸ παρατήρησιν» μόναν τὸν μνηστῆρα σας. Τὸ ἴδιο θὰ κάμετε καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό σας.

Ὁ μεγάλος ἀστρονόμος καὶ φυσικὸς Κέπλερ, ἦταν δυστυχισμένος στὸν πρῶτο του γάμο. Ὅταν, λοιπόν, μετὰ τὸ θάνατο τῆς πρώτης γυναίκας του, σκέφτηκε νὰ ξαναπαντρευθῆ, πῆρε προκαταβολικὰ ὅλες τὶς ἀπαιτούμενες προφυλάξεις. Ἐμελέτησε μὲ προσοχὴ τὶς νέες ποὺ τοῦ πρότειναν, ὑπολόγισε μαθηματικὰ τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματά τους καὶ διάλεξε, τελικά, ἐκείνην ποὺ ἡ ὑπεροχή της τοῦ φάνηκε ἀναμφισβήτητη. Ἀλλ' ἀτύχησε στὸ δεύτερο γάμο του πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸν πρῶτο. Γιατὶ εἶχε ξεχάσει κάτι: στοὺς ὑπολογισμούς του δὲν εἶχε συμπεριλάβει καὶ τὰ δικά του ἐλαττώματα.

Δὲν εἶναι ἀρκετὸ νὰ μπορῆτε ν' ἀνεχθῆτε τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων. Πρέπει καὶ οἱ ἄλλοι νὰ μποροῦν ν' ἀνεχθοῦν τὰ δικά σας.

Τὸ κακὸ εἶναι, ὅμως, ὅτι, ἐνῶ βλέπουμε τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων, δὲν μποροῦμε νὰ δοῦμε τὰ δικά μας.

Τὸ μεγαλύτερο ἐλάττωμα ποὺ ἔχει κάθε ἄνθρωπος, εἶναι ἡ νοσηρὴ σχεδὸν προσήλωσι στὸν ἑαυτό του.

Πρὶν ἀπὸ τοὺς ἀρραβῶνες σας, ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν περίοδο τοῦ πρωφεροῦ εἰδυλ-

Ὁ ὁδηγὸς ΤΗΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ

λίου σας, τὸ κέντρο τῶν σκέψεών σας ἦταν ὁ ἑαυτός σας καὶ μόνον ὁ ἑαυτός σας. Λέγατε: «ἐγώ». Κι' αὐτὸ τὸ «ἐγὼ» ἔκλεινε ὁλόκληρο τὸ σύμπαν. Τώρα, ὅμως, πρέπει νὰ λέτε «ἐμεῖς», δηλαδὴ σεῖς καὶ αὐτός. Κι' ὄχι μόνο νὰ τὸ λέτε, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ σκεφτόσαστε.

Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν εἶναι εὔκολο. Γιὰ νὰ μὴν παραμείνη αὐτὸ τὸ «ἐμεῖς» μιὰ κενὴ λέξις, θὰ χρειαστῆ νὰ κάμετε πολλὲς ὑποχωρήσεις, νὰ θυσιάσετε πολλὲς συνήθειές σας, ν' ἀπαρνηθῆτε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτό σας καὶ νὰ τὸ ἀντικαταστήσετε μ' ἕνα ἄλλο ποὺ δὲν θὰ προέρχεται ἀπὸ σᾶς.

Δὲν πρέπει νὰ νομίζετε, ὅτι οἱ ὑποχωρήσεις ποὺ θὰ κάμετε, φανερώνουν δειλία. Οὔτε, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, εἶναι σωστὸ νὰ ὑποχωρῆτε γιά... λόγους διπλωματικούς. Πρέπει, τοὐναντίον, ἀπὸ ἀγάπη καὶ μόνον ἀπὸ ἀγάπη, νὰ σεβασθῆτε τὶς ἐπιθυμίες, τὴν προσωπικότητα, τὶς ἀδυναμίες καὶ τὶς ἀνάγκες τοῦ προσώπου μὲ τὸ ὁποῖον ἀποφασίζετε νὰ συνδέσετε τὴ ζωή σας. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, θὰ βγῆτε ἀπὸ τὸν ἑαυτό σας. Κι' αὐτὸ θὰ εἶναι ἕνα ἀποφασιστικὸ βῆμα γιὰ τὴν ἀμοιβαία συνεννόησι μὲ τὸν μέλλοντα σύζυγό σας.

Προσέξετε τώρα κάτι ἄλλο.

Πρὶν ἀπὸ τοὺς ἀρραβῶνες σας, εἴχατε ἀσφαλῶς τὴ συνήθεια νὰ κάνετε ἐκμυστηρεύσεις σὲ μιὰ ἢ περισσότερες ἐκλεκτὲς φίλες σας. Κι' αὐτὲς ἐπίσης εἶχαν πάρει τὴ συνήθεια νὰ χώνωνται στὴ ζωή σας, νὰ σᾶς συμβουλεύουν, νὰ σᾶς κρίνουν καὶ νὰ σᾶς κατακρίνουν.

Πρέπει νὰ καταλάβετε καλὰ πὼς αὐτὲς οἱ συνήθειες ἀνήκουν στὸ παρελθόν. Κανεὶς πιὰ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μπαίνη ἀνάμεσα σὲ σᾶς καὶ τὸν μνηστῆρα σας. Οἱ φίλες σας, ἀκόμη κι' ὅταν ἐμπνέωνται ἀπὸ τὶς πιὸ εἰλικρινεῖς καὶ πιὸ ἀνιδιοτερόβουλες διαθέσεις, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μπερδέψουν καὶ ἴσως νὰ καταστρέψουν τὰ πάντα.

Αὐτὸ δὲν σημαίνει, ὅμως, ὅτι πρέπει νὰ διακόψετε τὶς σχέσεις σας μαζί τους. Εἶναι ἀρκετὸ νὰ φανῆτε κάπως ἐπιφυλακτικὴ ἀπέναντί τους. Κι' ἄλλωστε, ἂν σᾶς ἀγαποῦν πραγματικά, οἱ φίλες σας, θὰ καταλάβουν τὶς ἐπιφυλάξεις σας κι' ἀντὶ νὰ προσπαθήσουν νὰ χωθοῦν ἀνάμεσα σὲ σᾶς καὶ τὸν μνηστῆρα σας, θ' ἀποτραβηχτοῦν διακριτικά, γιὰ νὰ μὴ γίνωνται ἐνοχλητικές.

Πρέπει ἀκόμη νὰ προσέξετε μερικὲς ἀντιθέσεις, ποὺ κάνουν κάποτε ἀδύνατη τὴ συμβίωσι μεταξὺ δύο ἀνθρώπων. Νά μερικὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀντιθέσεις, ποὺ θὰ σᾶς φανοῦν κωμικὲς ἴσως καὶ ποὺ μποροῦν, ὡστόσο, νὰ μεταβάλουν σὲ κόλασι τὴ συζυγικὴ ζωή σας:

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο συζύγους ἀγαπάει τὴ ζέστη, ὁ ἄλλος τὸ κρύο.

Ὁ ἕνας ἀγαπάει τὰ γλυκὰ φαγητά, ὁ ἄλλος τὰ ἁλατισμένα.

Στὸν ἕνα ἀρέσουν τὰ ἀνοιχτὰ χρώματα, στὸν ἄλλον τὰ σκούρα.

Ὁ ἕνας ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πολὺ ὕπνο, ὁ ἄλλος κοιμᾶται λίγο.

Ὁ ἕνας εἶναι τακτικὸς καὶ μεθοδικός, ὁ ἄλλος ἄτακτος καὶ ἀκατάστατος.

Μερικὲς παρόμοιες ἀντιθέσεις μποροῦν νὰ δηλητηριάσουν τὴ ζωὴ καὶ τῶν πιὸ ἀγαπημένων συζύγων.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Μπορεῖτε νὰ δημιουργήσετε καινούργια γοῦστα;

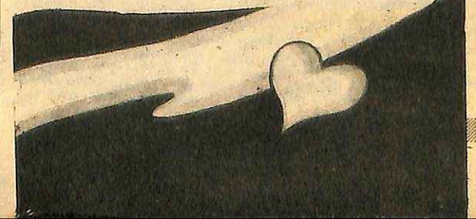

ΜΙΑ εἴδησι, ποὺ δημοσιεύτηκε τελευταῖα στὶς ξένες ἐφημερίδες πὼς ἡ πριγκήπισσα τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Βουλγαρίας Μαρία-Λουΐζα ἀρραβωνιάστηκε στὴ Μαδρίτη, μὲ τὴ συγκατάθεσι τῆς μητέρας της, πρώην βασίλισσας Ἰωάννας, ἕναν κοινὸ θνητὸ χωρὶς κανένα τίτλο εὐγενείας, ἔβδωσε ἀφορμὴ νὰ ξαναρθῆ στὴν ἐπικαιρότητα ἕνα τραγικὸ εἰδύλλιο, πού, ἐδῶ καὶ εἰκοσιπέντε χρόνια — μ' ὅλο ποὺ οἱ περισσότερες λεπτομέρειές του παρέμειναν τότε ἄγνωστες — εἶχε συγκλονίσει τὴν διεθνῆ κοινὴ γνώμη.

«Ἂν ἡ πρώην βασίλισσα Ἰωάννα — γράφει μιὰ μεγάλη γερμανικὴ ἐπιθεώρησι — ἔδωσε, χωρὶς καμμιὰ ἐπιφύλαξι, τὴν συγκατάθεσί της στὴ Μαρία—Λουΐζα γιὰ τοὺς ἀρραβῶνες της, τὸ ἔκανε γιὰ νὰ μὴν θυσιαστῆ ἄδικα ἡ εὐτυχία τῆς κόρης της, ὅπως θυσιάστηκε κι' ἡ δική της.

Ἡ πριγκήπισσα Ἰωάννα, πρωτότοκη κόρη τοῦ βασιλέως Βίκτορος Ἐμμανουὴλ τῆς Ἰταλίας, ἦταν 18 ἐτῶν, ὅταν συνάντησε γιὰ πρώτη φορά, στὸ Ροκαράσσο τῶν Ἰταλικῶν Ἀλπεων, τὸν Φραντσέσκο Πινέντο.

Ἡ φήμη τοῦ Φραντσέσκο Πινέντο εἶχε, ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐποχή, ξεπεράσει τὰ σύνορα τῆς χώρας του. Ἦταν ἕνας διάσημος πιλότος, τὸ εἴδωλο τοῦ ἰταλικοῦ λαοῦ καὶ ὁ πρῶτος στρατηγὸς τῆς ἰταλικῆς ἀεροπορίας. Καὶ ὅλα αὐτά, σὲ ἡλικία μόλις 30 ἐτῶν!

Ἕνας ὡραῖος ἄνδρας, ποὺ συμβαίνει νὰ εἶναι ἀκόμη θρυλικὸς γιὰ τὴν παλληκαριά του καὶ γιὰ τὴν τόλμη του, δὲν ἀφήνει ἀσυγκίνητες οὔτε τὶς πριγκήπισσες! Καὶ ἡ δεκαοκτάχρονη Ἰωάννα, ποὺ αἰσθάνθηκε νὰ χτυπάη πιὸ γοργὰ ἡ καρδιά της, ὅταν τὸν ἀντίκρυσε, ἄρχισε μαζὶ του ἕνα ἔλαφρὸ στὴν ἀρχὴ φλέρτ, ποὺ δὲν ἄργησε, ὅμως, νὰ πάρη διαφορετικὸ δρόμο... Τὸ ἀθῶο φλέρτ ἔγινε ἀληθινὸς ἔρωτας.

Ξανασυναντήθηκαν σ' ἕναν ἀνακτορικὸ χορό. Ὅλο τὸ βράδυ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι νέοι ἔζησαν ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ φροντίσουν νὰ κρύψουν τὸ αἴσθημα ποὺ τοὺς ἑνωνε. Ἡ μυστικὴ ἀστυνομία τοῦ Μουσσολίνι ὡστόσο, ποὺ κατασκόπευε, ἀόρατη, κάθε κίνησι στὸν ἀνακτορικὸ χορό, θορυβήθηκε. Ὁ Ντοῦτσε, ποὺ σχεδίαζε μιὰ στενώτερη ἰταλο - βουλγαρικὴ προσέγγισι, εἶχε ἀποφασίσει νὰ προσφέρη στὸν Βόριδα γιὰ σύζυγο τὴν πρώτη πριγκήπισσα τοῦ ἰταλικοῦ βασιλικοῦ οἴκου.

Ἡ πριγκήπισσα Ἰωάννα καὶ ὁ Πινέντο ὥρισαν τὴν ἑπόμενη συνάντησι τους στὸ ἀνάκτορο μιᾶς δούκισσας, ποὺ προσφέρθηκε νὰ τοὺς παραχωρήση τὴ φιλοξενία της. Τὴν πρώτη αὐτή, ἐπακολούθησαν καὶ ἄλλες κρυφὲς συναντήσεις στὸ δουκικὸ ἀνάκτορο. Οἱ δυὸ ἀγαπημένοι καὶ ἡ συνέχεια δούκισσα λάβαιναν κάθε δυνατὸ μέτρο προφυλάξεως, ὥστε νὰ μὴν ἀποκαλυφθῆ τὸ μυστικό, ποὺ θὰ προκαλοῦσε ἕνα τεράστιο σκάνδαλο στὴν ἰταλικὴ κοινωνία. Ἀλλὰ ἡ φασιστικὴ ἀστυνομία, ποὺ εἶχε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἐπισημάνει τὸν κίνδυνο, δὲν δυσκολεύτηκε ν' ἀνακαλύψη τὸ κρησφύγετο τους καὶ νὰ δίνη λεπτομερῆ ἀναφορὰ στὸν Μουσσολίνι.

Ἐκεῖνος τότε συνέλαβε ἕνα ἀληθινὸ καταχθόνιο σχέδιο γιὰ νὰ χωρίση τοὺς ἐρωτευμένους. Ὁ Φραντσέσκο θὰ ἔφευγε γιὰ μιὰ μακρυὴ πτῆσι, ἀπὸ τὴν ὁποία — αὐτὴ ἦταν ἡ κρυφὴ ἐλπίδα τοῦ Ντοῦτσε — ποτὲ νὰ μὴν ξαναγύριζε.

Τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1927, ἕνα τεράστιο ὑδροπλάνο, τὸ «Σάντα Μαρία», ἦταν ἕτοιμο, γιὰ νὰ ὀδηγηθῆ ἀπὸ τὸν ἔνδοξο ἀεροπόρο στὴν ὑπερωκεάνεια πτῆσι του. Ἡ ἀναχώρησι εἶναι ἀρκετὸ νὰ φανῆτε κάπως ἐπιφυλακτικὴ ἀπέναντί τους. Κι' ἄλλωστε, ἂν σᾶς ἀγαποῦν πραγματικά, οἱ φίλες σας, θὰ καταλάβουν τὶς ἐπιφυλάξεις σας κι' ἀντὶ νὰ προσπαθήσουν νὰ χωθοῦν ἀνάμεσα σὲ σᾶς καὶ τὸν μνηστῆρα σας, θ' ἀποτραβηχτοῦν διακριτικά, γιὰ νὰ μὴ γίνωνται ἐνοχλητικές.

Πρέπει ἀκόμη νὰ προσέξετε μερικὲς ἀντιθέσεις, ποὺ κάνουν κάποτε ἀδύνατη τὴ συμβίωσι μεταξὺ δύο ἀνθρώπων. Νά μερικὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀντιθέσεις, ποὺ θὰ σᾶς φανοῦν κωμικὲς ἴσως καὶ ποὺ μποροῦν, ὡστόσο, νὰ μεταβάλουν σὲ κόλασι τὴ συζυγικὴ ζωή σας:

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο συζύγους ἀγαπάει τὴ ζέστη, ὁ ἄλλος τὸ κρύο.

Ὁ ἕνας ἀγαπάει τὰ γλυκὰ φαγητά, ὁ ἄλλος τὰ ἁλατισμένα.

Στὸν ἕνα ἀρέσουν τὰ ἀνοιχτὰ χρώματα, στὸν ἄλλον τὰ σκούρα.

Ὁ ἕνας ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πολὺ ὕπνο, ὁ ἄλλος κοιμᾶται λίγο.

Ὁ ἕνας εἶναι τακτικὸς καὶ μεθοδικός, ὁ ἄλλος ἄτακτος καὶ ἀκατάστατος.

Μερικὲς παρόμοιες ἀντιθέσεις μποροῦν νὰ δηλητηριάσουν τὴ ζωὴ καὶ τῶν πιὸ ἀγαπημένων συζύγων.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Μπορεῖτε νὰ δημιουργήσετε καινούργια γοῦστα;

Ἡ Ἰωάννα, ἐκείνη τὴ νύχτα ἀποχαιρέτησε γιὰ πάντα τὸν ἀγαπημένο της Πινέντο.

«Παντρέψου τον, κόρη μου...»

Ἕνα τραγικὸ πριγκηπικὸ εἰδύλλιο

Κατὰ τὴν ἐπιστροφή του, ὁ Πινέντο ἔσπασε κάθε προηγούμενο ρεκὸρ ταχύτητος σὲ πτῆσι πάνω ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικό. Διήνυσε 35.000 μίλια σὲ 300 ὥρες!

Στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Ρώμης, πενῆντα χιλιάδες λαοῦ τὸν ὑποδέχτηκαν μὲ ἐκδηλώσεις ἀλλοφροσύνης. Ἀλλὰ ἡ πριγκήπισσα Ἰωάννα ἦταν ἡ μόνη, ποὺ ἀπουσίαζε ἀπὸ τὴν πανηγυρικὴ αὐτὴ ὑποδοχὴ τοῦ ἐκυριάρχου τῶν αἰθέρων», ὅπως τὸν ἀποκαλοῦσε ὁ τύπος.

Ἀναστατωμένος, μὴ ξέροντας τί νὰ ὑποθέση, ὁ Πινέντο τῆς ἐμήνυσε μὲ τὴν δούκισσα, ποὺ τοὺς εἶχε προσφέρει τὴν φιλοξενία της, πὼς θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἔχη, ἔστω καὶ μιὰ μόνο, τὴν τελευταία, συνάντησι μαζί της. Ἐκείνη τοῦ τὸ ὑποσχέθηκε.

Τὴν συμφωνημένη μέρα, ὁ Πινέντο περίμενε τὴν πριγκήπισσα στὸ δουκικὸ ἀνάκτορο, κυττάζοντας κάθε τόσο ἀνυπόμονα ἀπὸ τὸ παράθυρο, γιὰ νὰ δῆ ἂν ἔρχεται. Σὲ μιὰ στιγμή, ἕνα αὐτοκίνητο στοφάτησε ἔξω ἀπὸ τὸ «παλάτσο». Ἀλλά, γιὰ

ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ

ΜΟΛΙΣ τελείωσαν τὰ γέλια ἀπ' τὴν εὔθυμη ἱστορία ποὺ εἶχε διηγηθῆ στὴ συντροφιά του ὁ Ρενὲ Φλοράν, ὁ Πιὲρ Μπωνιὲ γύρισε στὴ Λένα Μπονάρ καὶ τῆς εἶπε:

—Καὶ τώρα ἡ σειρά σας, ὡραία μου κυρία. Τί θὰ μᾶς διηγηθῆτε;

—Μὴν περιμένετε καμμιὰν ἱστορία χιουμοριστική, ἀπάντησε ἡ ὁμορφη ξανθὴ Λένα χαμογελῶντας, ἡ δική μου ἱστορία εἶναι ἁπλούστατα αἰσθηματική.

Ἡ ψιλὴ καλοκαιρινὴ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτη ρυθμικὰ κι' ὁ κόλπος τοῦ Μόντε Κάρλο κρυδόταν ἀχνά, ὅπως πίσω ἀπὸ ἕνα πειραπέτασμα. Γιὰ νὰ περάσουν τὴν ὥρα τους, οἱ φίλοι ποὺ εἶχαν μαζευτῆ αὐτὸ τ' ἀπόγεμα στὸ σπίτι τοῦ Φλοράν, διηγιόνταν διάφορες ἱστορίες, χιουμοριστικὲς, ἀπίθανες, αἰσθηματικές.

—Περνοῦσα τὴ σελήνη τοῦ μέλιτος, ἄρχισε νὰ λέη ἡ Λένα Μπονάρ, καὶ ἤμουν τόσο εὐχαριστημένη, ποὺ εἶχα παντρευτῆ τὸν ξάδελφό μου τὸν Ἐρρῖκο, ποὺ θἄθελα ὅλος ὁ κόσμος νὰ μάθη τὴν εὐτυχία μου.

»Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἤμουν μὲ τὸν ἄντρα μου στὴν ταράτσα τοῦ ξενοδοχείου, ὅταν εἶδα στὸ δρόμο ἕναν ἀνθρωπάκο ποὺ πουλοῦσε πολύχρωμα μπαλλόνια.

»Μοῦ φάνηκε, γιὰ μιὰ στιγμή, πὼς τὰ μπαλλόνια ἦταν ἕτοιμα νὰ πετάξουν πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ μαζί τους κι' ὁ ἀνθρωπάκος. Τότε μοῦ ἦρθε στὸ νοῦ κάτι τὸ ἐντελῶς παιδιάστικο καὶ τὸ εἶπα στὸν Ἐρρῖκο, ποὺ ἐνθουσιάστηκε μὲ τὴν ἰδέα μου καὶ φώναξε τὸν ἀνθρωπάκο. Ἀγοράσαμε ὅλα τὰ μπαλλόνια καὶ τὰ μεταφέραμε στὴν κάμαρά μας. Ἔπειτα κόψαμε διάφορα χαρτάκια, ὁμοια ὅλα μεταξύ τους, καὶ γράψαμε στὸ καθένα φράσεις σὰν αὐτές: «Ὁ ἔρωτας εἶναι ἡ πιὸ ὡραία ἐκδήλωση τῆς ζωῆς». «Ἀγάπα καὶ θὰ εἶσαι εὐτυχισμένος». «Κύτταζε τὴ ζωὴ μὲ ἀγάπη καὶ κατανόησι καὶ ἡ ζωὴ θὰ σοῦ χαμογελάσῃ» κι' ἕνα σωρὸ ἄλλες.

—Ἦταν σκέψεις χαριτωμένες, ἐπιδοκίμασε ἡ ρομαντικὴ Μαϊλδίνα, μιὰ νέα ἀπὸ τὴ συντροφιά.

—Τότε μοῦ φάνηκαν περίφημες, παραδέχτηκε ἡ Λένα, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσετε, πὼς αὐτὸ ποὺ κάναμε, ὁ Ἐρρῖκος κι' ἐγώ, ἦταν ἐντελῶς παιδιάστικο. Θὰ καταλάβατε, βέβαια πὼς κάθε μπαλλόνι εἶχε δεμένο ἕνα στὴν κλωστή του κι' ἀπὸ ἕνα ἐρωτικὸ μήνυμα. Ἔπειτα ἀφήσαμε ἐλεύθερα τὰ μπαλλόνια. Ἦταν κάτι τὸ πολὺ διασκεδαστικὸ νὰ τὰ βλέπῃς νὰ πετάνε ψηλά, νὰ χαμηλώνουν, νὰ ὑψώνωνται πάλι, ν' ἀπομακρύνωνται καὶ στὸ τέλος νὰ ἐξαφανίζωνται...

»Ὁ κόσμος ποὺ περνοῦσε στὸ δρόμο, στεκόταν καὶ κύτταζε τὰ πολύχρωμα αὐτὰ μπαλλόνια καὶ σήκωνε τὰ χέρια του, σὰν νἄθελε νὰ τὰ πιάσῃ. Ὁ Ἐρρῖκος κι' ἐγὼ παρακολουθούσαμε τὸ ταξίδι τους κι' ἀναρωτιόμαστε μὲ κάποια παιδικὴ ἀφιψυχία: «Ἄραγε θὰ φέρουν κάπου τὸ ἐρωτικό τους μήνυμα; Καὶ σὲ ποιόν;» — «Σ' ὅλο τὸν κόσμο» ἀπαντοῦσαν οἱ καρδιές μας.

Ἡ ὁμορφη Λένα πρόσθεσε κατόπιν:

—Ὅπως βλέπετε, ἡ ἱστορία μου εἶναι σύντομη καὶ ἁπλή.

—Λείπει ὅμως τὸ τέλος, εἶπε ἀπογοητευμένη ἡ Μαϊλδίνα.

—Θὰ εἶχε κάποιο τέλος, ἀσφαλῶς, εἶπε ὁ Πιὲρ ρώτησε ὁ Πιὲρ Μπωνιέ.

—Ἴσως, γιατὶ ὄχι; ἀπάντησε ἡ Λένα. Ἐγὼ θέλω πολὺ νὰ πιστεύω πὼς ἔγινε ἔτσι...

Ἡ βροχὴ εἶχε σταματήσει κι' ὁ ἥλιος ἔλουζε πάλι τὸ Μόντε Κάρλο...

★

Ἀργότερα, ὅταν ὁ Ζὼρζ Μαρτὲν συνόδεψε τὴ Λένα γιὰ νὰ κάνουν ἕνα περίπατο μὲ τὸ αὐτοκίνητό του κατὰ μῆκος τῆς ἀκρογιαλιᾶς, ἐκείνη τὸν ρώτησε κάτι ποὺ ἀπὸ πολλὴ ὥρα στριφογύριζε στὸ μυαλό της:

—Ποιὸ εἶναι τὸ πραγματικὸ ὄνομα τῆς Νόρας;

—Λεγόταν Γκρέτα, Γκρέτα Ρουμπινστάϊν καὶ ἦταν μιὰ περίφημη πιανίστα, ἀπάντησε ὁ ζωγράφος, παρασυρμένος τώρα ἀπ' τὶς ἀναμνήσεις. Πέθανε, ὅταν γεννήθηκε τὸ κοριτσάκι μου, ἡ Ἀνναμπέλλα, ποὺ τῆς μοιάζει στὸ πρόσωπο, ὄχι ὅμως στὸ μυαλό. Εἶναι ἤρεμη, φρόνιμη μὲ πολλὴ κρίσι... γνωρίσετε. Ἐκεῖνο τὴν ἡλικία της. Πρέπει νὰ τὴ ...ήνυμα μὲ τὸ γαλάζιο μπαλ... ...ένος, τὸ φύλαξα καὶ θὰ σᾶς τὸ δείξω μιὰ μέρα.

—Ναί, εἶναι πολ... ...ραῖα ὅλ' αὐτά, εἶπε ἡ Λένα, κοκκινίζοντας σὰν παι... ...κι.

—Εἶστε πάντα εὐτυχισμένη; τὴ ρώτησε.

—Ἤμουν, ὅσο ζοῦσε ὁ Ἐρρῖκος. Τώρα εἶμαι κι' ἐγὼ ὁλομόναχη.

Ὁ Ζὼρζ σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητο κοντὰ στὴ δεντροστοιχία.

—Θέλετε νὰ μιλοῦμε κάποτε γι' αὐτοὺς ποὺ ἔφυγαν, Λένα; τὴ ρώτησε.

Φῶτα καὶ σκιὲς περνοῦσαν ἀπ' τὰ μάτια τους. Αὐτὴ ἡ «κοινὴ» ἀνάμνησι ἄρχισε νὰ τοὺς συνδέη περίεργα, συγκινημένα.

—Ναί, Τζώρζ, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη, χαμογελῶντας, —καὶ τὸ χαμόγελό της ἦταν σὰν μιὰ μελλοντικὴ ἐρωτικὴ ὑπόσχεσι, σὰν ἕνα ἄλλο ἐρωτικὸ μήνυμα...

ΛΟΥ-Ι-Ζ ΜΕΡΣΙΕ

—Θέλετε νὰ μιλοῦμε γι' αὐτοὺς ποὺ ἔφυγαν, Λένα; τὴ ρώτησε ὁ Ζώρζ.

Η ΘΥΜΙΟΥΛΑ ΤΟΥ ΛΥΓΚΟΥ

Οι Λύγκοι ήταν δυό. Τ' όνομά τους όμως και ή φημη τους έμειναν να τούς παριστάνουν ώς ένα. Ή λαϊκή μοϋσα τούς τραγούδησε σάν νά ήταν τό ίδιο πρόσωπο, τούς έντυσε μέ τά ίδια χαρίσματα και τήν ίδια αγριότητα. Ήταν λοιπόν δυό οι Λύγκοι: Ό Γιώργης ό Λύγκος και ό Τάσος ό Λύγκος. Θείος κι' άνεψιός. Ό άρχιληστής και ό λήσταρχος. Και οι δυό ήταν άπό τό Χέλι τής Ερμιονίδος, άπό τήν παλιά και πολυπληθέστατη οικογένεια τών Λυγκαίων, πού οι περισσότεροί τους είχαν λάθει μέρος στήν Ελληνική έπανάσταση γιά τήν άπελευθέρωσι τοϋ έθνους.

«Οι περιπέτειές των προδίδουν αύτούς — άναφέρει κάποιος σύγχρονός τους ίστορικός — μάλλον έραστάς του ληστρικοϋ βίου έξ άνάγκης, διότι άποφεύγοντες τήν μήνιν τοϋ ίατροϋ τοϋ χωρίου των, κατέφυγον είς τά βουνά ώπλισμένοι και συνενώθησαν μέ άλλους άποκλήρους τής κοινωνίας κοινά καθιστῶντες τοϋ βίου τά άγαθά, άλλά και τάς πικρίας».

Τρέχοντας άπό βουνό σέ βουνό κι' άπό ρεματιά σέ ρεματιά, φορῶντας άνάποδα τά τσαρούχια τους πολλές φορές — γιά νά μή γίνουν άντιληπτά τά ίχνη τους άπό τ' άποσπάσματα — άπόφευγαν όσο μποροϋσαν τό κακό. Όταν στενοχωριόντουσαν στήν Αττική ή τήν Πελοπόννησο, περνοϋσαν στή Στερεά, ένῶ οι Αχλαδοκαμπίτες, σάν νά είχαν νά κάνουν μέ ένα και τό αύτό πρόσωπο, τραγουδοϋσαν:

«Διάβαινε Λύγκο μ' διάβαινε—κι' ή στράτα είναι δερβένι.
Ρίξε τά μάτια χαμηλά, —κανένας δέν σοϋ κρένει...»

Ό Τάσος ό Λύγκος τήν έποχή τής ίστορίας μας ήταν έρωτευμένος. Άγαποϋσε τή Θυμιούλα, τήν πεντάμορφη θυγατέρα τοϋ Θανάση Κιούση, πού ήταν άπό τήν όμώνυμη μεγάλη βλαχοποιμενική οικογένεια τής Ερμιονίδος. Ή Θυμιούλα, ψηλή και βεργολυγερή, μέ δυό μεγάλα άμυγδαλωτά μάτια και μέ όλόχρυσα μαλλιά, είχε χαρίσει τήν καρδιά της στόν Τάσο Λύγκο, χωρίς νά τή νοιάζη πού ό άγαπημένος της ήταν λησταής. Ίσως αύτό μάλιστα νά ήταν έκείνο πού τή συγκινοϋσε περισσότερο.

— Τάσο μου, τοϋ έλεγε συχνά. Άν μάθω καμμιά φορά πώς γύρισες και κύτταξες άλλη, θά σέ σκοτώσω! Νά μή μέ λένε Θυμιούλα τοϋ Κιούση, άν δέν σοϋ άδειάσω τήν κουμπούρα τοϋ πατέρα μου στήν άπιστη καρδιά σου...

Κι' ένῶ τά λόγια της έκρυθαν τήν άπειλή τοϋ θανάτου, ή φωνή της γινόταν τρυφερή σάν ένα έρωτικό τραγούδι. Ό Λύγκος όμως δέν είχε κανένα λόγο νά τήν προδώση μέ άλλη γυναίκα. Τής ήταν άφοσιωμένος πολύ πρίν πάρη άκόμη τά βουνά. Και ή άγάπη του άντί νά λιγοστεύη, όλοένα και μεγάλωνε, όλοένα και φούντωνε μέσα του. Άλλά κι' άν άκόμη ήθελε νά τήν ξεχάση, έκτός άπό τή δική της άπειλή, είχε και τήν άπειλή τοϋ θείου του:

— Ποτέ μου δέν έβαψα τά χέρια μου στό αίμα, τοϋ είπε μιά μέρα ό Γιώργης ό Λύγκος. Αύτό τό ξέρεις πολύ καλά, άνεψιέ μου. Μά άν τύχη καμμιά φορά και μάθω πώς παράτησες τή Θυμιούλα γιά κάποιαν άλλη, μά τό Θεό πού μ' άκούει, θά σοϋ κόψω τό λαιμό μέ τό ίδιό μου τό χέρι.

Είπαμε όμως ότι ό Τάσος ό Λύγκος λάτρευε περισσότερο άκόμη κι' άπό τή ζωή του τήν πεντάμορφη βλαχοπούλα. Τ' όνειρό του ήταν νά πάρη άμνηστεία και νά γυρίση στό χωριό του, νά ζήση εύτυχισμένος κοντά στήν άγαπημένη του. Τήν έποχή έκείνη, γύρω στά 1864 όλοι οι λησταί πού ήθελαν νά ξαναγίνουν άνθρωποι, περίμεναν μέ άγωνία τήν άφιξι τοϋ βασιλέως Γεωργίου. Γιατί πίστευαν ότι μέ τόν έρχομό του, ό νέος μονάρχης θά τούς έδινε χάρι. Κι' αύτή ήταν ή άλήθεια. Ό Γεώργιος βρισκόταν άκόμη πάνω στό καράβι του — στόν Πειραιά — και τό διάταγμα τής άμνηστείας γιά τούς λησταϊς ήταν έτοιμο πρός ύπογραφή.

Ή τύχη όμως δέν βοήθησε τούς Λυγκαίους. Τίς μέρες έκείνες στό χωριό τής Θυμιούλας, στό Βαθύ, φάνηκε ένας νεαρός γιατρός πού μόλις είχε έρθει άπό τήν «πρωτεύουσα». Ήταν γυιός τοϋ παρέδρου τής κοινότητας και έγκαταστάθηκε στό σπίτι τοϋ πατέρα του, πού ήταν τότε τό μεγαλύτερο μέσα σέ όλόκληρη τήν Ερμιονίδα, γιά νά έξασκήση δῶθεν τό έπάγγελμά του. Ό γιατρός αύτός — Χρήστος Κατσάρης ήταν τ' όνομά του — ήταν ό ίδιος πού είχε άναγκάσει τό θείο και τόν άνεψιό νά πάρουν τά βουνά. Τούς είχε κάνει φεύτικη καταγγελία, ότι είχαν βάλει φωτιά στό σπίτι ένός συγχωριανοϋ τους, ένῶ, όπως είχαν βάλει φωτιά στό σπίτι ένός συγχωριανοϋ τους, ένῶ, όπως άπεδείχθη άργότερα, αύτός ήταν ό έμπρηστής. Όλ' αύτά ό Κατσάρης τά έκανε μόνο και μόνο, έπειδή είχε βάλει στό μάτι τή Θυμιούλα τοϋ Κιούση, άπό τότε άκόμη πού ήταν φοιτητής. Έκείνη όμως άδιαφορούσε, γιά τόν Κατσάρη, γιατί άγαποϋσε κρυφά τόν Τάσο Λύγκο, πού ήταν νοικοκυρόπαιδο και ό πιό λεβέντης τοϋ χωριοϋ της.

— Κύρ Χρῆστο, τοϋ είπε μιά μέρα ό Τάσος μέ τό καλό, άγαπῶ τή Θυμιούλα και μ' άγαπάει κι' αύτή. Είμαστε σχεδόν άρραβωνιασμένοι. Κύτταξε λοιπόν νά βρῆς καμμιά άλλη κοπέλλα, πού νά σ' άγαπήση και κείνη. Μόλις γλυτώσω άπό τό στρατιωτικό μου, θά γυρίσω πίσω και θά τήν παντρευτῶ...

Ό Κατσάρης, πού δέν τό περίμενε αύτό, έγινε έξω φρενῶν και φοβέρισε τό Λύγκο πώς είχε τόν τρόπο («νά τόν κλείση μέσα γιά πάντα». Τότε όμως μπῆκε στή μέση ό Γιώργης Λύγκος και ζήτησε τό λόγο, γιά τήν προσβλητική κουβέντα πού είπε τού άνεψιοϋ του. Έτσι μέσα σέ λίγα λεπτά, άναψε ό καυγάς κι' οι τρεῖς άντρες πιάστηκαν στά χέρια. Μά έπεσαν στή μέση οι συγχωριανοί τους και τούς χώρισαν. Ό φοιτητής προσποιήθηκε τότε πώς «έδωσε τόπο στήν όργή» και τό έπεισόδιο έλησε. Μιά βδομάδα άργότερα, τό σπίτι τοϋ Μανώλη Κουρουποϋ έπιασε φωτιά. Ό Κουρουπός είχε κτηματικές διαφορές μέ τούς Λυγκαίους και ό Κατσάρης βρῆκε τήν εύκαιρία:

Έβαλε κάποιον δικό του και είπε φήμματα πώς είδε, άνεψιό και θεῖο, νά βάζουν τή φωτιά.

Τό άποτέλεσμα ῆταν, νά τούς άναγκάσουν και τούς δυό νά πάρουν τά βουνά, ὥσπου ν' άποδείξουν τήν άθωότητά τους. Μά ό καιρός περνοϋσε χωρίς νά τά καταφέρνουν. Στό μεταξύ ό Κατσάρης πῆρε τό δίπλωμα τοϋ γιατροϋ και έγκαταστάθηκε στή Λαμία. Παρ' όλα αύτά οι Λυγκαίοι δέν μποροϋσαν νά γυρίσουν στό χωριό τους, γιατί είχαν έναντίον τους ένταλμα συλλήψεως.

Έτσι σιγά - σιγά, κατάντησαν νά γίνουν λησταί και νά φτιάζουν δική τους συμμορία. Άρχηγός της έγινε ό Γιώργης Λύγκος, μόνο και μόνο γιά νά μπορῆ νά συγκοατῆ τούς άντρες του άπό κάθε κακό πού έπιχειροϋσαν νά κάνουν.

— Άδέλφια, τούς έλεγε πάντοτε, νά μή λερώσετε ποτέ τό χέρι σας μέ αίμα. Κακό αύτοί πού πιάνουμε δέν μᾶς έκαναν, κακό έμεῖς τούς κάνουμε. Σήμερα είμαστε στό βουνό, αύριο όμως θά γυρίσουμε στά σπίτια μας. Όπου νάναι, θάρθη ό καινούργιος βασιλιᾶς μας, ό Γεώργιος. Άν σκοτώσουμε άνθρωπο, μέ τί πρόσωπο θά πᾶμε νά τοϋ ζητήσουμε χάρι;

Όλοι οι ίστορικοί συγγραφεῖς τῆς έποχῆς έκείνης συμφωνοϋν ότι, άπό τήν ήμέρα πού οι Λυγκαῖοι βγῆκαν στό κλαρί, ένα μεγάλο μέρος τῆς έγκληματικότητος τῶν ληστῶν σταμάτησε. Γι' αύτό και οι κάτοικοι τῆς Ερμιονίδος βάφτισαν τόν ένα «Παποῦ» — γιά τίς καλές συμβουλές πού έδινε πάντα — και τόν άλλον «Καλόγερο», έπειδή δέν πείραζε ποτέ του κανένα. Ώστόσο ό Λύγκος, έξακολουθοῦσε ν' άγαπᾶ τή Θυμιούλα. Ή μόνη του άνησυχία ῆταν ό γιατρός. Μά όταν ἔμαθε πῶς έφυγε γιά τή Λαμία, ήσύχασε και τόν «συγχώρεσε» γιά τό κακό, πού τοϋ έκανε. Ποϋ νά φανταστῆ ότι ό Κατσάρης θά ξαναγύριζε ύστερα άπό λίγο, γιά νά συνεχίση τήν έρωτική του πολιορκία; Ό κακός δαίμονας είχε βαλθῆ νά κάνη φονιᾶ όπωσδήποτε τόν Τάσο Λύγκο.

Κι' όμως δέν τό κατώρθωσε, γιατί τίς μέρες έκεῖνες οι Λυγκαῖοι βρισκόντουσαν στήν περιφέρεια τῆς Αττικῆς. Ό γιατρός, ποϋ τό ῆξερε αύτό, παραφύλαξε τή Θυμιούλα ένα βράδυ έξω άπό τή στάνη της. Κι' όταν τήν είδε νά κατεβαίνη όλομόναχη πρός τό χωριό, βγῆκε μπροστά της. Τῆς ἔκλεισε τό στόμα κι' άφοϋ τήν κακοποίησε, τήν παράτησε κι' ἔφυγε. Ή Θυμιούλα ἔπεσε βαρειά ἄρρωστη, προτοϋ προλάβη νά πῆ τό πάθημά της σέ κανένα. Άλλά μόλις ἔγινε καλά, ἔφυγε κρυφά άπό τό σπίτι της, πῆγε και βρῆκε τόν άρχιληστή Λαφαζάνη — ποϋ είχε τά λημέρια του στόν Τυμφριστό — και τόν παρακάλεσε νά τήν κρατήση κοντά του.

— Γιατί ῆρθες σέ μένα και δέν πῆγες στόν ἀρραβωνιαστικό σου, τόν Τάσο; τή ρώτησε περίεργος έκεῖνος. Αύτός βέβαια βρίσκεται τώρα στήν Αττική. Άλλ' ὅπως ἔμαθα, θά γυρίση σέ μιά δυό μέρες. Μήπως τά χαλάσατε;

— Όχι, ἀποκρίθηκε ή Θυμιούλα, δέν τά χαλάσαμε. Ἔμαθα ὅμως ὅτι ἐσύ τσακώθηκες μαζί του, ὅπως καί γιά τό θεῖο του, γιατί ἤθελαν νά σέ βάλουν στόν ἴσιο δρόμο. Ἄφοϋ λοιπόν δέν ἀφῆναν ἐσένα νά κάνης τή δουλειά σου, θά κρατοϋσαν ἐμένα κοντά τους;

— Καί γιατί σώνει καί καλά, θές νά βγῆς στό κλαρί;

Ή Θυμιούλα τίναξε πρός τά πίσω τό ὡραῖο της κεφάλι. Σέ κείνη τήν κίνησι τά μαλλιά της λύθηκαν καί κύλησαν σάν ἀλικ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μιά ἀπόκοσμη ἐξαφάνιση

ΣΤΙΣ ἀρχὲς τοῦ 1821, διεδόθη ἡ φήμη πὼς ὁ Ναπολέων εἶχε φύγει ἀπ' τὴν 'Αγία 'Ελένη καὶ εἶχε ἀποβιβαστῆ κάπου στὴ Γαλλία. 'Ο διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, δίχως νὰ χάση καιρό, διέταξε νὰ ἐπιτηροῦν ὅλους τοὺς λιμένες, ὅλα τὰ ὑποπτα μέρη, μέτρο ποὺ ἂν δὲν χρησίμευε γιὰ τὴ σύλληψι τοῦ Αὐτοκράτορα, ποὺ βρισκόταν πάντα ἐξορία, ἀποκάλυψε ὅμως μιὰ παράξενη, τραγικὴ περιπέτεια.

Κάποιος ἀστυνομικός, ποὺ περιπολοῦσε στὴ συνοικία τῆς 'Αγίας Γενεβιέβης, παρατήρησε ἕνα σπίτι ποὺ τὰ παράθυρά του ἦταν διαρκῶς κλειστά, σὰν οἱ κάμαρες νὰ ἦταν ἀκατοίκητες. Πρόσεξε ἀκόμα, μόλις ἄρχισε νὰ νυχτώνη, πὼς κάποιοι ἄνθρωποι, μὲ ὕφος ὕποπτο, περπατῶντας κατὰ μῆκος τῶν τοίχων, σταματοῦσαν μπρὸς σὲ μιὰ χαμηλὴ πόρτα, χτυποῦσαν διακριτικὰ τρεῖς φορὲς κι' ἔμπαιναν μέσα μόλις τοὺς ἄνοιγαν.

—Τί νὰ συμβαίνη ἄραγε; σκέφτηκε ὁ ἀστυνομικὸς 'Αντρὲ Λαζώ. (Αὐτὸ ἦταν τ' ὄνομά του). Πρέπει νὰ δῶ τί γίνεται σ' αὐτὸ τὸ σπίτι...

Δὲν ἔχασε καιρὸ καὶ μόλις εἶδε δυὸ ἄγνωστους νὰ πλησιάζουν τὸ ὕποπτο σπίτι, πῆγε ἀμέσως κοντά τους.

—"Α! τοῦ εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς ἀγνώστους, εἶσαι κι' ἐσὺ ἀπ' τοὺς δικούς μας. "Ελα, νὰ φᾶς καὶ σὺ στὸ τραπέζι μας.

—Καὶ γιὰ νὰ γνωριστοῦμε καλύτερα, θὰ μᾶς διηγηθῆς τὰ κατορθώματά σου! πρόσθεσε ὁ ἄλλος.

'Ο Λαζώ, δίχως νὰ δείξη πόσο χαιρόταν, ποὺ θ' ἀνακάλυπτε τὸ μυστήριο, ποὺ κρυβόταν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, τοὺς ἀκολούθησε. "Ενα πρᾶγμα φοβόταν μόνο: μήπως τὸν ἀναγνωρίσουν.

"Οταν ἡ πόρτα ἄνοιξε, πέρασαν τὸ κατώφλι τοῦ μυστηριώδους σπιτιοῦ καὶ μπῆκαν σ' ἕνα μακρὺ διάδρομο, φωτισμένο μόλις ἀπόνα κερί, κολλημένο στὸν τοῖχο.

—Ο' ἀνεβοῦμε ἢ θὰ κατεβοῦμε; ρώτησε ὁ ἕνας.

—Καλύτερα νὰ κατεβοῦμε, ἀπάντησε ὁ ἄλλος ἄγνωστος, ἡ συντροφιὰ κάτω εἶναι καλύτερη.

Κατέβηκαν καὶ οἱ δυό, ἀκολουθούμενοι ἀπ' τὸν ἀστυνομικό, σ' ἕνα εὐρύχωρο ὑπόγειο, ποὺ ἀποτελοῦσε μέρος ἀπ' τὶς κατακόμβες τοῦ 'Αστεροσκοπείου. 'Εκεῖ, ἕνα πλῆθος ἀπὸ ληστές, κλέφτες, δολοφόνους, κάθονταν μπρὸς σὲ διάφορα τραπέζια καὶ ἔτρωγαν κι' ἔπιναν, σερβιρισμένοι ἀπὸ μιὰ ἀπαίσια μέγαιρα, ποὺ τὴν πείραζαν κάθε τόσο.

«Εἶμαι χαμένος!» σκέφτηκε ὁ Λαζώ.

'Αναγκάστηκε κι' αὐτὸς νὰ πιῆ, νὰ φάη, νὰ τσουγκρίση τὸ ποτήρι του μὲ τοὺς δυὸ ἀγνώστους. Γιὰ καλή του τύχη, οἱ περισσότεροι ἦταν μεθυσμένοι καὶ δὲν τὸν πρόσεξαν.

'Η μέγαιρα ὅμως, περίεργη, τὸν πλησίασε σὲ λίγο:

—"Ε, νεαρέ μου, τὸν ρώτησε, ποιὸν τομέα θὰ πάρης τοῦ λόγου σου;

—Δὲν ξέρω ἀκόμα, εἶπε ὁ Λαζώ, θὰ σκεφτῶ.

—Διάβολε! "Αλλοι δουλεύουν στὸ δρόμο, ἄλλοι στὰ σπίτια, ἄλλοι ἀνακατώνονται μὲ τὴν πολιτική, ἄλλοι συγκεντρώνονται ἐδῶ, ἄλλοι πάνω...

—Καὶ ποιὸ εἶναι τὸ καλύτερο κατὰ τὴ γνώμη σου;

— 'Η πολιτική, μὰ τὴν πίστι μου. Συνωμοσίες καὶ δολοφονίες! Πληρώνεσαι πιὸ καλά, μόνο ποὺ παίζεις τὸ κεφάλι σου.

—"Ω! εἶμαι νέος, καὶ φιλόδοξος.

—Τότε, ἀνέβα στὸ πρῶτο πάτωμα. 'Η σύστασι τοῦ Φρουασσὰρ καὶ τοῦ Ζοάς, ποὺ σ' ἔμπασαν ἐδῶ μέσα, θὰ εἶναι ὅ,τι σοῦ χρειάζεται γιὰ τὴ δρᾶσι σου.

"Ωστε οἱ δυὸ ἄγνωστοι ἦταν οἱ περίφημοι ληστές, ποὺ τόσο τοὺς ἀναζητοῦσε ἡ 'Αστυνομία καὶ ποὺ διαρκῶς ξέφευγαν ἀπ' τὰ νύχια της. 'Ο Λαζὼ ἔφυγε ἀπ' τὸ ὑπόγειο κι' ἀνέβηκε στὸ «πρῶτο».

—"Ε, φίλε μου Ζοάς, τοῦ εἶπε ὁ Λαζὼ μὲ θάρρος, θέλω νὰ ὑπηρετήσω κι' ἐγὼ τὴ Δημοκρατία.

—Λαμπρά. Δός μου τὴ διεύθυνσί σου.

—'Οδὸς Μαρίν, 6...

—"Ακουσε, νεαρέ, πάρε ἑκατὸ φράγκα, νὰ καὶ τὸ παρασύνθημα γιὰ νὰ μπαίνης ἐδῶ ἐλεύθερα: «Φρουασσάρ».

'Ο Λαζὼ τὸν εὐχαρίστησε καὶ θέλησε νὰ φύγη, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ βρῆ τὴν ἔξοδο τοῦ σπιτιοῦ. "Ετρεξε τότε στὴ μέγαιρα.

—Χά, χά, ἔκανε αὐτὴ γελῶντας, ὅποιος μπῆ ἐδῶ μέσα τραβάει πάντα μπρός! 'Ακολούθησέ με...

Τὸν πῆρε ἀπ' τὸ χέρι, τὸν ἀνεβοκατέβασε ἀπὸ σκοτεινὲς σκάλες, τοῦ ἔδεσε τὰ μάτια μ' ἕνα μαντῆλι κι' ὅταν τὸ λύωσε, ὁ Λαζὼ βρέθηκε στὴν πλατεῖα Καμπραί, ἀπ' ὅπου τράβηξε ἐπὶ τέλους σῶος γιὰ τὸ σπίτι του.

Στὸ δωμάτιο ποὺ ἔμενε, κάθισε μπρὸς στὸ τραπέζι του κι' ἔγραψε μιὰ μακρὰ ἔκθεσι γιὰ ὅσα εἶχε δῆ. "Επειτα τὴν ἔστειλε στὸ Διευθυντὴ τῆς 'Αστυνομίας, ποὺ τοῦ παράγγειλε νὰ ξαναπάη στὸ ἄντρο τῶν ληστῶν μετὰ δύο μέρες, νὰ μελετήση καλὰ τὸ κάθε τί καὶ νὰ τοῦ τὸ ἀναφέρη, ὥστε νὰ πολιορκηθῆ τὸ σπίτι στὰ σίγουρα.

Μὲ θάρρος, ὁ Λαζὼ ἀκολούθησε τὸ σχέδιο τοῦ διευθυντοῦ τῆς 'Αστυνομίας. "Οταν χτύπησε γιὰ δεύτερη φορὰ στὸ καταρσμένο ἐκεῖνο σπίτι, τοῦ ἄνοιξε ὁ ἴδιος ὁ Ζοάς. Πλάτι του βρισκόταν ὁ Φρουασσάρ.

—Καλῶς ὥρισες, νεαρέ μου! τοῦ εἶπαν καὶ οἱ δυό.

"Επειτα ὁ ἕνας ἔκλεισε τὸ μάτι τοῦ ἄλλου. 'Αμέσως, δύο ἄγνωστοι ὁρμησαν πάνω στὸν ἄτυχο Λαζὼ καὶ τὸν ἔδεσαν χερόποδαρα. "Επειτα τὸν φίμωσαν, τοῦ ἔδεσαν τὰ μάτια καὶ τὸν μετέφεραν κάτω σ' ἕνα ὑπόγειο, σκεπασμένο μὲ κόκκινους μπερντέδες, ζωγραφισμένους μὲ νεκροκεφαλές!

—Λύστε του τὰ μάτια! 'Αφῆστε του ἐλεύθερο τὸ στόμα! ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

Τότε, ὁ Λαζὼ εἶδε πάνω σὲ μιὰν ἐξέδρα εἴκοσι ὀχτὼ δικαστές. Πάνω ἀπ' αὐτοὺς ὑπῆρχαν ἑφτὰ θρόνοι μ' ἑφτὰ ἄλλους ἀνθρώπους. Γύρω του, ὁ ἀστυνομικὸς εἶδε ἕνα πλῆθος ἀπὸ κακούργους, καθισμένους σὲ θρανία. "Ολοι ἀνεξαιρέτως φοροῦσαν μάσκες. Μόνο πέντε εἶχαν τὰ πρόσωπά τους ξεσκέπαστα: 'Ο Φρουασσάρ κι' ὁ Ζοάς, ἡ μέγαιρα καὶ οἱ δυὸ ἄλλοι κακοῦργοι, ποὺ εἶχαν ἀναγνωρίσει τὸν ἄτυχο 'Αντρὲ Λαζώ.

—Λοιπόν, φιλαράκο μου, τοῦ εἶπε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ κάθονταν στοὺς θρόνους, εἶσαι ἀστυνομικὸς καὶ ἦρθες ἐδῶ νὰ μᾶς κατασκοπεύσης;

—Δὲν εἶμαι ἀστυνομικός, οὔτε ξέρω τίποτα γιὰ σᾶς! ἀπάντησε μὲ θάρρος ὁ Λαζώ.

—Μωρὲ τί μᾶς λές! 'Αλήθεια; σάρκασε αὐτός.

'Η διαδικασία ἦταν σύντομη καὶ τὸ δικαστήριο ἐπέβαλε στὸν κατηγορούμενο τὴν ποινὴ νὰ ταφῆ ζωντανός, νὰ ἐντοιχισθῆ!

Δυὸ ἀπ' τοὺς κακούργους ἔδεσαν σφιχτὰ τὸν 'Αντρὲ σ' ὅλο του τὸ σῶμα μὲ λεπτὰ σχοινιὰ καὶ τὸν τοποθέτησαν ὀρθό, μέσα σ' ἕνα ἄνοιγμα τοῦ τοίχου τοῦ ὑπογείου. "Επειτα, γιὰ νὰ μὴν τυχὸν πέση βίδωσαν σίδερα σταυροειδῶς πάνω του. Τοῦ ἄφησαν κατόπιν τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα ἐλεύθερα γιὰ νὰ μεγαλώσουν τὸ μαρτύριό του.

"Επειτα, ἕνα παιδί, ντυμένο σὰν ἄγγελος, μὲ γάρτινα φτερὰ στοὺς ὤμους, ἔλουσε ἀσβέστη μέσα σὲ νερὸ καὶ τοποθέτησε τὴν πρώτη πέτρα. Τότε, καθένας ἀπ' τοὺς ἀπαίσιους κακούργους ἔβαλε μὲ τὴ σειρά του κι' αὐτὸς ἀπὸ μιὰ πέτρα. 'Ο τοῖχος ὑψωνόταν σιγὰ-σιγά, παρ' ὅλες τὶς κραυγές, τὰ δάκρυα καὶ τὶς ἱκεσίες τοῦ ἄτυχου ἀστυνομικοῦ. Τὸ χτίσιμο συνεχίστηκε καὶ ὁ 'Αντρὲ Λαζὼ πέθανε μὲ τὸ φριχτότερο θάνατο.

"Ετσι τέλειωσε ὁ θαρραλέος ἀστυνομικὸς τὴ ζωή του, τὸ 1821, πληρώνοντας τὸ τίμημα τοῦ καθήκοντός του πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὴ δημοκρατία. Παρ' ὅλες τὶς ἐρευνές της, ἡ ἀστυνομία ποὺ κινήθηκε δραστήρια, μετὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ 'Αντρὲ Λαζώ, δὲν μπόρσε ν' ἀνακαλύψη τὴν τραγωδία ποὺ εἶχε παιχτῆ. Κι' οὔτε θὰ μαθεύταν ποτὲ πῶς ἐτέλειωσε τὴ ζωή του ὁ ἄτυχος Λαζώ, ἂν ἀργότερα δὲν συνελάμβαναν γι' ἄλλο ἔγκλημα τὸ Φρουασσάρ, ποὺ τὰ ὡμολόγησε ὅλα. "Ετσι πλήρωσε στὸ τέλος τὰ κακουργήματά του, ἀνεβαίνοντας στὴν καρμανιόλα.

ΖΑΚ ΠΕΣΕ

"Ενα παιδί, ντυμένο σὰν ἄγγελος τοποθέτησε τὴν πρώτη πέτρα...

ΜΙΑ ΝΕΑ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

τῶν ρευματισμῶν

Τὰ θηκάρια καὶ οἱ ἐπίδεσμοι ἀπὸ «μοβίλ»

ΣΤΙΣ 'Ηνωμένες Πολιτεῖες, σύμφωνα μὲ μιὰ τελευταία ἀνακοίνωσι τοῦ ὑπουργείου Υγείας, ἐπὶ συνολικοῦ πληθυσμοῦ 160 περίπου ἑκατομμυρίων, 7 ἑκατομμύρια ἄτομα καὶ τῶν δύο φύλων ὑποφέρουν ἀπὸ ρευματισμούς. 'Απ' αὐτά, 1 περίπου ἑκατομμύριο χάνουν κατὰ μέσον ὅρο πέντε μῆνες ἐργασίας τὸ χρόνο καὶ 130.000 εἶνε τελείως ἀνάπηροι. 'Η ἴδια στατιστικὴ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι κάθε χρόνο δαπανῶνται στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες 100 ἑκατομμύρια δολλάρια γιὰ τὴ θεραπεία αὐτῆς τῆς ἀσθενείας.

Στὴν 'Αγγλία, ἐξ ἄλλου, σύμφωνα μὲ μιὰ στατιστικὴ τοῦ 1924, τὰ 2ο)οο τοῦ πληθυσμοῦ ὑπέφεραν ἀπὸ ρευματισμούς. Κατὰ τὸ 1953, οἱ πάσχοντες ἀπὸ ρευματισμοὺς ἀνῆλθαν σὲ ποσοστὸ 3%!

Ποῦ ὀφείλεται αὐτὴ ἡ ἱλιγγιώδης αὔξησις;

'Η ἐπιστήμη εἶνε ἀνίκανη νὰ μᾶς τὸ πῆ, ὅπως δὲν μπορεῖ ἐπίσης νὰ μᾶς πῆ τί εἶνε αὐτοὶ οἱ περίφημοι ρευματισμοὶ καὶ ἀπὸ τὶ προέρχονται. Οἱ διεθνεῖς στατιστικὲς μᾶς λένε μόνο ὅτι οἱ ρευματισμοὶ δημιουργοῦν διπλάσια θύματα ἀπὸ ὅ,τι οἱ καρδιοπάθειες καὶ ἐπταπλάσια ἀπὸ ὅ,τι ἡ φυματίωσις.

Γιὰ τὴ θεραπεία αὐτῆς τῆς τρομερῆς παθήσεως ἔχουν χρησιμοποιηθῆ ὡς σήμερα ἀναρίθμητα φάρμακα: ἀσπιρίνη, πυραμιδόνη, πενικιλλίνη, ἅλατα χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ, ἰώδιο, θεῖον, φενιλμποταζόνη, ὑψηλὲς δόσεις βιταμινῶν Α καὶ Ρ κτλ. Σ' αὐτὰ προστέθηκαν κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ ἡπαρίνη, ἡ κορτιζόνη, τὸ ACTH καὶ τὸ ΑΕΣ.

'Απ' αὐτά, τὰ τρία πρῶτα εἶνε ἀρκετὰ γνωστά. Καθένα ἀπ' αὐτὰ ἔχει τὰ πλεονεκτήματα καὶ τὰ μειονεκτήματά του. Κανένα, ὅμως, δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ σὰν εἰδικὸ φάρμακο ἐναντίον τῶν ρευματισμῶν. 'Η ἐπίδρασί τους εἶνε ἀναμφισβήτητα εὐεργετική, ἀλλά, μόλις σταματήσωμε τὴ χρῆσι τους, οἱ πόνοι καὶ οἱ ἄλλες ἐνοχλήσεις ξαναγυρίζουν.

Στὴν ἴδια κατηγορία ἀνήκει καὶ τὸ ΑΕΣ ποὺ εἶνε ἕνα ὑδαρὲς ἐκχύλισμα στρεπτοκόκκων. Εἰσάγεται στὸν ὀργανισμὸ μὲ τὴ μορφὴ ἐνέσεων, ποὺ πρέπει νὰ γίνωνται μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα ἐπὶ μακρότατο χρονικὸ διάστημα.

Τελευταία, ὅμως, ἐπινοήθηκε ἕνας καινούργιος τρόπος θεραπείας τῶν ρευματισμῶν. 'Ο τρόπος αὐτὸς συνίσταται στὴν περιτύλιξι τοῦ πάσχοντος μέλους μὲ εἰδικοὺς ἐπιδέσμους ἀπὸ μιὰ συνθετικὴ οὐσία ποὺ ὀνομάσθηκε «μοβίλ».

Τὸ «μοβὶλ» παράγεται ἀπὸ ἕνα παράγωγο τῆς ἀσετυλίνης καὶ παρουσιάζεται μὲ τὴ μορφὴ λεπτοτάτων ἰνῶν, ποὺ ὑφαίνονται κατόπιν. "Οπως ἀπέδειξαν τὰ γενόμενα ἐργαστηριακὰ πειράματα, τὸ ὕφασμα ποὺ γίνεται μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἔχει ἐξαίρετες ἠλεκτρικὲς ἰδιότητες. Εἶνε, ἐξ ἄλλου, τὸ θερμότερο ἀπὸ τὰ γνωστὰ ὡς σήμερα ὑφάσματα κι' ἀπ αὐτὰ ἀκόμη τὰ μάλλινα.

Μὲ ποιὸ τρόπο ἐπενεργεῖ τὸ «μοβίλ»; "Αγνωστον. Τὸ βέβαιο εἶνε ὅτι οἱ πόνοι ἐξαφανίζονται ἀμέσως σχεδὸν καὶ ὁ ἀσθενὴς ἀνακτᾶ τὶς δυνάμεις του καὶ εἶνε σὲ θέσι νὰ ἐργασθῆ.

Τὸ πάσχον μέλος καλύπτεται μὲ δύο στρώματα «μοβίλ», πού, λόγω τῆς μεταξύ των τριβῆς, αὐξάνουν τὴν ἠλεκτρικὴ φόρτισι. Προκειμένου γιὰ τὰ χέρια ἢ τὰ πόδια, κατασκευάζονται εἰδικὰ θηκάρια, ποὺ φυλακίζουν ὁλόκληρο τὸ πάσχον μέλος.

Πρὶν ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ αὐτοῦ τοῦ ἐπιδέσμου, τὸ δέρμα πρέπει νὰ καθαρισθῆ καλὰ μὲ βενζίνη ἢ μὲ οἰνόπνευμα. 'Ο ἀσθενὴς μπορεῖ νὰ βγάζη κάθε μέρα αὐτοὺς τοὺς ἐπιδέσμους ἢ τὰ θηκάρια, νὰ τὰ πλένη κι' ἀφοῦ στεγνώσουν νὰ τὰ ξαναβάζη στὴ θέσι τους. Αὐτό, μάλιστα, εἶνε ἀπαραίτητο νὰ γίνεται.

"Ενας ἐπίδεσμος ἀπὸ «μοβὶλ» στὸ δεξιὸ γόνατο.

'Η νέα αὐτὴ ὑποφέρει ἀπὸ ρευματισμοὺς τῶν ὤμων καὶ τῆς ὠμοπλάτης. Τὸ ζιλὲ αὐτὸ ἀπὸ «μοβὶλ» θὰ τὴν κάμη καλά.

Γιατὶ οἱ λιπαρὲς οὐσίες ποὺ συγκεντρώνονται πάνω τους παίζουν τὸ ρόλο μονωτικῶν καὶ παρεμποδίζουν τὴν εὐεργετικὴ ἐπίδρασί τους. Τὸ πλύσιμο μπορεῖ νὰ γίνεται μὲ κοινὸ σαποῦνι καὶ μὲ χλιαρὸ νερὸ (ἡ θερμοκρασία του δὲν πρέπει νὰ ξεπερνάη τοὺς 50 βαθμούς). Τὸ ὕφασμα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σιδερώνεται κατόπιν.

Τὸ ὕφασμα ἀπὸ «μοβὶλ» μοιάζει μὲ δικτυωτό. 'Η φόρτισίς του μὲ ἠλεκτρισμὸ γίνεται χάρις στὶς κινήσεις τοῦ σώματος. Φορώντας ἕνα θηκάρι ἀπὸ «μοβὶλ» εἶνε σὰν νὰ ἐκθέταμε συνεχῶς τὸ σῶμα μας στὴν ἀκτινοβολία μιᾶς ἠλεκτρικῆς συσκευῆς.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι οἱ ἐπιστήμονες ἐγνώριζαν καὶ στὸ παρελθὸν τὴν εὐεργετικὴ ἐπίδρασι τοῦ στατικοῦ ἠλεκτρισμοῦ στοὺς ρευματισμούς. Οἱ ἐφαρμογές, ὅμως, μὲ τὶς συνήθεις συσκευὲς ἀπέδιδαν πολὺ μέτρια ἀποτελέσματα. 'Ενῶ τὸ «μοβὶλ» ὑποβάλλει συνεχῶς τὸ σῶμα στὴν εὐεργετικὴ ἐπίδρασι τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Καὶ στὸ γεγονὸς αὐτὸ ὀφείλονται τὰ θεραπευτικὰ ἀποτελέσματα ποὺ ἔχει.

Οἱ θεραπευτικὲς ἰδιότητες τοῦ «μοβὶλ» ἀνακαλύφθηκαν τυχαῖα ἀπὸ ἕναν ἀξιωματικὸ τοῦ νοσοκομείου τῆς ἀμερικανικῆς ἀποστολῆς στὸ Νεϊγὺ (Γαλλία). "Εγιναν ἑκτοτε πολλὰ πειράματα σὲ διάφορα γαλλικὰ νοσοκομεῖα. Τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις ἐξαιρετικῶς ἱκανοποιητικά. Τὸ «μοβὶλ» δοκιμάσθηκε ἐπίσης στὴν 'Ιταλία καὶ κατόπιν πέρασε στὴν 'Αγγλία καὶ τὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες. Θεωρεῖται σήμερα σὰν τὸ ἀποτελεσματικώτερο μέσο ἐναντίον τῶν ρευματισμῶν, τόσο τῶν χρονίων ὅσο καὶ τῶν ὀξέων. 'Αποδίδει ἐπίσης ἄριστα ἀποτελέσματα στὴν ποδάγρα, τὴν παραμορφωτικὴ ἀρθρίτιδα κλπ.

'Η βενζίνη θεραπεύει τὴν ταινία

"Ενας Πολωνὸς ἐπιστήμων ἀνακάλυψε ἕναν πρωτότυπο τρόπο θεραπείας τῆς ταινίας. Εἰσάγει στὸ στομάχι μιὰ εἰδικὴ συσκευὴ καὶ μυδραλιοβολεῖ τὴν ταινία μὲ 40 - 60 ριπὲς... καθαρῆς βενζίνης. 'Η ταινία πεθαίνει ἀμέσως. 17 ἀσθενεῖς ποὺ ὑπεβλήθησαν σ' αὐτὴ τὴν πρωτότυπη ἀγωγὴ ἐθεραπεύθησαν ὅλοι καὶ δὲν παρουσίασαν ὑποτροπὴ ἀπὸ μιὰ διετία.

Δράμα στό Μόντε Κάρλο

Τό ἀποτρόπαιο ἔγκλημα ἑνός λόρδου

Ὁ Ἰρλανδός βαρῶνος Βέρε Γκοὺλντ εἶχε δυὸ ἀρχές. Ἡ μία ἦταν ὅτι δέν ἔπρεπε νά ἐργάζεται. Ἡ ἄλλη ὅτι ἔπρεπε νά ζῆ καλά (διάβαζε: πολυτελῶς). Κατά τά ἄλλα, ἦταν ἕνας τζέντλεμαν σ' ὅλη τή σημασία τῆς λέξεως. Ντυνόταν μέ μεγάλη κομμώτητα, ἔπαιζε θαυμάσια τέννις καί γκόλφ, εἶχε διακριθῆ σάν ἐρασιτέχνης πυγμάχος κι' οἱ τρόποι του ἦταν ὅσο δέν ἔπαιρνε πιό ἀριστοκρατικοί. Στό Λονδῖνο ὅπου ζοῦσε, εἶχε τή φήμη γλεντζέ καί κακοπληρωτοῦ. Τά εἰσαδήματά του ἀπό μερικά κτήματα, πού εἶχε στήν Ἰρλανδία, ἦταν πολύ μέτρια. Συμπλήρωνε, ὅμως, τόν προϋπολογισμό του ἀπό τά κέρδη τοῦ χαρτοπαιγνίου — ἦταν μανιώδης χαρτοπαίκτης — καί, ὅταν ἡ τύχη δέν τόν εὐνοοῦσε, μέ δάνεια.

Οἱ γνωστοί του πίστευαν πώς ὅλα θά διορθώνονταν μ' ἕναν καλό γάμο. Ὁ λόρδος Γκούλντ ἦταν, ἄλλωστε, νεώτατος, εἶχε ἀθλητικό παράστημα κι' ἔκανε πάντα μεγάλη ἐντύπωση στίς γυναῖκες. Γι' αὐτό ἡ ἐκπληξί τους ἦταν μεγάλη ὅταν ἔμαθαν ὅτι λογάριαζε νά πάρη μιά γυναῖκα πού δέν εἶχε καμμιά περιουσία.

Ἡ ἀλήθεια ἦταν ὅτι ὁ λόρδος Γκούλντ εἶχε ἐρωτευθῆ παράφορα μιά ὄμορφη Γαλλίδα, τήν κυρία Ἄλις Ζιρωντέν, πού εἶχε ἕνα μικρό ἀτελιέ μόδας στό Λονδῖνο. Τόσο παράφορα ὥστε, ἔπειτα ἀπό τρεῖς ἑβδομάδες γνωριμίας, ἀποφάσισε νά τήν κάμη γυναῖκα του.

Ἡ ὄμορφη Ἄλις τοῦ εἶχε ἀφηγηθῆ μιά συγκινητική ἱστορία. Ἦταν κόρη, τοῦ εἶπε, ἑνός Γάλλου ἀριστοκράτου, πού εἶχε καταστραφῆ οἰκονομικῶς κι' εἶχε βρεθῆ στήν ἀνάγκη νά πουλήση τήν κόρη του σ' ἕναν πλούσιο ἐπιχειρηματία, τόν Ραοὺλ Ζιρωντέν. Ἡ Ἄλις εἶχε δεχτῆ αὐτό τό γάμο γιά νά σώση τόν πατέρα της. Ἀλλ' αὐτός ὁ Ζιρωντέν ἦταν ἕνας τύπος πολύ βάναυσος. Ἀπογοητευμένη ἀπό τή ζωή πού περνοῦσε μαζί του, ἐγκατέλειψε, ἔπειτα ἀπό ἕνα χρόνο, τή συζυγική ἑστία καί τήν πατρίδα της καί κατέφυγε στήν Ἀγγλία, ὅπου προσπαθοῦσε νά κερδίση τή ζωή της δουλεύοντας.

Ἀπό ὅλη αὐτή τήν ἱστορία, τό μόνο σωστό ἦταν ὁ γάμος της μέ τόν Ζιρωντέν, μέ τόν ὁποῖον, ἄλλωστε, εἶχε χωρίσει. Πρίν ἀπ' αὐτόν, ὅμως, εἶχε παντρευτῆ ἄλλες δύο φορές. Ὁ Γκούλντ, ἐρωτευμένος ὅπως ἦταν, δέν πολυενδιαφέρθηκε γιά τό παρελθόν της καί τήν ἔκαμε γυναῖκα του. Ἡ ζωή του ἀρχισε νά κυλάη φαινομενικά ἤρεμη: κοσμικές συγκεντρώσεις, καμπαρέ, χαρτιά, περίπατοι στήν ἐξοχή... Δέν ἔλειπαν, ὡστόσο, οἱ οἰκονομικές στεναχῶριες. Κανείς πιά δέν ἦταν πρόθυμος νά δανείση χρήματα στόν Ἰρλανδό βαρῶνο ἔπειτα ἀπό τό γάμο του καί τά κέρδη ἀπό τό χαρτοπαίγνιο λιγόστευαν ὁλοένα. Στό τέλος, οἱ δύο σύζυγοι ἀποφάσισαν νά φύγουν γιά τό Μόντε Κάρλο. Ἦταν κι' οἱ δυό γεννημένοι τυχοδιῶκτες καί ἔτσι δέν δυσκολεύονταν νά καταλάβουν ὁ ἕνας τόν ἄλλον.

Στό Μόντε Κάρλο, ἐγκαταστάθηκαν σ' ἕνα πολυτελέστατο ξενοδοχεῖο καί συνέχισαν τήν ἴδια ζωή. Ἡ τύχη τούς χαμογέλασε γι' ἀρκετό καιρό. Ὕστερα ἤρθαν καί πάλι οἱ στενόχωρες ἡμέρες...

Τήν ἴδια ἐποχή, βρισκόταν στό Μόντε Κάρλο μιά πάμπλουτη Σουηδέζα χήρα, ἡ κυρία Λέβιν. Ἡ λαίδη Γκούλντ συνδέθηκε μαζί της καί κατάφερε τρεῖς ἤ τέσσερες φορές νά τῆς πάρη διάφορα ποσά ὡς δάνειο, συνολικά καμμιά δεκαριά χιλιάδες φράγκα (τό 1909).

Μιά μέρα, ὅμως, ἡ κυρία Λέβιν ἀποφάσισε νά ξαναγυρίση στήν πατρίδα της καί παρακάλεσε εὐγενέστατα μ' ἕνα γράμμα τή λαίδη Γκούλντ νά τῆς ἐπιστρέψη τά δανεικά.

—Καταστροφή! εἶπε ἡ ὄμορφη Ἄλις στόν ἄντρα της. Ποῦ θά βροῦμε τώρα αὐτές τίς 10.000 φράγκα;

—Δέν βλέπω ὅτι μποροῦμε νά τίς βροῦμε πουθενά, ἀπάντησε ὁ Γκούλντ μέ τό συνηθισμένο φλέγμα του.

—Δέν μένει τότε παρά νά τήν ξεφορτωθοῦμε, εἶπε ἡ γυναῖκα του.

—Μέ ποιό τρόπο;... Θά μάθη ὅλος ὁ κόσμος ὅτι τῆς χρωστοῦμε χρήματα καί θ' ἀναγκασθοῦμε νά φύγωμε ἀπό δῶ...

—Μά δέν θά χρειαστῆ νά φύγωμε, εἶπε ἡ γυναῖκα του. Ἡ κυρία Λέβιν εἶναι πλούσια... Μόνον τά διαμαντικά πού φορεῖ ἀξίζουν μιά περιουσία... Καταλαβαίνεις;

—Ὄχι...

—Φίλε μου, τό μόνο πού μᾶς μένει νά κάμωμε εἶναι νά τήν σκοτώσουμε... Ἔτσι θά γλυτώσουμε, ἀπό τίς φωνές της... καί ταυτόχρονα θά κάμωμε μιά καλή δουλειά...

Τό ἄλλο πρωΐ, ὁ Γκούλντ βγῆκε ἀπό τό ξενοδοχεῖο καί προμηθεύτηκε μερικά ἀντικείμενα: ἕνα σφυρί, δυό καλά μαχαίρια, ἕνα πριόνι...

Γύρισε ἀποκαμωμένος, ἔπειτα ἀπό κάμποση ὥρα, στό ξενοδοχεῖο.

—Δέν θά μπορέσω νά κάμω αὐτό τό πρᾶγμα, εἶπε στή γυναῖκα του, πετῶντας σέ μιά γωνιά τό δέμα πού κρατοῦσε στά χέρια του.

—Ἀλλά θά σέ βοηθήσω κι' ἐγώ, ἀγάπη μου, ἀπάντησε ἡ Ἄλις.

Ἄρχισαν νά κουβεντιάζουν. Τό ζήτημα ἦταν ποῦ καί πῶς θά κατάφερναν νά παρασύρουν τήν κυρία Λέβιν γιά νά τήν σκοτώσουν.

Ἡ λαίδη Γκούλντ κατέστρωνε διάφορα σχέδια... Ἀκούστηκε, ξαφνικά, ἕνα χτύπημα στήν πόρτα. Ἦταν ἡ κυρία Λέβιν.

Ἡ λαίδη Γκούλντ τήν δέχτηκε μέ μεγάλες διαχύσεις κι' ἔτρεξε στό γειτονικό δωμάτιο, ὅπου βρισκόταν ὁ σύζυγός της.

—Ὁ Θεός μᾶς τήν στέλνει, τοῦ εἶπε. Ἔβγουσ γρήγορα καί φόρεσε τίς πυτζάμες σου... Θά τῆς πῶ ὅτι εἶσαι ἄρρωστος καί θά τήν φέρω ἐδῶ... Ἔτσι τί πρέπει νά κάμης.

Ἔπειτα ἀπό μερικά λεπτά, ἡ κυρία Λέβιν περνοῦσε στό διπλανό δωμάτιο. Ἀλλά δέν πράγτασε νά κάμη περισσότερα ἀπό τρία ἤ τέσσερα βήματα. Ὁ Γκούλντ, πού παραμόνευε πίσω ἀπό τήν πόρτα, ρίχτηκε πάνω της καί τήν χτύπησε μέ τό σφυρί στό κεφάλι.

Τό χτύπημα ἦταν τόσο δυνατό πού δέν χρειάστηκε νά τό ἐπαναλάβη.

Ἡ δυστυχισμένη σωριάστηκε στό πάτωμα νεκρή.

Ἡ λαίδη Γκούλντ ἔτρεξε τότε στό μικρό μπάρ πού βρισκόταν στό βάθος τοῦ δωματίου, γέμισε ἕνα ποτῆρι μέ κονιάκ καί τό ἔδωσε στόν ἄντρα της.

—Πιές, τοῦ εἶπε. Θά σοῦ κάνη καλό.

Ἔπρεπε τώρα νά ἐξαφανίσουν τό πτῶμα. Εἶχαν, εὐτυχῶς, ἕνα μεγάλο μπαοῦλο. Ἀλλά τό κεφάλι δέν χωροῦσε...

Ἔπρεπε τώρα νά ἐξαφανίσουν τό πτῶμα. Εἶχαν, εὐτυχῶς, ἕνα μεγάλο μπαοῦλο. Ἀλλά τό κεφάλι δέν χωροῦσε...

Ἡ λαίδη Γκούλντ πῆρε τότε ἕνα μαχαίρι καί ἀποκεφάλισε τό πτῶμα. Ἔκλεισε κατόπιν τό μπαοῦλο καί ἔβαλε τό κεφάλι μέσα σέ μιά μικρή βαλίτσα, ἀφοῦ τό τύλιξε μ' ἕνα παληό πουκάμισο τοῦ συζύγου.

—Θά πῶ ὅτι ἔκαμες αἱμόπτυσι κι' ὅτι εἶναι ἀνάγκη νά πᾶμε στή Μασσαλία γιά νά συμβουλευθοῦμε ἕναν εἰδικό, εἶπε στόν ἄντρα της. Ἔτσι θά μπορέσουμε νά ξεφορτωθοῦμε τό μπαοῦλο...

Πραγματικά, κατέβηκε κλαίγοντας στό διευθυντή τοῦ ξενοδοχείου καί τοῦ ζήτησε τά δρομολόγια τῶν τραίνων γιά τή Μασσαλία.

—Ὁ βαρῶνος εἶναι πολύ ἄσχημα, τοῦ ἐξήγησε. Πρέπει νά φύγουμε ἀμέσως.

Ἔφυγαν πραγματικά μέ τήν ταχεῖα τῶν 5.

Ἀλλ' ἡ κυρία Λέβιν εἶχε μιά φίλη, τήν κυρία Καστελάζι, πού ἤξερε τήν ἐπισκεψί της στούς Γκούλντ καί τό λόγο πού τήν εἶχε κάμει νά πάη στό ξενοδοχεῖο τους. Βλέποντας λοιπόν, ὅτι ἡ φίλη της δέν γύριζε, ἀνησύχησε καί κατέφυγε στήν ἀστυνομία.

—Ἔχω τό προαίσθημα ὅτι κάτι ἔπαθε, τούς εἶπε.

Οἱ ἀστυνομικοί δέν ἔδωσαν στήν ἀρχή πίστι στά λόγια της. Ἀλλ' ὅταν βεβαιώθηκαν ὅτι τά ἴχνη τῆς κυρίας Λέβιν εἶχαν χαθῆ ἀπό τή στιγμή πού πῆγε στούς Γκούλντ, ἀποφάσισαν νά ἐρευνήσουν. Κι' ἡ πρώτη τους δουλειά ἦταν νά τρέξουν στό ξενοδοχεῖο.

—Εἶδα τήν κυρία Λέβιν ν' ἀνεβαίνη, εἶπε ὁ διευθυντής στούς ἀστυνομικούς. Δέν θυμᾶμαι, ὅμως, ἄν κατέβηκε... Ἀποκλείεται ὁπωσδήποτε νά βρίσκεται ἐδῶ, γιατί ὁ βαρῶνος Γκούλντ κι' ἡ σύζυγός του ἔφυγαν γιά τή Μασσαλία.

Οἱ ἀστυνομικοί θέλησαν τότε νά ἐπισκεφθοῦν τό διαμέρισμα τῶν Γκούλντ κι' ἐκεῖνο πού ἀνακάλυψαν ἐκεῖ τούς ἔκαμε νά καταλάβουν πῶς οἱ ἀνησυχίες τῆς κυρίας Καστελάζι δέν ἦταν ἀδικαιολόγητες.

Οἱ Γκούλντ, στή βία τους νά φύγουν, δέν εἶχαν σκεφτῆ νά ἐξαφανίσουν τά ἴχνη τοῦ ἐγκλήματός τους. Λογάριαζαν, ἄλλωστε, ὅτι θά ξαναγύριζαν τήν ἄλλη μέρα. Εἶχαν κλειδώσει, λοιπόν, τό διαμέρισμά τους κι' εἶχαν φύγει.

Μπαίνοντας στό διαμέρισμα, οἱ ἀστυνομικοί εἶδαν πολλές κόκκινες κηλίδες στό πάτωμα. Βρῆκαν ἐπίσης τό σφυρί καί τό μαχαῖρι, πάνω στά ὁποῖα διακρίνονταν ἴχνη πηγμένου αἵματος, δυό ματωμένες πετσέτες καί μιά πυτζάμα ἐπίσης ματωμένη...

Ἀπό τή στιγμή αὐτή ὅλα ἔγιναν καθαρά. Εἰδοποιήθηκε τότε ἡ ἀστυνομία τῆς Μασσαλίας κι' οἱ δύο κακοῦργοι συνελήφθησαν καθώς ἔβγαιναν ἀπό τό τραῖνο.

Τό δικαστήριο καταδίκασε τή λαίδη Ἀλίκη Γκούλντ σέ θάνατο, ἐνῶ στόν ἄντρα της ἐπέβαλε τήν ποινή τῶν ἰσοβίων καταναγκαστικῶν ἔργων. Ἡ βαρώνη Γκούλντ γλύτωσε, ὅμως, ἀπό τή λαιμητόμο. Ἡ ποινή της μετατράπηκε σέ ἰσόβια δεσμά καί τήν ἔστειλαν κι' αὐτήν στήν κόλασι τῆς Γουϊάνης, ὅπου βρισκόταν κι' ὁ ἄντρας της. Ἐκεῖ πέθανε μερικούς μῆνες ἀργότερα ἀπό τύφο.

Ὁ ἄντρας της ἔζησε ἀκόμη ἕνα χρόνο. Ἕνα πρωΐ, τέλος, τόν βρῆκαν νεκρό μέσα στό κελλί του. Εἶχε ἀνοίξει τίς φλέβες του μ' ἕνα γυαλί.

Ἡ δυστυχισμένη κυρία Λέθιν σωριάστηκε στό πάτωμα νεκρή...

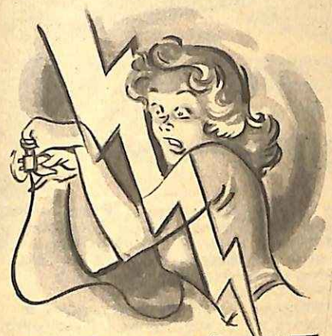

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ στό σπίτι σας

Ὁ κίνδυνος τῆς ἠλεκτρικῆς θερμάστρας

Σὲ εἰδικευμένος ἐπιστήμονες καὶ σὲ πολλοὺς ἠλεκτρολόγους κάναμε τὴν ἀκόλουθη ἐρώτησι: Ποιὸ ρεῦμα σκοτώνει τὸν ἄνθρωπο; Τῶν 220 βόλτ ἢ τῶν 110;

Ἡ ἀπάντησί τους ἦταν κατηγορηματική: Ὅλα τὰ ρεύματα σκοτώνουν, ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ ἀσθενῆ, ὅταν βροῦνε τὴν κατάλληλη εὐκαιρία νὰ πολλαπλασιασθοῦν καὶ νὰ περάσουν στὸν ὀργανισμό μας!...

Μὰ προηγουμένως θὰ πρέπη νὰ ποῦμε δυὸ λόγια γιὰ τὸ δίκτυο τοῦ ἠλεκτροφωτισμοῦ. Τί λέγεται τάσις τοῦ ρεύματος καὶ πῶς λειτουργοῦν τὰ διάφορα ἠλεκτρικὰ εἴδη.

Τὸ δίκτυο τοῦ ἠλεκτροφωτισμοῦ μιᾶς πόλεως ἔχει μιὰ ὡρισμένη τάσι. Τῆς Ἀθήνας ἔχει 220 βόλτ. Σ' ἄλλες πόλεις εἶνε 110. Τί εἶνο, τάσις; Νὰ ἕνα παράδειγμα: Ἔχουμε δυὸ δοχεῖα ποὺ συγκοινωνοῦν μεταξύ τους μ' ἕνα σωλῆνα, ποὺ ἔχει στρόφιγγα. Κρατῶντας κλειστὴ αὐτὴ τὴ στρόφιγγα, κρατᾶμε σὲ διαφορετικὸ ὕψος μέσα στὰ δοχεῖα τὸ νερό. Ὅταν ἀνοίξουμε, τὸ νερὸ μοιράζεται τὸ ἴδιο καὶ στὰ δυὸ δοχεῖα καὶ γίνετε ἐξίσωσις τῶν πιέσεων. Ἂν ὅμως ἀπὸ τὸ ἕνα δοχεῖο μ' ἄλλο σωλῆνα καὶ μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς ἀντλίας βγάζουμε τὸ νερὸ καὶ τὸ ἐπαναφέρουμε στὸ πρῶτο δοχεῖο, τότε θὰ ἔχουμε συνεχῆ ροὴ ὕδατος. Γιὰ νὰ παραχθῆ λοιπὸν ροὴ ὕδατος στὸ μῆκος ἑνὸς σωλῆνος, πρέπει νὰ ὑπάρχη στὶς ἄκρες του διαφορὰ πιέσεως. Γιὰ νὰ παραχθῆ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα κατὰ μῆκος ἐνὸς ἀγωγοῦ, συμβαίνει τὸ ἴδιο. Ἡ πίεσις ποὺ λέγεται «δυναμικὸ» στὸν ἠλεκτρισμό, πρέπει νὰ διαφέρη στὶς ἄκρες τοῦ ἀγωγοῦ, ὅπου περνάει τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Τὸ «δυναμικὸ» λέγεται ἠλεκτρικὴ τάσις.

Ὡς μονάδα μετρήσεως τῆς τάσεως χρησιμοποιεῖται τὸ βόλτ.

Γιὰ τὴν παραγωγὴ καὶ παροχὴ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, γιὰ «πηγές» του, χρησιμοποιοῦμε τὶς ἠλεκτρικὲς μηχανές, τὰ ἠλεκτρικὰ στοιχεῖα καὶ τοὺς συσσωρευτάς. Κάθε «πηγὴ» παραγωγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ἔχει δυὸ πόλους, δυὸ ξεχωριστοὺς ἀγωγούς: Τὸν θετικὸ καὶ τὸν ἀρνητικό. Μεταξύ τους ὑπάρχει μιὰ ὡρισμένη τάσις. Στὸν θετικὸ πόλο ὑπάρχει ἔλλειμμα ἠλεκτρονίων. Στὸν ἀρνητικὸ ὑπάρχει περίσσευμα. Ἡ «πηγὴ» ἀφαιρεῖ συνεχῶς ἀπὸ τὸν θετικὸ πόλο ἠλεκτρόνια, ποὺ τὰ μεταβιβάζει στὸν ἀρνητικό. Μὲ τὸ σῦρμα ὅμως τοῦ ἀγωγοῦ, ποὺ μ' αὐτὸ εἶναι ἐνωμένοι οἱ δυὸ πόλοι, γυρίζουν πάλι τὰ ἠλεκτρόνια στὸν θετικὸ πόλο ἀπὸ τὸν ἀρνητικό, δεδομένου ὅτι τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα ἀποτελεῖ μετατόπισι ἠλεκτρονίων.

Οἱ «πηγὲς» τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ξεχωρίζουν σὲ «πηγὲς» συνεχοῦς ρεύματος, ὅταν ἡ φορὰ τοῦ ρεύματος μέσα στὸν ἀγωγό, ποὺ συνδέει τοὺς πόλους τῆς πηγῆς, εἶναι ἡ ἴδια. Ἂν ὅμως οἱ πόλοι τῆς πηγῆς γίνονται πότε θετικοὶ καὶ πότε ἀρνητικοί, τότε περιοδικὰ μεταβάλλεται κι' ἡ φορὰ τοῦ ρεύματος καὶ τότε τὸ ρεῦμα λέγεται ἐναλλασσόμενο.

Ὅταν, ἀπὸ ἕνα ἀγωγὸ περνάει ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, γίνεται ροὴ ἠλεκτρονίων ἢ διέρχεται ποσότης ἢ φορτίο ἠλεκτρισμοῦ. Αὐτὴ δὲ εἶναι ἡ ἔντασι τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ποὺ περνάει ἀπὸ μιὰ τομὴ τοῦ ἀγωγοῦ στὴ μονάδα τοῦ χρόνου. Ἡ μονάδα μετρήσεως τῆς ποσότητος τοῦ ρεύματος εἶναι τὸ ἀμπέρ. Ἡ ἔντασι τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος εἶναι ἡ ἴδια σ' ὅλα τὸ μῆκος τοῦ ἀγωγοῦ. Ὅταν διπλασιάζουμε ἢ τριπλασιάζουμε τὴν τάσι, διπλασιάζεται ἢ τριπλασιάζεται κι' ἡ ἔντασι τοῦ ρεύματος. Μὲ βάσι τὶς μονάδες βάλτ καὶ ἀμπὲρ κανονίζουμε τὴν ἀντίστασι ἑνὸς ἀγωγοῦ. Ἡ μονὰς αὐτῆς τῆς ἀντιστάσεως του ὠνομάσθηκε ὦμ.

Ἡ ἀντίστασι λοιπὸν ἑνὸς ἀγωγοῦ εἶναι ἀνάλογος μὲ τὸ μῆκος του. Ἐξαρτᾶται δὲ ἀκόμη κι' ἀπὸ τὸ ὑλικὸ τοῦ ἀγωγοῦ. Ἔτσι δυὸ ἀγωγοὶ τοῦ ἴδιου μήκους, ποὺ ὁ ἕ.ας εἶναι ἀπὸ χαλκὸ κι' ὁ ἄλλος ἀπὸ ἀλουμίνιο παρουσιάζουν διαφορετικὴ ἀντίστασι.

Αὐτὴ ἡ διαφορὰ τῆς εἰδικῆς ἀντιστάσεως τοῦ ὑλικοῦ, ἔχει μεγάλη σημασία. Κι' ἐκεῖ ἀκριβῶς γιὰ νὰ κερδίσουν ἐλάχιστα λεπτά, πολλοὶ ἀσυνείδητοι ποὺ κάνουν τοὺς ἠλεκτρολόγους, ἐκμεταλλεύονται τὴν ἄγνοια τοῦ κόσμου καὶ βάζουν τὰ ὑλικὰ ποὺ τοὺς συμφέρουν... Φτηνὰ εἴδη, ποὺ χαλοῦν ἀμέσως. Πρίζες κατωτάτης ποιότητος, ποὺ οἱ μονώσεις τους καταστρέφονται πολὺ γρήγορα. Ἀγωγοὺς ἀπηρχρεμένους ἀκόμη κι' ἀπὸ αὐτὸν τὸν Ἔλεγχο.

Ὀργιάζουν δὲ κυριολεκτικὰ στὰ προάστεια τῆς Ἀθήνας καὶ στὶς ἐπαρχιακὲς πόλεις. Αὐτοὶ οἱ ψευτοτεχνίτες ἐπηρεάζουν τὸν κόσμο μὲ τὶς φτηνὲς δουλειές τους. Πολλοὶ δὲ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἔπεσαν τραγικὰ θύματα τῆς ἀγνοίας τους καὶ τῆς ἀσυνειδησίας αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων.

Ἔτσι τὴν ἔπαθε μιὰ Ἀθηναία νοικοκυρά. Τὸ σπίτι της εἶχε μωσαϊκὸ κι' ἔβαλε τὴν ἠλεκτρικὴ θερμάστρα γιὰ νὰ ζεσταθῆ. Ἔπειτα τὴν ἔπιασε γιὰ νὰ τὴν μετατοπίση, χωρὶς νὰ βγάλη τὸ φὶς ἀπὸ τὴν πρίζα. Ἡ πρίζα ὅμως δὲν εἶχε γειωθῆ καὶ κάποια βλάβη στὴν ἠλεκτροϊκὴ σόμπα, εἶχε περάσει ἀπαρατήρητη. Ἔτσι τὸ ρεῦμα κυκλοφοροῦσε σ' ὅλη τὴν θερμάστρα. Μόλις τὴν ἔπιασε, λοιπόν, ἡ γυναῖκα, ἔμεινε στὸν τόπο! Ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ μοναδικὸ θῦμα αὐτῶν τῶν ἐγκληματιῶν. Πολλοί, πάρα πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ βρῆκαν ἐξ αἰτίας τους ἕναν τραγικὸ θάνατο.

Θ. Δ.

---

1 Ἡ γόησσα τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου Σιλβάνα Παμπανίνι, τὴν ὁποία οἱ Ἀθηναῖοι γνώρισαν ἀπὸ κοντὰ πρὸ ἡμερῶν, λατρεύει τοὺς γονεῖς της καὶ δὲν κάνει πίποτε χωρὶς τὴν ἔγκρισί τους. Στὴ φωτογραφία μας, ἡ Σιλβάνα τὴ στιγμὴ ποὺ φιλάει τὴν μητέρα της στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Ρώμης, κατὰ τὴν ἐπιστροφή της ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Στὸ βάθος ἀριστερὰ διακρίνεται ὁ πατέρας τῆς διασήμου στάρ.

2 Ὁ περίφημος Ἄγγλος φωτογράφος τῆς βασιλικῆς αὐλῆς Σὲρ Μπαρὸν, δίνει κάθε χρόνο, στὰ γενέθλιά του μιὰ μεγαλοπρεπῆ γιορτή, στὴν ὁποία καλεῖ ὅλη τὴ βρετανικὴ ἀριστοκρατία κι' ὅλα τὰ μαννεκὲν καὶ τὰ φωτομοντέλα τοῦ Λονδίνου. Οἱ προσκαλεσμένοι του προσέρχονται στὴ γιορτὴ μεταμφιεσμένοι καὶ τέλος βραβεύεται ἡ καλύτερη ἀμφίεσις, ὡς ἰδέα καὶ ἐκτέλεσι. Στὴ φωτογραφία μας δυὸ προσκαλεσμένοι τοῦ Σὲρ Μπαρόν, τὸ φωτομοντέλο Πάτ Στὴλ στὰ χέρια τοῦ σουρεαλιστοῦ ζωγράφου Στέφαν Κνάπ.

3 Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ταχυδακτυλουργικὰ νούμερα, ποὺ παρουσιάζει τὸ παρισινὸ θέατρο «Ἐπουβάλ» εἶναι καὶ τὸ νούμερο ἑνὸς καλλιτέχνου ποὺ... αὐτονομάζεται καθηγητὴς Ἄλ Κάρσυ. Ὁ καθηγητὴς ἐμφανίζεται στὴ σκηνὴ κρατώντας σ' ἕνα δίσκο τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κορμιοῦ ἑνὸς ρομπότ, ποὺ ἐκτελεῖ διάφορα ταχυδακτυλουργικὰ τεχνάσματα, κατευθυνόμενο ὑποθετικὰ ἀπὸ τὸν Ἄλ Κάρσυ. Στὸ τέλος ὅμως τὸ ρομπότ κάνει μιὰ στροφὴ καὶ μὲ τὰ χέρια του βγάζει τὸ κεφάλι τοῦ κ. καθηγητοῦ! Τότε μόνον οἱ θεατὲς καταλαβαίνουν πῶς ὁ καθηγητὴς ἦταν τὸ ἴδιο τὸ ρομπότ!...

4 Χίλια κιλὰ πλαστικῆς ὕλης καὶ δυὸ ἑπτὰ ἐργασία χρειάστηκαν γιὰ τὴν κατασκευὴ τῆς εἰκονιζομένης τερατώδους γρίνιας σφαίρας, ποὺ στήθηκε στὴν εἴσοδο ἑνὸς μεγάλου ἐργοστασίου τῆς πόλεως Ρόσιν τοῦ Οὐϊσκόνσιν τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ ὑδρόγειος αὐτὴ ποὺ ἔχει ὕψος περὶ τὰ 20 μέτρα φωτίζεται τὴ νύχτα ἐσωτερικῶς καὶ μὲ τὰ χρώματα τῶν ὠκεανῶν καὶ τῶν ἠπείρων της, παρουσιάζει ἕνα ἀληθινὰ φαντασμαγορικὸ θέαμα.

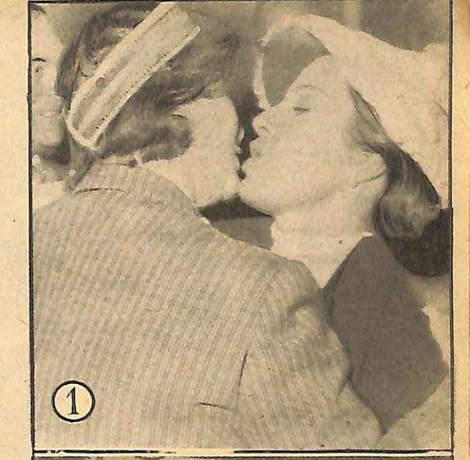

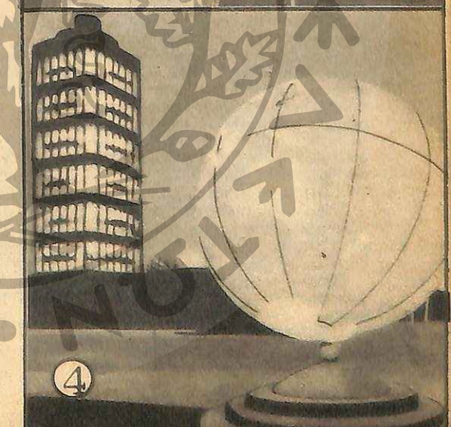

—Ἡ Φλωρεντὶν σᾶς χρωστάει τὴ μοναδικὴ εὐτυχία ποὺ γνώρισε στὴ ζωή της! τοῦ εἶπε.

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἡ Φλορεντὶν Ἀβρὶλ ὀνειροπολοῦσε, μπροστὰ στ' ἀνοιχτὸ παράθυρο. Σὲ λίγο, διάπλεκε τὴν ἐφημερίδα ποὺ εἶχε ἀφίσει πάνω στὰ γόνατά της, καὶ διάβασε πάλι μιὰ μικρὴ ἀγγελία:

«Νεαρὸς ἀξιωματικός, ἀπομονωμένος στὴν ἔρημο, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέα μὲ ἀντίληψι καὶ καλλιτεχνικὰ γοῦστα».

Ἔμεινε μερικὰ λεπτὰ συλλογισμένη, μέσ' στὸ σκοτάδι. Ὕστερα κάθησε μπροστὰ στὸ γραφεῖο της κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ:

«Κύριε. Δὲν ξέρω τὶ μὲ σπρώχνει ν' ἀπαντήσω στὴν ἀγγελία σας, μ' ὅλο ποὺ εἶμαι ἀσυνήθιστη σὲ τόση τόλμη. Ἴσως ἐπειδὴ δὲν θὰ γνωριστοῦμε ποτέ... Μὰ θὰ μοῦ περιγράφετε τὴ ζωή σας, μὲ τοὺς κινδύνους καὶ τὶς περιπέτειές της, κι' ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ σᾶς διασκεδάσω μὲ τὴν περιγραφὴ τῆς δικῆς μου, ἄνοστης ζωῆς...»

Ἔγραψε ἀκόμα πὼς ἀγαποῦσε, τὴ μουσική, τὰ ὡραῖα βιβλία καὶ τὴν καλλιτεχνία. Ὑπόγραψε, ἔκλεισε τὸ γράμμα — τὸ πρῶτο ποὺ εἶχε γράψει σὲ ἄντρα — κι' ἔγραψε στὸ φάκελλο τὴ διεύθυνσι, βιαστικά, σὰν νὰ φοβότανε μὴ μετανοιώσῃ...

Καθὼς περνοῦσε ὕστερα μπροστὰ ἀπ'ὄνα μεγάλο καθρέφτη, σταμάτησε, κυττάχτηκε μέσα μ' αὐστηρότητα κι' εἶπε στὸν ἑαυτό της:

«Ἀνόητη! Δυστυχισμένη ἀνόητη!... Εὐτυχῶς, δὲν ἔχει σημασία αὐτὸ ποὺ ἔκανα, γιατὶ δὲν θὰ πάρω ποτὲ ἀπάντησι στὸ γράμμα μου...»

Μά, στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς της, περίμενε κιόλας ἀνυπόμονα τὴν ἀπάντησι.

Καὶ τὴν πῆρε πολὺ γρήγορα! Ἄνοιξε τὸ φάκελλο, τρέμοντας ἀπὸ λαχτάρα, καὶ διάβασε ἀχόρταγα τὸ περιεχόμενό του:

«Δεσποινίς, τὸ γοητευτικὸ γράμμα σας μοῦ προκάλεσε τὴ μεγαλείτερη εὐχαρίστησι καὶ μ' ἔσωσε ἀπὸ μιὰ ὀξεῖα κρίσι μελαγχολίας. Γιατὶ ἡ ζωή μου στὴν ἔρημα εἶναι ἀνυπόφορη! Βρίσκομαι σ' ἕνα μέρος ἄθλιο, μὲ ἀπαίσιο κλῖμα, μυριάδες κουνούπια, πυρετοὺς καὶ θανάσιμη πλήξι... Κάποτε, ὅταν κλείνω τὰ μάτια μου, βλέπω τὰ σπίτια καὶ τὴν ἐκκλησιὰ τοῦ χωριοῦ μου. Κι' ἡ ὀπτασία αὐτὴ μὲ κάνει νὰ νοιώθω βαθύτερη τὴ μοναξιά μου, τὴν ἔλλειψι κάθε τρυφερότητος...»

— Τί εὐαίσθητη καὶ λεπτὴ ψυχή! μουρμούρισε ἡ Φλορεντίν.

Ἀφοῦ ἔφτασε στὸ τέλος τοῦ γράμματος, ξαναδιάβασε τὶς ὡραιότερες παραγράφους. Τὸ δίπλωσε ὕστερα, κι' ἄρχισε ἀμέσως νὰ ἑτοιμάζῃ δεύτερο γράμμα γιὰ τὸν ἀξιωματικό.

Ἔτσι ἄρχισε μιὰ συχνὴ ἀλληλογραφία μὲ τὸ Μαξὶμ Περσέν. Πολὺ γρήγορα, κατάλαβαν κι' οἱ δυὸ πὼς οἱ ψυχές τους συγγένευαν. Τὸ μυστήριο ἔδινε περισσότερη γοητεία στὴ γνωριμία τους.

«Εἶσαστε ἀσύλληπτη γιὰ μένα, γιατὶ προσπαθῶ τοῦ κάκου νὰ σᾶς φαντασθῶ — ἔγραφε ὁ ἀξιωματικός. Ἔχετε μαλλιὰ ξανθὰ ἢ μαῦρα, μάτια ἀνοιχτόχρωμα ἢ σκοῦρα; Δὲν ξέρω. Ὁπωσδήποτε, εἴσαστε ἀσφαλῶς νέα κι' ὄμορφη. Δὲν θὰ μοῦ προσφέρετε τὴ χαρὰ νὰ σᾶς γνωρίσω, στέλνοντάς μου μιὰ φωτογραφία σας;»

Μὰ ἡ Φλορεντὶν ἀπάντησε:

«Ἂς μὴν ἀνακατέψουμε τίποτε τὸ πραγματικὸ σ' αὐτὸ τ' ὄνειρό μας. Οἱ ψυχές κι' οἱ καρδιές μας γνωρίζονται καὶ ταιριάζουμε. Ἴσως νὰ μὴ συμβῇ τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὰ πρόσωπά μας... Ἀφῆστε με νὰ μείνω ἡ πιὸ μυστηριώδης φίλη σας».

Ὁ Μαξὶμ δεχόταν τώρα πιὸ γαλήνια τὴν ἐξορία του, μὲ θάρρος κι' ἐμπιστοσύνη στὸ μέλλον. Κι' ἡ Φλορεντίν, ξεχνώντας τὴν παληὰ μελαγχολία της, εἶχε ξαναγίνει εὔθυμη καὶ ζωηρή.

Στὰ γράμματά τους μιλοῦσαν γιὰ φιλία μονάχα. Ἀνάμεσα ὅμως στὶς γραμμές, γλυστροῦσαν οἱ ἐκμυστηρεύσεις ἑνὸς ἄλλου αἰσθήματος, πιὸ τρυφεροῦ...

«Δὲν μελαγχολῶ τώρα, ὅταν κλείνω τὰ μάτια μου γιὰ νὰ ξαναδῶ τὸ χωριό μου — ἔγραψε ὁ Μαξίμ. Γιατὶ ἐλπίζω πὼς, μιὰ μέρα, ἂν τὸ θέλετε, θὰ τὸ ξαναδρῶ μαζί σας, γιὰ πάντα...»

Διαβάζοντας αὐτὲς τὶς λέξεις, ἡ Φλορεντὶν ἔνοιωσε τὴ γλυκύτερη χαρὰ τῆς ζωῆς της. Τὴν πλημμύφισε εὐτυχία ἀνέκφραστη... Μὰ ξαφνικὰ τινάχτηκε ὄρθια κι' ἔτρεξε στὸν καθρέφτη, ποὺ τῆς ἔδειξε τὶς ἀφθονες ἄσπρες τρίχες τῶν μαλλιῶν της, τὶς πρῶτες ρυτίδες της, τὰ ἄχρωμα καὶ μαραμένα χείλη της... Πῶς μποροῦσε πιά, σὲ τέτοια ἡλικία, νὰ πλάθῃ ἀνοιξιάτικα ὄνειρα;...

Γέλασε πικρὰ καὶ ψιθύρισε, ἀναστενάζοντας:

—Ἔρχεται πολὺ ἀργὰ ἐκεῖνος ποὺ περίμενα τόσα χρόνια!...

Δὲν τοῦ ξαναγραψε ἀπὸ τότε. Τὰ δικά του ὅμως γράμματα ἐξακολούθησαν, γεμάτα τρελλὴ ἀγωνία, ἀνοίγοντας κάθε τόσο τὴν ἀγιάτρευτη πληγὴ της. Ζοῦσε πιὰ σὰν αὐτόματο.

Ἕνα βράδυ, χτύπησε κάποιος τὴν πόρτα της. Ἡ γεροντοκόρη ἄνοιξε κι' εἶδε ἕνα νέο, μ' ἡλιοκαμένο πρόσωπο.

—Ἐδῶ εἶναι ἡ δεσποινὶς Ἀβρίλ; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος.

Τὰ μάτια της θολώσανε καὶ πρόφερε, μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ συγκίνησι:

— Μαξίμ!...

— Μάλιστα, κυρία, εἶμαι ὁ Μαξὶμ Περσέν, ἀπάντησε ὁ νέος.

Ἡ Φλορεντὶν εἶχε γίνει κατάχλωμη. Ὡστόσο ἐπεβλήθη στὸν ἑαυτό της καὶ εἶπε:

— Περάστε μέσα, κύριε...

Ἔμειναν καθισμένοι πολλὴ ὥρα σπὸ σαλόνι, ἀμίλητοι. Τέλος, ὁ Μαξὶμ εἶπε διστακτικά:

—Ἀφοῦ ξέρετε τ' ὄνομα μου, κυρία, δὲι θ' ἀγνοῆτε ὅτι...

Δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράσι του. Ἔνοιωσε νὰ τὸν κυριεύῃ μιὰ ἀνεξήγητη ἀδιαθεσία, ἐνῶ ἡ Φλορεντὶν ἔγερνε ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι της, βουβὴ καὶ παγωμένη.

—Ἔχω δυόμισυ μῆνες νὰ πάρω γράμμα ἀπ' τὴν κόρη σας, τὴ Φλορεντίν!...συνέχισε ὁ νέος, λαχανιασμένος. Καταλαβαίνετε τὴν ἀνησυχία μου... Ἤρθα μ' ἄδεια, γιὰ νὰ μάθω... Σᾶς ἐξορκίζω, πέστε μου τὴν ἀλήθεια, ὅσο κι' ἂν εἶναι ὀδυνηρή!... Μὰ μιλῆστε λοιπόν, ἐξηγῆστε μου, μὴ μ' ἀφίνετε ἔτσι! Μήπως λύπησα ἢ πρόσβαλα τὴ Φλορεντίν, δίχως νὰ τὸ θέλω;

Ἡ γεροντοκόρη τοῦ ἅπλωσε τὰ χέρια της, μὲ μιὰ αὐθόρμητη κίνησι.

—Ἡ Φλορεντὶν σᾶς χρωστάει τὴ μοναδικὴ εὐτυχία ποὺ γνώρισε στὴ ζωή της! τοῦ εἶπε.

Τὰ λόγια της αὐτά, καὶ προπάντωσι ὁ παράξενος τόνος της, γέννησαν κάποια τραγικὴ ὑποψία στὸ νέο. Ἀνίκανος νὰ μιλήσῃ, τὴ ρώτησε μονάχα μὲ μιὰ ματιά, γεμάτη ἀγωνία.

Ἐκείνη ἔσκυψε τὸ κεφάλι της, σὰν ἔνοχη, καὶ ψιθύρισε:

—Ἡ Φλορεντὶν δὲν ζῇ πιά... Πέθανε!...

Ὁ Μαξὶμ ἔμεινε ἀκίνητος, βουβός. Μὰ ἡ φυσιογνωμία του ἀλλοιώθηκε ἀπὸ μιὰ σύσπασι πόνου. Φάνηκε πὼς συγκέντρωσε ὅλη του τὴ θέλησι, γιὰ νὰ ὑπομείνῃ ἡρωϊκὰ τὸ χτύπημα. Κρατοῦσε τὸ κεφάλι του ψηλά... Μὰ ἕνας λυγμὸς ἔφτασε στ' αὐτιά του: Ἡ Φλορεντὶν εἶχε κρύψει τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της κι' ἔκλαιγε γιὰ τὸ τρελλό της ὄνειρο.

Κι' ὁ Μαξὶμ τότε, νικημένος, ἄφισε νὰ τρέξουνε τὰ δάκρυα ποὺ τὸν πνίγανε. Κλάψανε κι' οἱ δυὸ πολύ, βλέποντας ν' ἀπομακρύνεται καὶ νὰ χάνεται γιὰ πάντα ἡ ὡραία ὀπτασία ἑνὸς γάμου...

ΚΛΩΝΤ ΖΑΝ

Ἡ ματαιοφρμένη

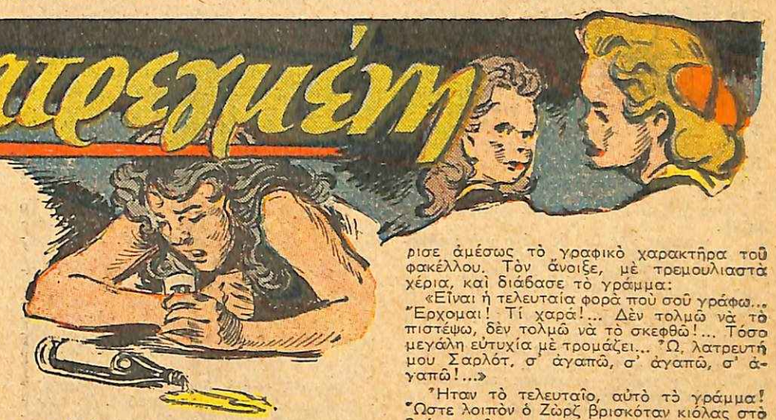

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Στὴ γραφικὴ Πράσινη Βίλλα κατοικεῖ ἡ νέα κι' ὄμορφη Σαρλὸτ Λαμάρς, μὲ τὰ κοριτσάκια της Λουΐζα καὶ Κλαίρη. Ὁ ἄντρας της, ὁ Ζὼρζ, ξεντευθήκε γιὰ νὰ δουλέψῃ στὴν Αὐστραλία καὶ νὰ κερδίσῃ χρήματα. Ὁ Ματί, ἕνας τύπος κομψοῦ χασομέρη καὶ παρασίτου, πολιορκεῖ ἐπίμονα τὴ Σαρλὸτ, ἀλλ' ἐκείνη τὸν κρατάει σ' ἀπόστασι. Ἕνας ἄλλος νέος, ὁ παιδικὸς της φίλος Ζὰν Μπερτελέν, τὴν ἀγαπάει κρυφά, ἀλλὰ τὴ σέβεται, ξέροντας πὼς ποτὲ δὲν θ' ἀπατήσῃ τὸν ἄντρα της. Ἐκείνη ξέρει τὸ ἀπελπισμένο αἰσθημά του καὶ παραπαθεῖ νὰ τὸν παρηγορήσῃ μὲ τὴν ἀγνὴ φιλία της. Κοντὰ στὴν Πράσινη Βίλλα ἀρχίζει νὰ λειτουργῇ ἕνα γυφοκάμινο, ποὺ παράγει δηλητηριῶδη ἀέρια. Ἀναπνέοντάς τα συνεχῶς ἡ Σαρλὸτ παθαίνει κάτι παράξενες ἀδιαθεσίες, παραληρήματα, λιποθυμίες, δίνοντας τὴν εἰκόνα τῆς μεθυσμένης. Ὅλοι στὸ χωριὸ πείθονται πὼς ἔχει καταντήσει ἀλκοολική, τὴ βαφτίζουνε Μπεκροῦ καὶ τὴν περιφρονοῦνε. Ἡ ἴδια δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τί τῆς συμβαίνει. Μόνον ὁ Ζὰν μένει φίλος της καὶ τὴν συμπονάει. Σὲ μιὰ λιποθυμία της, στὸ δάσος, ἡ Σαρλὸτ νομίζει πὼς βλέπει τὸ Ματὶ νὰ σκύβῃ πάνω της. Σὲ λίγο καιρό, ἀνακαλύπτει πὼς εἶναι ἔγκυος. Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πῶς συνέβη αὐτό. Εἶναι βέβαιη ὡστόσο πὼς κανεὶς δὲν θὰ πιστέψῃ στὴν ἀθωότητά της, κι' ἀποφασίζει ν' αὐτοκτονήσῃ.

2ον

Ὕστερα, τὸ παιδὶ ξανακοιμήθηκε. Ἡ Σαρλὸτ βρῆκε τὸ θάρρος νὰ ξαναγυρίσῃ κοντά τους. Τὰ φίλησε πάλι... κι' ἔφυγε τρέχοντας.

Ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρτα. Καὶ βρέθηκε στὴ βεράντα, μέσ' στὴ νύχτα, μονολογώντας:

— Νὰ πεθάνω... πρέπει νὰ πεθάνω... ἀφοῦ τὸ θέλησε ὁ Θεός!...

Κατέβηκε στὸ μονοπάτι κι' ἀπομακρύνθηκε βιαστικά. Στὰ μισὰ ὅμως τοῦ δρόμου της, σταμάτησε καὶ πάλι. Εἶχε ἀκούσει μιὰ φωνὴ ἀπ' τὸ σπίτι της, μέσ' στὴ σιωπὴ τῆς σκοτεινῆς νύχτας:

— Μαμά!... Μαμά!...

Δὲν θέλησε στὴν ἀρχὴ νὰ πιστέψῃ τ' αὐτιά της. Ὄχι, δὲν ἦταν δυνατόν! Ἡ Κλαίρη κι' ἡ Λουΐζα κοιμόνταν... Ξανάρχισε νὰ τρέχῃ. Καινούργιες κραυγές, σπαραχτικές, φτάσανε στ' αὐτιά της:

— Μαμά!... Ποῦ εἶσαι, μαμᾶ;

Δὲν ἔκανε λάθος τώρα. Ἦταν τὰ παιδιά της.

Ποιὰ μητέρα θὰ μποροῦσε ν' ἀντισταθῇ σ' αὐτὴ τὴν ἐπίκλησι;

Ξαναγύρισε ἀμέσως στὴν Πράσινη Βίλλα. Κι' εἶδε στὴ βεράντα, μέσ' στὸ κρύο καὶ τὴν ὑγρασία τῆς νύχτας, τὰ δυὸ κοριτσάκια μὲ τὰ νυχτικά τους νὰ φωνάζουν, σὰν τρελλά:

— Μαμά!... Μαμά!...

Εἶχαν ξυπνήσει κι' εἶχαν ζητήσει τὴ μητέρα τους. Ἐκείνη δὲν τοὺς ἀπάντησε. Τρόμαξαν τότε, σηκώθηκαν ἀπ' τὰ κρεβατάκια τους καὶ βγῆκαν ἔξω, τρέμοντας ἀπ' τὸ κρύο κι' ἀπὸ μιὰ νευρικὴ κρίσι.

— Παιδιά μου! Παιδάκια μου!

Ἡ Σαρλὸτ ὥρμησε, τ' ἁπλαξε στὴν ἀγκαλιά της, μὲ μιὰ κίνησι παθητικὴ καὶ θυμωμένη μαζί. Τὰ χεράκια τους τὴ σφίξανε, τὰ χειλάκια τους τὴ γέμισαν φιλιά, τὰ λεπτὰ κορμιά τους ἔγιναν ἕνα μὲ τὸ δικό της!

Τὰ πῆγε πάλι στὰ κρεβάτια τους, τὰ παρηγόρησε, τοὺς χαμογέλασε... Ναί, βρῆκε τὴ δύναμι νὰ χαμογελάσῃ, ἡ ὑπέροχη αὐτὴ μητέρα!...

Σὲ λίγο, ἡ Κλαίρη κι' ἡ Λουΐζα εἶχαν ξανακοιμηθῆ. Κι' ἡ Σαρλότ, ὑποταγμένη πιὰ στὸ μοιραῖο, ἑτοιμη στωϊκὰ γιὰ κάθε πόνο τοὺς ψιθύριζε:

— Κοιμηθῆτε, μικροῦλες μου, κοιμηθῆτε! Δὲν θὰ σᾶς ἀφίσω πιά!

Ἔζησε ἀπὸ τότε μὲ τὴν ἀναμονὴ τοῦ ἀναπόφευκτου αἴσχους της. Καί, τὰ τέλη τοῦ χειμῶνα, ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα ἀγοράκι: τὸν Ἀνρὶ (ἔτσι τὸ βάφτισε).

Δὲν ἔμαθε καθόλου τί ἔλεγε, ὁ κόσμος γι' αὐτήν. Δὲν ἔβγαινε πιὰ ἀπ' τὸ σπίτι της, δὲν ἔβλεπε κανένα.

Μόνο, μιὰ μέρα, τὴν ἐπεσκέφθηκε ὁ Ζὰν Μπερτελέν.

— Σαρλότ! πρόφερε.

Δὲν μπόρεσε νὰ προσθέσῃ τίποτ' ἄλλο. Ἡ χλωμὴ ἐκείνη γυναικεία μορφή, μὲ τὰ μάτια ποὺ ἀστράφτανε ἀπὸ ἀπελπισία καὶ μῖσος — ἕνα μῖσος χωρὶς συγκεκριμένη κατεύθυνσι — τοῦ προκαλοῦσε φόβο... Κι' ὅμως ἦταν ἡ ὄμορφη Σαρλότ, ἡ ἴδια ποὺ εἶχε τόσο ἀγαπήσει ἄλλοτε!

— Μὴ μοῦ πῆς τίποτε, Ζάν! τὸν πρόλαβε ἐκείνη. Μὴ μὲ ρωτήσῃς τίποτε... Φύγε... Μὰ νὰ θυμᾶσαι πάντα αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ: Εἶμαι ἀθῶα, ἀθῶα γιὰ ὅλα!...

Ἀπὸ τότε δὲν τὸν ξανάδε πιά.

Ἔφτασε πάλι ἡ ἄνοιξι, γλυκειά, μυρωμένη, μὲ τὰ λουλούδια καὶ τὰ πουλιά.

Κι' ἕνα πρωῒ φάνηκαν πάνω ἀπ' τὸ πεζοῦλι τῆς βεράντας τὰ ἀγαθὰ πρόσωπα τῶν δυὸ ἐργατῶν τοῦ γυφοκάμινου, δίπλα στὴ Σαρλὸτ ποὺ θήλαζε τὸ μωρό της.

— Καλημέρα σας, τῆς φωνάξανε. Εἴμαστ' ἐμεῖς, οἱ γείτονές σας. Τέλειωσε πιὰ ὁ χειμώνας, καὶ θὰ ξανανάψουμε τὸ καμίνι...

Πίσω τους, ἔφτασε ὁ ταχυδρόμος, φέροντας στὴ Σαρλὸτ ἕνα γράμμα μὲ ξένο γραμματόσημο. Ἡ νέα γυναικα ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα τοῦ φακέλλου. Τὸν ἄνοιξε, μὲ τρεμουλιαστὰ χέρια, καὶ διάβασε τὸ γράμμα:

«Εἶναι ἡ τελευταία φορὰ ποὺ σοῦ γράφω... Ἔρχομαι! Τί χαρά!... Δὲν τολμῶ νὰ τὸ πιστέψω, δὲν τολμῶ νὰ τὸ σκεφθῶ!... Τόσο μεγάλη εὐτυχία μὲ τρομάζει... Ὢ, λατρευτή μου Σαρλότ, σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ!...»

Ἦταν τὸ τελευταῖο, αὐτὸ τὸ γράμμα! Ὥστε λοιπὸν ὁ Ζὼρζ βρισκόταν κιόλας στὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ...

Ἡ εἴδησι αὐτή, ποὺ θὰ τὴ γέμιζε ἄλλοτε χαρά, τώρα τῆς προκαλοῦσε φρίκη.

Ἔμεναν ἀκόμη μερικὲς βδομάδες, ὥσπου νὰ φτάσῃ ὁ Ζώρζ. Κύλησαν ὅλες γεμάτες τρόμο κι' ἀγωνία ἀνέκφραστη γιὰ τὴ Σαρλότ.

Εἶχε πάντα μαζί της ἐκεῖνο τὸ γράμμα... Πόσες φορὲς τὸ ξαναδιάβασε, μὲ τὰ μάτια της γουρλωμένα, μὲ τὸ μέτωπό της μουσκεμένο ἀπὸ ἱδρῶτα, μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα!

Μιὰ μέρα, τὸ ξέχασε πάνω σ' ἕνα τραπέζι. Τὸ βρῆκε ἡ Κατερίνα καὶ τὸ διάβασε.

—Ἄ, καταλαβαίνω! ψιθύρισε. Θὰ γυισῃ ὁ σύζυγος... Ὡραία δουλειά!

Ἡ Σαρλὸτ περίμενε, κλεισμένη στὸν ἑαυτό της, σὰν πληγωμένο ζῶο.

Ὁ μικρὸς Ἀνρὺ ἀρρώστησε ξαφνικά, μὲ συμπτώματα ἀνησυχαστικά. Ἡ μητέρα του τὸν περιποιήθηκε μὲ στοργὴ καὶ μὲ βαθειὰ συμπόνια γιὰ τὸ ἀθῶο ἐκεῖνο πλάσμα.

Ἀπὸ ποῦ ἔμχστανε τὸ παιδὶ αὐτό; Δὲν τύξερε ἡ μητέρα του... Κι' ὅμως, αὐτὸ ἦταν ἡ αἰτία ὅλου τοῦ κακοῦ. Αὐτὸ θάφερνε τὴ θύελλα στὴν Πράσινη Βίλλα... Στὰ μικρὰ του χεράκια, τὰ σφιγμένα κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα τῆς κούνιας του, ἔκρυβε τὸν κερμυνό...;

Κι' ὅμως τ' ἀγαποῦσε ἡ Σαρλότ.

Ἡ μητρικὴ καρδιά της ἔκρυβε θησαυροὺς τρυφερότητος καὶ συγγνώμης. Δὲν εἶ-

—Καλημέρα σας, γιατρέ... εἶπε ὁ Λανζερώμ. Πάω νὰ σβύσω τὸ καμίνι...

χε χωριστῆ ποτὲ ἀπ' τὸ παιδί της. Εἶχε βάλει τὴν κούνια του στὴν κάμαρά της, δίπλα στὸ κρεβάτι της. Τὸ θήλαζε, ὅπως ἄλλοτε τὶς δικές της κόρες.

Μὰ οἱ παραξένες ἐκεῖνες κακοδιαθεσίες ποὺ τὴ βασάνιζαν ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, εἶχαν κλονίσει φαίνεται τὴν ὑγεία της κι' εἶχαν ἀλλοιώσει τὸ γάλα της. Τί' αὐτὸ—σκεπτόταν — εἶχε ἀρρωστήσει τὸ παιδί της .

Τὸ ἀπόκοψε λοιπὸν κι ἄρχισε νὰ τοῦ δίνη ξενο γάλα, με τς μπιμπερόν. Μὰ ἡ κατάστασί του χειροτέρεψε, ἀκόμη πιὸ πολύ.

Τότε ἡ Σαρλὸτ κάλεσε τὸ δόκτορα Ρεννεβίλ.

'Ο γιατρὸς τῆς ἔρριξε μόνο μιὰ γρήγορη κι' ἀδιάφορη ματιά. 'Ενοιωθε περιφρόνησι γι' αὐτὴν ὅπως ὅλος ὁ κόσμος.

— Πρόκειται γιὰ τὸ παιδί; τὴ ρώτησε μονάχα.

—Μάλιστα, γιατρέ... Φοβᾶμαι! Εἶναι πολὺ ἀσχημα!

—"Α! Καὶ δὲν θέλετε νὰ πεθάνη; Μπράβο! Εἰσαστε καλὴ μητέρα...

Κι' ὁ γιατρὸς ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του, μὲ εἰρωνικὸ ὕφος.

"Ηταν τίμιος καὶ ἄξιος ἄνθρωπος, ἀγαπητὸς σὲ ὅλους, λίγο ἀπότομος, σὰν τοὺς περισσότερους γιατροὺς τῶν χωριῶν, ἀλλὰ καλόκαρδος κατὰ βάθος. 'Επιπλέον, ἡ μεγάλη του περιουσία τοῦ ἐπέτρεπε νὰ εὐεργετῆ ὅσους εἶχαν ἀνάγκη.

«Εἴσαστε καλὴ μητέρα!» εἶχε πῆ, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του.

'Εννοοῦσε μ' αὐτὸ ὅτι, ἂν τὸ παιδὶ ἦταν τόσο φιλάσθενο, ἔφταιγε κυρίως ἡ ἀλκοολικὴ μητέρα του...

Πλησίασε στὴν κούνια, ἀκούμπησε ἐλαφρὰ τὸ χέρι του στὸ ἱδρωμένο μέτωπο τοῦ μωροῦ καὶ τὸ κύτταξε μὲ οἶκτο. "Υστερα στράφηκε στὴ Σαρλὸτ, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ μαντέψη τὴ σκέψι του.

—Δῶστε το, τῆς εἶπε. Πρέπει νὰ τὸ ἐξετάσω.

'Εκείνη ὑπάκουσε. "Εβγαλε τὰ σπάργανα τοῦ μωροῦ καὶ τὄδωσε στὸ γιατρό, ὁλόγυμνο. Αὐτὸς φρόντισε νὰ κλείση τὴν πόρτα τῆς βεράντας καὶ τὰ παράθυρα, γιὰ νὰ μὴν κρυολογήση τὸ παιδί .

Τὸ ἐξέτασε, τὸ ἀκροάσθηκε. Ρώτησε λεπτομερῶς τὴ Σαρλὸτ γιὰ τὰ διάφορα συμπτώματα ποὺ εἶχε παρατηρήσει σ' αὐτό.

Φαινόταν ἔκπληκτος. Ζήτησε ἐπανειλημμένως διευκρινίσεις πάνω σ' ὡρισμένα σημεῖα. Τὸ μωρὸ εἶχε χάσει πολλὲς φορὲς τὶς αἰσθήσεις του, ἔτσι ποὺ τὸ νόμιζε νεκρὸ ἡ μητέρα του. "Υστερα εἶχε ἐμετούς, δύσπνοια, ἀρχὴ ἀσφυξίας, ποὺ περνοῦσε μόνον ὅταν τὸ βγάζανε στὸν καθαρὸ ἀέρα.

'Ο δόκτωρ Ρενεβὶλ τ' ἄκουγε ὅλ' αὐτὰ μὲ προσοχή. Θάλεγε κανεὶς πὼς εἶχε γεννηθῆ στὸ νοῦ του κάποια ἀόριστη ὑποψία — ἀλλὰ τόσο τρομερή, ὥστε τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν παραδεχθῆ...

"Εγραψε μιὰ συνταγὴ κι' ἔδωσε τὶς ἀπαιτούμενες ὁδηγίες στὴ Σαρλὸτ. Σηκώθηκε ὕστερα καὶ δήλωσε:

— Θὰ ξαναρθῶ αὔριο.

Διάστηκε ἔπειτα νὰ βγῆ ἔξω. Πνιγότανε, εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἀέρα...

Καὶ πραγματικά, ὁ καθαρὸς ἀέρας τοῦκανε καλό. Ποτὲ ὅλλοτε δὲν εἶχε ξαναενιώσει τέτοια ἀδιαθεσία — γιατὶ ἦταν γερὸς κι' ὑγιέστατος, παρ' ὅλη τὴν ἡλικία του. Τὴν ἀπέδωσε ὅμως στὸ ἀξιολύπητο ἐκεῖνο θέαμα τοῦ ἄρρωστου παιδιοῦ, τοῦ θύματος τῆς μητέρας του, καθὼς ἐπίσης καὶ στὴν ἁμυδρὴ ὑπόνοια ἑνὸς φριχτοῦ ἐγκλήματος, ποὺ εἶχε περάσει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπ' τὸ μυαλό του...

'Ο Λανζερὼμ ἀνέβαινε, τὴν ὥρα ἐκείνη, ἀπ' τὸ μονοπάτι, πρὸς τὸ γυψοκάμινο.

— Καλημέρα σας, γιατρέ... εἶπε περνῶντας. Πάω νὰ σβύσω τὸ καμίνι.

— Καλημέρα, καλέ μου Λανζερώμ... ἀπάντησε ὁ γέρος γιατρός.

Συγχρόνως ἔλυνε τὴ γραβάτα του, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, γιὰ ν' ἀναπνεύση πιὸ ἐλεύθερα τὸν καθαρὸ ἀέρα τῆς ἐξοχῆς.

Ξαναῆρθε καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ὅπως εἶχε ὑποσχεθῆ.

Τὸ παιδὶ φαινότανε κάπως καλύτερα. Τὸ ἐξέτασε, τὸ ἀκροάσθηκε πάλι, μὲ τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα κλειστά. Δὲν παρατήρησε τίποτε καινούργιο.

'Αλλὰ κι' ὁ ἴδιος δὲν ἔνοιωσε τὴν ἀδιαθεσία τῆς προηγουμένης ἡμέρας.

Οἱ φοῦρνοι ἦσαν σβυσμένοι τώρα. Εἶχε περάσει ἀπὸ κεῖ ὁ Λανζερώμ, κάνοντας ἀνύποπτα τὴ συνηθισμένη δουλειά του, ἄλλοτε φέρνοντας τὸ θάνατο κι' ἄλλοτε τὴ ζωή...

Μά, στὸ χωριό, ὁ κόσμος ἦταν προδιαθεμένος ἐναντίον τῆς Σαρλὸτ. 'Η ἀρρώστεια, λοιπόν, τοῦ παιδιοῦ της, σχολιάσθηκε πολὺ καὶ προκάλεσε καινούργιες συκοφαντίες.

'Ο δόκτωρ Ρεννεβὶλ δὲν εἶχε πῆ τίποτε σὲ κανένα γιὰ τὴν ὑποψία του. Εἶχε ὑπ' ὄψι του μονάχα νὰ παρακολουθῆ τὸ ἄρρωστο παιδί, νὰ μελετάη τὰ συμπτώματα ποὺ παρουσίαζε, καὶ νὰ εἰδοποιήση τὴ δικαιοσύνη ἂν σχηματίζε τὴν πεποίθησι πὼς ἡ μητέρα του ἐπιχειροῦσε νὰ τὸ δηλητηριάση.

Γιατὶ αὐτὸ εἶχε ὑποπτευθῆ!...

Μά, ἂν ὁ γιατρὸς σώπαινε, οἱ ἄλλοι ὅμως μιλούσανε μὲ τὸ παραπάνω. Κι' ἡ κοινὴ γνώμη πρόφερε ἀδίστακτα, καθαρά, τὴ λέξι «δηλητήριο», ποὺ δὲν τολμοῦσε ἀκόμη νὰ ξεστομίση ὁ γιατρός...

Εἶχαν πληροφορηθῆ ἀπ' τὴν Κατερίνα πὼς ἐπρόκειτο νὰ γυρίση ὁ σύζυγος, ὁ Ζὼρζ Λαμάρς. Θὰ τὰ μάθαινε τότε ὅλα! Μόλις θὰ πατοῦσε τὸ πόδι του στὴν Πράσινη Βίλλα, τὸ νόθο παιδὶ θὰ τοῦ φώναζε τὴν προδοσία τῆς γυναίκας του. Καὶ τότε, τι θὰ γινόταν ἀνάμεσά τους;...

'Ενῶ, ἂν ἔλειπε τὸ παιδί, ἡ Σαρλὸτ θὰ μποροῦσε νὰ φύγη ἀπ' αὐτὸ τὸν τόπο, νὰ πάη νὰ συναντήση τὸ Ζώρζ, νὰ τὸν ἐμποδίση νὰ γυρίση στὸ Πὸν-ντὲ-Ρυὰν καὶ νὰ μιλήση μὲ τοὺς παληοὺς φίλους του... μὲ τοὺς ἐχθρούς του προπάντων...

'Ο Ζὼρζ τὴν ἀγαποῦσε. Θὰ συμμορφωνότανε μὲ τὴν ἐπιθυμία της, κι' ἴσως μάλιστα δὲν θὰ τῆς ζητοῦσε κἂν ἐξηγήσεις...

Μά, γιὰ νὰ ἐπιτύχη αὐτὴ ἡ σατανικὴ πανουργία τῆς Σαρλὸτ, ἔπρεπε ἀπαραιτήτως νὰ λείψη ἡ ζωντανὴ ἀπόδειξι τῆς διαφθορᾶς της...

Νά γιατὶ φώναζαν ὅλοι στὸ χωριό:

— Θὰ τὸ σκοτώση, ἡ κακούργα!... Τὸ φαρμακώνει... γι' αὐτὸ ἀρρώστησε!

'Η Σαρλὸτ δὲν ἤξερε τίποτε γι' αὐτὴ τὴν καινούργια ἀτιμία. Δὲν ἔβγαινε πιὰ καθόλου, δὲν κατέβαινε ποτὲ στὸ χωριό. Δὲν πλησίαζε κανένα. 'Η σκέψι της ἔμενε προσηλωμένη μονάχα σ' ἕνα σημεῖο... Δὲν ἔβλεπε, παρὰ μόνον ἕνα πρᾶγμα στὸν κόσμο: ἕνα μεγάλο βαπόρι, ποὺ ἔσκιζε περήφανα τὸν ὠκεανό, ταξιδεύοντας πρὸς τὴ Γαλλία. Καί, πάνω σ' αὐτό, ἕναν ἄνθρωπο, τὸν ἄντρα της, ποὺ πετοῦσε ἐπιτέλους πρὸς τὴν ὀνειρευτὴ εὐτυχία...

Μετροῦσε ἡ Σαρλὸτ τὶς ἡμέρες, τὶς ὧρες... Κάθε λεπτό, ποὺ περνοῦσε, τῆς ἔφερνε καινούργιους τρόμους, ὅπως τῆς εἶχε φέρει χαρὲς κι' ἐλπίδες ἄλλοτε, πρὶν ἡ ζωή της γκρεμιστῆ σ' ἐρείπια...

Λογάριαζε... κι' ἔβλεπε νὰ ζυγώνη ὁλοένα, ἀμείλικτη, ἡ ἡμερομηνία ποὺ θάφτανε τὸ πλοῖο... Τότε, δὲν θάταν πιὰ παρὰ ζήτημα ὡρῶν. Γιατὶ ὁ Ζὼρζ θάτρεχε κοντά της, ἀμέσως, δίχως νὰ σταματήση πουθενά, μ' ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκαλιά, γιὰ νὰ δώση πάλι τὰ χάδια του στὶς κοροῦλες του καὶ τὰ φιλιὰ του στὴν πολυαγαπημένη του γυναῖκα...

Τίποτα δὲν θὰ τὸν προειδοποιοῦσε, λέγοντάς του:

«Φυλάξου! Μὴν πᾶς ἐκεῖ... Ξαναγύρισε καλύτερα στὶς ἐρημιὲς τῆς Αὐστραλίας... Κλεῖσε τὰ μάτια σου γιὰ νὰ μὴν ἰδῆς τίποτε, βούλωσε τ' αὐτιά σου γιὰ νὰ μὴν ἀκούσης... Καὶ φύγε, φύγε, δίχως νὰ γυρίσης νὰ κυττάξης πίσω σου!...».

"Ενα μαγιάτικο πρωϊνό, ἡ Σαρλὸτ εἶπε ἐπιτέλους στὸν ἑαυτό της, μὲ ἀγωνία:

«Σήμερα, μπαίνει τὸ πλοῖο στὸ λιμάνι τῆς Μασσαλίας. Αὔριο, ὁ Ζὼρζ θὰ βρίσκεται ἐδῶ!».

Β΄.

Τὸ ἐξπρὲς Παρισίων-Μπορντὼ ἔφτασε στὸ σταθμὸ τοῦ Σαὶν-Πιὲρ-ντὲ-Κόρ, λίγο μετὰ τὸ μεσημέρι. Κατέβηκε τότε ἀπ' τὸ βαγκὸν-ρεστωράν ἕνας ἄντρας ὡς 35 χρονῶν, μὲ ὕφος δραστήριο κι' ἀποφασιστικό, κομψὸς, γαλανομάτης.

Δὲν εἶχε ἀποσκευὲς μαζί του, οὔτε μιὰ βαλίτσα. Εἶχε στείλει ἀπ' τὴ Μασσαλία ὅλα του τὰ πράγματα μὲ τὴν ἐμπορικὴ ἀμαξοστοιχία, γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὸ μπελᾶ τους.

"Ηταν ὁ Ζὼρζ Λαμάρς.

'Ανέβηκε γρήγορα-γρήγορα σ' ἕνα τραῖνο. 'Απ' τὸ παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ, κύτταζε τοὺς ταξιδιώτες ποὺ πηγαινοέρχονταν, μ' ἕνα τρόπο, σὰν νὰ τοὺς ἔλεγε:

«'Εγὼ εἶμαι... Γύρισα πίσω... ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια!... Τί εὐτυχία!».

Αὐτὰ διάβαζε κανεὶς στὸ τίμιο πρόσωπό του, ποὺ τὸ εἶχε μαυρίσει ὁ ἥλιος τῆς Αὐστραλίας...

Τὸ τραῖνο σφύριξε ἐπιτέλους καὶ ξεκίνησε, τρέχοντας πρὸς τὴν κοιλάδα τοῦ "Ιντρ, ὅπου περίμενε ἡ Σαρλὸτ, στὴ βίλλα μὲ τοὺς κισσοὺς καὶ τὶς γκλυσίνες...

"Υστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα περίπου, σταμάτησε στὸ Ντρύ, ἕνα χωριουδάκι ποὺ ἀπεῖχε ἕξη-ἑπτὰ χιλιόμετρα ἀπ' τὸ Πὸν-ντὲ-Ρυάν.

'Ο Ζὼρζ ἀπόρησε, βλέποντας πὼς δὲν τὸν περίμενε κανένα ἀμάξι στὸ σταθμό. Μὰ ὕστερα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ γέλασε. Εἶχε βρῆ μιὰ ἐξήγησι, φυσικώτατη:

'Η Σαρλὸτ ἤξερε πὼς θὰ γύριζε στὴ Γαλλία μὲ τὸ πρῶτο πλοῖο. Μὰ ποιὰ μέρα θάφτανε τὸ πλοῖο αὐτό; Δὲν μποροῦσε νὰ νωρίτερα ἢ μὲ κάποια καθυστέρησι.

Κι' αὐτὸς δὲν τῆς εἶχε τηλεγραφήσει ἀπ' τὴ Μασσαλία, ἀφ' ἑνὸς γιὰ νὰ μὴ χάση ὥρα κι' ἀφ' ἑτέρου γιὰ νὰ τῆς κάνη ἔκπληξι.

— Τόσο τὸ καλύτερο! ψιθύρισε. Θὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὴ χαρά της, ὅταν μὲ δῆ ξαφνικά!

"Εκοψε ἕνα κλαδὶ ἀπ' τὸ δάσος τοῦ Βιλαντρὺ καὶ τὸ μεταχειρίσθηκε γιὰ μπαστούνι. Πῆρε τὸ δρόμο τοῦ Σασέ. Τὸν ἤξερε καλά, γιατὶ εἶχε γεννηθῆ καὶ μεγαλώσει σ' αὐτὰ τὰ μέρη.

Δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ πλουτίση ἐκεῖ κάτω, στὴν Αὐστραλία. Γύριζε πίσω, ὅπως εἶχε φύγει. Κι' ὡστόσο ἡ καρδιά του ἦταν γεμάτη χαρούμενη ξεγνοιασιά. Τὰ μάτια του λάμπανε. Τὸ ξεχείλισμα τῆς εὐτυχίας του τὸν ἔπνιγε, τοὺκοβε τὴν ἀνάσα. Σιγοτραγουδοῦσε κι' ἔπαιζε χτυπῶντας μὲ τὸ μπαστοῦνι του τὶς πέτρες τοῦ δρόμου. Συνάντησε διάφορους χωρικοὺς ποὺ δούλευαν στὰ χωράφια τους, μερικοὺς καρροτσιέρηδες. ἕνα μυλωνὰ ποὺ κουβαλοῦσε ἀλεύρι...

— Καλημέρα, Σεβρόν, τοῦ φώναξε εὔθυμα.

'Εκεῖνος γύρισε καὶ τὸν καλημέρισε, λίγο σαστισμένος. Δὲν τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει.

«"Αλλαξα λοιπὸν τόσο πολύ;» ἀναρωτήθηκε γελῶντας ὁ Ζώρζ.

'Αποφάσισε νὰ σταματήση τὸν πρῶτο ποὺ θἄβρισκε στὸ δρόμο του.

Αὐτὸς ἔτυχε νἄναι ἕνας κτηματίας, ποὺ πήγαινε μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του στὸ πανηγῦρι τοῦ 'Αζαί. Πίσω ἀπὸ τὸ κάρρο του, εἶχε δεμένο ἕνα μοσχάρι, ποὺ σκόπευε νὰ τὸ πουλήση.

'Ο Λαμάρς παραμέρισε γιὰ ν' ἀφίση νὰ περάση τ' ἄλογο καὶ φώναξε στὸν κτηματία:

— Καλημέρα, Λεωμέλ!

"Ηταν παληός του φίλος καὶ συμμαθητής.

'Εκεῖνος σταμάτησε τὸ κάρρο του καὶ κύτταξε πολλὴ ὥρα τὸ νεοφερμένο, ὥσπου νὰ τὸν ἀναγνωρίση. Ξαφνικά, πήδησε κάτω καὶ τοῦ ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του.

—'Ο Ζὼρζ!... φώναξε μὲ χαρά. 'Ο Ζὼρζ Λαμάρς!...

Στράφηκε στὴ γυναῖκα του καὶ πρόσθεσε:

— Εἶν' ὁ Λαμάρς... ξέρεις, ὁ ἄντρας τῆς...

Σταμάτησε ὅμως ξαφνικὰ καὶ κοκκίνισε. 'Η γυναῖκα του κύτταξε τὸν ταξιδιώτη μὲ περιέργεια καὶ οἰκτο μαζί.

Οἱ δυὸ φίλοι κουβέντιαζαν τώρα μεταξύ τους. 'Ο Λαμάρς ρωτοῦσε, μὲ μιὰν ἀόριστη ἀνησυχία:

— Τί γίνονται οἱ δικοί μου;... ἡ γυναῖκα μου, τὰ παιδιά μου;...

— Καλά, καλὰ ὅλοι... ἀπάντησε ὁ ἄλλος μ' ἀμηχανία. "Ωστε λοιπόν, μᾶς ἤρθες πάλι... Μὰ πῶς δὲν προειδοποίησες τὴ Μπε... τὴ γυναῖκα σου, θέλω νὰ πῶ; 'Α, καταλαβαίνω! "Ηθελες νὰ τῆς κάνης ἔκπληξι...

— Τὸ βρῆκες... Λὲς νὰ χαρῆ πολὺ ποὺ θὰ μὲ δῆ;

— Μὰ βέβαια, βέβαια... 'Ωστόσο...

'Ο χωρικὸς ξερόβηξε, γιὰ νὰ κρύψη τὴν ἀμηχανία του. Δὲν εὕρισκε τὸ θάρρος νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια στὸν καλὸ ἐκεῖνο ἄνθρωπο.

Στὸ κάτω - κάτω, δὲν ἦταν δική του δουλειά! Κι' ἄλλωστε, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ Λαμάρς θὰ τἄχε μάθει ὅλα...

—'Ωστόσο;... Τί ἤθελες νὰ πῆς; ἐπέμεινε ὁ ταξιδιώτης.

— Νά... Θἄκανες ἴσως καλλίτερα νὰ γράψης... Κάτι τέτοιες ἐκπλήξεις φέρνουνε πολλὲς φορὲς μεγάλη ταραχή... Κι' ὕστερα, θἄρχονταν οἱ φίλοι σου νὰ σὲ ὑποδεχθοῦνε στὸ σταθμό... θὰ μιλούσατε... θὰ σοῦ λέγανε...

» Μὰ ἂς τ' ἀφίσουμε τώρα αὐτά... Δὲν ξέρεις πόσο εὐχαριστημένος εἶμαι ποὺ σὲ ξαναειδα, ἀγόρι μου!...

'Ο Λεωμὲλ δὲν ἄφισε καιρὸ στὸ Λαμάρς νὰ τοῦ κάνη ἄλλες ἐρωτήσεις. Πήδησε στὸ κάρρο του, μαστίγωσε τ' ἄλογο καὶ ξεκίνησε.

— Εἶναι ὁ ἄντρας τῆς Μπεκροῦς; τὸν ρώτησε ἡ γυναῖκα του μὲ δυνατὴ φωνή, χωρὶς νὰ πάρη καμμιὰ προφύλαξι.

'Ο Λαμάρς τ' ἄκουσε. 'Αλλὰ δὲν κατάλαβε τί ἐννοοῦσε... Ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ Μπεκροῦ;

Ξαναπῆρε τὸ δρόμο του πρὸς τὸ χωριό. Οἱ τελευταῖες λέξεις τοῦ Λεωμὲλ ἀντηχοῦσαν ἀκόμα στ' αὐτιά του:

«Θὰ μιλούσατε... θὰ σοῦ λέγανε...».

Τί ἄραγε; Καμμιὰ δυστυχία;... Μήπως εἶχε συμβῆ τίποτε, τὸν τελευταῖο καιρό, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε νὰ τοῦ γράψη ἡ Σαρλὸτ;

Στὸ τελευταῖο της γράμμα ὡστόσο τοῦλεγε πὼς κι' ἡ ἴδια καὶ τὰ παιδιὰ ἦταν πολὺ καλά!

— Εἶμαι ἀνόητος ποὺ κάθομαι καὶ σκοτίζομαι μὲ τέτοιες φαντασίες! ψιθύρισε.

Καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του.

"Οσο πλησίαζε στὸ σπίτι του, οἱ ἀναμνήσεις πλημμύριζαν τὸ νοῦ του καὶ τὴν καρδιά του. Δὲν σκεπτότανε πιά, παρὰ τὴν εὐτυχία τοῦ γυρισμοῦ του.

"Οταν ἔφτασε στὴν κορυφὴ ἑνὸς λόφου, σταμάτησε. κάθησε σὲ μιὰ πέτρα καὶ κύτταξε κάτω, τὴ δεντροφυτεμένη κοιλάδα.

'Η ματιά του καρφώθηκε μονάχα σ' ἕνα δέντρο, μιὰ ψηλὴ καὶ λεπτὴ λεύκα. 'Εκεῖ κοντὰ βρισκόταν ἡ Πράσινη Βίλλα! Τὴν ξεχώριζε, ἀνάμεσα στ' ἄλλα σπιτάκια... 'Εκεῖ τὸν περίμενε ἡ Σαρλὸτ του, σ' αὐτὴ τὴ φωλιὰ τῆς εὐτυχίας! «Μὲ τέτοιο ὡραῖο καιρό ,θὰ βρίσκεται σίγουρα στὴ βεράντα, μαζὶ μὲ τὰ παιδιά», εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὴ διακρίνη, ἀπὸ τόσο μακρυά.

"Ηταν ἕτοιμος νὰ συνεχίση τὸ δρόμο του, ὅταν ἀνασκίρτησε ξαφνικά. Εἶχαν φτάσει στ' αὐτιά του οἱ ἦχοι τῆς καμπάνας τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωριοῦ, ποὺ σήμαινε ἁργὰ καὶ πένθιμα.

Κάποιος εἶχε πεθάνει, στὴν καταπράσινη ἐκείνη κοιλάδα, μὲ τὰ λουλούδια καὶ τὰ μύρα, μὲ τὸν ἥλιο καὶ τὴν ἄνοιξι... Κάποιο ἀπὸ τ' ἄσπρα ἐκεῖνα σπιτάκια εἶχε βουτηχτῆ στὸ πένθος.

Ξανακάθησε στὴν πέτρα, μὲ μιὰ βαρειὰ θλῖψι στὴν ψυχή. Τὰ λόγια τοῦ Λεωμὲλ ξαναγύριζαν στὴ μνήμη του: «Θὰ μάθαινες... θὰ σοῦ λέγανε...»

Μήπως... αὐτὴ ἡ πένθιμη καμπάνα... "Ω. Θεέ μου! Μήπως σήμαινε γιὰ τὴ Σαρλὸτ... ἢ τὴν Κλαίρη, ἢ τὴ Λουίζα;...

Πετάχτηκε ὄρθιος κι ἔμπηξε μιὰ φωνὴ τρόμου. Μὰ ὕστερα ἔβαλε τὰ γέλια καὶ ψιθύρισε:

— Τρελλάθηκα, μὰ τὴν πίστι μου!...

Κι' ἔκανε νὰ ξεκινήση πάλι, νὰ πάρη τὸν κατήφορο, ὅταν εἶδε νὰ περνᾶη ἕνας ἄντρας κοντὰ ἀπ' τὸ μέρος ποὺ στεκότανε.

Τὸν εἶχε γνωρίσει ἀλλοτε κι' αὐτόν: "Ηταν ὁ Ζὰν Μπερτελέν.

'Εκεῖνος δὲν τὸν εἶχε ἀντιληφθῆ, γιατὶ ἔμενε ἀκίνητος πίσω ἀπ' τοὺς ψηλοὺς θάμνους ποὺ τοὺς χώριζαν.

'Ο νέος σταμάτησε κι' αὐτὸς καὶ — ὅπως πρὶν ἀπὸ λίγο ὁ Λαμάρς — κύτταξε μὲ θλῖψι πρὸς τὸ χωριό.

"Ακουγε κι' αὐτὸς τὴ νεκρώσιμη καμπάνα. Μὰ αὐτὸς ἤξερε γιὰ ποιὸν χτυποῦσε... ποιὸν εἶχε θερίσει ὁ Χάρος μὲ τὸ δρεπάνι του...

'Ο Λαμάρς τὸν ἄκουσε νὰ ψιθυρίζη:

—'Η δυστυχισμένη!...

"Υστερα, ὁ νέος ἄρχισε νὰ κατηφορίζη, μέσ' ἀπ' τὰ χωράφια. Μὰ τὸν σταμάτησε ξαφνικὰ μιὰ φωνή, κομμένη ἀπὸ λυγμούς, ποὺ φώναζε τ' ὄνομά του:

— Μπερτελέν!... Ζὰν Μπερτελέν!

Στράφηκε, ἀναγνώρισε τὸ νεοφερμένο καὶ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση μιὰ κραυγὴ τρόμου:

—'Ο Ζὼρζ Λαμάρς! "Ω, Θεέ μου!...

Κυττάχτηκαν γιὰ λίγο, ἀμίλητοι κι' οἱ δυό. 'Ο Λαμάρς προσπαθοῦσε νὰ ξαναβρῆ τὴν ψυχραιμία του. Χαμογελοῦσε δειλά, ἐνῶ ἡ ματιά του φαινότανε νὰ λέη:

«Εἶμαι καλὸς ἄνθρωπος... Ἀξίζω νὰ γίνω εὐτυχισμένος... Μὴ μοῦ πῆτε καμμιὸ θλιβερὴ εἴδησι!...»

"Υστερα πρόφερε γρήγορα καὶ χαμηλόφωνα, σὰν νἄθελε ν' ἀνακουφισθῆ ἀπὸ ἕνα πόνο:

— Πέστε μου, Ζάν, πὼς εἶναι καλὰ ἡ Σαρλότ!... Πέστε μου πὼς βρίσκονται στὴ ζωὴ τὰ παιδιά μου!... Πέστε μου πὼς ἡ καμπάνα ποὺ ἄκουσα πρὶν ἀπὸ λίγο, δὲν σήμαινε γιὰ κανένα ἀπ' τοὺς δικούς μου... Καθησυχαστε με, Ζάν, γιατὶ φοβᾶμαι... φοβᾶμαι!...

— Γιατί ξαναγυρίσατε; ἀπάντησε ὁ Μπερτελὲν μὲ μιὰ παράξενη ἔξαψι. Τί ἤρθατε νὰ κάνετε ἐδῶ;... Φύγετε μάλιστα... πηγαίνετε πάλι στὴν Αὐστραλία... ὅσο μακρύτερα μπορεῖτε... Ἀδιαφορῆστε γι' αὐτοὺς ποὺ θ' ἀφίσετε πίσω σας... Πηγαίνετε ὅπου θέλετε, μὰ μὴν κάνετε πιὰ οὔτε βῆμα πρὸς τὸ σπίτι σας... Φύγετε, φύγετε! Φαντασθῆτε πὼς ὅλα ἔχουνε πεθάνει ἐδῶ καὶ πὼς τίποτε δὲν σᾶς δένει πιὰ μὲ τὰ περασμένα...

— Μιὰ λέξι μόνο, Μπερτελέν! Μιὰ λέξι!...

Μὰ ὁ Ζὰν ἔφυγε τρέχοντας. Κι' ὁ Λαμάρς, ἀναστατωμένος ἀπ' ὅ,τι εἶχε ἀκούσει, δὲν ἐπιχείρησε κἂν νὰ τὸν κυνηγήση, νὰ τὸν προφτάση.

«Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν; ἀναρωτήθηκε. Ποιὰ συμφορά;... Πρέπει νἄναι κάτι φοβερό, κάτι φριχτό!...».

Ξανακάθησε στὴν πέτρα, γιατὶ δὲν τὸν κρατούσανε πιὰ τὰ πόδια του. Καὶ σκούπισε τὸν κρύο ἱδρῶτα ποὺ κυλοῦσε στὸ μέτωπό του.

"Εμεινε σὰν θαμπωμένος γιὰ μερικὰ λεπτά. "Ολη ἡ Φύσις εἶχε σκοτεινιάσει μπροστὰ στὰ μάτια του, καὶ στ' αὐτιά του ἀντηχοῦσαν ἀπαίσιες καμπάνες.

'Ακόμα κι' ὅταν συνῆλθε, δὲν ἄφισε αὐτὴ τὴ θέσι. Δὲν εὕρισκε τὸ θάρρος νὰ πάη μακρύτερα.

Πέρασε ἔτσι τὸ ἀπόγευμα. Εἶχαν ἀρχίσει νὰ γυρίζουν ἀπ' τὸ Ἀζαί, μὲ τὰ κάρρα τους, οἱ χωρικοὶ ποὺ εἶχαν πάει στὸ πανηγῦρι.

'Ο Ζὼρζ δὲν ἐνδιαφερόταν ἂν τὸν ἔβλεπαν, ἂν τὸν ἀναγνώριζαν. 'Αδιαφοροῦσε γιὰ τὴν ἔκπληξι ποὺ μποροῦσε νὰ τοὺς προκαλέση ἡ στάσι του, καθὼς καὶ γιὰ μερικὰ λόγια τους ποὺ τὸν ἀφοροῦσαν καὶ ποὺ φτάνανε ὡς τ' αὐτιά του:

— Μπά! Δὲν εἶν' αὐτὸς ὁ Ζὼρζ Λαμάρς;

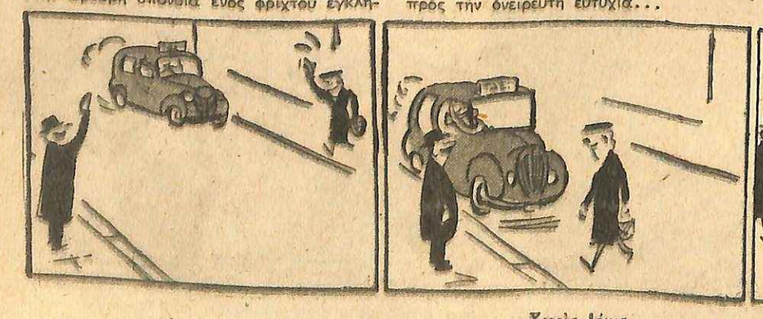

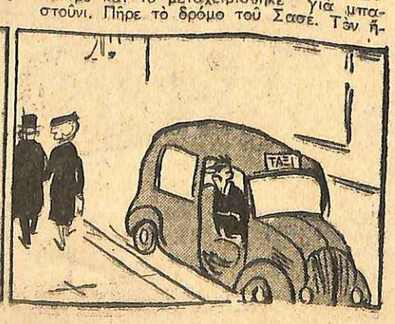

Χωρὶς λόγια.

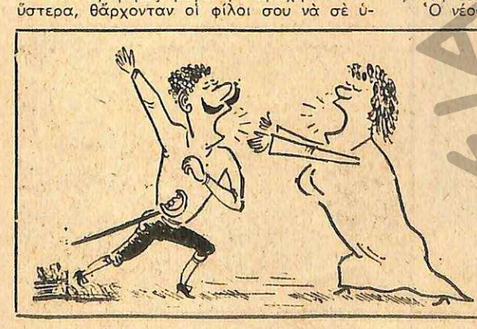

Τὸ φιλὶ τοῦ τενόρου...

— Ναι, βέβαια. Ὁ Λεωμέλ μοῦ εἶπε πὼς τὸν εἶχε συναντήσει στὸ δρόμο πουρχότανε.

— Τί θὰ βρῆ ἐδῶ, ὁ κακομοίρης!...

— Καλλίτερα θἄκανε νἄμενε ἐκεῖ κάτω, στὴν ἔρημο!...

Καὶ μιὰ γυναίκα πρόσθεσε, μὲ οἶκτο:

—Ὁ φουκαρᾶς!... Τί φταίει αὐτός;...

Ὕστερα τὸ κάρρο ἀπομακρύνθηκε μὲ θόρυβο καὶ χάθηκε στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου.

Ὁ Λαμάρς σηκώθηκε τότε,τρεκλίζοντας.

«Τί συμβαίνει λοιπόν, Θεέ μου; ἀναρωτήθηκε μ' ἀγωνία. Ποιὰ ἀγωνία μὲ περιμένει;»

Κατέβηκε ὡς τὸ δρόμο. Ὁ ἥλιος βασίλευε σιγὰ - σιγά, κι' οἱ ἴσκιοι τῶν δέντρων μάκραιναν ὁλοένα πάνω στ' ἀνθισμένα λειβάδια.

Τὴν ἴδια ὥρα, στὴν Πράσινη Βίλλα, ἡ Σὰρλοτ προσευχότανε, γονατιστὴ μπροστὰ στὴν κούνια τοῦ παιδιοῦ της ποὺ εἶχε πεθάνει μὲ παράξενα συμπτώματα, ἀπὸ ἕνα εἶδος ξαφνικῆς ἀσφυξίας.

Περίμενε τὸν ἄντρα της, αὐτὴ τὴν ἡμέρα. Κάθε δευτερόλεπτο ποὺ περνοῦσε, μεγάλωνε τὸ μαρτύριο τῆς καρδιᾶς της.

Ὅταν ἄκουσε νὰ σημαίνη ἡ καμπάνα γιὰ τὴν ἀθῶα ψυχούλα ποὺ εἶχε πετάξει, εἶπε μὲ τὸ νοῦ της:

«Ἂν γυρίζη τώρα, θὰ βρίσκεται κάπου ἐδῶ κοντὰ καὶ θ' ἀκούση τὴν καμπάνα...».

Πέρασαν ὕστερα ὧρες πολλές, ὁ ἥλιος ἔγειρε πρὸς τὴ δύσι του.

«Δὲν θὰ γυρίση σήμερα... εἶπε μὲ τὸ νοῦ της ἡ Σὰρλοτ. Ἀλλοιῶς, θἄπρεπε νἄχε φτάσει πιά... Τόσο τὸ καλλίτερο!.... Τόσο τὸ καλλίτερο!... Ὄχι σήμερα. Θεέ μου, ὄχι σήμερα!».

Κι' ἡ προσευχή της ἀνέβηκε, θερμή,πρὸς τὸν οὐρανό...

Τὴν ἴδια ἐκείνη ὥρα, ὁ Ζὼρζ Λαμὰρς προχωροῦσε πρὸς τὸ σπίτι του, μ' ἀργὸ βῆμα, ἀποφασισμένος ἐπιτέλους νὰ μάθη τὴν ἀλήθεια. Δὲν ἔδινε πιὰ καμμιὰ προσοχὴ σ' ὅ,τι συνέβαινε γύρω του.

Τὸν κυττάζανε, σχολιάζανε ὅλοι τὴν παρουσία του. Μὰ αὐτὸς ἔμενε κουφὸς σὲ ὅλα... Προχωροῦσε πάντα μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ καὶ τὴν πλάτη καμπουριαστή, χλωμός, τσακισμένος...

Πῆρε τὸ μονοπάτι ποὺ ἀκολουθοῦσε πάντα ὁ Λανζερὼμ, ἀνάμεσα στοὺς ψηλοὺς φράχτες. Ἀνέβαινε μὲ κόπο, λαχανιασμένος, αὐτὸς ὁ τόσο γερὸς ἄντρας.

Οἱ γυναίκες ποὺ συναντοῦσε στὸ δρόμο του, σταματοῦσαν καὶ λέγανε μεταξύ τους, τρομαγμένες:

— Εἶν' αὐτός... ὁ ἄντρας της!... Θεέ μου!...

Τὸ ρολόϊ τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωριοῦ σήμανε 8.

Ὁ ἥλιος εἶχε πιὰ βασιλέψει. Εἶχε φτάσει ἡ νύχτα.

Γ'.

Ὁ πύργος τοῦ Φενεστρὲλ εἶναι ἕνα ἀπ' τὰ ὡραιότερα κτίρια τῆς ἐποχῆς τῆς Ἀναγεννήσεως. Δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα, μαζεύονται ἐκεῖ διάφοροι περιηγητὰὶ γιὰ νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν καὶ νὰ τὸν θαυμάσουν, μὲ τὴν ἄδεια τοῦ κόμητος ντὺ Τιελαί, τοῦ ἰδιοκτήτη του.

Ἡ ἐξωτερικὴ σκάλα του ἐπικοινωνεῖ μὲ τὴν αὐλὴ μὲ δυὸ πόρτες στολισμένες μὲ θαυμάσια ἀνάγλυφα καὶ ἀραβουργήματα. Εἶναι ἕνα ἀληθινὸ ἀριστούργημα κομψότητος καὶ καλλιτεχνικῆς γραμμῆς.

Στὰ πόδια τοῦ λόφου ὅπου εἶναι χτισμένος, τὸ ποτάμι χωρίζεται σὲ δυὸ κλάδους, καὶ τὰ δέντρα τοῦ πάρκου τοῦ πύργου ἁπλώνονται ὡς τὶς ὄχθες του. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ξεπροβάλλουν ἀπ' τὸ νερὸ χαριτωμένα καταπράσινα νησάκια.

Ὁ πύργος τοῦ Φενεστρὲλ ἀνήκει στὸν κόμητα Οὐμπὲρ ντὺ Τιελλαί, ὅπως κι' ἡ γύρω ἔκτασι. Ὁ κόμης εἶναι ἕνας ἄντρας ὡς 40 χρονῶν, μὲ ὕφος καλοκάγαθο, μᾶλλον ψηλός, μὲ τετράγωνους ὤμους, ἡλιοκαμένο πρόσωπο, μαῦρα μαλλιὰ κομμένα κοντά, χαρακτηριστικὰ λίγο χοντρὰ ἀλλὰ γεμάτα καλωσύνη.

Τὰ γαλανά του μάτια λάμπουν ἀπὸ ἐξυπνάδα.

— Μὲ τόσα λεφτὰ ποὺ ἔχει, θὰ μποροῦσε νὰ βαστᾶη πόζα, λέγανε γι' αὐτὸν οἱ χωρικοί. Κι' ὅμως δὲν εἶναι καθόλου ἀκατάδεκτος...

Πραγματικά, ὁ Οὐμπὲρ ντὺ Τιελλαὶ ἦταν ἁπλὸς καὶ καλός.

Θὰ μποροῦσε νὰ μὴν κάνη τίποτε, νὰ περνᾶη τὸν καιρό του μὲ τεμπελιὰ καὶ με γλέντια, σὰν τόσους ἄλλους ποὺ κληρονομήσαν μεγάλες περιουσίες ἀπ' τὸν πατέρα τους. Αὐτὸς ὅμως δὲν θὰ μποροῦσε ποτε ν' ἀνεχθῆ μιὰ τέτοια ἄχρηστη ζωή.

Ὅλη μέρα λοιπόν, γύριζε μὲ τ' ἄλογο στὰ κτήματά του, ἔδινε ὁδηγίες στοὺς ξυλοκόπους, ἐπισκεπτότανε τοὺς κολλήγους του, ἐπιθεωροῦσε τ' ἀμπέλια του, μοίραζε συμβουλὲς γιὰ τὶς καλλιέργεια τῶν χωραφιῶν.

Ἦταν πάντα ντυμένος σὰν ἕνας κοινὸς κτηματίας τοῦ χωριοῦ, δίχως ἰδιαίτερη κομψότητα. Βλέποντάς τον ἔτσι, θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν περάση γιὰ ἐκκεντρικὸ ἢ γιὰ τσιγκούνη.

Εἴπαμε ὅμως πὼς δὲν ἦταν καθόλου ἐκκεντρικός, ἀλλὰ μόνο ἐργατικός.

Ὅσο γιὰ τσιγκουνιά, ἤξεραν ὅλοι πὼς δὲν εἶχε δίολου αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα. Ἀπεναντίας, εἶχε περιβάλει μ' ἀπίστευτη πολυτέλεια κι' ἔκανε ἔξοδα τρελλὰ γιὰ τὴ γυναίκα του, τὴν πενταμορφη Κλοτίλδη ντὺ Τιελλαί, τὸ ἀγέρωχο κι' ὑπέροχο ἐκεῖνο πλάσμα ποὺ θύμιζε τὶς πυργοδέσποινες τοῦ παληοῦ καιροῦ.

Ἐκείνη τὸν εἶχε παντρευτῆ δίχως ἀγάπη, μονάχα γιὰ τὴ μεγάλη περιουσία του καὶ τὸ ἀριστοκρατικό του ὄνομα. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ μερικὰ χρόνια συζυγικῆς ζωῆς, τοὺς εἶχε χωρίσει σιγὰ - σιγὰ ἕνα βαθὺ καὶ πλατὺ χάσμα. Ὑπῆρχαν τόσες διαφορές, τόση ἀσυμφωνία χαρακτήρων, ἀναμεσα στὴν κομψὴ καὶ φιλάρεσκη Κλοτίλδη, διψασμένη γιὰ γιορτές, κοσμικὴ ζωή, θριαμβους, καὶ τὸν ἀγαθὸ ἐκεῖνο ἀρχοντοχωριάτη μὲ τὰ ἁπλὰ γούστα, ποὺ ζοῦσε εὐτυχισμένος στὸ ἥσυχο ἐξοχικὸ περιβάλλον τοῦ οἰκογενειακοῦ του πύργου!

Εἶχαν ἀποκτήσει ἕνα γυιό, τὸν Οὐρμπαίν, δυὸ χρόνια μετὰ τὸ γάμο τους. Μόλις ὅμως εἶχε μεγαλώσει λίγο, τὸν εἶχαν κλείσει σ' ἕνα οἰκοτροφεῖο, στὴν Τούρ.

Ἡ Κλοτίλδη ἔπληττε θανάσιμα, στὸν πύργο τοῦ Φενεστρέλ. Ὡστόσο, ὁ Οὐμπὲρ τὴν εἶχε προειδοποιήσει, πρὶν παντρευτοῦνε:

— Θὰ σᾶς προσφέρω μιὰ ζωὴ πλούσια καὶ πολυτελῆ, ἀλλὰ δὲν πρόκειται ν' ἀφίσω ποτὲ τὸν πύργο μου... Σκεφθῆτε καλά, προτοῦ ἑνώσετε τὴ ζωή σας μὲ τὴ δική μου.

Ἐκείνη ὅμως δὲν εἶχε σκεφθῆ. Εἶχε ἐμπιστοσύνη στὴν ἱκανότητά της, στὴ γυναικεία πονηρία της. Δὲν πρόβλεπε τότε πὼς οἱ προσπάθειές της νὰ τὸν κάνη ν' ἀλλάξη γνώμη, θὰ τσακίζονταν στὴν ἀκλόνητη θέλησί του.

Κι' ὅμως, ὁ κόμης ἀγαποῦσε πολὺ τὴν Κλοτίλδη. Ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί

ΙΤΑΛΙΚΗ ΜΟΔΑ

Μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ ἰδιότροπες δημιουργίες τῆς ἐφετεινῆς μόδας εἶναι καὶ τὸ ἀνωτέρω καπελλάκι, ποὺ λέγεται «Μεφιστό». Εἶναι φτιαγμένο ἀπὸ λευκὸ καὶ κόκκινο μεταξωτὸ βελοῦδο καὶ πέφτει, ὅπως βλέπετε, χαμηλὰ στὸ μέτωπο.

της ὅπως καὶ τὸν πρωτο καιρό. Κι' ὑπόφερε σκληρὰ γιατὶ τὴν ἔβλεπε ἀδιάφορη, ἀπομακρυσμένη ἀπ' αὐτόν, ὁλοένα καὶ πιὸ πολύ. Καταλάβαινε πὼς τὸν περιφρονοῦσε λίγο, γιὰ τὶς ἀσχολίες του, ποὺ τὶς θεωροῦσε «ταπεινωτικές».

Εἶχε ἀρνηθῆ κατηγορηματικὰ νὰ πᾶνε νὰ κατοικήσουν στὸ Παρίσι, ἀκόμη καὶ τὸ χειμῶνα. Κι' ἡ Κλοτίλδη θεωροῦσε πὼς εἶχε θυσιασθῆ, σ' ἐκείνη τὴν ἐρημιά, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν συχωρέση γι' αὐτό.

Ὡστόσο, τῆς πρόσφερε ἀληθινὰ μιὰ ζωὴ πριγκηπικὴ, ποὺ θὰ τὴ ζήλευαν οἱ περισσότερες γυναῖκες. Ἦταν ὅμως ὅλα ρυθμισμένα στὴν ἐντέλεια, μὲ τὴ μονοτονία τῆς ρουτίνας... ἐνῶ ἡ Κλοτίλδη διψοῦσε γιὰ τὰ τρελλὰ παριζιάνικα γλέντια, ἔτσι ποὺ οἱ γιορτὲς ποὺ διοργάνωνε γι' αὐτὴν ὁ ἄντρας της, στὸν πύργο, δὲν τῆς ἄρεσαν καθόλου.

«Πύργο τοῦ ὕπνου». Ἔτσι τὸν εἶχε ἐπονομάσει ἡ ἴδια, κάποια μέρα ἀνυπόφορης πλήξεως κι' ἀπογοητεύσεως.

Ἴσως νἄχε δίκηο! Μὰ ἦταν τόσο ἥσυχος κι' ἀναπαυτικὸς αὐτὸς ὁ ὕπνος, γεμάτος ἀπὸ τόσο ὡραῖα ὄνειρα, ποὺ ἄξιζε νὰ ζῆ κανεὶς ἐκεῖ, δίχως νὰ ξυπνάη ποτέ του...

Τὴν ἡμέρα αὐτή, ἐνῶ ὁ Ζὼρζ Λαμὰρς προχωροῦσε πρὸς τὴν Πράσινη Βίλλα, μὲ τὸ ραβδί του στὸ χέρι, ὁ πύργος τοῦ Φενεστρὲλ ἦταν ἀνάστατος ἀπ' τὶς προετοιμασίες μιᾶς νυκτερινῆς γιορτῆς.

Ὁ Οὐμπὲρ εἶχε τὴν ἔμπνευσι ν' ἀναπαραστήση ἕνα χορὸ τοῦ 18ου αἰῶνος, μέσα στὸ ταιριασμένο ἐκεῖνο περιβάλλον τῆς Ἀναγεννήσεως. Τὸ σκεπτόταν ἀπὸ καιρὸ κι' εἶχε στείλει τὶς προσκλήσεις.

Σὲ λίγο λοιπόν, οἱ ρωμαντικὲς ἀλλέες τοῦ πάρκου θὰ γέμιζαν ἀπὸ εὐγενεῖς κι' ὡραίες κυρίες μὲ κοστούμια Λουδοβίκου 15ου ἢ 16ου, ἐνῶ μιὰ ὀρχήστρα, ἀπ' τὸ Παρίσι, ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν ἀποκλειστικὰ ἀρχαῖα ὄργανα, θἄπαιζε τὴν ὡραία μουσικὴ τοῦ παληοῦ καιροῦ.

Ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ κόμης ἦταν πολυάσχολος καὶ χαρούμενος γιὰ τὴν ἀσυνήθιστη διασκέδασι ποὺ θὰ πρόσφερε στὴν Κλοτίλδη. Ὡστόσο, φαινότανε σὰν κάτι νὰ τὸν βασανίζε...

Τὸ πρωΐ, ὁ ταχυδρόμος τοῦ εἶχε φέρει ἕνα γράμμα συστημένο. Ὅταν τὸ διάβασε, ὁ κόμης ἔγινε κατάχλωμος, κι' ὕστερα τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ ἔκφρασι θυμοῦ καὶ περιφρονήσεως. Ἔσφιξε τὶς γροθιές του. Συγκρατήθηκε ὅμως μπροστὰ στὸν ταχυδρόμο καὶ δὲν εἶπε τίποτε.

Ὕστερα, ὅταν ἔμεινε μόνος καὶ ξαναδιάβασε τὸ γράμμα, τὸ τσαλάκωσε, τὸ πέταξε χάμω καὶ τὸ ποδοπάτησε μὲ μανία— αὐτός, ὁ τόσο ἤρεμος καὶ καλὸς πάντα.

Τὸ ξαναπῆρε ἔπειτα καὶ τὸ πέταξε μέσα στὸ ἀναμένο τζάκι.

— Δὲν πρέπει νὰ μάθη κανεὶς τίποτε!... ψιθύρισε. Ὁ ἄθλιος!... Τὸν νόμιζα νεκρό, ἐδῶ καὶ πολὺν καιρό... Μὰ νὰ ποὺ ξανάρχεται!...

Πέρασε στὸ γραφεῖο του κι' ἔμεινε ὧρες ὁλόκληρες κλεισμένος ἐκεῖ μέσα. Ἡ γυναίκα του ἔστειλε τὴν καμαριέρα της νὰ τὸν βρῆ, νὰ χτυπήση τὴν πόρτα του. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἀπάντησε. Δὲν εἶχε ἀκούσει κάν...

Ὅταν παρουσιάστηκε πάλι στὴν Κλοτίλδη, ἦταν ἀκόμα κατάχλωμος. Ἐκείνη παρεξήγησε τὴν αἰτία καὶ τοῦ εἶπε εἰρωνικά:

— Μήπως σὲ στενοχωρεῖ ἡ ἀπουσία γιορτή;... Ξέρω πὼς δὲν σ' ἀρέσει ν' ἀλλάζης τὴ ζωή σου καὶ τὶς τακτικές σου συνήθειες, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ μέρα... Ὅταν ἐγὼ εἶμαι χαρούμενη, ἐσὺ κατσουφιάζεις. Κι' ὅταν μοὔρχεται ἐμένα νὰ κλάψω ἀπ' τὴν πλῆξι, ἐσὺ εἶσαι γεμάτος χαρά.

Τὴν κύτταξε μὲ παράπονο κι' ἀπάντησε:

— Κάνεις λάθος, Κλοτίλδη. Ἡ εὐτυχία μου εἶναι νὰ σὲ βλέπω εὐτυχισμένη...

Δὲν πρόσθεσε τίποτ' ἄλλο. Ἡ νέα γυναῖκα τὸν κύτταξε ποὺ ἔφευγε.

Ἔνοιωθε τώρα μιὰ ξαφνικὴ ἀνησυχία. Τῆς εἶχε φανῆ πὼς διέκρινε στὸ ὕφος του κάτι σὰν ἀπειλή. Μιὰ ἀδιόρατη σύσπασι πέρασε ἀπ' τὴν ἀγέρωχη φυσιογνωμία της.

Φαίνεται δὲ πὼς ἡ ζωή της ἔκρυβε κάποιο ἔνοχο μυστήριο, γιατὶ ψιθύρισε:

— Μήπως ὑποψιάζεται τίποτε;...

Ὕστερα ὅμως ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της καὶ πρόσθεσε:

— Μπά, εἶν' ἀδύναταν!

Καὶ δὲν τὸ ξανασκέφθηκε πιά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα τοῦ Ζὺλ Μαρὺ

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

32ον

— Ποτέ!...

— Βάζω στοίχημα ἕνα κέρασμα στὴν ταβέρνα, πὼς θὰ γυρίσετε στὴ φυλακή, μοναχὸς σας καὶ μὲ τὴ θέλησί σας...

Αὐτὴ τὴ φορά, σώπασε ὁ Ὠντεκέρ. Ἡ αὐτοπεποίθησι τοῦ Λουαζὼ ἔδιωχνε τὴν ἀρχικὴ ἀνησυχία του.

— Μιλῆστε, λοιπόν, τοῦ εἶπε, ἐξηγηθῆτε...

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἤρθα! Μὰ ἐσεῖς, ἀντὶ νὰ σταθῆτε νὰ σᾶς μιλήσω, τὸ βάλατε στὰ πόδια...

— Μοῦ φέρνετε, λοιπόν, καμμιὰ καλὴ εἴδησι;

— Συνελήφθη ὁ Κολλιβέ.

— Κι' ὁμολόγησε τὸ ἔγκλημά του;

— Ναί.

— Ὤ, Θεέ μου! Θεέ μου!...

Ἦταν τόση ἡ συγκίνησι τοῦ Ὠντεκέρ, ὥστε ἄρχισε νὰ τρέμη νευρικά.

— Ἐλᾶτε, ἡσυχᾶστε... τοῦ σύστησε ὁ Λουαζώ. Ἀρχίζετε νὰ καταλαβαίνετε τώρα γιατί σᾶς λέω πὼς πρέπει νὰ ξαναμπῆτε φυλακή; Γιὰ νὰ γίνη ἀναθεώρησι τῆς δίκης σας. χρειάζεται νὰ παρουσιασθῆτε πάλι στὸ δικαστήριο. Πρέπει νὰ λάμψη ἡ ἀθωότης σας, γιὰ νὰ καταδικασθῆ ὁ Κολλιβέ. Ἤρθα, λοιπόν, νὰ σᾶς βρῶ σὰν φίλος... Μὰ ἐσεῖς ἔχετε παράξενο τρόπο νὰ δέχεσθε τοὺς φίλους σας...

— Εἶμ' εὐτυχισμένος, κύριε Λουαζώ, πολὺ εὐτυχισμένος!...

— Τόσο τὸ καλύτερο, εἶπε γελῶντας ὁ ἀστυνομικός. Καὶ τώρα, ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, σᾶς συλλαμβάνω! Πηγαίνετε ν' ἀποχαιρετήσετε τὸ μπάρμπα-Μορελλέ.

ΙΣΤ'

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ὠντεκὲρ κλείστηκε στὶς φυλακὲς τῆς Κονσιερζερί, ὅπου ὅμως τοῦ δώσανε ἰδιαίτερο δωμάτιο, γιατὶ δὲν τὸν θεώρησαν συνηθισμένο φυλακισμένο.

Πραγματικά, εἶχε ἀρχίσει πιὰ νὰ γίνεται γνωστὴ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι. Ἤξεραν πὼς ὁ ἀληθινὸς ἔνοχος εἶχε φυλακισθῆ καὶ πὼς εἶχε ὁμολογήσει τὸ ἔγκλημά του. Ἡ φυλάκισι, λοιπόν, τοῦ Ὠντεκέρ, ἦταν τώρα τυπική.

Μὰ οἱ γραφειοκρατικὲς διατυπώσεις κρατάνε πολύ. Πέρασαν, λοιπόν, δυὸ μῆνες σχεδόν, ὥσπου νὰ ἐμφανισθῆ ὁ Κολλιβὲ στὸ κακουργοδικεῖο, μαζὶ μὲ τὸν Ὠντεκέρ.

Ἡ δίκη τελείωσε τὴν ἴδια μέρα.

Στὶς ἀνακρίσεις, ὁ Κολλιβὲ εἶχε ἐπιχειρήσει ἐπανειλημμένως ν' ἀνακαλέση τὴν ὁμολογία του. Ἀλλ' οἱ ἐγκληματικές του ἀπόπειρες ἐναντίον τοῦ Ὠντεκέρ, στὴ Νέα Καληδονία καὶ στὴ Γαλλία, ἀποδείκνυαν μὲ τὸ παραπάνω τὸ συμφέρον ποὺ εἶχε νὰ ἐμποδίση τὴ δραπέτευσι τοῦ καταδίκου.

Τὸ κατάλαβε στὸ τέλος κι' ὁ ἴδιος κι' ἔταψε πιὰ ν' ἀμύνεται. Εἶδε πὼς ἦταν χαμένος ἀνεπανόρθωτα κι' ἐγκαταλείφθηκε στὴ μοῖρα του.

Στὶς φυλακές. τὸν ἐπιβλέπανε ἰδιαιτέρως, γιατὶ φοβόνταν μήπως ἐπιχειρήση ν' αὐτοκτονήση, πάνω στὴν ἀπελπισία του. Δὲν χρειαζόταν ὅμως αὐτὴ ἡ ἐπιχείρησι, γιατὶ ὁ Κολλιβὲ ἦταν ἄνανδρος καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ βάλη τέλος στὴ ζωή του.

Στὴ δίκη, κράτησε μιὰ παράξενη στάσι. Εἶχε τὰ μάτια του κλεισμένα σχεδὸν διαρκῶς, σὰν νἄθελε ν' ἀπομονωθῆ τελείως ἀπ' ὅ,τι ἔκαναν ἢ ἔλεγαν οἱ ἄλλοι γύρω του.

Στὶς ἐρωτήσεις ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ πρόεδρος, ἀπαντοῦσε λακωνικὰ καὶ δίχως ν' ἀνοίξη τὰ μάτια του. Βιαζότανε νὰ τελειώση... Ὡμολόγησε εὐθὺς ἀμέσως τὴν ἐνοχή του.

Κάποτε, ἦταν τόσο ἤρεμος — ἔτσι ποὺ ἔμενε μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο στὸ στῆθος καὶ μὲ τὰ μάτια κλειστά — ὥστε θἄλεγε κανεὶς πὼς κοιμότανε βαθειά.

Δυὸ φορὲς μονάχα, ἀνατρίχιασε: Ὅταν ἄκουσε τὸν ἐκδικητικὸ ἀναβρασμὸ τοῦ πλήθους, ποὺ εἶχε ἀγανακτήσει μὲ τὶς προσπάθειες τοῦ Κολλιβὲ νὰ ξεκάνη τὸν Ὠντεκέρ.

Χρειάστηκε τότε ν' ἀπειλήση ὁ πρόεδρος πὼς θὰ διάταζε νὰ ἀδειάση ἡ αἴθουσα, γιὰ ν' ἀποκατασταθῆ κάποια ἡσυχία.

Ἡ σύσκεψις τῶν ἐνόρκων ἦταν σύντομη. Ὕστερα ξαναφεραν στὴν αἴθουσα τὸν κατηγορούμενο, γιὰ ν' ἀκούση τὴν ἀπόφασι.

Τὸ χλωμό, ἀδύνατο, κιτρινωπὸ πρόσωπό του, τὸ σημαδεμένο ἀπ' τὰ βίαια πάθη, δὲν φανέρωσε τίποτε, καμμιὰ συγκίνησι, ὅταν ὁ πρόεδρος πρόφερε αὐτὲς τὶς λέξεις:

— Καταδικάζεται εἰς ἰσόβια καταναγκαστικὰ ἔργα.

Ἀκολούθησε ὕστερα τοὺς χωροφύλακες, μισανοίγοντας λίγο τὰ μάτια του, ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ μὴ σκοντάψη καὶ πέση στὴ σκάλα.

Ὁ πρόεδρος ἀπευθύνθηκε ὕστερα στὸν Ὠντεκέρ.

— Εἶσθε ἐλεύθερος! τοῦ εἶπε.

Ὁ καλὸς ἄνθρωπος γέλασε κι' ἀπάντησε:

— Εὐχαριστῶ, κύριε πρόεδρε. Καιρὸς ἦτανε πιά!

Ὁ πρόεδρος χαιρετοῦσε καὶ τὸν ἀποχαιρέτησε μὲ μιὰ χειρονομία, ἐνῶ ὁ κόσμος ξέσπαζε σ' ἐπευφημίες.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβγαινε ὁ Ὠντεκὲρ ἀπ' τὴν αἴθουσα, τὸν περικύκλωσαν ἑκατοντάδες ἄγνωστοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες ἀνθρωποι τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἀριστοκρατίας. Ὅλοι ζητοῦσαν νὰ τοῦ σφίξουν τὸ χέρι.

Ὁ Ζὰν Ντεμὰρ, ὁ Ζεράρ κι' ἡ οἰκογένεια τοῦ Ὠντεκέρ, εἶχαν θελήσει νὰ παρευρεθοῦν στὴ δίκη.

Εἶδαν κι' ἔπαθαν γιὰ νὰ φτάσουν κοντά του, κι' ἐκεῖνος τοὺς ἔφιξε στὸ στῆθος του, μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα — ἀλλὰ δάκρυα χαρᾶς, αὐτὴ τὴ φορά.

Ἡ Λουίζα κι' ὁ Ζεράρ δὲν εἶχαν χάσει λέξι ἀπ' ὅλη τὴ διαδικασία. Εἶχαν μείνει σφιγμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον, γεμάτοι ἀγάπη, παρακολουθῶντας τὴν ἀποκατάστασι τῆς τιμῆς τοῦ ἀγαπημένου πατέρα τους.

Ἡ Μαργαρίτα δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀνθέξη στοὺς κόπους τοῦ μακρυνοῦ ταξιδιοῦ καὶ σὲ τόσο μεγάλες συγκινήσεις. Εἶχε μείνει, λοιπόν, στὸν πύργο. Ἀλλ' ὁ Ζὰν Ντεμὰρ τὴν κρατοῦσε ἐνήμερη συνεχῶς γιὰ ὅ,τι μποροῦσε νὰ τὴν ἐνδιαφέρη.

Ὅταν, μετὰ τὴ δίκη, ποὺ ἀποτέλεσε τὸ εὐτυχισμένο τέλος τοῦ δράματος, βρέθηκαν ὅλοι συγκεντρωμένοι στὸ σπίτι τοῦ Ζὰν Ντεμάρ. στὸ Βουλεβάρτο Μαλέρμπ, συμφώνησαν νὰ μὴν ἀφίσουν πιὰ μονάχη τὴ Μαργαρίτα στὸ Μεντόν, ἀλλὰ νὰ πάνε νὰ τὴ βροῦνε.

Προηγουμένως, ὅμως, ὁ δικηγόρος εἶχε νὰ ἐκπληρώση ἕνα καθῆκον.

Ὁ διοικητὴς τῆς Ἀσφαλείας τὸν εἶχε πληροφορήσει γιὰ τὸ ρόλο ποὺ ἔπαιξε ἡ Μαρινέτ. Δίχως αὐτήν, δὲν θὰ μποροῦσαν ἴσως ποτὲ νὰ πιάσουν τὸν Κολλιβέ. Δίχως αὐτήν, ὁ Κολλιβὲ δὲν θὰ ὁμολογοῦσε ποτὲ τὸ ἔγκλημά του, κι' ὁ Ὠντεκὲρ θὰ κινδύνευε νὰ μείνη αἰωνίως κατηγορούμενος γιὰ τὸ φόνο τοῦ Μπωτρεῶλ.

Εἶχε χρειαστῆ, μάλιστα, ἕνα θῦμα. ἡ Σουζάννα, γιὰ νὰ ἐπιδιώξη ἡ Μαρινὲτ τὴν ὁμολογία τοῦ Κολλιβέ, γιὰ ἐκδίκησι. Ἦταν ἡ πρώτη τιμωρία τοῦ ἐνόχου.

Ὁ Ζὰν Ντεμὰρ μάντευε πὼς ὑπῆρχε στὴ Μαρινὲτ μιὰ ἔμφυτη τιμιότης, ποὺ εἶχε διατηρηθῆ παρ' ὅλη τὴν ἀνώμαλη ζωή της. Κι' ἤλεγε μὲ τὸ νοῦ του, πὼς, ἁπλώνοντάς της τὸ χέρι, δείχνοντάς της, ὅτι εἶχε ἀκόμη φίλους ποὺ τὴν ἀγαποῦσαν κι' ὅτι δὲν τὴν τριγύριζε μόνο ἡ ἀδιαφορία ἢ ὁ ὑπολογισμός, θὰ τὴν βοηθοῦσε ἴσως ν' ἀλλάξη ζωή, θὰ τὴν ἔσωζε.

Τῆς ἔγραψε, λοιπόν, γιὰ νὰ τῆς ζητήση ἕνα ραντεβού, κι' ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε:

«Κύριε. Ἔκανα τὸ καθῆκον μου, ἕνα καθῆκον ὀδυνηρό. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μ' ἐνοχλῆτε. Ἡ φλογερώτερη ἐπιθυμία μου εἶναι τώρα νὰ ξεχάσω τελείως τὰ περασμένα, ποὺ θὰ μοῦ φέρνανε μόνο δάκρυα».

Ὡστόσο, ὁ Ζὰν Ντεμὰρ δὲν παραιτήθηκε ἀπ' τὴν προσπάθειά του.

Δίχως νὰ ξαναγράψη πιά, παρουσιάστηκε ἕνα πρωΐ, δυὸ μέρες μετὰ τὴν καταδίκη τοῦ Κολλιβέ, στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Λόρδου Βύρωνος.

Περίμενε μερικὰ λεπτὰ στὸ χώλ. Σίγουρα, ἡ Μαρινὲτ δίστασε νὰ τὸν δεχθῆ.

Τέλος, ἡ καμαριέρα τὸν ὡδήγησε στὸ σαλόνι. Σχεδὸν ἀμέσως, μπῆκε κι' ἡ νέα γυναίκα,

Ἀπ' τὸ χλωμὸ καὶ κουρασμένο πρόσωπό της, ἀπ' τὰ κόκκινα καὶ κομμένα μάτια της, καταλάβαινε κανεὶς εὔκολα πὼς περνοῦσε ἄϋπνη τὶς νύχτες της, γεμάτες ἐφιάλτες.

Ὁ Ντεμὰρ τὴ χαιρέτησε εὐγενικά. Ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα ἐλαφρὸ χαιρετισμὸ καὶ τοὺδειξε ἕνα κάθισμα, ἀμίλητη.

— Δὲν ἔρχομαι γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, κυρία, τῆς εἶπε. Ὡστόσο, δὲν μπορῶ ν' ἀφίσω τὸ Παρίσι, χωρὶς νὰ σᾶς δηλώσω, ὅτι σὲ σᾶς χρωστᾶμε τὴν εὐτυχία καὶ τὴ γαλήνη ποὺ ξαναγύρισαν στὴν οἰκογένειά μου καὶ τὴν ἀποκατάστασι τῆς τιμῆς ἑνὸς καλοῦ ἀνθρώπου, ποὺ εἶχε καταδικασθῆ ἄδικα...

»Πρέπει νὰ ξέρετε, λοιπόν, κυρία, πὼς ἡ ἀνάμνησί σας θὰ ζῆ διαρκῶς κοντά μας... καὶ πὼς θὰ σᾶς ἀγαπᾶμε... ὅ,τι κι' ἂν ἐχη συμβῆ!

— Κύριε!

— Σᾶς τὸ ξαναλέω: ὅ,τι κι' ἂν ἔχη συμβῆ! Γιατὶ τὰ μάτια σας μοῦ λένε πὼς κλάψατε πολύ, τὸν τελευταῖο καιρό. Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν χύσατε αὐτὰ τὰ δάκρυα μόνο γιὰ τὸ θάνατο τῆς Σουζάννας... ἀλλὰ καὶ γιὰ σᾶς, τὴν ἴδια!

Ἡ Μαρινὲτ ἔσκυψε τὸ κεφάλι της καὶ σώπασε. Μά, σίγουρα, ὁ Ντεμὰρ εἶχε μαντέψει σωστά, γιατὶ τὰ μάτια της βουρκώσανε καὶ δάγκασε τὰ χείλη της γιὰ νὰ μὴ ξεσπάση σὲ λυγμούς.

Ἀλλὰ κι' ὁ δικηγόρος ἦταν κατασυγκινημένος.

— Τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σᾶς, κυρία; ρώτησε.

— Εἴσαστε πολὺ καλός, κύριε, τοῦ ἀπάντησε μαλακά, καὶ σᾶς εὐγνωμονῶ γιὰ ὅ,τι μοῦ εἴπατε.

— Μὰ δὲν μοῦ ἀπαντήσατε, ἐπέμεινε ὁ Ντεμάρ. Τί μπορῶ νὰ κάνω;... Θεωρήστε με σὰν παληὸ φίλο... καὶ μὴ διστάσετε νὰ μοῦ ἀνοίξετε τὴν καρδιὰ σας, ὅπως στὸν πατέρα σας...

— Ἀλλοίμονο! Δὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε τίποτε γιὰ μένα, κύριε, γιατὶ δὲν ἐπιθυμῶ τίποτε...

— Ἀπολύτως τίποτε;..

ΣΤΟ Π

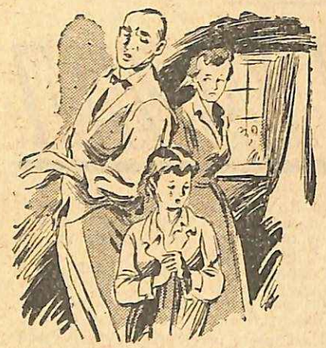

«Όταν ὁ πατέρας θυμώνη μὲ τὴ μητέρα, τὰ βάζει μαζὶ μου...»

Πῶς βλέπουν τὰ παιδιὰ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΤΟΥΣ

Τί λένε τὰ ἴδια γιὰ τὸν τρόπο τῆς ἀνατροφῆς τους

«Οἱ γονεῖς παραπονοῦνται συχνὰ ὅτι εἶναι πολὺ ἐνοχλητικὰ τὰ παιδιὰ τους. Σκέφθηκαν ὅμως ποτὲ ὅτι μπορεῖ καὶ ἐκεῖνοι νὰ κάνουν πράγματα ποὺ ἐνοχλοῦν τὰ παιδιά; "Αν τὸ σκέφτονταν, θὰ ἔβγαζαν ἀσφαλῶς πολύτιμα συμπεράσματα γιὰ τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν τους...»

Τὰ λόγια αὐτά, βγαλμένα ἀπὸ τὸ στόμα μιᾶς 'Αμερικανιδούλας 12 ἐτῶν, ἔβαλαν σὲ σκέψεις μιὰ ὁμάδα ἀπὸ 'Αμερικανοὺς ψυχολόγους, ποὺ ἀποφάσισαν νὰ μάθουν ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ παιδιὰ πῶς βλέπουν τὸν τρόπο τῆς ἀνατροφῆς, ποὺ τοὺς δίνουν οἱ γονεῖς τους καὶ τί νομίζουν γι' αὐτούς. 'Η ἔρευνα ποὺ ἔκαναν ἀποδείχθηκε ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα, γιατὶ ἔφερε σὲ φῶς στοιχεῖα καὶ πληροφορίες, ποὺ οἱ περισσότεροι γονεῖς τ' ἀγνοοῦν.

Οἱ ψυχολόγοι πῆραν στὴν τύχη πεντακόσια παιδιὰ ἀπ' ὅλες τὶς κοινωνικὲς τάξεις ἡλικίας 6—14 ἐτῶν καὶ τοὺς ὑπέβαλαν μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἐρωτήματα σχετικὰ μὲ τὸ θέμα αὐτό. Οἱ ἀπαντήσεις ποὺ πῆραν δείχνουν ἀρκετὰ καθαρὰ πῶς σκέπτονται τὰ παιδιὰ καὶ πῶς κρίνουν τὰ σφάλματα τῶν γονέων τους.

Τὰ 50% τῶν παιδιῶν βρῆκαν τρεῖς κυρίως τομεῖς, στοὺς ὁποίους οἱ γονεῖς τους κάνουν κακὸ μὲ τὸν τρόπο τους: τὴν διάθεσί τους, τὴν πειθαρχία ποὺ ἐπιβάλλουν καὶ τὶς ἀδικίες ποὺ διαπράττουν εἰς βάρος τῶν παιδιῶν τους. Τὰ περισσότερα παραπονέθηκαν ὅτι οἱ γονεῖς τους δείχνουν κακὴ διάθεσι μὲ τὰ παιδιά τους, ἡ ὁποία εἶναι συνήθως ἀδικαιολόγητη.

«Μὲ τὸ παραμικρό, ὁ πατέρας γίνεται ἔξω φρενῶν, εἶπε ἕνας μικρὸς 11 ἐτῶν, χωρὶς ὡστόσο νὰ ὑπάρχη σοβαρὸς λόγος».

'Αντίθετα, στὸ ζήτημα τῆς ἐπιβολῆς τῆς πειθαρχίας, ὅλα σχεδὸν τὰ παιδιὰ ἐξέφρασαν μιὰ γνώμη, ποὺ φάνηκε ἀρκετὰ ἀπροσδόκητη καὶ ἀποκαλυπτικὴ στοὺς ψυχολόγους. Παραπονέθηκαν, δηλαδή, ὄχι γιατὶ οἱ γονεῖς τους εἶναι πολὺ αὐστηροὶ μαζί τους καὶ τοὺς ὑποβάλλουν σὲ σκληρὴ πειθαρχία, ἀλλά, ἀντίθετα, ἐπειδὴ ἡ πειθαρχία ποὺ τοὺς ἐπιβάλλουν δὲν εἶναι ὅση χρειάζεται ἢ δὲν εἶναι αὐστηρὴ καὶ δὲν ἐφαρμόζεται.

Αὐτὸ φαίνεται ἀρκετὰ παράξενο, ἀλλὰ οἱ ψυχολόγοι βεβαιώνουν ὅτι τὰ παιδιὰ δὲν εἶναι ἐναντίον τῆς πειθαρχίας. Ἕνα παιδὶ καταγόρησε τοὺς γονεῖς του ὅτι τὸ ἄφησαν νὰ κάνη ὅ,τι ἤθελε, «ἐκτὸς ἀπὸ φόνο», ὅπως εἶπε. Θὰ περίμενε κανεὶς ὅτι τὸ παιδὶ αὐτὸ ἦταν εὐχαριστημένο ἀπὸ τὴν ἐλλειψι πειθαρχίας. Κι' ὅμως, βεβαίωσε τοὺς ψυχολόγους ὅτι θὰ ἦταν εὐχαριστημένο, μόνο ἂν οἱ γονεῖς του τοῦ εἶχαν καθορίσει τί ἔπρεπε νὰ κάνη καὶ τί ὄχι, καὶ ἂν εἶχαν ταυτόχρονα τὴ δύναμι νὰ τοῦ τὸ ἐπιβάλουν.

Μιὰ ἄλλη μικρούλα, ὀκτὼ χρονῶν, εἶπε γιὰ τὴ μητέρα της:

«Μοῦ δηλώνει τακτικά, ὅτι θὰ μὲ τιμωρήση, κάθε φορὰ ποὺ θὰ κάνω μιὰ ἀταξία. 'Εγὼ κάνω πολλὲς ἀταξίες, ἀλλὰ ἡ μητέρα μου δὲν μὲ τιμωρεῖ ποτέ. Αὐτὸ δὲν μοῦ ἀρέσει».

"Οταν ἡ τιμωρία ἐπιβάλλεται κάθε φορὰ ποὺ χρειάζεται, καὶ σύμφωνα μὲ μιὰ καθωρισμένη σειρά, τὸ παιδὶ καταλαβαίνει τί τοῦ ἐπιτρέπεται καὶ τί τοῦ ἀπαγορεύεται καὶ κανονίζει ἀνάλογα τὴ στάσι του. "Οταν, ὅμως, οἱ γονεῖς λένε ὅτι θὰ τὸ τιμωρήσουν ἀλλὰ δὲν τὸ τιμωροῦν, τὸ παιδὶ χάνει τὸ αἴσθημα τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς σιγουριᾶς γιὰ κάθε τι ποὺ κάνει. 'Ακόμη, δυσκολεύεται νὰ καταλάβη ποιὸ εἶναι τὸ σωστὸ καὶ ποιὸ δὲν εἶναι, ὅταν βλέπη ὅτι οἱ γονεῖς του τὸ ἀφίνουν νὰ κάνη ὅ,τι θέλει, χωρὶς νὰ τὸ τιμωροῦν.

Χαρακτηριστικὸ ἐπίσης εἶναι ὅτι τὰ παιδιὰ δικαιολογοῦν — θέλουν μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς — τὴν λογικὴ πειθαρχία, ἀλλὰ δὲν ἀνέχονται τὴ σκληρὴ τιμωρία καὶ κυρίως τὸ ξυλοφόρτωμα.

"Ενα ἄλλο σφάλμα, ποὺ καταλογίζουν τὰ παιδιὰ στοὺς γονεῖς, εἶναι ἡ ἀσυνέπεια καὶ ἡ ἔλλειψι εὐθύτητος. Δὲν τοὺς ἀρέσει νὰ τοὺς φορτώνουν σφάλματα καὶ ἀταξίες ποὺ δὲν ἔκαναν — ἐνῶ δέχονται πρόθυμα τὴ δικαιολογημένη τιμωρία. Δὲν τοὺς ἀρέσει ἐπίσης νὰ ὑποχρεώνωνται νὰ κάνουν πράγματα ποὺ οἱ γονεῖς τους ἀποφεύγουν νὰ τὰ κάνουν — ὅπως π. χ. νὰ ἀδειάσουν ὅλο τὸ πιάτο τους. Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ πατέρας παραπονεῖται ὅτι τὸ φαγητὸ δὲν εἶναι καλὰ μαγειρεμένο.

'Ακριβῶς ἐπειδὴ ἔχουν τὴν ἱκανότητα — ἢ τὴν ἀποκτοῦν μὲ τὸν καιρὸ — νὰ ξεχωρίζουν πότε κάνουν κάτι κακὸ καὶ πότε εἶναι ἐν τάξει, τὰ παιδιά, δὲν ἀνέχονται τὰ ξεσπάσματα καὶ τὶς ἀδικες τιμωρίες τῶν γονέων τους, ὅταν ἐκεῖνοι εἶναι θυμωμένοι μὲ κάποιον ἄλλον

("Οταν ὁ πατέρας θυμώνη μὲ τὴ μητέρα καὶ δὲν μπορεῖ ἢ δὲν θέλει νὰ τὰ βάλη μαζί της, τὰ βάζει μαζί μου, εἶπε χαρακτηριστικὰ μιὰ μικρούλα 13 ἐτῶν. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὅταν γυρίζη νευριασμένος ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, ἔστω καὶ ἂν ἐγὼ εἶμαι ἀπολύτως ἐν τάξει».

Οἱ ξεχωριστὲς φροντίδες καὶ ἡ ἰδιαίτερη ἀγάπη ποὺ δείχνουν πολλοὶ γονεῖς γιὰ κάποιο ἀπὸ τὰ παιδιὰ τους, ἐπίσης, πειράζει σχεδὸν ὅλα τὰ παιδιά.

'Εκτὸς ἀπὸ αὐτὰ τὰ τρία κύρια σημεῖα, ὅμως, τὰ παιδιὰ βρῆκαν καὶ πολλὰ ἄλλα ἐλαττώματα στὴ συμπεριφορὰ καὶ τὸν τρόπο διαπαιδαγωγήσεως τῶν γονέων τους. Οἱ γονεῖς ποὺ βρίσκονται συνεχῶς πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῶν παιδιῶν τους καὶ θέλουν νὰ τὰ ἔχουν κάτω ἀπὸ τὸν ἀπόλυτο ἔλεγχό τους, καθὼς καὶ ἐκεῖνοι ποὺ σὲ κάθε πρᾶξι τοῦ παιδιοῦ τους τοῦ βρίσκουν καὶ ἀπὸ ἕνα σφάλμα, δὲν εἶναι καθόλου συμπαθεῖς στὰ παιδιά. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τοὺς γονεῖς, ποὺ δὲν δείχνουν κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς ἀσχολίες τῶν παιδιῶν τους.

("Ο πατέρας μου δὲν καταδέχεται ποτὲ νὰ μὲ βοηθήση σὲ κάτι ποὺ θὰ κάνω, παραπονέθηκαν πολλὰ παιδιά. Κάθε φορὰ ποὺ θὰ ζητήσω νὰ μὲ βοηθήση, μὲ διώχνει, λέγοντας ὅτι εἶναι ἀπασχολημένος, ἔστω κι' ἂν ἐκείνη τὴ στιγμὴ, δὲν κάνει τίποτε».

Τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ παιδιὰ ἐνοχλοῦνται πολλὲς φορὲς μὲ τὸν τρόπο τῶν γονέων τους, δὲ σημαίνει φυσικὰ ὅτι ὑπάρχει ἕνα ἀγεφύρωτο χάσμα ἀνάμεσα σ' αὐτὰ καὶ τοὺς γονεῖς.

'Η ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὰ παιδιὰ εἶναι μερικὲς φορὲς παράλογα καὶ ὑπερβολικά. Ἀλλὰ ἡ καλύτερη λύσι γιὰ τοὺς γονεῖς εἶναι νὰ καταλάβουν τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ πραγματικὰ ἐνοχλεῖ τὸ παιδὶ στὸν τρόπο τους, καὶ νὰ βροῦν μόνοι τους ἕναν τρόπο γιὰ νὰ διορθώσουν τὸ κακό.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ
ΛΙΝΤ ΓΙΟΕΛ, ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ 12

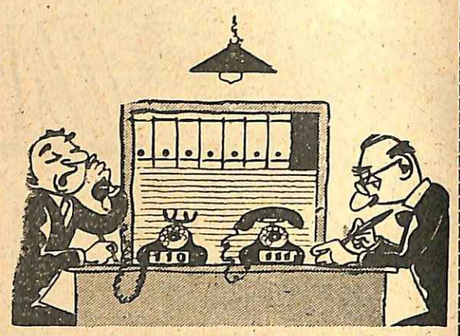

— *Ποιὸν εἴπατε; Λάθος, κύριε! Νὰ ζητήσετε τὸ τηλέφωνο 111. Ἐδῶ εἶναι 110...*

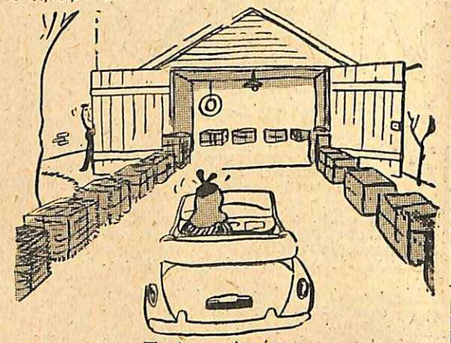

Προληπτικὰ μέτρα.

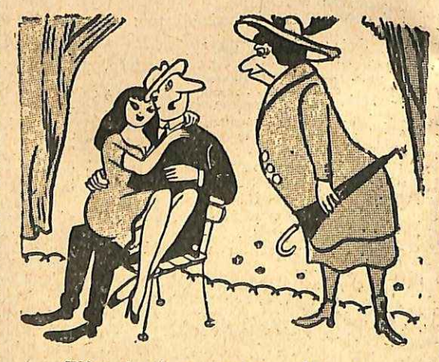

— *Εἶδες, ἀναίδεια, γυναῖκα;... Ἐπειδὴ δὲν εὕρισκε θέσι ἐλεύθερη κάθησε στὰ γόνατά μου!...*

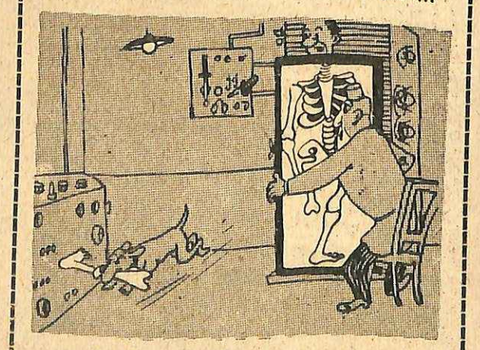

— *Βοήθεια, γιατρέ!...*

Πῶς θὰ ἐνισχύσετε ΤΗ ΜΝΗΜΗ ΣΑΣ

'Ανήκετε στὸ ὀπτικό, τὸν ἀκουστικό, τὸν ἁπτικὸ ἢ τὸν ἐσφραντικὸ τύπο;

"Εχετε καλὴ μνήμη;

Νὰ ἕνα ἁπλὸ «τέστ» ποὺ θὰ σᾶς ἐπιτρέψη νὰ τὸ ἐξακριβώσετε:

ΠΡΩΤΗ ΑΣΚΗΣΙΣ

Διαβάστε δυὸ φορὲς δυνατὰ τὶς ἀκόλουθες λέξεις:

1. Μολύβι.
2. Βιβλίο.
3. Κονδυλοφόρος.
4. Μελανοδοχεῖο.
5. Τετράδιο.

Προσπαθῆστε κατόπιν νὰ ἀπαριθμήσετε ἀπὸ μνήμης τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ μὲ τὴ σειρά τους.

Θὰ ξανακάμετε τὸ πείραμα ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτὰ χωρὶς νὰ ξανακυτάξετε αὐτὲς τὶς λέξεις.

"Αν καταφέρετε νὰ ἀπαριθμήσετε αὐτὰ τὰ ἀντικείμενα σωστὰ μόνον τὴν πρώτη φορά, δηλαδὴ ἀμέσως μετὰ τὸ διάβασμα, ἡ μνήμη σας εἶναι μέτρια.

"Αν καταφέρετε νὰ τὸ κάμετε καὶ τὴ δεύτερη φορά, δηλαδὴ ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτά, ἡ μνήμη σας εἶναι καλή.

"Αν κάμετε λάθος ἀπὸ τὴν πρώτη φορά, δὲν ἔχετε καλὴ μνήμη καὶ πρέπει νὰ προσέξετε.

'Αλλὰ τί εἴδους μνήμη ἔχετε;

Οἱ ψυχολόγοι διακρίνουν, ὡς γνωστόν, τέσσερα εἴδη μνήμης, τὴν ὀπτική, τὴν ἀκουστική, τὴν ἁπτικὴ καὶ τὴν ὀσφαντική.

Νὰ πῶς θὰ ἐξακριβώσετε τί εἴδους μνήμη ἔχετε.

1. 'Οπτικὴ μνήμη.

Μπορεῖτε νὰ περιγράψετε ἀπὸ μνήμης ἕνα κάρτ-ποστὰλ ποὺ τὸ κυττάζατε προσεχτικὰ ἐπὶ δέκα λεπτά;

Μπορεῖτε ν' ἀπαριθμήσετε τὰ εἴδη ποὺ βρίσκονται στὴν προθήκη ἑνὸς καταστήματος ἀφοῦ τὰ κυττάξετε ἐπὶ πέντε λεπτά;

2. 'Ακουστικὴ μνήμη.

Μπορεῖτε νὰ τραγουδήσετε ἕνα δίσκο ἀφοῦ τὸν ἀκούσετε δυὸ ἢ τρεῖς φορές;

'Αφοῦ διαβάσετε δυνατὰ 20 σειρὲς ἀπὸ ἕνα κείμενο, μπορεῖτε νὰ τὶς πῆτε κατόπιν ἀπὸ μνήμης χωρὶς λάθος;

Μπορεῖτε ν' ἀναγνωρίσετε ἕνα φίλο σας ἀπὸ τὴ φωνή του;

3. 'Απτικὴ μνήμη.

Πέστε σ' ἕνα φίλο σας νὰ βάλη πάνω σ' ἕνα τραπέζι διάφορα ἀντικείμενα χωρὶς νὰ τὰ ἰδῆτε, π. χ. ἕνα βιβλίο, ἕνα μῆλο, ἕνα κουτάλι, ἕνα τόπι, ἕνα κουμπί, κλειδιά, μιὰ ἐπιστολή, ἕνα στυλό, τραπουλόχαρτα κλπ. Μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, θὰ προσπαθήσετε κατόπιν νὰ περιγράψετε αὐτὰ τὰ ἀντικείμενα ὅσο καλύτερα μπορεῖτε.

4. 'Οσφραντικὴ μνήμη.

Πέστε σ' ἕνα φίλο σας νὰ βάλη πάνω σ' ἕνα δίσκο διάφορα ἀντικείμενα, ποὺ νὰ ἔχουν διαφορετικὲς ὀσμές, π.χ. ἕνα κρεμμύδι, ἕνα σκόρδο, κολώνια, αἰθέρα, κλπ. Μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, θὰ προσπαθήσετε κατόπιν νὰ προσδιορίσετε αὐτὲς τὶς ὀσμές.

Αν, ὅμως, ἡ μνήμη μας δὲν εἶναι καλή, μποροῦμε νὰ τὴν ἐνισχύσωμε;

Πολλοὶ τρόποι ὑπεδείχθησαν ὡς σήμερα γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Νὰ ποιὲς εἶναι οἱ κυριώτερες καὶ πιὸ ἀποτελεσματικὲς μέθοδοι:

Ιον Μέθοδος τῶν «συρταριῶν».

'Ο Ναπολέων, ποὺ εἶχε καταπληκτικὴ μνήμη, ἐκθέτει ὡς ἑξῆς στὰ ἀπομνημονεύματά του τὴ μέθοδο ποὺ χρησιμοποιοῦσε: «Τὰ διάφορα ἀντικείμενα κι' οἱ διάφορες ὑποθέσεις βρίσκονται μέσα στὸ μυαλό μου σὲ χωριστὰ συρτάρια. "Οταν θέλω νὰ πάψω νὰ σκέφτωμαι μιὰ ὑπόθεσι, κλείνω τὸ συρτάρι της καὶ ἀνοίγω ἕνα ἄλλο. "Ετσι οἱ διάφορες ὑποθέσεις δὲν μπερδεύονται ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη καὶ δὲν μὲ κουράζουν ποτὲ οὔτε μὲ ἐνοχλοῦν. "Οταν θέλω νὰ κοιμηθῶ, κλείνω ὅλα τὰ συρτάρια κι' ὁ ὕπνος μὲ παίρνει ἀμέσως».

Μ' ἁπλούστερα λόγια νὰ ὑποβάλετε τὸ μυαλό σας σὲ αὐστηρὴ πειθαρχία καὶ νὰ συνηθίσετε νὰ σκεφτώσαστε μὲ τάξι. Κάθε φορὰ πρέπει νὰ σκεφτώσαστε ἕνα καὶ μόνο πρᾶγμα. Ποτὲ περισσότερα. 'Απὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τελειώσατε μὲ μιὰ ὑπόθεσι, πάψετε νὰ τὴν σκεφτώσαστε.

2ον Μέθοδος τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἀναπαύσεως.

Πέντε ἢ ἕξη φορὲς τὴν ἡμέρα ἡ τουλάχιστον πρωὶ καὶ βράδυ κάμετε τὴν ἄσκησι τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἀναπαύσεως. 'Επὶ δέκα λεπτὰ δὲν θὰ σκεφθῆτε ἀπολύτως τίποτα. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ ξαπλωθῆτε μὲ τὰ πόδια πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι.

3ον Μέθοδος τοῦ ἐγκεφαλικοῦ ἡμερολογίου.

Κάθε βράδυ, προτοῦ πέσετε νὰ κοιμηθῆτε, προσπαθῆστε νὰ θυμηθῆτε ὅλα ὅσα κάματε τὴν ἡμέρα: ὥρα, τόπο, ἰδιαίτερες συνθῆκες τοῦ κάθε περιστατικοῦ κλπ. Π. χ. Σηκώθηκα στὶς 8, ὡς τὶς 8.30 ἔκαμα τὴν τουαλέττα μου, βγῆκα ἀπὸ τὸ σπίτι μου στὶς 9.15, στὶς 11 εἶχα ραντεβοῦ μὲ τὸν Ντίνο στὸ τάδε μέρος, συζητήσαμε γι' αὐτὸ καὶ γιὰ κεῖνο τὸ ζήτημα, στὶς 2 ἔφαγα ψητό, σαλάτα ἀπὸ λάχανο, τυρὶ καὶ μῆλο, στὶς 5 ἄκουσα στὸ ραδιόφωνο τὴν «Πολωνέζα» τοῦ Σοπὲν καὶ τὸ «Μακάβριο χορὸ» τοῦ Σαὶν-Σάνς, στὶς 6.30 κατέβηκα γιὰ νὰ πάρω ἕνα κουτὶ τσιγάρα, κλπ.

4ον 'Η μέθοδος τῆς προσοχῆς.

Τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ ὅ,τι ἀκοῦμε, βλέπομε κλπ. χάνεται, γλυστράει, δηλαδή, πάνω στὸ μυαλό μας χωρὶς ν' ἀφήνη ἴχνη. Αὐτὸ γίνεται, γιατὶ δὲν προσέχομε ὅσο πρέπει τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα ποὺ μᾶς περιστοιχίζουν. Τὴν ἴδια ἀδιαφορία δείχνομε καὶ γιὰ τὰ διάφορα περιστατικὰ τῆς ζωῆς. 'Ορισμένοι ψυχολόγοι ὑποστηρίζουν, λοιπόν, ὅτι ἡ μνήμη εἶναι κυρίως ζήτημα προσοχῆς. "Ετσι, ἐνισχύοντας τὴν προσοχή μας, θὰ ἐνισχύσωμε ταυτόχρονα καὶ τὴ μνήμη μας.

Νὰ τώρα μερικοὶ τρόποι ποὺ θὰ σᾶς ἐπιτρέψουν νὰ ἐνισχύσετε τὴν προσοχή σας, συνεπῶς καὶ τὴ μνήμη σας.

1) 'Εξετάστε μὲ μεγάλη προσοχὴ ἕνα ἀντικείμενο, κατόπιν κλῆστε το καὶ σχεδιάστε το ἀπὸ μνήμης.

2) Ψαύσετε μὲ τὰ χέρια σας διάφορα μπιμπλό, κλείστε κατόπιν τὰ μάτια καὶ περιγράψετέ τα μεγαλοφώνως.

3) 'Αφοῦ μυρίσετε διαδοχικὰ δέκα διαφορετικὰ ἀρώματα, πέστε τὸ ὄνομα τοῦ καθενὸς μὲ τὴ σειρά του.

4) Παρατηρῆστε ἐπὶ πέντε λεπτὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἐργάζεται καὶ κατόπιν περιγράψετε ὅλες τὶς κινήσεις του.

5) Διαβάστε ἕνα κείμενο καὶ ἐπαναλάβετε μεγαλοφώνως τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες περικοπές.

6) Περάστε ἀπὸ ἕναν δρόμο ποὺ νὰ μὴ τὸν ξέρετε, κυττάξετε τὰ μαγαζιὰ ποὺ βρίσκονται πάνω σ' αὐτὸν καὶ κατόπιν γράψετέ τα μὲ τὴ σειρὰ σ' ἕνα χαρτί.

7) Συγκρίνετε τὶς φωνὲς τῶν φίλων σας καὶ κατατάξετέ τες ἀνάλογα μὲ τὸν τόνο τους.

8) Προσπαθῆστε νὰ ἀποστηθίζετε κάθε βράδυ, τέσσερες στίχους ἀπὸ ἕναν ἀγαπημένο σας ποιητή. Τὴ δεύτερη ἡμέρα μαζὶ μὲ τοὺς καινούργιους θὰ ἐπαναλάβετε καὶ ἐκείνους τῆς προηγουμένης κ.ο.κ.

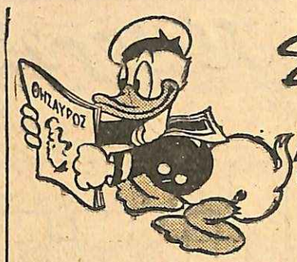

Εὔθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

«Σεγκόντο...»

Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχω σπουδαία φωνή, ἀλλὰ κάνω πολὺ νόστιμο καὶ γλυκὸ σεγκόντο. Κι' ὄχι νὰ πῆς ὅτι σπούδασα εἰδικά. Μπά! Αὐτοδίδακτος. Οὔτε πάλι νὰ πῆς πὼς αὐτὸ τὸ θεῖο χάρισμα τὸ ἀπέκτησα μεγάλος. Κάθε ἄλλο. 'Από μικρὸς ἤμουνα ἀτσίδα στὸ σεγκόντο. Κι' οἱ φίλοι μου εἶχανε νὰ τὸ λένε:

— Τὸ σεγκόντο τοῦ 'Αρίσταρχου δὲν βρίσκεται εὔκολα!

Καὶ μὲ τὸ δίκηο τους. Γιατὶ πραγματικὰ κι' ὄχι πὼς θέλω νὰ τὸ παινεύτω σεγκοντάρω θαυμάσια κάθε τραγουδάκι. 'Από καντάδα μέχρι ρούμπα κι' ἀπὸ βλάχικο μέχρι καντσονέττα. 'Αρχίζει, νὰ ποῦμε ὁ «πρίμος» κι' ἐγὼ αὐθόρμητα τοῦ κολλάω — φωνητικῶς, ἐννοεῖται.

'Αλλ' αὐτὸ τὸ «κόλλημα» εἶν' ἁρμονικό, ζεστό, ταιριαστό. Οἱ νότες ξεχύνονται ἀπὸ τὸ στόμα μου στρογγυλὲς καὶ γλυκὲς σὰν τουλοῦμπες κι' ἔρχονται γάντι στὶς νότες ποὺ ξαμολάει ὁ «πρίμος». Κι' ἔτσι δημιουργεῖται ἕνα ντουέττο ποὺ τὸ ἀκοῦς καὶ λὲς «δῶσε μου, Θεέ μου, ἄλλα σαράντα αὐτιά, γιὰ νὰ τὸ ἀπολαύσω καλύτερα».

"Ενεκα, λοιπόν, αὐτὸ τὸ χάρισμα ποὺ ἔχω ἀπὸ φυσικοῦ μου κι' ἀπὸ γεννητάτα μου, ὅλοι οἱ φίλοι, καλοὶ καὶ κακοί, πιστοὶ καὶ ἄπιστοι, εἰλικρινεῖς καὶ ὑποῦλοι, μὲ τοὺς ὁποίους νταραβερίστηκα μέχρι σήμερα, μὲ εἶχανε μὴ βρέξη καὶ μὴ στάξη. Κι' ὅλο τὴ βοήθειά μου ζητᾶγανε.

'Αμάν, 'Αρίσταρχε!

— Τί συμβαίνει;

— Τὸ βράδυ πρέπει νὰ κάνω καντάδα στὸ κορίτσι μου! Πρέπει νάρθης νὰ μοῦ κρατήσης σεγκόντο!

"Η:

—'Απόψε, 'Αρίσταρχε, ἔχουμε πάρτυ. Φαγοπότι, χορὸς καὶ τραγούδι. Μὴν τύχη κι' ἀπουσιάσης! Γιατὶ ποιὸς θὰ κάνη σεγκόντο;

"Ετσι μοῦ βγῆκε καὶ τ' ὄνομα: 'Αρίσταρχος ὁ σεγκόντος. Καί, φυσικά, δὲν ἀρνιόμουνα καμμιὰ πρόσκλησι καὶ πρόσφερα προθύμως κι' ἀνιδιοτελῶς τὶς σεγκοντικὲς ὑπηρεσίες μου σ' ὁποιον μοῦ τὶς ζητοῦσε.

Τὸ κακὸ μονάχα εἶναι ὅτι σιγὰ - σιγὰ ἐξοικειώθηκα τόσο πολὺ μὲ τὸ σεγκοντάρισμα, ὥστε ἔφτασα νὰ πιστεύω ὅτι σ' αὐτὸ τὸν ψεύτικο ντουνιὰ ἦρθα μὲ ἀποκλειστικὸ προορισμὸ νὰ κάνω σεγκόντο στὸν πάσα ἕνα.

Αὐτό, ὅπως εἶπα, εἶναι κακό. 'Αλλὰ ὑπάρχει καὶ χειρότερο. Τὸ ἑξῆς: μὲ τὸν καιρὸ δὲν μὲ ἱκανοποιοῦσε πιὰ τὸ νὰ σεγκοντάρω μόνο φωνητικῶς τοὺς ἄλλους. Καὶ τοὺς σεγκοντάριζε πανταιοτρόπως. Στὰ συμφέροντά τους, στοὺς καυγάδες τους, στὶς διαφορές τους, στὶς δίκες τους, στὶς δουλειές τους καί, πρὸ παντός, στοὺς ἐρωτές τους.

"Οπου σύγκρουσις συμφερόντων, καυγᾶς, μπίζνες, δικαστήριο, ἐρωτικὴ πολιορκία, ἀπὸ κοντὰ κι' ἐγώ. Καὶ ποτὲ πρίμο! Πάντα σεγκόντο!

Κι' αὐτή μου ἡ ἀδυναμία ἐκδηλώθηκε ὁλοφάνερα, ὅταν ἀποφασίσαμε νὰ συνεταιριστοῦμε μὲ τὸ φίλο μου τὸ Σταματὴ γιὰ ν' ἀνοίξουμε ἕνα τυροπιττάδικο. Κατὰ τὴ συνηθειά μου τοῦ παρεχώρησα τὸ πρίμο καὶ κράτησα τὸ σεγκόντο. Κι' ἔτσι, μαλάκα κι' ὁμορφα κι' ὡραῖα κολλό μου σὲ χωριστὰ συρτάρια. "Οταν θέλω νὰ πάψω νὰ σκέφτωμαι μιὰ ὑπόθεσι, κλείνω τὸ συρτάρι της καὶ ἀνοίγω ἕνα ἄλλο. "Ετσι οἱ διάφορες ὑποθέσεις δὲν μπερδεύονται ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη καὶ δὲν μὲ κουράζουν ποτὲ οὔτε μὲ ἐνοχλοῦν. "Οταν θέλω νὰ κοιμηθῶ, κλείνω ὅλα τὰ συρτάρια κι' ὁ ὕπνος μὲ παίρνει ἀμέσως».

Μ' ἁπλούστερα λόγια νὰ ὑποβάλετε τὸ μυαλό σας σὲ αὐστηρὴ πειθαρχία καὶ νὰ συνηθίσετε νὰ σκεφτώσαστε μὲ τάξι. Κάθε φορὰ πρέπει νὰ σκεφτώσαστε ἕνα καὶ μόνο πρᾶγμα. Ποτὲ περισσότερα. 'Απὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τελειώσατε μὲ μιὰ ὑπόθεσι, πάψετε νὰ τὴν σκεφτώσαστε.

2ον Μέθοδος τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἀναπαύσεως.

Πέντε ἢ ἕξη φορὲς τὴν ἡμέρα ἡ τουλάχιστον πρωὶ καὶ βράδυ κάμετε τὴν ἄσκησι τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἀναπαύσεως. 'Επὶ δέκα λεπτὰ δὲν θὰ σκεφθῆτε ἀπολύτως τίποτα. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ ξαπλωθῆτε μὲ τὰ πόδια πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι.

3ον Μέθοδος τοῦ ἐγκεφαλικοῦ ἡμερολογίου.

Κάθε βράδυ, προτοῦ πέσετε νὰ κοιμηθῆτε, προσπαθῆστε νὰ θυμηθῆτε ὅλα ὅσα κάματε τὴν ἡμέρα: ὥρα, τόπο, ἰδιαίτερες συνθῆκες τοῦ κάθε περιστατικοῦ κλπ. Π. χ. Σηκώθηκα στὶς 8, ὡς τὶς 8.30 ἔκαμα τὴν τουαλέττα μου, βγῆκα ἀπὸ τὸ σπίτι μου στὶς 9.15, στὶς 11 εἶχα ραντεβοῦ μὲ τὸν Ντίνο στὸ τάδε μέρος, συζητήσαμε γι' αὐτὸ καὶ γιὰ κεῖνο τὸ ζήτημα, στὶς 2 ἔφαγα ψητό, σαλάτα ἀπὸ λάχανο, τυρὶ καὶ μῆλο, στὶς 5 ἄκουσα στὸ ραδιόφωνο τὴν «Πολωνέζα» τοῦ Σοπὲν καὶ τὸ «Μακάβριο χορὸ» τοῦ Σαὶν-Σάνς, στὶς 6.30 κατέβηκα γιὰ νὰ πάρω ἕνα κουτὶ τσιγάρα, κλπ.

4ον 'Η μέθοδος τῆς προσοχῆς.

Τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ ὅ,τι ἀκοῦμε, βλέπομε κλπ. χάνεται, γλυστράει, δηλαδή, πάνω στὸ μυαλό μας χωρὶς ν' ἀφήνη ἴχνη. Αὐτὸ γίνεται, γιατὶ δὲν προσέχομε ὅσο πρέπει τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα ποὺ μᾶς περιστοιχίζουν. Τὴν ἴδια ἀδιαφορία δείχνομε καὶ γιὰ τὰ διάφορα περιστατικὰ τῆς ζωῆς. 'Ορισμένοι ψυχολόγοι ὑποστηρίζουν, λοιπόν, ὅτι ἡ μνήμη εἶναι κυρίως ζήτημα προσοχῆς. "Ετσι, ἐνισχύοντας τὴν προσοχή μας, θὰ ἐνισχύσωμε ταυτόχρονα καὶ τὴ μνήμη μας.

Νὰ τώρα μερικοὶ τρόποι ποὺ θὰ σᾶς ἐπιτρέψουν νὰ ἐνισχύσετε τὴν προσοχή σας, συνεπῶς καὶ τὴ μνήμη σας.

1) 'Εξετάστε μὲ μεγάλη προσοχὴ ἕνα ἀντικείμενο, κατόπιν κλῆστε το καὶ σχεδιάστε το ἀπὸ μνήμης.

2) Ψαύσετε μὲ τὰ χέρια σας διάφορα μπιμπλό, κλείστε κατόπιν τὰ μάτια καὶ περιγράψετέ τα μεγαλοφώνως.

3) 'Αφοῦ μυρίσετε διαδοχικὰ δέκα διαφορετικὰ ἀρώματα, πέστε τὸ ὄνομα τοῦ καθενὸς μὲ τὴ σειρά του.

4) Παρατηρῆστε ἐπὶ πέντε λεπτὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἐργάζεται καὶ κατόπιν περιγράψετε ὅλες τὶς κινήσεις του.

5) Διαβάστε ἕνα κείμενο καὶ ἐπαναλάβετε μεγαλοφώνως τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες περικοπές.

6) Περάστε ἀπὸ ἕναν δρόμο ποὺ νὰ μὴ τὸν ξέρετε, κυττάξετε τὰ μαγαζιὰ ποὺ βρίσκονται πάνω σ' αὐτὸν καὶ κατόπιν γράψετέ τα μὲ τὴ σειρὰ σ' ἕνα χαρτί.

7) Συγκρίνετε τὶς φωνὲς τῶν φίλων σας καὶ κατατάξετέ τες ἀνάλογα μὲ τὸν τόνο τους.

8) Προσπαθῆστε νὰ ἀποστηθίζετε κάθε βράδυ, τέσσερες στίχους ἀπὸ ἕναν ἀγαπημένο σας ποιητή. Τὴ δεύτερη ἡμέρα μαζὶ μὲ τοὺς καινούργιους θὰ ἐπαναλάβετε καὶ ἐκείνους τῆς προηγουμένης κ.ο.κ.

— *'Ηλεκτροπληξία, γαμπρούλη μου. Βοήθεια!...*

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

λήσαμε τὴν ἐπιγραφὴ ποὺ ἔλεγε:

ΤΥΡΟΠΙΤΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

Μελέτιος Σγρούμπος — Ἀρίσταρχος Μπιτσιλῆς

Εὐτυχῶς καὶ ὄοξα νάχη ὁ Μεγαλοδύναμος τὸ μαγαζάκι πῆγε καλά. Ὁ κοσμάκης ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα στὶς τυρόπιττες κι' ὁ μπεζαχτὰς γέμιζε. Καὶ μόλις ἔπιασα συρμαγιά, εἶπα κι' ἐγὼ νὰ βρῶ μιὰ καλὴ γυναικούλα, νὰ παντρευτῶ, νὰ συμμαζευτῶ, νὰ νοικοκυρευτῶ καὶ ν' ἀπολαύσω κι' ἐγὼ αὐτὸ ποὺ λένε «οἰκογενειακὴ εὐτυχία καὶ γαλήνη».

Μὲ τὰ προσόντα ποὺ ἔχω — ψυχικά, σωματικὰ καὶ οἰκονομικὰ — δὲν δυσκολεύτηκα νὰ βρῶ τὴν καλὴ γυναικούλα ποὺ ἐψαχνα. Φαίνεται, ὅμως ὅτι κάτι τέτοιο ζήταγε κι' ὁ φίλος μου καὶ συνεταίρος μου Σταμάτης. Γιατὶ μὲ τὸ ποὺ εἶδε τὴν Κατίνα — ἔτσι τὴ λέγανε τὴ σκορδόπιστη — κυριολεκτικῶς ἀφηνίασε.

Τῆς ἔπεσε δίπλα, τὴν ἄρχισε στὰ λιμά, τὴν κέρασε ἴσαμε χίλιες τυρόπιττες, καὶ πὲς - πὲς καὶ πίτσι - πίτσι, τῆς ἔβαλε ἐπιτέλους τὸν «δακτύλιον ἀραβῶνα».

Δὲν ξέρω τί θὰ κάνατε ἐσεῖς στὴ θέσι μου. Ἀλλὰ ἐγὼ οὔτε συγχίστηκα, οὔτε ταράχτηκα, οὔτε σάστισα. Ἄλλωστε συνηθισμένα τὰ βουνὰ στὰ χόνια. Καὶ παλιὰ μου τέχνη κόσκινο! Σεγκόντο ὁλόενα, κι' ἄγιος ὁ Θεός!

Σεγκοντάρισα μὲ τὴν ψυχή μου γιὰ νὰ παντρευτοῦνε, κι' ἂς ἀγαποῦσα τὴν Κατίνα. Καὶ γιὰ χρόνια ὁλόκληρα τοὺς κράτησα σεγκόντο καὶ στὶς χαρές τους καὶ στὶς λύπες τους. Ὥσπου μιὰ κακὴ ἀρρώστεια κι' ἕνας καλὸς γιατρὸς ἐξαποστείλανε τὸν καϋμένο τὸ Σταμάτη.

Τί ἔκανα τότε; Τί ἄλλο; Τὸ βιολί μου! Σεγκόντο! Σεγκοντάριζα δηλαδὴ τὸν πόνο καὶ τὸν σπαραγμὸ τῆς χαροκαμμένης Κατίνας. Καὶ φαίνεται ὅτι τὸ ἀπαλὸ καὶ διακριτικὸ σεγκόντο μου τὴ συγκίνησε τόσο, ὥστε πρὶν ἀκόμα προλάβω καλὰ-καλὰ νὰ τῆς τὸ προτείνω, μοῦ εἶπε τὸ «ναί».

Μέσα σὲ μιὰ βδομάδα κανόνισα τὰ τυπικὰ καὶ κουκουλωθήκαμε, Κι' ἀπὸ τότε βγῆκε ἄχρηστο τὸ θεῖο χάρισμά μου νὰ κάνω σεγκόντο. Γιατὶ ἡ Κατίνα ἐννοεῖ νὰ βρίζη, νὰ γκρινιάζη καὶ νὰ κρεβατομουρμουράη σόλο! Καὶ τώρα δὲν μένει παρὰ νὰ βρῶ καὶ καμμιὰ ἑξ ἀριστερᾶς χειρός, γιὰ νὰ κάνω ἐκεῖ τὸ σεγκόντο μου.

Γ. ΓΙΑΝ.—

Παιγνίδια

Ὁ κρυμμένος ἀγωνιστής

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν 20 καθέτων λέξεων τοῦ σταυρολέξου αὐτοῦ θὰ σᾶς δώσουν διπλασιάζομένα στὴ σειρὰ τὸ ὀνοματεπώνυμο ἑνὸς στρατιωτικοῦ καὶ πολιτικοῦ τῆς ἐπαναστάσεως.

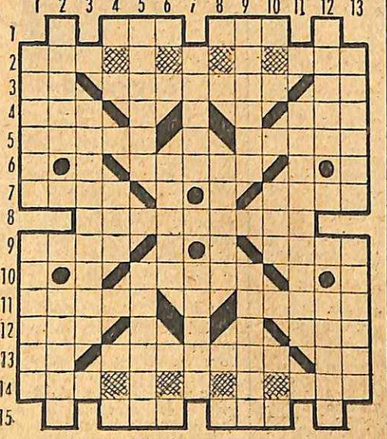

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Συγγραφεὺς ἔργων φρίκης.— Γρήγορο.
2) Ἀμμώδης παραλία.— Δική μου.
3) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θηλ.).— Μικρόπραγμα.— Δυὸ σύμφωνα ποὺ σχηματίζουν τρίτο.
4) Φωνάζω δυνατά.— Θεὰ τῶν ἀρχαίων.
5) Διευκολύνουν τὴν μεταφορὰ ὑγρῶν.— Παρασιτικὸ ἔντομο.
6) Ἔσχατος.
7) Ὑπάρχουν πολλοὶ στὸ Χόλλυγουντ.— Πτηνὸ μὲ ὡραιότατο φτέρωμα.
8) Ἔδωσε τὸ ὄνομά του σὲ μιὰ μεγάλη ναυμαχία.
9) Συνήθεια.— Μὴν τοῦ ἔτους (δημοτ.).
10) Ὑπάρχει στὸ στόμα.
11) Χαροποιεῖ τοὺς φαντάρους.—Ἄνθη.
12) Πρακτορεῖον εἰδήσεων.—Ἅγιος.
13) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.— Ἕλλην ποιητής. — Σύμφωνον.
14) Καταλαβαίνω.— Βοηθεῖ τὴν ὅρασι.
15) Ἀρχικὰ ἀεροπορικῆς ἑταιρείας.— Φωτίζε τοὺς ἀρχαίους.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Χώρα τῆς Ἄνω Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τῆς ὁποίας ἦσαν αἱ Θῆβαι. — Μέταλλο ποὺ μπορεῖ νὰ ἐκταθῆ μὲ τὸ χτύπημα.
2) Ὁ πολὺς ζαλίζει.— Τὸ καλοκαίρι μᾶς ἐξασφαλίζει δροσιά.
3) Νύμφες προστάτιδες τῶν ὑδάτων.
4) Φύλαρχος σὲ ἀφρικανικὴ χώρα.
5) Λόγος.— Δὲν λείπει συνήθως ἀπὸ ἕνα τραπέζι.
6) Μίγμα μετάλλων.
7) Ποταμὸς τῆς Α. Γερμανίας.— Συνέτεσε περίφημες ὀπερέττες.
8) Βρίσκονται κοντὰ στὸ Θεό.
9) Ὕφασμα κατάλληλο γιὰ κεντήματα.—Ὀκτὼ συνεχόμενοι φθόγγοι τῆς μουσικῆς κλίμακος.
10) Ἀγγλικὸ ἀνδρικὸ ὄνομα.
11) Ἀνοίγουν τὴν ὄρεξι.
12) Γάλλος μουσουργὸς συνθέτης τοῦ μελοδράματος «Φρὰ Διάβολο».—Ὄνομα δυὸ πατριαρχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.
13) Προφήτης.— Κίνημα.

Δ.

Σωστὸ — Λάθος

Ἀπὸ τὶς δυὸ λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κατωτέρω φράσεις, διαγράψετε ἐκείνη ποὺ δὲν ταιριάζει:

1) Τὸ Ἀστραχὰν εἶναι πόλις τῆς εὐρωπαϊκῆς Ρωσίας: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
2) Ἡ «Τζοκόντα» εἶνε ἔργον τοῦ ζωγράφου Μιχαὴλ Ἀγγέλου: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
3) Σ' ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου τὰ ὀχήματα κυκλοφοροῦν πρὸς τὰ δεξιά: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
4) Ὁ Γεώργιος Οὐάσινγκτων ὑπῆρξε ὁ πρῶτος πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
5) Ὁ τίτλος «ναμπάμπ» δίδεται στὴν Ἀφρική: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
6) Τὸ Ὀντάριο εἶναι μιὰ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
7) Ἡ «βασίλισσα» ὡρισμένων εἰδῶν μυρμηγκιῶν μπορεῖ νὰ ζήση 15 χρόνια: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
8) Ἡ ἡραλδικὴ τέχνη χρησιμοποιεῖ 9 χρώματα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
9) Οἱ νότες τῆς μουσικῆς ἐπενοήθησαν μετὰ τὴν ἐφεύρεσι τῶν ματογυαλιῶν: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
10) Ὅλα τὰ ζῶα πίνουν νερό: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
11) Ὁ πρῶτος πρόεδρος τῆς τρίτης Δημοκρατίας στὴ Γαλλία ἦταν ὁ Μὰκ Μαόν: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
12) Οἱ περισσότεροι αἰωνόβιοι ζοῦν σήμερα στὴ Βουλγαρία: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Συγγένεια

"Αν εἶσθε ἀνύπανδρος, ποιὰ συγγένεια σᾶς συνδέει μὲ τὸν πατέρα τοῦ συζύγου τῆς νύφης σας; Ἀπαντῆστε μέσα σὲ δέκα δευτερόλεπτα.

Οἱ 3 ἀδελφὲς

Ἡ Βέρθα, ἡ Λευκὴ καὶ ἡ Ἰωάννα εἶνε τρεῖς ἀδελφές. Ἐὰν προστεθῆ ἡ ἡλικία τῆς Βέρθας στὴν ἡλικία τῆς Λευκῆς, τὸ ἄθροισμα τῆς ἡλικίας τῆς Λευκῆς καὶ τῆς Ἰωάννας εἶναι 60. Ἡ ἡλικία τῆς Βέρθας τέλος καὶ ἡ ἡλικία τῆς Ἰωάννας δίνουν γιὰ ἄθροισμα 53 χρόνια.
Ποιὰ εἶνε ἡ ἡλικία τῆς κάθε ἀδελφῆς;

Πόσο ζυγίζουν

Γιὰ νὰ παίξη ὁ Λάκης ἔβαλε στὸν ἕνα δίσκο μιᾶς ζυγαριᾶς μιὰ πέτρα καὶ στὸν ἄλλο τρεῖς πίπες. Ἕνα βάζο κι' ἕνα βιβλίο. Ἔτσι ἰσορρόπησαν μεταξύ τους οἱ δυὸ δίσκοι. Δεδομένου ὅτι τὸ βάρος τοῦ βάζου ἦταν ἴσο μὲ τὸ βάρος τοῦ βιβλίου σὺν τρεῖς πίπες, ὅτι δυὸ τέτοια βιβλία σὺν τὸ βάζο ἐζύγιζαν ὅσο ἡ πέτρα καὶ δυὸ πίπες, ὅτι τέλος τὸ βάζο ζυγίζει 80 γραμμάρια, μπορεῖτε νὰ βρῆτε τὸ βάρος τοῦ καθενὸς ἀπὸ τὰ διάφορα ἀντικείμενα: πίπας, βιβλίου καὶ πέτρας; Οἱ πίπες ἔχουν φυσικὰ ὅλες τὸ ἴδιο βάρος.

Λεξίγριφος

Πρῶτα μιὰ πρόσθεσι
κι' ὕστερα πόλι
δική μας, φτάνουνε
γιὰ νάρθετ' ὅλοι
νὰ συζητήσουμε
ν' ἀποφασίσουμε
καὶ νά... ψηφίσουμε.

Ἐπιγραφή

Γ Ρ Σ Ω Α Ι Ο
Λ Δ Δ Σ Ο Ε Ο
Σ Ν Μ Κ Δ Ι Α
Λ Π Ε Δ Κ Α Η

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῆς

Οἱ 9 ἐρυθρόδερμοι

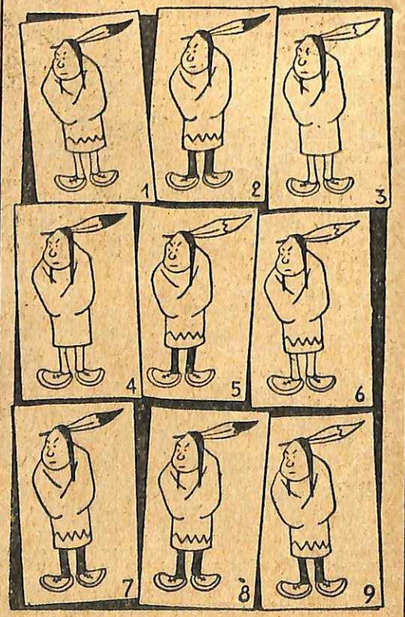

Ἀπὸ τοὺς 9 αὐτοὺς ἐρυθροδέρμους μόνο δύο εἶνε τελείως ὅμοιοι, ἀκόμα καὶ στὴν παραμικρότερη λεπτομέρεια. Πρέπει νὰ τοὺς βρῆτε μέσα σὲ 45 δευτερόλεπτα ἂν θέλετε νὰ σᾶς συγχαροῦμε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 82

Τὰ ματωμένα γράμματα

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἔβρεχε ραγδαῖα, τὴ νύχτα ἐκείνη. Τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα εἶχε διακοπῆ, ἀπὸ κάποια βλάβη, βυθίζοντας στὸ σκοτάδι τὶς περισσότερες συνοικίες τῆς πόλεως.

Ἕνας νυκτοφύλακας προσπαθοῦσε νὰ προφυλαχθῆ ἀπ' τὸν κατακλυσμό, χωμένος στὴ μεγάλη πόρτα κάποιας πολυκατοικίας. Ξαφνικά, εἶδε νὰ σταματάη κοντά του ἕνα ταξί. Κι' ὁ σωφὲρ τον ρώτησε, μὲ τὸν ξερὸ τόνο τοῦ ἀνθρώπου ποὺ κάνει μιὰ ἀγγαρεία:

— Σεῖς μὲ καλέσατε;

— Ἐγώ; Ὄχι δά! ἀπάντησε ὁ νυκτοφύλακας.

Ὁ σωφὲρ τοῦ ἐξήγησε τότε, ὅτι εἶχε τηλεφωνήσει κάποιος στὸ γκαράζ κι' εἶχε ζητήσει νὰ πάη νὰ τὸν πάρη ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

— Νὰ σοῦ πετύχη ἐπάγγελμα, τὸ δικό μας! πρόσθεσε ἐκνευρισμένος. Εἴμαστε στὴ διάθεσι τοῦ καθενός, μέρα-νύχτα, μὲ βροχὴ ἢ μὲ ἥλιο!.. Μὰ δὲν ἐρχεσαι μέσ' στὸ ταξί, φίλε μου, νὰ τὰ ποῦμε λίγο, ὥσπου νὰ εὐδοκήση νὰ κατεβῆ ὁ ἀφέντης;...

Ὁ νυκτοφύλακας δὲν περίμενε νὰ τοῦ τὸ ξαναπῆ. Πέρασε ἔτσι μιὰ ὁλόκληρη ὥρα.

— Μήπως ἄλλαξε γνώμη, αὐτὸς ὁ ἠλίθιος; εἶπε ἐπιτέλους ὁ σωφέρ, κουρασμένος πιὰ νὰ περιμένη. Ποιὸς θὰ μοῦ πληρώση τότε τὴν κούρσα; Ἂν ρωτούσαμε στὸ γκαράζ, ἴσως νὰ ξέρουν ἀπὸ ποιὸν ἀριθμὸ μᾶς τηλεφώνησαν...

— Ἔλα μαζί μου. Ὑπάρχει τηλέφωνο στὸ θυρωρεῖο τῆς πολυκατοικίας... Κατέβηκαν κι' οἱ δυὸ ἀπ' τὸ ταξί. Ὁ

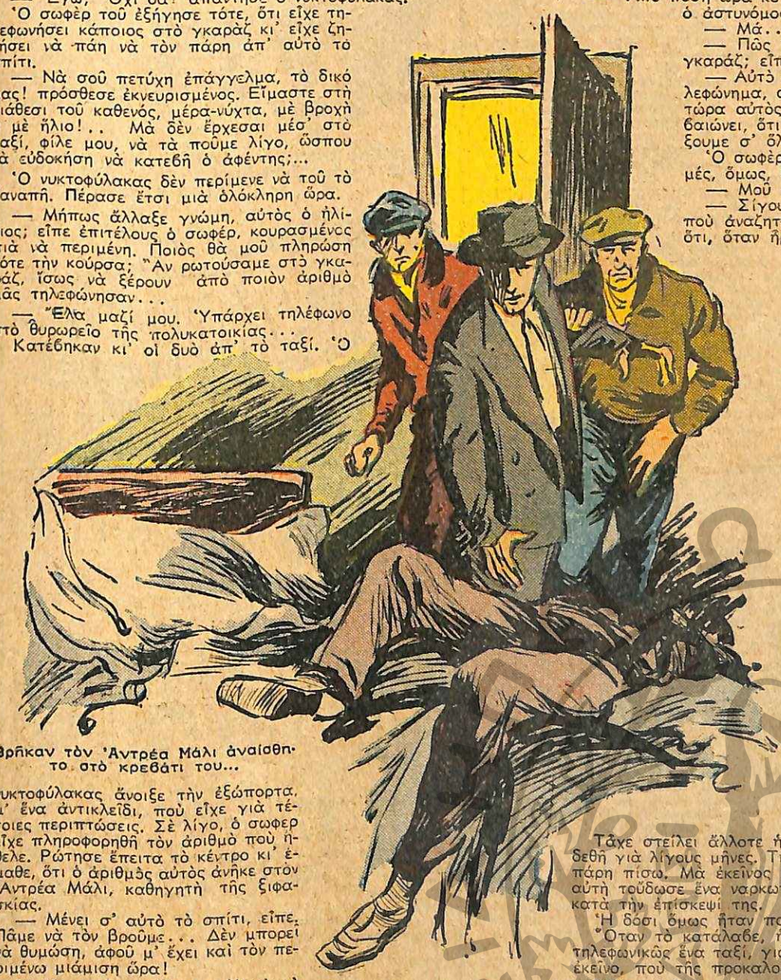

Βρῆκαν τὸν Ἀντρέα Μάλι ἀναίσθητο στὸ κρεβάτι του...

νυκτοφύλακας ἄνοιξε τὴν ἐξώπορτα, μ' ἕνα ἀντικλεῖδι, ποὺ εἶχε γιὰ τέτοιες περιπτώσεις. Σὲ λίγο, ὁ σωφὲρ εἶχε πληροφορηθῆ τὸν ἀριθμὸ ποὺ ἤθελε. Ρώτησε ἔπειτα τὸ κέντρο κι' ἐμαθε, ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἀνῆκε στὸν Ἀντρέα Μάλι, καθηγητὴ τῆς ξιφασκίας.

— Μένει σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, εἶπε. Πᾶμε νὰ τὸν βροῦμε... Δὲν μπορεῖ νὰ θυμώση, ἀφοῦ μ' ἔχει καὶ τὸν περιμένω μιάμιση ὥρα!

Ἀνέβηκε τὶς σκάλες, μαζὶ μὲ τὸ νυκτοφύλακα, κυττάζοντας τὰ ὀνόματα σὲ κάθε πόρτα. Στὸ τρίτο πάτωμα, βρῆκε τὸ διαμέρισμα τοῦ καθηγητοῦ τῆς ξιφασκίας. Χτύπησε ἐπανειλημμένως, ἀλλὰ δὲν πῆρε ἀπάντησι.

— Περίεργο! εἶπε. Μήπως συνέβη κανένα δυστύχημα;... Ἂς σπάσουμε τὴν πόρτα!

— Ὄχι. Καλύτερα νὰ ἐμπνήσουμε τὸ θυρωρό.

Λίγο ἔλειψε νὰ στείλη στὸ διάβολο ὁ δυστυχισμένος θυρωρὸς τοὺς δυὸ ἐνοχλητικούς, ποὺ τὸν σήκωναν ἀπ' τὸν ὕπνο... Τοὺς ἀκολούθησε ὡστόσο, θέλοντας καὶ μή, κι' ἄνοιξε μὲ τὰ κλειδιά του τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος.

Μπῆκαν κι' οἱ τρεῖς σ' ἕνα ἀδειανὸ χώλ, προχώρησαν κι' ἔφτασαν στὴν κρεβατοκάμαρα. Ἐκεῖ, τοὺς περίμενε μιὰ δυσάρεστη ἔκπληξι: Ὁ Ἀντρέα Μάλι ἦταν ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι του, μὲ τὰ ροῦχα καὶ ἀναίσθητος!

Εἰδοποίησαν ἀμέσως τὴν ἀστυνομία κι' ἕνα γιατρὸ ποὺμενε στὸ κάτω πάτωμα. Ὁ τελευταῖος ἐξέτασε προσεκτικὰ τὸ Μάλι καὶ δήλωσε:

— Ἔχει πάρει ἕνα ἰσχυρότατο ναρκωτικό, ἱκανὸ νὰ τὸν σκοτώση!

Καὶ διέταξε νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν.

— Ἀπὸ πόση ὥρα κοιμᾶται, κατὰ τὴ γνώμη σας; τὸν ρώτησε ὁ ἀστυνόμος, ποὺ εἶχε φτάσει στὸ μεταξύ.

— Μά... ὄχι λιγότερο ἀπὸ τρεῖς ὧρες.

— Πῶς τηλεφώνησε, λοιπόν, πρὸ δύο ὡρῶν στὸ γκαράζ; εἶπε ὁ σωφέρ.

— Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἔκαμε κάποιος ἄλλος τὸ τηλεφώνημα, συμπέρανε ὁ ἀστυνόμος. Ποῦ εἶναι ὅμως τώρα αὐτὸς ὁ ἄλλος;... Ὁ νυκτοφύλακας μᾶς βεβαιώνει, ὅτι δὲν βγῆκε κανεὶς ἀπ' τὸ σπίτι. Ἂς ψάξουμε σ' ὅλα τὰ διαμερίσματα...

Ὁ σωφὲρ πῆρε τὴν ἄδεια νὰ φύγη. Σὲ λίγες στιγμές, ὅμως, ξαναγύρισε.

— Μοῦ κλέψανε τὸ ταξί μου! φώναξε.

— Σίγουρα θὰ τὸ πῆρε ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος ποὺ ἀναζητοῦμε, εἶπε ὁ ἀστυνόμος. Θυμᾶμαι τώρα, ὅτι, ὅταν ἤρθα, δὲν ὑπῆρχε αὐτοκίνητο στὴν πόρτα. Τὸ εἶχαν, λοιπόν, πάρει ἤδη... Κλείσατε τὴν ἐξώπορτα, ὅταν πήγατε στὸ θυρωρεῖο νὰ τηλεφωνήσετε;

— Βεβαίως, ἀπάντησε ὁ νυκτοφύλακας.

— Τότε, λοιπόν, ὁ ἔνοχος εἶχε κλειδὶ τῆς πόρτας καὶ τόσκασε τὴν ὥρα ἐκείνη.

— Μά, ἀφοῦ εἶχε ζητήσει τὸ ταξί, γιατὶ δὲν βγῆκε ὅταν ἔφτασα; παρατήρησε ὁ σωφέρ.

— Γιατὶ σᾶς ἄκουσε νὰ μιλᾶτε μὲ τὸ νυκτοφύλακα καὶ προτίμησε νὰ μὴν παρουσιαστῆ ἐμπρός του, ἀλλὰ νὰ περιμένη τὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ φύγη κρυφά.

Ἕνας ἀστυνομικὸς ἔφτασε βιαστικὰ κι' ἀνήγγειλε στὸν ἀστυνόμο, ὅτι ὁ Μάλι εἶχε ξεψυχήσει κατὰ τὴ μεταφορά του στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν.

... Θάμενε ἴσως πάντα ἀνεξιχνίαστο αὐτὸ τὸ μυστήριο, ἂν δὲν συνέβαινε, τὴν ἴδια νύχτα, ἕνα αὐτοκινητικὸ δυστύχημα: Τὸ χαμένο ταξὶ βρέθηκε σ' ἕνα μακρυνὸ δρόμο, κατεστραμένο. Κάποιος τὸ εἶχε ὁδηγήσει ἀδέξια καὶ τὄχε ρίξει πάνω σ' ἕνα στύλο.

Κι' αὐτὸς ὁ κάποιος βρέθηκε ἀνάμεσα στὰ συντρίμματά του, νεκρός: Ἦταν μιὰ νέα κι' ὁμορφη γυναίκα κι' εἶχε κρυμμένα στὸ στῆθος της μερικὰ ἐρωτικὰ γράμματα, βαμμένα μὲ τὸ αἷμα της!

Ἐξακριβώθηκε ἀπ' τὴν ταυτότητά της πὼς ἦταν σύζυγος ἑνὸς γνωστοῦ κοσμηματοπώλη. Τὰ ματωμένα γράμματα ἔδωσαν τὸ κλειδὶ τοῦ αἰνίγματος.

Τάχε στείλει ἄλλοτε ἡ ἴδια στὸ Μάλι, μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε συνδεθῆ γιὰ λίγους μῆνες. Τὴ νύχτα τοῦ ἐγκλήματος, εἶχε πάει νὰ τὰ πάρη πίσω. Μὰ ἐκεῖνος εἶχε ἀρνηθῆ νὰ της τὰ ἐπιστρέψη. Τότε αὐτὴ τοῦδωσε ἕνα ναρκωτικό, ποὺχε φροντίσει νὰ πάρη μαζί της κατὰ τὴν ἐπίσκεψί της.

Ἡ δόσι ὅμως ἦταν πολὺ δυνατή, θανατηφόρος!

Ὅταν τὸ κατάλαβε, ἡ νέα γυναίκα πανικοβλήθηκε καὶ ζήτησε τηλεφωνικῶς ἕνα ταξί, γιὰ νὰ φύγη τὸ γρηγορώτερο ἀπ' τὸ μέρος ἐκεῖνο, ποὺ τῆς προκαλοῦσε ἀπεριγραπτη φρίκη...

Ὅλα τ' ἄλλα εἶχαν γίνει ὅπως τὰ φαντάσθηκε ὁ ἀστυνόμος, ποὺ ἦρθε.

Στὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, ὅμως, ἡ Μοῖρα κι' ἡ συγκίνησι τῆς νέας γυναίκας, εἶχαν προκαλέσει τὸ δυστύχημα, ποὺ ἔγραψε τὴν τελευταία λέξι τῆς τραγωδίας της.

Ζ. ΣΥΛΒΑΙΝ

Τοῦ δάγκωναν τὰ πόδια

Στὸ Σὰν Φραντσίσκο, ὁ "Εντουαρντ Μπρόξτον ἐπέτυχε νὰ πάρη τὸ διαζύγιό του, ἀφοῦ ἀπέδειξε, ὅτι ἡ γυναίκα του Νέττι ἔπαιρνε στὸ συζυγικὸ κρεβάτι τὰ δύο σκυλιά της, ποὺ τοῦ δάγκωναν τὰ πόδια, ὅταν κοιμόταν!

Στὴ μικρὴ λεοπάρδαλι ἄρεσε νὰ παίζη «κρυφτὸ» μὲ τὸν ἱεραπόστολο...

Φιλίες μὲ ἄγρια ζῶα

Μερικὲς χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις

«Δὲν συνάντησα ποτὲ ἕνα ζῶο ποὺ, ὅσο ἄγριο καὶ ἂν ἦταν, νὰ μὴν ἦταν διατεθειμένο νὰ δημιουργήση φιλικοὺς δεσμοὺς μαζί μου ἢ μὲ ὁποιονδήποτε ἄλλο ἄνθρωπο, ποὺ θὰ τοῦ φερόταν καλά», ἔγραψε κάπου ὁ Οὐίλλιαμ Χορνανταίη, ποὺ ἔζησε πολλὰ χρόνια ἀνάμεσα σὲ ἄγρια ζῶα καὶ θηρία. Καὶ δὲν εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι, ποὺ κατόρθωσαν νὰ ἀποδείξουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ γίνη φίλος μὲ ὅλα τὰ ζῶα, ἀρκεῖ νὰ ξέρη πῶς νὰ τοὺς φερθῆ.

Οἱ κυνηγοὶ ἀγρίων θηρίων καὶ ὅλοι ὅσοι ζοῦν μέσα, ἢ κοντὰ σὲ ζούγκλες, ἔχουν διαπιστώσει ὅτι ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ ἄγρια ζῶα ἀφοσιώνονται στοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς δείχνουν φιλία, εὐγνωμοσύνη καὶ ἀγάπη καὶ μποροῦν νὰ ξεχωρίσουν τοὺς φίλους τους ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους.

Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν κάποιος Ἀμερικανὸς ἐξερευνητής, ποὺ ἔζησε πολλὰ χρόνια στὴ ζούγκλα τῆς Βενεζουέλας. Κάποτε οἱ ὑπηρέτες του ἐπίασαν ἕνα μικρὸ ἀγριογούρουνο τῆς Ἀμερικῆς, ἕνα πίθηκο καὶ ἕναν παπαγάλο καὶ τοῦ τὰ παρέδωσαν. Ὁ ἐξερευνητὴς τὰ περιποιήθηκε καὶ πολὺ γρήγορα καὶ τὰ τρία ζῶα ἔγιναν οἱ ἀχώριστοι σύντροφοί του. Καὶ τὰ τρία ἦταν ἀφοσιωμένα στὸν ἐξερευνητὴ καὶ κανένα δὲν ἐζήλευε τὸ ἄλλο.

Ἕνας Ἀμερικανὸς κυνηγὸς ἐξ ἄλλου ἀφηγεῖται ἕνα περιστατικό, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ πεισθῆ ὅτι καὶ τὸ πιὸ ἄγριο ζῶο μπορεῖ νὰ νοιώση φιλικὰ αἰσθήματα καὶ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ὁ κυνηγὸς αὐτὸς περνοῦσε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του μέσα ἀπὸ μιὰ ἄγρια περιοχή, ὅταν σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ δάσους εἶδε ἕνα μικρὸ καριμπού, ποὺ προσπαθοῦσε μάταια νὰ ξεφύγη ἀπὸ ἕνα σωρὸ σύρματα, στὰ ὁποῖα εἶχαν μπλεχθῆ τὰ κέρατά του.

Ἂν καὶ τὸ ζῶο ἔδειχνε ἀπειλητικὲς διαθέσεις, ὁ κυνηγὸς τὸ πλησίασε, τὸ χάιδεψε λίγο στὴ ράχη καὶ, ἀργὰ ἀλλὰ προσεκτικά, τὸ ἀπελευθέρωσε ἀπὸ τὰ σύρματα. Ὕστερα ξαναγύρισε στὸ αὐτοκίνητό του καὶ συνέχισε τὸ ταξίδι του γιὰ μερικὰ χιλιόμετρα. Σὲ μιὰ στιγμή, ὅμως, κύτταξε στὸ καθρεφτάκι τοῦ αὐτοκινήτου καὶ εἶδε ἕνα ζῶο, ποὺ ἀκολουθοῦσε λαχανιασμένο τὸ αὐτοκίνητο.

Σταμάτησε καὶ γεμάτος εὐχάριστη ἔκπληξη διαπίστωσε ὅτι τὸ ζῶο ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε δὲν ἦταν ἄλλο ἀπὸ τὸ καριμπού, ποὺ εἶχε ἐλευθερώσει. Τὸ ζῶο τὸν πλησίασε δειλὰ καὶ ἄρχισε νὰ τρίβεται στὰ πόδια του. Ἀκόμη κι' ὅταν ὁ κυνηγὸς ξεκίνησε καὶ πάλι — ἀφοῦ προηγουμένως τὸ χάιδεψε ἀρκετὲς φορὲς — τὸ ἄγριο ζῶο τὸν ἀκολούθησε πιστὰ ὡς τὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ. Κάθε τόσο ὁ Ἀμερικανὸς κυνηγὸς σταματοῦσε γιὰ νὰ τὸ χαϊδέψη καὶ ἐκεῖνο δεχόταν μὲ φανερὴ εὐχαρίστηση τὰ χάδια.

Ἕνας ἱεραπόστολος ποὺ ἔζησε 18 ὁλόκληρα χρόνια στὶς πιὸ ἄγριες περιοχὲς τῆς Ἀφρικῆς, βεβαιώνει, ὅτι εἶχε ἀποκτήσει τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴ φιλία πολλῶν ἀγρίων ζώων τῆς ζούγκλας. Ἀνάμεσα σ' αὐτά, ἦταν καὶ ἕνα μεγάλο βουβάλι, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα ζῶα τῆς Ἀφρικῆς.

Ἕνα πρωΐ, ποὺ ὁ ἱεραπόστολος τριγύριζε μὲ τρεῖς ἰθαγενεῖς στὴ ζούγκλα, ἀκούστηκαν κοντά τους τὰ μουγκρητὰ ἑνὸς βουβαλιοῦ. Οἱ ἰθαγενεῖς σκαρφάλωσαν τρομοκρατημένοι στὰ δέντρα ποὺ βρέθηκαν κοντά τους. Ὁ ἱεραπόστολος δὲν πρόλαβε νὰ κουνηθῆ καὶ εἶδε νὰ πλησιάζη πρὸς τὸ μέρος του ἕνα μικρὸ βουβάλι, ποὺ ἦταν ὅμως ἀρκετὰ ἐπικίνδυνο. Ἀντίθετα, ὅμως, ἀπὸ ὅ,τι περίμεναν ὅλοι τους, τὸ βουβάλι δὲν ἔδειξε καθόλου κακὲς διαθέσεις, ἀλλὰ ζαπλώθηκε μπροστὰ στὸν ἱεραπόστολο καὶ ἄρχισε νὰ τρίβεται στὰ πόδια του.

Τὸ ἴδιο πρωΐ, ὁ ἱεραπόστολος εἶχε μείνει πολλὴ ὥρα κοντὰ σὲ ἕνα δεμένο βουβάλι καὶ εἶχε μείνει πάνω στὰ ροῦχα του ἡ χαρακτηριστικὴ μυρωδιὰ τοῦ ζώου. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ μυρωδιά, ἔκανε τὸ μικρὸ βουβάλι νὰ τὸν πλησιάση μὲ ἐμπιστοσύνη. Ἐκεῖνος τότε ἐπιαζε γιὰ λίγο μαζί του καὶ κατόπιν ξεκίνησε γιὰ τὴν κατασκήνωσή του, μαζὶ μὲ τοὺς ἰθαγενεῖς.

Ἀλλά, σ' ὅλη τὴ διαδρομή, τὸ ἄγριο ζῶο τοὺς ἀκολούθησε ἀπὸ κοντὰ καὶ χοροπηδοῦσε χαρούμενο ἀνάμεσά τους. Ἔτσι, ὅταν ἔφτασαν στὴν κατασκήνωσή, ὁ ἱεραπόστολος ἀποφάσισε νὰ τὸ κρατήση κοντά του. Πραγματικά, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη,τὸ μικρὸ βουβάλι ἔζησε στὴν κατασκήνωσή τους.

Ὁ ἴδιος ἱεραπόστολος, εἶχε γιὰ ἕνα μεγάλο χρονικὸ διάστημα μαζί του μιὰ λεοπάρδαλι. Κάποτε, οἱ ἰθαγενεῖς μιᾶς περιοχῆς, τὸν παρακάλεσαν νὰ σκοτώση μιὰ λεοπάρδαλι, ποὺ εἶχε ἀφανίσει τὰ κοπάδια τους. Ὁ ἱεραπόστολος κατόρθωσε νὰ τὴν σκοτώση, ἀλλὰ ὅταν ἐξέτασε τὸ πτῶμα της κατάλαβε ὅτι τὸ θηρίο εἶχε γεννήσει πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες.

Θέλοντας νὰ βρῆ τὰ μικρά της, ὁ ἱεραπόστολος μεταχειρίσθηκε ἕνα ἁπλὸ τέχνασμα: Ἄφισε νὰ περάσουν μία-δύο μέρες, ὥστε νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι τὰ μικρὰ τῆς λεοπαρδάλεως θὰ πεινοῦσαν καὶ θὰ φώναζαν γιὰ τροφή, καὶ μετὰ ἀρχισε νὰ ἐρευνᾶ τὴ ζούγκλα. Πραγματικά, δὲν ἄργησε νὰ βρῆ τὰ δύο μικρά, ποὺ τὰ μετέφερε στὴν κατασκήνωσή του.

Ἐκεῖ τὰ περιποιήθηκε καὶ κατόρθωσε νὰ διατηρήση στὴ ζωὴ τὸ ἕνα ἀπὸ αὐτά, ποὺ αἰγὰ-σιγὰ μεγάλωσε μέσα στὴν κατασκήνωσι, χωρὶς ποτὲ νὰ δείξη ἄγριες διαθέσεις. Ἰδιαίτερα μάλιστα ἄρεσε στὸ μικρὸ λεοπάρδαλι νὰ παίζη «κρυφτὸ» μὲ τὸν ἱεραπόστολο καὶ ἐνθουσιαζόταν ὅταν ἐκεῖνος περνοῦσε ἀπὸ κοντά της καὶ ἔκανε πὼς δὲν τὴν ἔβλεπε. Πηδοῦσε τότε πάνω του καὶ τοῦ «ἔκανε χαρές», χωρὶς ὅμως νὰ μεταχειρίζεται τὰ ἐπικίνδυνα νύχια της.

Ὅταν ὅμως ἡ λεοπάρδαλις μεγάλωσε ἀρκετά, ὁ ἱεραπόστολος τὴν παρέδωσε σὲ ἕναν ζωολογικὸ κῆπο, γιατὶ δὲν τοῦ ἦταν εὔκολο νὰ τῆς ἐξασφαλίζη τὴν τροφή. Ἀνὰ τῆς ἐξασφαλίζη αὐτὴ ἐγινε πότε ἡ λεοπάρδαλις αὐτὴ ἔγινε ἐξαιρετικὰ ἄγρια καὶ κανεὶς δὲν νὲ ἐξαιρετικὰ ἄγρια καὶ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν πλησιάση. Ὅταν τολμοῦσε ὁ ἱεραπόστολος καὶ τὰ παιδιὰ δὲ ὁ ἱεραπόστολος καὶ τὰ παιδιὰ δὲ ὁ ἱεραπόστολος ποτὲ τὴν ἐπισκέπτονταν στὸν ζωολογικὸ κῆπο, τοὺς ἀναγνώριζε ἀμέσως καὶ τοὺς πλησίαζε χαρούμενη ὡς καὶ τοὺς πλησίαζε χαρούμενη ὡς καὶ τοὺς ἄλλους, μὲ τὸν τρόπο της βεβαίως, ὅτι ἦταν εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν παρουσία τους.

Χαρακτηριστική, ἐπίσης εἶναι ἡ περίπτωσι ἑνὸς ἐξημερωμένου γορίλλα, ποὺ εἶχε στὴν κατοχή της γιὰ πολλὰ χρόνια ἡ Ἀγγλίδα Ἄλις Κάνιγκαμ. Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἔστελνε τὸν ἀγαπημένο της γορίλλα τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα στὸν ζωολογικὸ κῆπο, ὅπου τὸν ἔκλειναν σὲ ἕνα κλουβὶ μὲ τὴ συντροφιὰ ἄλλων ζώων. Ἀλλὰ οἱ φύλακες τοῦ κήπου παρατήρησαν ὅτι ὁ γορίλλας τῆς μὶς Κάνιγκαμ ἀπέφευγε τοὺς ἄλλους γορίλλες καὶ ἔδειχνε πραγματικὴ εὐχαριστησι μόνον ὅταν βρισκόταν μαζὶ μὲ ἀνθρώπους!

— Ἐγὼ θὰ πηγαίνω, παιδιά. Μὲ περιμένει ἡ γυναῖκα μου νὰ...ξαπλώσω!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Κώστα, μὴ βιάζεσαι τόσο! Στάσου λίγο νὰ βροῦμε τὶς τιράντες σου!...

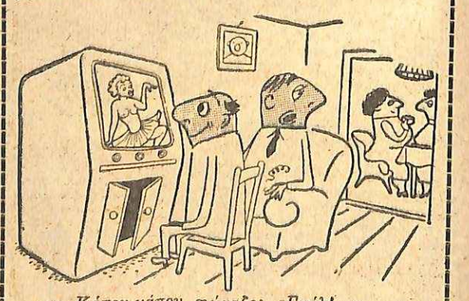

— Κάπου-κάπου φώναζε: «Γκόλ!...», γιὰ νὰ μὴ μᾶς καταλάβουν...

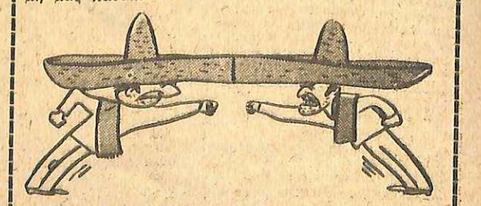

Χωρὶς λόγια.

Δύσκολοι γάμοι

Ἡ Μικρὴ ἀπελπισμένη κορὴ ἀπὸ γωνιὲς παλαιων, ἡρώικων ἀρχων, ὅπως μοῦ γραφει, ζηταει τὴ συμβουλὴ μου για ενα ζητημα πολυ σοβαρο.

"Ας τὴν ἀφήσαμε ὅμως νὰ μᾶς τὰ πῆ μόνη της:

«Ἐγνώρισα ἕνα νέο σὲ μιὰ διασκέδασι, που ειχα παει με τους γονεις μου. Ἦταν εὐγενικός, καλος, γλυκομιλητος, μορφωμενος, τωσο που ἔκανε εντύπωσι και στους γονεις μου, οἱ ὁποιοι ὅταν ἔμαθαν μαλιστα ὅτι εἶχε μιὰ καλη θέσι, τον κάλεσαν στο σπιτι μας. Ἐκεῖνος ἦρθε κι' ἔφερε μάλιστα ἀνθοδεσμη. Αὐτὸ ἔκανε μεγαλύτερη εντυπωσι. Οἱ σχέσεις μας συνεχίσθηκαν καὶ γιὰ νὰ μη σας τὰ πολυλογῶ, ἀγαπηθήκαμε. Οι γονεις μου υποθησθοῦσαν την κατάστασι. Μιὰ μερα ἐγινε λόγος καὶ γιὰ γάμο καὶ τότε ἐκεῖνος ὅλησε ὅτι ανῆκει σὲ ἄλλη θρησκεία. Αὐτὸ ἦτανε! Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη οἱ γονεῖς μου δὲν θέλουν νὰ τὸν ξέρουν.

»Καὶ ρωτῶ: εἶναι μεγάλο ἐμπόδιο το ὅτι ἔχει ἐκεῖνος ἄλλη θρησκεία κι' ἐγὼ ἄλλη;»

Στὴν περίπτωσι αὐτὴ τὸ ἐμπόδιο εἶναι σοβαρό, ἀλλὰ ὅλα διορθώνονται, φτάνει νὰ θελήσουν οἱ γονεῖς της. Χωρὶς τὴν συγκατάθεσι τους δὲν μπορεῖ νὰ σκέπτεται το γάμο.

Μανδαρινο: Δὲν θἄπρεπε νὰ πάρετε ὀτὰ σοβαρὰ μιὰ γνωριμία, ποὺ ἔγινε μέσα σὲ δέκα μέρες καὶ ποὺ μοιραίως ἔληξε, γιατὶ δὲν εἶχε βάσεις. Ἐσεῖς παρεξηγήσατε τὴν προθυμία της ἀκόμη καὶ τὶς φιλικές της ἐκδηλώσεις. Φαντασθῆκατε ὅτι μόνον, ἀπὸ ἔρωτα προέρχονταν ὅλα αὐτὰ καὶ δὲν συλλογισθῆκατε ὅτι σὲ μιὰ τέτοια ἡλικία, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σκέπτεται κανεὶς παρὰ μονάχα μὲ ἀγνὰ αἰσθήματα, τὰ αἰσθήματα τῆς φιλίας. Δυστυχῶς αὐτὸ παθαίνουν ὅλοι οἱ νέοι σιὴν ἡλικία σας, γιατὶ σκέπτονται σὰν ἄνδρες, ἐνῶ δὲν ἔχουν τὴ δυνατότητα νὰ πραγματοποιήσουν αὐτὰ ποὺ σκέπτονται. Δὲν μπορεῖτε νὰ φανταισθῆτε οὔτε τὶς εὐθύνες, οὔτε τὶς ὑποχρεώσεις ποὺ ἀναλαμβάνετε μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ποὺ κάνατε. Πολὺ πιὸ λογικὰ σκέφτηκε ἐκείνη, καὶ σᾶς ξεκαθάρισε τὸ ζήτημα, εὐθὺς ἀμέσως ὅταν ἐπολιμήσατε νὰ προσθέσετε μιὰ λέξι ἀκόμη στὸ τηλεφώνημά σας. Φανῆτε, λοιπόν, λογικὸς καὶ σκεφθῆτε πόσα κακὰ μπορεῖ νὰ συμβοῦν ἀπὸ μιὰ ἀπερισκεψία. Καὶ προσέξετε στὰ γράμματά σας, μὴν τὴν ἐκθέτετε πιὸ πολύ.

Ἐκείνη, ποὺ δὲν ἔκανε ποτὲ συμβιβασμοὺς καὶ δὲν ἀγάπησε ποτέ: Μὲ πολλὴ περηφάνεια μοῦ γράφετε ὅτι δὲν μοιάζετε μὲ τὶς ἄλλες κοπέλλες καὶ ὅτι εἶστε εὐχαριστημένη ποὺ ἔχετε τὸ κεφάλι σας ἥσυχο ἀπὸ ἐρωτικὲς στενοχώριες. Ναί, αὐτὸ δείχνει θετικὸ χαρακτῆρα. Προσέξετε, ὅμως, ἕνα πρᾶγμα. Δὲν πρέπει νὰ παρασυρθῆτε ἀπ' αὐτὲς τὶς ἰδέες καὶ τὰ καταφέρετε ἔτσι ὥστε νὰ ἐξασφανισθοῦν ἀπὸ γύρω σας ὅλοι οἱ ἄνδρες, ἀκόμη κι' αὐτοὶ ποὺ θὰ ἔβλεπαν σὲ σᾶς μιὰ καλὴ σύζυγο. Δὲν πρέπει νάναι κανεὶς ἔτσι σιὴ ζωή. Οἱ συναναστροφές, οἱ γνωριμίες δὲν εἶναι καταστρεπτικές, ὅταν μιὰ κοπέλλα ξέρη νὰ σέβεται τὸν ἑαυτό της.

Μελαχρινὴ Κυπριωτοπούλα: "Οπως μοῦ γράφετε, βλέπω πὼς δὲν εἶστε ἐνθουσιασμένη μὲ τὴ συζυγική σας ζωή. Καὶ ὅμως, ὅπως λέτε τίποτα δὲν σᾶς λείπει, τίποτα δὲν σᾶς ἀρνοῦνται, ὁ ἄντρας σας σᾶς ἀγαπάει, ἀλλὰ καὶ σεῖς τὸν ἀγαπᾶτε. Τί ἄλλο περιμένατε; Τὸ λέτε κι' αὐτὸ μόνη σας: Ἡ πραγματικὴ ζωὴ δὲν μοιάζει καθόλου μὲ τὴ ζωὴ ποὺ διαβάζουμε στὰ μυθιστορήματα. Ἐκεῖ, λοιπόν, εἶναι τὸ κακό: στὰ μυθιστορήματα, ποὺ διαβάσατε καὶ διαβάζετε. Δὲν τὰ διαβάζετε γιὰ νὰ περνᾶ ἡ ὥρα σας καὶ νὰ εὐχαριστῆτε τὸν ἑαυτό σας. Σᾶς κάνουν ἐντύπωσι οἱ σχέσεις μας συνεχίσθηκαν καὶ γιὰ νὰ μη σας τὰ πολυλογῶ, ἀγαπηθήκαμε. Οι γονεις μου υποθησθοῦσαν την κατάστασι. Μιὰ μερα ἐγινε λόγος καὶ γιὰ γάμο καὶ τότε ἐκεῖνος ὅλησε ὅτι ανῆκει σὲ ἄλλη θρησκεία. Αὐτὸ ἦτανε! Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη οἱ γονεῖς μου δὲν θέλουν νὰ τὸν ξέρουν. ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ βιβλίο ποὺ διαβάζετε. Δὲν πρέπει νὰ ἀφήσετε τὴ φαντασία σας νὰ σᾶς παρασύρη ἔτσι ποὺ νὰ χάσετε τὴν ἐπαφὴ μὲ τὴν πραγματικότητα. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχετε ἀνάγκη εἶναι μιὰ ἀγάπη ἀληθινή, ποὺ νὰ σᾶς κάνη νὰ νοιώσετε ὅτι ἔχετε ἀξία καὶ ὅτι ἀξίζετε τὴν ἀγάπη ἑνὸς ἀνθρώπου. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχετε ἀνάγκη εἶναι μιὰ ἀγάπη ἀληθινή, ποὺ νὰ σᾶς κάνη νὰ νοιώσετε ὅτι ἔχετε ἀξία καὶ ὅτι ἀξίζετε τὴν ἀγάπη ἑνὸς ἀνθρώπου. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχετε ἀνάγκη εἶναι μιὰ ἀγάπη ἀληθινή, ποὺ νὰ σᾶς κάνη νὰ νοιώσετε ὅτι ἔχετε ἀξία καὶ ὅτι ἀξίζετε τὴν ἀγάπη ἑνὸς ἀνθρώπου.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ
Ἰατρὸς
Δερματολόγος - Αἰσθητικὴ
Δέχεται 11—1 καὶ 5—7
Σέκερη 4. α' δρόφος Πάρο-δος Κανάρη Τηλ 612.450

δὲν εἶσθε καλὴ ὡς κόρη καὶ γυρεύετε νὰ ἐξαπατήσετε τὴν μητέρα σας, ἡ ὁποία ἐπὶ 18 ἔτη ὑπέφερε γιὰ σᾶς; "Οπως φαίνεται ἐκεῖνος ἔχει ἄλλες ἀρχές, ἀντίθετες μὲ τὶς δικές σας: Σέβεται τοὺς γονεῖς καὶ δὲν θέλει νὰ ἐκθέση τὴ νέα ποὺ μιὰ μέρα θὰ κάνη σύντροφο τῆς ζωῆς του. "Οταν, λοιπόν, ἐσεῖς τὸν ἐμποδίζετε, τί θέλετε νὰ σκεφθῆ γιὰ σᾶς; Θὰ βάλη χίλια δυὸ πράγματα στὸ νοῦ του, τόσο γιὰ τὴν διαγωγή σας, ὅσο καὶ γιὰ τὸ χαρακτῆρα σας. Εἶμαι δὲ βέβαιη, πὼς ἂν δὲν τὰ πῆτε ἐσεῖς στοὺς γονεῖς σας, γιὰ νὰ τοὺς προετοιμάσετε ἢ ἂν ἐξακολουθήσετε νὰ μὴν τὸν ἀφήνετε νάρθῆ στὸ σπίτι σας, θὰ κουραστῆ καὶ θὰ τὸν χάσετε. Πρέπει, λοιπόν, ὁπωσδήποτε νὰ δῆ τοὺς γονεῖς σας.

"Ομορφη Γιούλη: "Οπως καταλαβαίνω, εἶσθε σὲ ἡλικία ποὺ δὲν καταλαβαίνετε οὔτε ἀπὸ εὐθῦνες, οὔτε ἀπὸ καθήκοντα. Μεγάλες εὐθῦνες ἔχετε ὅταν ἐξευαλίζετε τὸν ἄντρα μιᾶς ἄλλης. Τὸν ξεριζώνετε ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἀπὸ τὴ γυναίκα του γιὰ νὰ τὸν κρατήσετε ἐσεῖς. Γιὰ ποιὸ λόγο; Ἀπὸ ἕνα καπρίτσιο! "Οχι, πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι αὐτὸ ποὺ κάνετε εἶναι κακό, καὶ δὲν θὰ εὐτυχήσετε ἔτσι ποτὲ στὴ ζωή σας. Ἀλλά... εἶσθε βεβαία ὅτι δὲν παίζει μαζί σας; Εἶναι δυνατὸν γ' ἀφήση τὰ παιδιά του, νὰ ξεσπιτωθῆ γιὰ νάρθῆ μαζί σας; Προσέχετε, μὴ πάθετε τίποτα τὸ πιὸ δυσάρεστο καὶ μετανοιώσετε σ' ὅλη σας τὴ ζωή;

Τρελλὰ ἐρωτευμένη: "Ενα φρόνιμο κορίτσι, πρῶτα ἀπὸ ὅλα συλλογίζεται τοὺς γονεῖς του, ποὺ ὑπόφεραν γιὰ νὰ τὸ μεγαλώσουν καὶ ποὺ θέλουν νὰ τὸ-δοῦν μιὰ μέρα ἀποκατεστημένο σὲ σπίτι δικό του, μὲ παιδάκια καὶ μὲ ὅλη τὴ χαρὰ τῆς οἰκογένειας. Σεῖς ἀδιαφορήσατε γιὰ ὅλ' αὐτὰ καὶ προτιμήσατε ν' ἐχέτε ἐμπιστοσύνη σ' ἕνα ξένο, ποὺ σᾶς κοροϊδεύει μὲ τὶς ἀναβολές του, ἀφοῦ προηγουμένως πέτυχε τὸ σκοπό του. "Ενας τίμιος νέος σέβεται πάντοτε τὴ γυναίκα ποὺ πρόκειται νὰ πάρη, κι' ἂν αὐτὸς σᾶς ἀναποῦσε καὶ εἴχε ὑπ' ὄψι του νὰ σᾶς κάνη μιὰ μέρα γυναίκα του, θὰ εἶχεν ἔρθει πρὸ πολλοῦ σπίτι σας νὰ σᾶς ζητήση ἀπὸ τοὺς δικούς σας. Μὴ σᾶς παρασύρη, λοιπόν, ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ μὴ γίνεστε τὸ εὐτελὲς παιχνίδι ἑνὸς ἀσυνείδητου νέου. Νὰ τὰ πῆτε ὅλα στοὺς γοιεῖς σας, νὰ λάβουν τὰ μέτρα τους, οὔτως ὥστε νὰ προλάβουν, πρὶν φύγη τελικὰ ἀπὸ κοντά σας. Μὴ διστάζετε, οὔτε νὰ φοβᾶστε. Τὰ στερνὰ ἀποτελέσματα νὰ φοβᾶστε.

Μικρὸ "Αμλετ: Στὴν ἡλικία ποὺ εἶσθε, δύο πράγματα δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ κάνετε: Πρῶτον νὰ ἐπεμβαίνετε σὲ ὅ,τι κάνει ὁ πατέρας σας καὶ δεύτερον νὰ παρασύρετε ἀπὸ τώρα μιὰ κοπέλλα σὲ ὑποσχέσεις, ποὺ δὲν πρόκειται νὰ πραγματοποιήσετε... Ἡ ζωὴ εἶναι πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ ὅ,τι τὴ φαντάζεστε! "Εχει ἀπαιτήσεις καὶ θέλει περισσότερη σοβαρότητα. Προσπαθήσετε, λοιπόν, νὰ σοβαρευθῆτε καὶ νὰ μὴν τάζετε ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ δὲν σᾶς ἀνήκουν, γιατὶ οὔτε γιὰ διασθέσετε ἀκόμη τὸν ἑαυτό σας δὲν μπορεῖτε. Φροντίστε πρῶτα νὰ μορφωθῆτε, νὰ μπῆτε σὲ μιὰ σειρά, νὰ μεγαλώσετε γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ κάνετε κι' ἐσεῖς κάτι δικό σας, κι' ἔπειτα νὰ ζητήσετε νὰ παντρευτῆτε.

Μαραμένα νειάτα: Δὲν τὸ Ἐλαβα, γιατὶ θὰ σᾶς εἶχα ἀπαντήσει ἀμέσως. "Οσον ἀφορᾶ τὸ ζητημά σας, πολὺ ὄψιμα τὸ σκεφθῆκατε. "Εφυγε, γράφετε, γιατὶ ἀνεκάλυψε κάτι στὸ παρελθόν σας. Αὐτὸ τὸ κάτι δὲν θὰ τὸ ἀνακάλυπτε, φαντάζομαι, ἂν δὲν συνεχιζόταν καὶ μετὰ τὸ γάμο σας. Πῶς θὰ θέλατε νὰ πιστέψη παληὰ πράγματα, ὅταν τὸν πλημμυρίζη σήμερα ἡ ἀγάπη, ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἀφοσίωσίς σας γιὰ τὰ παιδιά του; Τὴ μόνη συμβουλὴ ποὺ ἔχω νὰ σᾶς δώσω εἶναι νὰ ξαναγνέτε φρόνιμη. Νὰ κυττάξετε τὸ σπίτι σας, τὰ παιδιά σας, νὰ μὴ σᾶς ἐνδιαφέρη ὁ ξένος κόσμος, καὶ νὰ μαζευθῆτε. Αὐτά, ἄμα τὰ μάθη ὁ ἄντρας σας, φαντάζομαι ὅτι θὰ ξαναγυρίση κοντά σας, ἀφοῦ μάλιστα ἔχει δυὸ παιδιά.

Z. T. M.: Καλὸ θὰ ἦταν, βέβαια, νὰ μὴ συνέβαινε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, μιὰ ὄψιμος, ποὺ ἔγινε κι' ἔχετε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ παντρευθῆτε, ἄλλος τρόπος δὲν ὑπάρχει παρὰ ἡ σειρὰ ποὺ ὑποδεικνύετε καὶ σεῖς στὸ γράμμα σας. Φαντάζομαι, ὅμως πὼς ἂν ἐξηγήσετε τὴν κατάστασι καὶ πῆτε ὅτι θέλετε νὰ ἐπανορθώσετε κάποιο σφάλμα σας, θὰ δεχθοῦν καὶ δὲν θὰ καταφύγετε στὰ ἄλλα μέσα. Σᾶς εὔχομαι νὰ πετύχετε.

ΜΙΡΑΝΤΑ

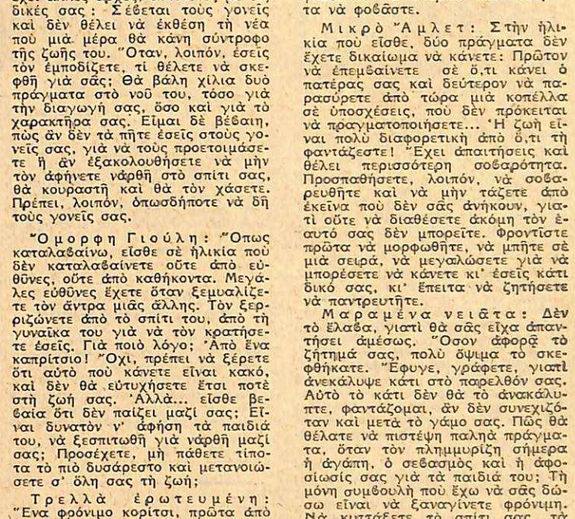

Ο ΤΖΕΗΜΣ ΣΤΙΟΥΑΡΤ ΚΟΥΜΠΑΡΟΣ ΤΟΥ... ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ

Στὴν Ἰνδιάνα τῆς Πενσυλβάνιας (Η.Π.Α.) ὁ Ἀλέξανδρος Στιούαρτ, πατέρας τοῦ γνωστοῦ ἠθοποιοῦ Τζέημς Στιουαρτ παντρεύτηκε σὲ ἡλικία 81 χρόνων τὴν κυρία Στότχαρ Σὰν Τζώνς ἀπὸ τὸν Καναδᾶ. Ἡ νύφη εἶναι κατὰ 5 χρόνια νεώτερη τοῦ καὶ παντρεύεται γιὰ δεύτερη φορά. Στὴν τελετὴ τοῦ γάμου παρευρέθηκε μόνο ὁ Τζέημς Στιουαρτ μὲ τὴν γυναίκα του Γκλόρια Μάκ Λήν, ποὺ τοὺς χρησίμευσαν καὶ γιὰ κουμπάροι.

Ο γιατρός σας

Απαντήσεις επιστολών

Αρραβωνιασμένο, Θεσ/νίκη : Λυπούμαι, γιατί το θέμα, που σᾶς ἀπασχολεῖ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναπτυχθῆ ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς. Δὲν βλέπω τὸ λόγο ποὺ σᾶς ἐμποδίζει νὰ ἐπισκεφθῆτε ἕναν γιατρὸ καὶ νὰ τοῦ ζητήσετε τὴ γνώμη του ἐπὶ τῆς περιπτώσεώς σας, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ εἶναι φαρμακευτικὴ καὶ μηχανική. Αὐτὸ ὅμως θὰ σᾶς τὸ ἀναπτύξη ὁ γιατρός σας.

Θλιμμένη καρδιά : Βέβαια θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ μᾶς γράφατε τὴ διάγνωσι τοῦ γιατροῦ, ποὺ σᾶς ἐξήτασε καὶ τὸ εἶδος τοῦ φαρμάκου ποὺ σᾶς συνέστησε. Θὰ σᾶς συστήσω τὸ Lydia P. No 1 γιὰ ξηρὰ δέρματα ἢ τὴν crème Phyllis, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν Mousse Phyllis, γιὰ λιπαρὰ δέρματα, σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγία. Δὲν ξέρω ποιάν ἀπὸ τὶς δυὸ θὰ βρῆτε ἐκεῖ.

Δυστυχισμένο νέο Ε. Π.: Ἀσφαλῶς ἡ σημερινὴ σας κατάστασι κατὰ μέγα ποσοστὸν ὀφείλεται στὴν ἀποδραμοῦσα κακὴ συνήθεια, τὴν ὁποίαν ἐλπίζω νὰ ἀπαρνηθῆτε διὰ παντός. Τώρα θὰ κάμετε δύο φορὲς τὴ ἑβδομάδα μιὰ ἔνεσι Teston ἢ Arenorm τῶν 25 μλγρ. τὸ ὅλον 12. Ἐν συνεχείᾳ καὶ ἐπὶ 15 μέρες θὰ παίρνετε πρωῒ - μεσημέρι - βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ ἕνα χαπάκι τοῦ ἰδίου φαρμάκου τῶν ἐνέσεων. Μετὰ δίμηνο διακοπὴ ἐπαναλαμβάνετε.

Ἀσθενὴ 756 Ε. Μ.: Τὸ νόσημά σας, ὅπως τοὐλάχιστον τὸ χαρακτήρισε ὁ γιατρός σας, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διαγνωσθῆ ἀπὸ ἄλλον, χωρὶς νὰ ἐπακολουθήσῃ ἐξέτασι. Γι' αὐτὸ εἶστε ὑποχρεωμένος νὰ ἀκολουθήσετε πρὸς τὸ παρὸν τὴν θεραπευτικὴ ἀγωγὴ τοῦ γιατροῦ σας μὲ τὴν προσπάθεια νὰ βρεθῆ τὸ αἴτιο ποὺ προκαλεῖ τὶς ἐκδηλώσεις.

Ἡλικιωμένο ἐπαρχιώτη : Τὸ φάρμακο, γιὰ τὸ ὁποῖο μοῦ ζητᾶτε τὴ γνώμη μου, εἶναι ἰσχυρὸ καὶ πολλὲς φορὲς ἔχει κατ' ἐξοχὴν δυσάρεστα ἀποτελέσματα, γι' αὐτὸ ἐφαρμόζεται μόνον στὰ νοσοκομεῖα καὶ ἀφοῦ ἀποτύχουν ὅλα τὰ πρὸ αὐτοῦ ἐνδεδειγμένα φάρμακα. Γιὰ τὴν περίπτωσί σας κάμετε μιὰ σειρὰ ἐνέσεις B. Complex, μία τὴν ἡμέρα καὶ παίρνετε 2—3 χάπια τὴν ἡμέρα Penetal.

Μ. Κ. Δ. 485 : Εἶναι ἀσυγχώρητο σφάλμα νὰ ἐγκαταλείπη ἕνας νέος στὴν τύχη αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῆς παθήσεως. Τ' ἀποτελέσματά τους κατόπιν εἶναι ἀνίατα καὶ κάνουν τὸν ἄνθρωπο δύστυχη. Σᾶς συνιστῶ νὰ κάμετε μὲ διμήνους διακοπὰς 15 ἐνέσεις Teston ἢ Arenorm τῶν 25 μλγρ., δύο τὴν ἑβδομάδα, καὶ στὰ μεσοδιαστήματα ἐπὶ 15 μέρες, πρωῒ - μεσημέρι - βράδυ, θὰ παίρνετε ἀπὸ ἕνα χαπάκι τοῦ ἰδίου φαρμάκου τῶν ἐνέσεων.

Ντροπιασμένο : Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει τρόπος θεραπείας. Πρόκειται περὶ διαστροφῆς ἡ ὁποία θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ βελτιωθῆ, ἂν ὁ ἄρρωστος εἶχε τὴ δύναμι νὰ τὸ ἀποφασίσῃ. Πάντως εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς πῶ ὅτι πολὺ πιθανὸν ἡ διάγνωσί σας νὰ εἶναι ἐσφαλμένη.

Ἕναν πατέρα Κ.: Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καταλάβω γιατί ἐπιμένετε νὰ κάμετε στὸ παιδί τὴ θεραπεία ποὺ μοῦ περιγράφετε, ἀφοῦ, ὅπως μοῦ λέτε, δὲν παρουσίασε ποτὲ οὔτε σημεῖα κληρονομικότητος οὔτε καμμιὰ ὑποκειμενικὴ ἢ ἀντικειμενικὴ ἐκδήλωσι. Δὲν βλέπω λοιπὸν τὸ λόγο τῆς ἐπιμονῆς σας. Ν' ἀρκεσθῆτε στὴ θεραπεία μὲ πενικιλλίνη.

Φαίδρα Ε 55 : Τὸ ἀσφαλέστερο βεβαίως θὰ ἦταν νὰ σᾶς ἔβλεπε γιατρός. Καταλαβαίνετε ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχω γνώμη γιὰ τὴ σκευασία ποὺ σᾶς συνέστησε ἡ φίλη σας. Πάντως θὰ σᾶς συστήσω τὴν crème Phyllis σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν Mousse Phyllis, γιὰ λιπαρὰ δέρματα, σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγία καὶ θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ γράψετε ἀποτελέσματα.

Α. Λ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Μαραμένο γιασεμί, Αἰδηψό : Νὰ ἐξακολουθήσετε τὴ θεραπεία ἐπὶ δίμηνον καὶ θὰ ἔχετε ἀκόμη καλύτερα ἀποτελέσματα. Συμπληρωματικῶς θὰ παίρνετε τρὶς τῆς ἡμέρας ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ ἀπὸ τὸ φάρμακο Sirop Solhepar.

Λιάνα Βάνα, Καλλιθέα : Διατρέχετε τὸ στάδιο τῆς ἐμμηνοπαύσεως. Ἀμέσως μετὰ τὴν μηνιαία ἀδιαθεσία θὰ παίρνετε δύο δισκία ἡμερησίως ἐκ τοῦ φαρμάκου Lunoral 4,5 μλγρ. καὶ ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς περιόδου θὰ κάμετε τρεῖς ἐνέσεις μιὰ καθ' ἑκάστην, ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Estro - Prol.

Νέα Σ. Γ. Π.: Στὴν ἡλικία σας ἡ ἀτελὴς διάπλασις τοῦ στήθους εἶναι δυνατὸν νὰ θεραπευθῆ ἢ τέλος νὰ βελτιωθῆ μὲ τὴν ἐφαρμογὴ ὁρμονοθεραπείας. Πρὸ πάσης χορηγήσεως τῆς ἀναγκαίας δόσεως ὁρμονῶν, πρέπει νὰ προηγηθῆ προσεκτικὴ ἰατρικὴ ἐξέτασι τοῦ στήθους καὶ τῆς λειτουργίας τῶν ὠοθηκῶν.

Βάνα, Πειραιᾶ : Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε ἀμέσως μετὰ τὴν περίοδο τρία δισκία τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου E-Vit Tabl. Μιὰ ὥρα μετὰ τὴν λῆψι ἑκάστου δισκίου, θὰ παίρνετε μεσημέρι καὶ βράδυ ἀνὰ ἕνα ἀκόμη δισκίο ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Juvenin. Μετὰ δίμηνο μοῦ γράφετε πάλι.

Ἐλλάδρα, Σίδνεϋ : Μὲ προσοχὴ διάβασα τὸ γράμμα σας. Τὸ συμπέρασμά μου εἶναι πὼς ἡ σύζυγός σας δὲν πάσχει ἀπὸ καμμιὰ σοβαρὴ ὀργανικὴ πάθησι. Ἡ ἀναιμία καὶ οἱ ρευματικὲς ἐνοχλήσεις φαντάζομαι πὼς γρήγορα θὰ περάσουν, μὲ τὴ χορήγησι σιδήρου καὶ ἐκχυλίσματος ἥπατος. Νομίζω πὼς ἡ ξενητειὰ καὶ τὰ 18 της χρόνια τῆς κούρασαν τὸ νευροφυτικό της σύστημα καὶ ἐπέφεραν ψυχρότητα καὶ πολλὲς φορὲς, ὅπως μοῦ γράφετε φτάνει μέχρις ἀποστροφῆς. Συνεχίστε τὴν τόνωσι τοῦ ὀργανισμοῦ, καὶ ἐπὶ πλέον νὰ παίρνη τρία δισκία τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Juvenin Tabl. Ἀργότερα μοῦ γράφετε πάλι.

Κλαίρη - Εὔα, Ἑνταῦθα : Γιὰ τὴν διεύθυνσι ποὺ μοῦ ζητᾶτε, νὰ τηλεφωνήσετε στὰ γραφεῖα τοῦ «Θησαυροῦ» καὶ θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσουν.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Σ. Σ., Κοζάνη : Ἐπὶ 10 μέρες νὰ πάρετε πρωῒ καὶ μεσημέρι μετὰ φαγητὸν ἀπὸ ἕνα Tab. Emédiane. Κάθε βράδυ ἕνα Tab. Soneryl. Νὰ ἀλλάξετε τρόπο ζωῆς καὶ νὰ ἀποφεύγετε τὶς στενοχώριες στιγμὲς πάνω στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου του.

Ὁ Παναγιώτης Πολυχρονίου, Σανατόριον Σωτηρία 3 Κλινική, Ἀθῆναι, Grèce. Θέλει νὰ μάθη τὴ διεύθυνσι τοῦ συλλόγου Μανιατῶν ἢ Λακώνων τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ Μικρὴ Μακεδόνα θέλει νὰ μάθη ἂν βρίσκεται στὴ ζωὴ ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Δημήριος Παπαδόπουλος, ὁ ὁποῖος πρὸ ἐτῶν ὑπηρετοῦσε στὴν Κορέα ὡς διερμηνεὺς καὶ ὁ ὁποῖος ἔπαψε νὰ τῆς γράφῃ.

Ὁ Θεόδωρος Γερασίμας, Ν. Σ. Σωτηρία 4η Κλινική, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει νὰ μάθη τὴ διεύθυνσι τοῦ Συλλόγου τῶν ἐν Ἀμερικῇ Κεφαλλήνων, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ βρῇ τὰ ἴχνη χαμένου συγγενοῦς του.

Μιὰ κοπέλλα δυστυχισμένη, Ἑνταῦθα : Ἡ ἐπίμονη καὶ βασανιστικὴ ἡμικρανία σας εἶναι ἀπὸ τὰ πολλὰ συμπτώματα τῆς ὅλης νευρικῆς καταστάσεως. Δὲν ἀποτελεῖ ξεχωριστὴ ἀρρώστεια. Γι' αὐτὰ θὰ πρέπη νὰ στραφῆτε πρὸς τὴν κατάλληλη αἰτιολογικὴ καὶ ὄχι συμπτωματικὴ θεραπείας, ὅπως ἐκάματε μέχρι σήμερα. Μιὰ ἐπίσκεψι στὸ νευρολόγο τῆς ἐμπιστοσύνης σας εἶναι ἐντελῶς ἀπαραίτητη. Ὅσο γιὰ τὸ φάρμακο ποὺ μοῦ ζητᾶτε, μπορεῖτε ν' ἀποταθῆτε στὰ μεγάλα φαρμακεῖα τῶν Ἀθηνῶν.

Ὑπ' ἀριθ. 1 μειονεκτικό : Σέρβια : Ὅλα τὰ συμπτώματα προέρχονται ἀπὸ τὸ αἴσθημα κατωτερότητος, ποὺ σᾶς βασανίζει. Ὁ τρόπος ζωῆς δειλοῦ καὶ ἀντικοινωνικοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀπόρροια αὐτοῦ. Σὲ τί ὀφείλεται καὶ κατὰ ποῖον τρόπον θεραπεύεται ἡ κατάστασις αὐτή, δὲν εἶναι δυνατὸν ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ περιοδικοῦ καὶ δι' ἀλληλογραφίας νὰ σᾶς ἐξηγήσω. Κάθε ἄρρωστος τέτοιου εἴδους εἶναι καὶ μιὰ ξεχωριστὴ περίπτωσις. Ψυχανάλυσις, ναρκανάλυσις καὶ ὑπνοθεραπεία εἶναι τὰ θεραπευτικὰ μέσα. Μόνον κατόπιν ἐπισταμένης ἐξετάσεως μπορῶ νὰ σᾶς δώσω ὑπεύθυνη γνώμη.

Σ. Ο. Σ., Βόλο : Ἡ εὐαισθησία, οἱ φοβίες, ἰδέες αὐτομομφῆς καὶ αἴσθημα κατωτερότητος μὲ ὅλες τὶς νευρικὲς ἐκδηλώσεις, ἀποτελοῦν τὴν ἀπαρχὴ σοβαρᾶς ψυχικῆς ἀρρωστείας, ποὺ λέγεται μελαγχολία. Ὅσο ἐπικίνδυνη εἶναι χωρὶς θεραπεία ἡ ἀρρώστεια αὐτή, τόσο εὔκολα θεραπεύεται μὲ ἠλεκτροσόκ. Νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ νευρολόγο σας σύντομα. Ἂν μπορῆτε θὰ πρέπη νὰ ὑποβληθῆτε σὲ θεραπεία μέσα σὲ κλινική. Πάντως νὰ ἐνεργήσετε σύντομα.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ Ἀλληλογραφία μας

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ ΖΗΤΟΥΝ

Ὁ Ἀθανάσιος Λάσκαρης, Καλλιγένους Σαρπάκη 12, Χανιὰ Κρήτης, ἀπαντῶντας στὴν αἴτησι τοῦ ἀδελφοῦ του Δημητρίου Λάσκαρη, ἀπὸ τὸν Μπουργόδα τῆς Σμύρνης, ποὺ ἀναζητεῖ τοὺς συγγενεῖς του, τοῦ γνωστοποιεῖ ὅτι εἶναι μονίμως ἐγκατεστημένος στὴν ἀνωτέρω διεύθυνσι.

Ὁ νεαρὸς Γάλλος Roger Francis, Sainte Ruffine 11, Moselle, France, ἡλικίας 20 χρόνων καὶ ἄρρωστος ἀπὸ 7ετίας, θὰ ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ λάβῃ μεταχειρισμένα ἑλληνικὰ γραμματόσημα, ποὺ θὰ ταῦ ἐπιτρέψουν νὰ περάσῃ μερικὲς εὐχάριστες στιγμὲς πάνω στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου του.

Ὁ Παναγιώτης Πολυχρονίου, Σανατόριον Σωτηρία 3 Κλινική, Ἀθῆναι, Grèce. Θέλει νὰ μάθη τὴ διεύθυνσι τοῦ συλλόγου Μανιατῶν ἢ Λακώνων τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ Μικρὴ Μακεδόνα θέλει νὰ μάθη ἂν βρίσκεται στὴ ζωὴ ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Δημήριος Παπαδόπουλος, ὁ ὁποῖος πρὸ ἐτῶν ὑπηρετοῦσε στὴν Κορέα ὡς διερμηνεὺς καὶ ὁ ὁποῖος ἔπαψε νὰ τῆς γράφῃ.

Ὁ Θεόδωρος Γερασίμας, Ν. Σ. Σωτηρία 4η Κλινική, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει νὰ μάθη τὴ διεύθυνσι τοῦ Συλλόγου τῶν ἐν Ἀμερικῇ Κεφαλλήνων, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ βρῇ τὰ ἴχνη χαμένου συγγενοῦς του.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ὁ Jacques Audie, La Montagne, Corneilles en Paris, Seine et Oise, France, δημόσιος ὑπάλληλος ἡλικίας 37 χρόνων, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ νέα ἢ καὶ χήρα 25—35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Πρέπει νὰ γνωρίζῃ γαλλικά, νὰ συντάξῃ τὸ γράμμα της στὴ γλῶσσα αὐτὴ καὶ νὰ τοῦ στείλῃ μιὰ φωτογραφία της.

Δυὸ νεαροὶ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ὁ Β. Σ. (24 χρόνων) καὶ ὁ Ι. Κ. (25 χρόνων, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ διεύθυνσίς τους εἶναι : 3 rue Garofallo, Rond Point, Alexandrie, Egypte. Ὁ Giorgio Groce, Via San Massino 155, Torino, Italia, ποὺ λείπει ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, θὰ ἤθελε ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνοπούλες γιὰ ν' ἀνταλλάξῃ μαζί τους γράμματα καὶ κάρτ-ποστάλ, ποὺ θὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ γνωρίσῃ τὰ μαγευτικὰ ἑλληνικὰ τοπία. Ὁ Νέστωρ Γεωργίου (17 χρόνων), Μόρφου Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες 15—19 χρόνων καὶ κατὰ προτίμησιν φοιτήτριες, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Τὴν ἴδια ἐπιθυμία ἔχει καὶ ὁ φίλος του Δημητράκης Μηνᾶς, Μόρφου, Κύπρος. Ὁ Κος Ζώρζ, ἐφημερίς «Τὰ Νέα» πλατεῖα Χρήστου Λαδᾶ, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Α. Κορφιάτης, (28 χρόνων), δδὸς Ἐλευθερίου Βενιζέλου 2, Ψυχικό, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ νέα τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Παν. Παναγιωτόπουλος (22 χρόνων), Σοφοκλέους 14, Ἀθῆναι, Grèce, θὰ ἀλληλογραφοῦσε εὐχαρίστως μὲ μιὰ Ἑλληνίδα τοῦ ἐξωτερικοῦ γιὰ νὰ τῆς θυμίζῃ στὰ γράμματά του καὶ νὰ τῆς περιγράφῃ τὶς ἑλληνικὲς ὀμορφιές. Ὁ Rifaat Hassan Fouad Mohamed (δημοσιογράφος 29 χρόνων), ποὺ πρόκειται νὰ μείνῃ γιὰ λίγο ἀκόμα στὴν Ἑλλάδα, θὰ ἐπιθυμοῦσε ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες στὴ γαλλικὴ, γερμανικὴ, ἰταλικὴ, ἱσπανικὴ ἢ ἑλληνικὴ γλῶσσα. Οἱ ἐνδιαφερόμενες ἀς γράψουν στὴν ἀκόλουθη διεύθυνσι : Poste - Restante (Κεντρικὸν) Ἀθῆναι. Ὁ Σωτήριος Λίτσας, Βούλγαρη 13, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ στὴν ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων. Ὁ Γεώργιος Κουμαρτζάκης, (σπουδαστὴς Μηχανικός), ὁδὸς Μεσολογγίου 34, Αἰγάλεω, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες κάτω τῶν 19 χρόνων, τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Αὐστραλίας ἢ τῆς Αἰθιοπίας, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Georges Zografos (24 χρόνων), P. O. Box 114, Biantyre, Nysaland, B.G.A., καὶ ὁ Stelios Mouschoudis (19 χρόνων) γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσις, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες 16—25 χρόνων στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ὁ Stelios Nicolaidis (17 χρόνων), P.O. Box 136, Port - Said, Egypte. Θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ Ἀθηναία 16 περίπου χρόνων. Δυὸ νέοι ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ὁ Stelios Constantinou καὶ ὁ Nicolas Yallouris, 7 Rue de l' école Italianne, Abou Dardar, Alexandrie, Egypte, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, γαλλική, ἀγγλικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα. Ὁ Georges Smilas, ὁ Panayiotis Cofinis καὶ ὁ Elefterios Chassouris, 24 Rue Moutad, Heliopolis, Cairo, Egypte, ἡλικίας 21 χρόνων, καὶ οἱ τρεῖς ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τῆς ἡλικίας τους. Ὁ Spiros Panayiotou καὶ ὁ Jean Simeonidis (19 χρόνων καὶ οἱ δυὸ) Kepi Ici eczanesi, Necati Bey No 306, Tophane, Istanbul, Turkiye, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες καὶ κατὰ προτίμησιν Ἀθηναίες. Ὁ Yani Georgiadis, Galata Havyar Han 58, Istanbul, Turkive, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ "Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων. Ὁ Dimos Gianarakis (20 χρόνων), ὁ Nicolas Miltsakakis (20 χρόνων), καὶ ὁ Stefanos Grounas (27 χρόνων), 231 Royal Parade Parkville, Melbourne, Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τῆς Ἑλλάδος μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Antonio Anastasiadis B. P. 23, Stan, Congo - Belge, ἡλικίας 22 χρόνων, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τῆς Κύπρου, τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀφρικῆς, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα καὶ μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Nicolas Charalambopoulos, 23 Balmowal St. Bacconie N. S.W., Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες, ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ μεταναστεύσουν. Ὁ Thomas Guanis (20 χρόνων), 25 Donaldson Street, Port Kembla, N.S.W. Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες 18—21 χρόνων μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Charles I. Pappas (30 χρόνων), μονίμως ἐγκατεστημένος στὶς Ἡν. Πολιτεῖες, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ μορφωμένη Ἑλληνίδα μέχρι 26 χρόνων μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἀπαραίτητες προϋποθέσεις ψυχικὰ καὶ φυσικὰ χαρίσματα καθὼς καὶ σχετικὴ προίκα. Οἱ ἐνδιαφερόμενες ν' ἀποστείλουν καὶ φωτογραφία τους. Ἡ διεύθυνσίς του εἶναι : Hôtel Rex 106 West 47th Street, New York 19. N.Y. U.S.A. Ὁ Michel Papadopoulos, 24 χρόνων), B. P. 27, Poko, Congo - Belge, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μορφωμένες Ἑλληνίδες 17—23 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα, γιὰ μιὰ καλὴ φιλία. Ὁ Loucas Nicodimou (19 χρόνων), ὁ Α. Pavlou 23 χρόνων) καὶ ὁ Evagoras Kokinos (24 χρόνων), 13 Martin Street, S. Melbourne, Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες. Ὁ Athan Tziouvalis καὶ ὁ Toni Tsitsiokas, νέοι εὐπαρουσίαστοι καὶ καλῶς ἐγκατεστημένοι, 24 χρόνων, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ὕψους 1,60 - 1,70, εὐπαρουσίαστες καὶ ἡλικίας 17—21 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἀναλαμβάνουν καὶ τὰ ἔξοδα τῆς μεταναστεύσεώς τους στὴν Αὐστραλία. "Ὅσες τοὺς γράψουν ἀς ἐσωκλείουν στὸ γράμμα τους καὶ μιὰ φωτογραφία. Ἡ διεύθυνσίς τους εἶναι : 38 O'Connor St. Chippendale, Sydney, Australia. Ὁ Savas Massalas καὶ ὁ Pantelis Klapsogiannis, Nowa - Nowa P. O. Vic. Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Georgios Mihalopoulos (25 χρόνων), νεοεγκατασταθεὶς στὴν Μελβούρνη, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ δεσποινίδα 18—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸν γάμο. Ἡ διεύθυνσίς του εἶναι : 48 Bridge St. Northcote, Melbourne, Australia. Ὁ Costas Loizidis (19 χρόνων), 7400 καὶ ὁ Théodore Karagiannis (18 χρόνων) 7385, 10 B.O.D. (E), No 4, C.L.U. MELF 15, Geneifa, Egypte, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες καὶ Κυπριοπούλες στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Ὁ Steve Jhonson, 98 Berkeley Court, Baker Street, London N.W. 1, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ "Ἑλληνες καὶ Ἑλληνίδες στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Savas Michailidis (19 χρόνων), Friein Hospital, London N. 22, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 17—19 χρόνων στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Gregoire Bouras καὶ ὁ Panayotis Georganas (24 καὶ 23 χρόνων), C. I. Canberra Hostel No 2, N.S.W. Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ George Catsaras, 127 Chemin de fer, Victoria Ramley, Alexandrie, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ νέα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Constantin Ossios (19 χρόνων), Dulkadivogullam Sok No 40, Arnavutkoy, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τῆς Ἀθήνας, τῆς Κύπρου καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ Manuel 2634, Berlin Charlottenbury 7, Post lagernte am Bahnhof 200, Deutschland, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ Πειραιῶς καὶ τῆς Ἀμερικῆς, ἡλικίας μέχρις 20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γερμανικὴ γλῶσσα. Ὁ Gregoire Bibas, S)S St. John, C)o Lyras Bros Ltd, 9 Camomile St. London E.C. 3, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες. Ὁ André Nanoglou 2 Atfet el Nakash, Bedak Street, Ashmawi, Le Caire, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνοπούλες 17—20 χρόνων ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, τὶς παρακαλεῖ δὲ νὰ ἐσωκλείουν στὸ γράμμα καὶ μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Costas Varnas, P.O.B. 2036, Le Caire, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἡλικίας 15—17 χρόνων, ποὺ ἀγαποῦν τὸ θέατρο, τὸν κινηματογράφο καὶ τὴν λογοτεχνία. Ὁ Phillip Efstathopoulos, 426 Pitt. St. Sydney, Australia, U. S.A., ἡλικίας 19 χρόνων, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες. Ὁ ἴδιος κατάγεται ἀπὸ τὴν Μεγαλόπολι τῆς Ἀρκαδίας. Ὁ George Niotis (25 χρόνων), 1 Munday St. South Geelong, Victoria, Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 19—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Panos Panayotidis καὶ ὁ Costas Petropoulos, S)S Pacific Wave, C)o Paular Maritim Inc., 80 Broad St., New York 4. N.Y. U.S.A., ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό. Ὁ Zakis Zafiris M)Φ North King,

C)ο G. Nicolaou Ltd, Bevis Marks House, Bevis Marks, London E.C. 3, England, ὁ ὁποῖος κατάγεται ἀπὸ τὸ Ἀργοστόλι τῆς Κεφαλληνίας, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ Ἑλληνοπούλα διαμένουσα στὸ ἐξωτερικό. Ὁ Yani Zarikos (29 χρόνων), Asirefendi 26, Baker Ltd, Istanbul Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων. Ὁ John Tsiotsikas, Unanderra Hostel No 2, N. S.W. Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 20—26 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Οἱ ἐνδιαφερόμενες μποροῦν νὰ τοῦ γράψουν στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Christos Priovolos (27 χρόνων) Unanderra Hostel No 2, N.S.W. Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Jim Ant... (26 χρόνων), C)ο Drake Merrit, P.O. Box 2849 Sub «A», Goose Airport, Labrador Canada, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες 17—25 χρόνων. Ὁ Panayotis Constantinou (21 χρόνων), 56 Edgware Road, London W. 2, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ Ἑλληνοπούλα 18—21 χρόνων. Ὁ Denis Mavridis, Rue Cristiano Viana No 279, Casa 1, Sao Paulo, Brasil, ἡλικίας 25 χρόνων, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Νέας Ζηλανδίας καὶ τῆς Αὐστραλίας, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα καὶ μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Zinos Antoniou, 54Α, Park St., Sydney Australia, N. S.W., θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν Μαίρη Δεουζέ. Ὁ Savas Charalambous (23 χρόνων), French Hospital, 172, Sheftesbury Ave. London W.C. 2, θέλει νὰ γνωριστῇ μὲ Ἑλληνίδες τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀμερικῆς, ἡλικίας 19—21 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ δὲ τὶς ἐνδιαφερόμενες νὰ ἐσωκλείουν στὸ γράμμα καὶ μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Mercia Vamvadelis (17 χρόνων), 52 Main Road, Three Anchor Bay, Cape Town, South Africa, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες 19—24 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ P. Eraclides (28 χρόνων), 2 Rue Corduba, Cheik Aly el Iessi, Alexandrie, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες 17—25 χρόνων ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Παρακαλεῖ δὲ ὅσες τοῦ γράψουν νὰ τοῦ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Tryfon Egenites (25 χρόνων), Box 4727, G. P. O. Sydney, Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νεαρὲς Ἑλληνίδες, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Κύπριος φοιτητὴς Costas Athinodorou (21 χρόνων), 27 Carlton Road, Friern Barnet N. 11 London, England, ζητεῖ ἀλληγραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—20 χρόνων), στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Tony Greco, Fazil Pasha Sok. 14, Moda, Istanbul Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Thanos, Sakiz Agac Cad 89)1, Beyoglu, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τῆς Ἑλλάδος, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων. Ὁ Constantinos Mandacas (21 χρόνων), Villa Aldisio Pal. C. No 29, Contesse Messina, Italia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Τουρκία, στὴν ἑλληνική, γερμανικὴ ἢ ἱσπανικὴ γλῶσσα. Ὁ Γάλλος Louis Bobino (24 χρόνων), Box 431, C)S Drake Merrit, Goose Airport, Sub «A», Labrador, Canada, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ Ἑλληνίδα 20—24 χρόνων, στὴ γαλλικὴ γλῶσσα. Ὁ P. V. T. Nicolaos Stathis, Halfsee, P.K. 527, Izmir, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες. Ὁ Athanase Fotiadis (30 χρόνων), Beyaz Gulici, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Johny S. Pashales, P.O. Box 133, Alhambra Calif. U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες 18—21 χρόνων μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσες τοῦ γράψουν ἀς ἐσωκλείουν στὸ γράμμα καὶ μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Johny Henderson, C)ο Trio Brewery, P.O.B. 270, Port Sudan, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—18 χρόνων.

Ἡ Κικὴ Ἀλεξίου (35 χρόνων), Βουθρωτοῦ 34, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἡ Μιράντα Βρεταkοῦ, Κουντουριώτου 17, Νίκαια, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ἡ Ἀλκμήνη Ἀντωνίου καὶ ἡ Ρίτα Χαρίτου, Φοιτητικὸν Ἀναγνωστήριον, Πανεπιστήμιον, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ἡ Λιάνα Στάμου (18 χρόνων), ἡ Ἀντα Γαριβάλδη (17 χρόνων) καὶ ἡ Συλβάνα Γαρμπῆ (19 χρόνων), Κολχίδος 79, Ἰωάννινα, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ἡ Λουΐζα Πετράκη, ἡ Τζένη Γαλάτη, ἡ Λίλιαν Μπαφίτου, καὶ ἡ Ἀφροῦλα Χάλαρη, Σδορώνου 41, Πειραιεύς, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφίες μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἡ Λιλιαν Βαρδάκη, Περιστάσεως 35, Νίκαια, Πειραιεύς, Grèce, ἡ Γεωργία Κλήμη, Θερμοπυλῶν 52, Ἀθῆναι, ἡ Λίντα Δρίτσα (18 χρόνων) καὶ ἡ Ρίτα Δρίτσα (17 χρόνων), Μικρᾶς Ἀσίας 81, Γουδί, Ἀθῆναι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ "Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἡ Ἐλίζα Παπᾶ, Λεβίδου 6, Κηφισιά, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ "Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἡ Μαίρη Μαζαράκη, Ἀλεξίου 24, Ἀθῆναι, Grèce, καὶ ἡ Βίκυ Σιδηροπούλου, Σιτάκη 15, "Ἀνω Πατήσια, Ἀθῆναι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ "Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ἡ Ἀντζέλικα Ροδέλη, Τεμπῶν 27, Καβάλα, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μορφωμένους "Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας μέχρι 48 χρόνων. Ἡ Νότα Κοντοχριστοπούλου, Γαληνοῦ 41, Κουκάκι, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 17—25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ἡ Ἄννα Παπουτσῆ (16 χρόνων), Σούτσου 6, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἡ Τζούλια Βασιλοπούλου, Βασ. Σοφίας τέρμα, Λάρισα, Grèce, ἡ Βίβιαν Καρασιδάκη, Β. Σοφίας τέρμα, Λάρισα, Grèce, ἡ Λέλα Ἀντωνίου καὶ ἡ Σόνια Μανουσάκη, Δημάρχου Ζαουάνη 5, Λάρισα, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ "Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ἡ Φιλίτσα Μενάγια, Βούλγαρη 86Α, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 22—25 χρόνων. Ἡ Λίνα Μενάγια, Κοθριά, "Ἐνωσις, Κεφαλληνία, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ κυρίους τοῦ ἐξωτερικοῦ., ἡλικίας 40—45 χρόνων. Ἡ Λιλὴ Νέση, Ζεφύρου 3, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἡ Μαρίκα Ἀδαμίδου, Τσιμισκῆ 111, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ κυρία ἢ δεσποινίδα τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 35—45 χρόνων.

Ὁ Παναγιώτης Σταμπολίδης, Μηδείας 33, Νίκαια. Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Κύπρο. Ὁ Παναγιώτης Ξενάκης, Ραμοῦντος, Νέα Ἰωνία, Ἀθῆναι, Grèce, ὁ Πάμπος Χαραλάμπους, Οἰνόης 10, Νέα Ἰωνία, Ἀθῆναι, Grèce καὶ ὁ Βασίλειος Ποῦγγος, Ραμοῦντος 10, Νέα Ἰωνία, Ἀθῆναι Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ κάτω τῶν 25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Διονύσιος Καρρᾶς, ὁ Βασίλειος Ἀκριβόδς, ὁ Ὀδυσσεὺς Μάμαντος, ὁ Κωνσταντῖνος Παπαδάκης καὶ ὁ Διονύσιος Τζανέτος. Τμῆμα 7ον, Ὁμάς 24η, Βασ. Τεχνικαὶ Σχολαί, Λέρος, Δωδεκάνησα, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ κυρίως ἀπὸ τὴν Κύπρο. Ὁ Γεώργιος Κληρονόμου (21 χρόνων) καὶ ὁ Νικόλαος Ρίτσος (20 χρόνων), Post Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ "Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Φώτιος Κυπριώτης, Ἀναστασίου Στάικου 23, Κοζάνη, Grèce, ὁ Νικ. Νέρης, Ζεφύρου 3, Θεσσαλονίκη, Grèce, ὁ Κωνσταντῖνος Χαιρετάκης, ὁ Εὐάγγελος Θεοχαρίδης, ὁ Εὐστράτιος Παπαχρήστου καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Παπαδημητρίου, Νέα Ἀπολλωνία, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ Δημήτριος Ἡλιακόπουλος, Μανδαμάδος, Μυτιλήνη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Κύπρο. Ὁ Στυλιανὸς Σπυριδάκης καὶ ὁ Πολυχρόνιος Καρασκάκης, Σκαλίδη 77, Χανιά, Κρήτη, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο ἡλικίας κάτω τῶν 18 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Κυριάκος Κασιμτζίκης (19 χρόνων), Ἀγ. Ἀναργύρων 6, Σέρραι, Grèce, ὁ Ἰωάννης Παπαδόπουλος (18 χρόνων), Ἀγ. Ἀναργύρων 2, Σέρραι, Grèce, καὶ ὁ Πάρις Γεωργίου (19 χρόνων), Ἀγ. Ἀναργύρων 2, Σέρραι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 15-19 χρόνων. Ὁ Χαράλαμπος Γαλιατσάτος καὶ ὁ Χαράλαμπος Ρηγάτος (21 χρόνων), Διγαλέτω Σάμης, Κεφαλληνία, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες τῆς Κύπρου. Ὁ Κωνσταντῖνος Μαυροκέφαλος, (19 χρόνων), Πλαγιὰ Ἐρύσσου, Κεφαλληνία, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Οἱ στρατιῶτες Τάκης Κρῖνος, "Αλκης Φινέας καὶ Ἰωάννης Λέφας, ΚΕΔ)ΤΟΔ, 3ος Λόχος, Β. Σ.Τ. 902, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Κύπρου. Ὁ λοχίας Δημήτριος Μαρτζούκος, 503 Τ.Π., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 903, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Ὁ σμηνίτης Μενέλαος Σακκᾶς, 3η Ο.Σ.Α.Σ., 112 Π.Μ., Τ. Γ.Α. 1010, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ μὲ Δοκίμους τοῦ Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ. Ὁ δεκανέας Κυριάκος Πηλείδης, Ε.Σ.Ε., 391 Α.)Τ.Μ., Β.Σ.Τ. 903 ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Οἱ ὑπαξιωματικοὶ Γεώργιος Δημητρουλάκος, Γεώργιος Παπαγεωργίου, Κων)νος Γιαννακόπουλος καὶ Νικόλ. Μαρκόπουλος, Κ.Ε.Ε.Μ.)Π.Μ., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Οἱ κάτωθι ναῦτες μας, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες: Κων)νος Φλαράκος καὶ Θεόδωρος Λύρας,Λ)Φ, Σημαιωροὶ Λιμεναρχεῖον, Βόλος, Τάκης Ψαρουδάκης καὶ Νικόλαος Κοζύρης, Β. Ναύσταθμος, Κρήτη. Τάκης Σπανάκης, Β. Ναύσταθμος, Κρήτη. Ἰωάννης Μούρας, καὶ Γεώργιος Τσιαφαρόπουλος, Σχολὴ Μηχανικοῦ, Σ.Τ.Γ. 909. Δημήτριος Μιτάλος, Α.Β.Ν., Σχολὴ Τεχνιτῶν, Β. Σ.Τ. 902. Ἰωάννης Βασιλοπαναγῆς, Ο)Α, Ν.Δ. Κρήτης, Σούδα. Γεώργιος Ἀγάλου, Λιμεναρχεῖον, Χίος. Χρ. Σκιαδιώτης, Γεώργ. Ἀπέργης καὶ Β. Φωτιάδης, Κ.Ε. Παλάσκας, Β.Σ.Τ. 902, Γ.Ε.Ν. Δημήτριος Ρώτας, Κ.Ε.)Κ.Α.Ν., Β.Σ.Τ. 902. Γ.Ε.Ν. Παναγιώτης Ξενάκης, ΚΕ)ΚΑΝ, Β.Σ.Τ. 902, Γ.Ε.Ν. Βασίλειος Μιχαλόπουλος καὶ Γεώργιος Μαρῖνος, Α.Β.Ν., Σχολὴ Τεχνιτῶν, Β.Σ.Τ. 902. Σπυρίδων Φιλοδήμας, Β.Π. «Ἕλλη», Γ.Ε.Ν.

Οἱ κάτωθι σμηνῖτες μας, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες: "Ακης Κούκουρας, 110 Π.Μ., 348 Σ.Α., Β.Σ.Τ. 904. Μάνος Μπούνάκης, 110 Π.Μ., Μ.Ε.Β., Β. Σ.Τ. 904. Ἰωάννης Τσοκανάρης καὶ Παντελῆς Τσίτσας, 140 Σ.Ε. Π., Β.Σ.Τ. 904. Ἀντώνιος Χορμπίλας, 112 Π.Μ., Λέσχη Ὑπ)κῶν, Τ.Γ.Α. 1010. Σ. Καρυδάκης, Ἀεράμυνα Τριπόλεως, Κ.Υ.Τ., Σ.Τ. Γ. 928. Παναγιώτης Λυμπέρης, Μοῖρα Ἐπιτελείου, Σ.Α.Β., 111 Π.Μ., Σ.Τ.Γ. 905. Εὐστάθιος Καλτράνης, 605 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Γ. Ἀλέξανδρος Μαυρογιάννης, Μενέλαος Κατσαρὸς καὶ Πάρις Γρηγορόπουλος, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 5ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Μιχαὴλ Πατρικαλάκης, Φρουρά, Σ.Φ. Χανίων, Σ.Τ.Γ. 911. Ἐμμανουὴλ Παναγιωτάκης, Ἰσαὰκ Τρυπαδιανός, Στυλιανὸς Πετράκης, Γεώργιος Ὀρφανουδάκης, καὶ Στυλιανὸς Σφυριδάκης, Κ.Ε.Π., ΙΙΙ Μοῖρα, 9η Πυρ)χία, Β.Σ.Τ. 902. Δημήτριος Παπαϊωάννου, Σ. Α.Π., Β.Σ.Τ. 902. Ἰωάννης Χαντζιάρας, Ἰωάννης Νικολούλιας, Γνωμαγόρας Δασκαλογιάννης, Γεώργιος Παναγιωτόπουλος καὶ Βάϊος Μουράτης, 724 Σ.Ε., Τ.Μ., Β.Σ. Τ. 904. Χρῆστος Βασιλειάδης, Δημήτριος Ζαχαρέτος, καὶ Νέστωρ Πιακοτᾶς, 607 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ. Τ.Γ. 920Α. Κων)τῖνος Ντρές, 515 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 914Β. Παναγιώτης Στεφανίδης, Πολυζώης Βλαχούλης, Ἰωάννης Ἀνεστίδης, Μάρκος Τουρούκης, Κων)νος Σταματέλλος, Γεώργιος Νάσης, Χρῆστος Σοφιανόπουλος καὶ Θεοφάνης Στέφας, Κ.Ε.Ν.Π., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Λέλος Ρουμπάνης, Φανούριος Μακούλης, Φωκίων Ἀλεξανδράκης καὶ Λάκης Παπαγεωργίου, 871 Α.Κ., Β.Σ.Τ. 902. Δημήτριος Τερζῆς καὶ Ἰωάννης Χατζόπουλος, Λ.Σ., Χ Μεραρχίας, Σ.Τ.Γ. 916. Δημήτριος Φαλτάκας, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 909. Κων)νος Βρεττός, 622 Ε.Τ.Π., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 901. Γεώργιος Γιολδάσης, Παναγιώτης Κουζουλίδης καὶ Χρῆστος Τριδωνάκης, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Ἐμμανουὴλ Γρηγορόπουλος, 991 Σ. Μουσική, Σ.Τ.Γ. 917. Χαράλαμπος Παυλόπουλος, Χαράλαμπος Θεοδόσης, Βασίλειος Πετρομιανός, Ἀθανάσιος Μιχαηλίδης καὶ Σωτήριος Πολυχρονόπουλος, Κ.Ε.Ν.Π., 5ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927.

ΑΣΠΡΟ

Ἀναψητικόν

ΠΡΟΣ ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΙΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ

"Ενωμη"

"Εκαστον δισκίον περιέχει 5 κόκκους ἀκετυλοσαλικυλικοῦ ὀξέος.

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ
ASPRO LIMITED - ΑΓΓΛΙΑ
Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Α.Υ.Σ. Ἀριθ. 1180ε/13-3-1948
Ἀποκλειστικοὶ Ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν Ἑλλάδα
ASPRO I. Φ. ΣΕΡΙΝΤΑΝ & ΣΙΑ (ΕΛΛΑΣ)
Σολωμοῦ 55α - Τηλ 51.602 - Ἀθῆναι

Διαφήμισις ὡς ἀπόφασις Ὑπουργ. Προνοίας Ε.Β. 593/13-1-55

NECCHI
Ἡ NEKKI

Τὸ μεγαλύτερον ἐργοστάσιον Ραπτομηχανῶν τῆς Εὐρώπης

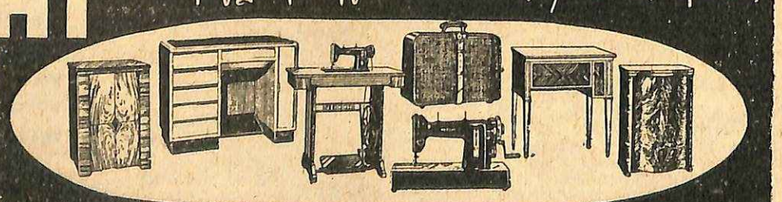

Σᾶς προσφέρει τὴν καλύτερη Ραπτομηχανὴ τοῦ Κόσμου σὲ ἕνα μοντέρνο ἔπιπλο, ἀληθινὸ στολίδι τοῦ σπιτιοῦ σας

ΓΕΝ.ΑΝΤ/ΠΟΙ Μ.& Ι.ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ: ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 8 ΤΗΛ.27-838 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 4 ΤΗΛ.36560 · ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 29 ΤΗΛ.23-66

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἰωάννην Βεργίκον, Ν. Γόρκη, Ἡλία Ἀντωνόπουλον, Κόστα - Ρίκα, Θύμιον Οἰκονόμου, Ν. Ζηλανδία καὶ Ἀναστάσιον Πουρνάραν, Αὐστραλία: Σᾶς συγκέντρωσα ὅλους μαζί, μιὰ καὶ συμφωνήσατε νὰ μοῦ γράψετε ὅλοι μαζί. Φώτην Δελαπόρταν, Νικόλαον Ἀθανασιάδην, Α. Κουμπῆν, Τάκην Παντζαρῆν, Δημ. Φωκᾶν, Κ. Λάλαν, Μιλτιάδην Μπούκουραν, Ἰωάννην Ζαμάνου, Σοφ. Κοροβέσην, Μίμην Κυριακούλην, Χαρ. Μαναράκην, "Αλκην Ντούτην, Β. Λαδᾶν, Βασίλειον Πούνταν, Σταῦρον Γεροδημήτρην, Γεώργιον Παπαζαφείρην, Κοσμᾶ Λαριντζάκην καὶ Κώσταν Σταυρόπουλον, Σ. Τ. 103)Π.Ρ.: Εὐχαριστῶ θερμά. Θὰ συνεχιστοῦν. Γιὰ τὸ ἱστορικὸ ποὺ μοῦ ἀναφέρετε δὲν ἔγραψα, ἀλλὰ θὰ γράψω πολὺ σύντομα. Λίγη ὑπομονή. Μενέλαον Σοφάκην, Εὐάγγελον Ράλλη, Γιάννη Πατσουρίδη, Μιχαὴλ Λεβέντην, Μιχαὴλ Λαγόπουλον, Χαρ. Φαρμακίδην, Στέλιον Μπαμπαδέαν, Ἰωάννην Πανουργιάν, Τάκην Ὀρφανόν, Σούλην Καραγιάννην, Θεοφάνη Βροντίση καὶ Κ. Μελιγαλᾶν, Τ.Σ. Π.Ο.Τ. 11 103: Καὶ σὲ σᾶς τὸ ἴδιο. Εὐχαριστῶ. Θὰ συνεχιστοῦν. Λάμπην Γιαννακόπουλον, Ἰαΐδωρον Γεωργιάδην καὶ Γιάννη Μακρῆ, Πάτρας: Βεβαίως, ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα. Ἡ συμβουλή μου εἶναι, ἀφοῦ μοῦ τὴ ζητᾶτε, αὐτή: Συνεχίστε. Ἰωάννην Μπαρμόρην, Θεσ)νίκην: Ὁ φίλος σας ἔχει ἄδικο. Ἡ ἀπάντησι δημοσιεύτηκε στὸ ὑπ' ἀριθμ. 839 τεῦχος. Χρῆστον Τσαπάλαν, Κόρινθο: Εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὸ γράμμα σας. Ἔφτασε σὲ πολὺ κατάλληλη στιγμὴ καὶ θὰ τὸ χρησιμοποιήσω. Κων)νον Κυριακόπουλον, Μαρῖνον Βλαντῆν, Χρῆστον Ἀστεριάδην, Ἰωάννην Μακαρονᾶν, Μάριον Παντερμαλῆν, Ἐλευθέριον Δημητριάδην, Ἐλευθέριον Τριάντην, Παναγιώτην Θ. Κουσουλάκον, Ἀναστάσιον Κουρομιχελάκην, Δαυῒδ Κων)τίνου, Ἰωάννην Φραγκιᾶν, Μανώλη Ντακόπουλον, Σίμον Γεωργίου, Φανὴ Κωστοπούλου, Λάμπρον Θεοφανόπουλον, Λ. Σακελλαρίδην, Μιλτιάδην Βῶκον, Ἰωάννην Τσιτσόπουλον, Δημήτριον Παπαδημητρίου, Π. Δελημπασῆν, Σπῦρο Κοντόπουλο, Βασίλειον Ἰωαννίδην, Αὐγὴ καὶ Κορινὼ Μαρκαντωνάτου, Γεωργία Δελῆ, Γιάννην Σιμόπουλον, Ἀλέκον Παπαγεωργίου, Φ. Στεφανίδην, Μίμην Πετρόπουλον, Βασίλειον Καλογήρου, Κ. Ξυνόπουλον, Θεόδωρον Μαργέλην, Πέτρον Μαραγκόν, Πέτρον Πετρούλιαν, Ἐλένη Φερδινάνδου, Μαρία Σ. Ἀγᾶ, Γερ. Γαρουφαλῆν, Νικόλαον Ἀλεξιάδην, Νικόλαον Κεχαγιάν, Τάκην Νομικόν, Δημ. Α. Λαφαζάνην, Νικ. Σταφίδαν, Ἀθανάσιον Βουρδουμπᾶν, Ἰ. Κωσταρένιον, Ἀντώνιον καὶ Αἰμιλίαν Κόρακα, Σοφοκλῆν Μαχαίραν, Ἰ. Βιζῆλον καὶ κύριον, κυρίαν καὶ υἱὸν Κόην Οὐάσιγκτων: Εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὶς εὐχές. Θεόδωρον Παπαστεφάνου, Ἐνταῦθα: Παρακαλῶ πέρασε ἕνα μεσημέρι Γέμπτη ἢ Σάββατο, ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας. Ἡ ὑποθεσί σας μπορεῖ νὰ τακτοποιηθῇ ἀμέσως. Γεώργιον Παπαζαχόπουλον, Ἀμαλιάδα: Τὸ ἄτομο αὐτὸ μοῦ εἶναι τελείως ἄγνωστο.

Ι. Β. Ι.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Βραδείον τηλεπαθείας ἀκριβὰς ἀποστάσεως. Μετσόβου 19 (Στ Μουσείου) 8—1 π.μ. καὶ 5—7 μ.μ. Τηλ 663-673

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 & 5-7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113—Τηλ. 613-610.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
ἐδῶ τὸ μυστικὸ μας
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ἁγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-100

Μ. ΛΟΥΙΖΙΔΟΥ-ΑΜΠΑΖΩ
Ἁγ. Κωνσταντίνου 14
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Οἱ ἰωλάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Μιὰ γνώμη

Οὔλα ἀπόψε μέσα στὴν ἐκκλησία εἶχαν ἕνα ἐπίσημο τόνο, γιατὶ ἤθελε νὰ γίνῃ ἕνας γάμος περίχαρος. Ἡ νύφη, ἕνα τσαχπινοκόριτσο, ἦταν πλούσια, εἶχε σπίτια, μαγαζιά, μούλικα, γι' αὐτὸ κι' ὁ γαμπρὸς ὅπως οὔλοι ὅσοι βάζουνε τὰ μαῦρα ρούχα καὶ τὴν ἄσπρη γραβάτα, εἶχε ἕνα φόβο ἀόριστο καὶ μιὰ μεγάλη ἀνησυχία. Ἀλλὰ νὰ ποῦμε καὶ τοῦ στραβοῦ τὸ δίκηο δὲν εἶχε ἄδικο, γιατὶ τώρα ποὺ θὰ λήξῃ τὸ ἐνοικιοστάσιο, θὰ πενταπλασιασθῇ ἡ ντόπα ποὺ θὰ πάρῃ!...

Ἕνα δυὸ κοπέλλες καπάτσες καὶ σβέλτες, ἀπ' τῆς νύφης τὸ ταράφι, τοποθετοῦν ἐπίσημα τὰ καλέσματα π' ἀρριβάρουνε μπουλούκια - μπουλούκια. Παντοῦ γέλια, χαρές, εὐχές, ρεβεράντσες καὶ ξεφωνητά. Μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ταβατοῦρι ἡ 'Εφταλία, περνῶντας κοντὰ ἀπ' τὸν γαμπρό, χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ, κάνει μάξους πὼς μιλᾶ μὲ τὸν ἑαυτό της καὶ τοῦ λέει:

— Δὲν κάνεις καλὰ ποὺ παντρεύεσαι.

«Δὲν κάνω καλά;... Γιατί;» σκέφτηκε ὁ γαμπρὸς μὲ ταραχή.

'Εκείνη τὴν στιγμὴ βγῆκαν χρυσοφορεμένοι οἱ παπάδες ἀπ' τὸ ἱερὸ κι' ὁ διάκος ἀργὰ κι' ἐπιβλητικὰ ψέλνει τό:

— Εὐλόγησον, δέσποτα!...

'Αμέσως ἡ 'Εφταλία — βάρδα φουρνέλλο — πλησίασε πάλι τὸν γαμπρὸ καὶ τοῦπε:

— Ἄχ, μαυροκακομοίρη μου, δὲν κάνεις καθόλου καλά!...

'Ο γαμπρὸς ἅπλωσε μὲ τρόπο τὸ χέρι του νὰ τὴν πιάσῃ, μὰ ἐκείνη ἡ πανούργα ξαφανίστηκε. Σὲ λίγο πάλι, ἡ κουντουρντισμένη πῆγε καὶ στάθηκε καρσιλαμᾶ του καὶ μ' ἕνα στοργικό, πονετικὸ ὕφος, τὸν κυττάζει σὰν νὰ τοῦ λέῃ:

— Δὲν κάνεις καθόλου καλά!...

Τὸ λαρύγγι της θὰ χυμοῦσε νὰ τῆς φάῃ ὁ γαμπρὸς ἀπ' τὴ φούρκα του, ἀλλὰ κρατήθηκε, γιατὶ σκέφτηκε τὸ σκάνδαλο.

'Εκείνη τὴ στιγμή, ὁ ἀρχιμανδρίτης μὲ τὸν διαμαντένιο σταυρὸ στὸ στῆθος, ἀργά, κατανυκτικά, διαβάζει τσ' εὐχὲς τοῦ γάμου. Ὅλοι γύρω, γεμάτοι συγκίνησι, κλαῖνε ἀπὸ χαρά. 'Ο γαμπρός, μερακλαντισμένος καὶ μπαϊντισμένος, ψάχνει νὰ διακρίνῃ τὴν ἀδιάκριτη 'Εφταλία. Εὐτυχῶς, τὴν εἶδε φάτσα τοῦ στὸ δεσποτικό. Εὐτὺς μὲ τὸ δάχτυλό του ἀγγίζει τὸ μπλαστρὸν τοῦ πουκαμίσου του, σὰν νὰ τὴν ρωτάη:

«Σ' ἐμένα τόπες, ὅτι δὲν κάνω καθόλου καλὰ ποὺ παντρεύομαι;».

«Ναί... ναί... σ' ἐσένα!...», τ, ἀπάντησε μὲ τὸ βλέμμα της ἡ κακούργα.

Κι' ἔτσι, μπρὸς σ' αὐτὴ τὴ βουβὴ τραγωδία, πάει νὰ σκαρταδέψῃ ὁ φουκαρᾶς. Σίγουρα κάτι θἄξερε ἡ 'Εφταλία! Κι' ἀμέσως πέρασαν ἀπ' τὸ μυαλό του ἕνα σωρὸ σκάνδαλα καὶ συζυγικὰ δράματα, ποὺ διάβαζε στὸ' ἐφημερίδες. Καὶ μουρμουρίζει μὲ παράπονο:

— Νἄχη δίκηο ἡ 'Εφταλία;... Δὲν κάνω καθόλου καλά;

Κι' ὅπως ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὰ καλέσματα πλησίασαν νὰ στεφανοφιλήσουν τὸ ζευγάρι, βρῆκε ἀραλῆκι ὁ γαμπρὸς καὶ πῆρε παράμερα τὴν 'Εφταλία.

— Πές μου γρήγορα τί ξέρεις γιὰ τὴ νύφη; Γιατί μοῦπες πὼς δὲν κάνω καλά;...

Κι' ἡ 'Εφταλία, μ' οὔλο τὸ θράσος, τοῦπε:

— Ἄκουσε, παλληκάρι μου, καθένας μπορεῖ νὰ πῇ τὴ γνώμη του. Ἔτσι κι' ἐγὼ σοῦπα, δὲν ἤκανες καλά, γιατὶ νομίζω πὼς δὲν θὰ τελέψῃ τὸ ἐνοικιοστάσιο!...

Καὶ ξεκαρδίστηκε μὲ τὴ φάρσα της.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

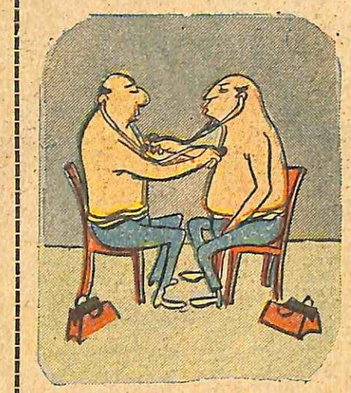

Χωρὶς λόγια.

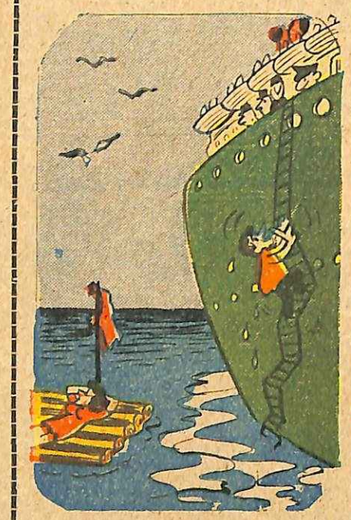

— Σούτ!...

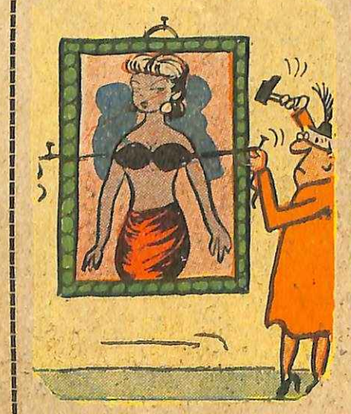

Μιὰ σεμνάτυφη γεροντοκόρη!...

«Κάπταν», τὸ ἐκπληκτικὸ ΜΥΚΗΤΟΚΤΟΝΟ

Προλαμβάνει τὶς ἀρρώστειες τῶν φυτῶν

Ἔχει ὑπολογισθῆ ὅτι οἱ διάφορες ἀσθένειες ἀπὸ μύκητες, ποὺ προσβάλλουν τὰ φυτά, καταστρέφουν κάθε χρόνο τὰ 16% τῆς παραγωγῆς φρούτων, λαχανικῶν καὶ δημητριακῶν.

Οἱ μύκητες αὐτοὶ εἶναι μικροσκοπικοὶ καὶ ἀόρατοι φυτικοὶ ὀργανισμοί, ποὺ αἰωροῦνται στὸν ἀέρα, γύρω μας, καὶ ἐκδηλώνονται μόνο μὲ τὶς ζημίες ποὺ προκαλοῦν στὰ μῆλα, στὶς πατάτες, στὰ σπαρτά, στὰ λουλούδια, κλπ. Ἡ ἐπιστήμη ἀναζητοῦσε ἀπὸ χρόνια ἕνα ὅπλο ἐναντίον τους, ἀποτελεσματικὸ ὅσο καὶ τὸ Ντι-Ντι-Τὶ κατὰ τῶν ἐντόμων. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἕνα τέτοιο ὅπλο εἶναι τὸ ἀμερικανικὸ μυκητοκτόνο «καπτάν» (ἢ «μεθυλθειοτετραϋδροφθαλιμίδιον» μὲ τὴ χημικὴ ὀνομασία του).

Τὸ 1951, οἱ μηλοπαραγωγοὶ τοῦ Χάνκοκ, στὴν πολιτεία Μαίρυλαντ, βρίσκονταν σ' ἀμηχανία. Γιατὶ τὸ θειάφισμα τῶν δέντρων τους, γιὰ τὴν προφύλαξί τους ἀπὸ μιὰ ἀσθένεια, χαλοῦσε πολὺ τὸ χρῶμα καὶ τὴν ἐμφάνισι τῶν μήλων, κι' ἔτσι ἀναγκάζονταν νὰ τὰ πουλᾶνε φτηνά, ὡς δευτέρας ποιότητος.

Τότε ὁ ἐντομολόγος Κ. Γκράχαμ ἀποφάσισε νὰ δοκιμάσῃ τὸ «κάπταν». Ἔκανε πράγματι πειράματα σὲ δυὸ μεγάλα κτήματα. Τὰ δέντρα λοιπὸν ποὺ ράντισε μὲ τὸ νέο φάρμακο, ἔδωσαν τετραπλάσια μῆλα ἀπ' τὰ ἄλλα, μεγαλείτερα, μὲ ὡραιότερα χρώματα καὶ μ' ἐντελῶς λεία φλοῦδα.

Τὴν ἴδια περίπου ἐποχή, ἕνας ἄλλος εἰδικὸς ἐπιστήμων, στὴν 'Αϊόβα, δοκίμασε 12 διάφορα μυκητοκτόνα πάνω στὸ καλαμπόκι ποὺ ἔσπερνε πειραματικά. 'Ασυγκρίτως καλλίτερο ἀπ' ὅλα λοιπόν, ἀποδείχθηκε τὸ «κάπταν». Μ' αὐτό, ἡ ἀπόδοσι τοῦ καλαμποκιοῦ σὲ κάθε στρέμμα ἦταν κατὰ 1 «μποῦσελ» μεγαλύτερη, παρὰ μὲ κάθε ἄλλο μυκητοκτόνο. Τὰ ἴδια ἀποτελέσματα παρατηρήθηκαν καὶ σὲ φυτείες σόγιας, τριφυλλιοῦ, κλπ.

Στὸ Φρέσνο τῆς Καλιφορνίας, τὸ «κάπταν» διπλασίασε τὴν παραγωγὴ τῆς γλυκοπατάτας. Καὶ σ' ἕνα πειραματικὸ σταθμὸ τοῦ Τέξας, τὰ μπουμπούκια τῶν τριανταφύλλων ἔγιναν κατὰ 50% μεγαλείτερα, μ' αὐτὸ τὸ φάρμακο.

Τὸ «κάπταν» ἀνακαλύφθηκε σχεδὸν τυχαίως. Τὸ Μάϊο τοῦ 1946, οἱ χημικοὶ ἑνὸς ἀμερικανικοῦ ἐργαστηρίου ἐρευνῶν προσπαθοῦσαν ἀκόμη νὰ βροῦν ἕνα νέο κι' ἀποτελεσματικώτερο μυκητοκτόνο. Μέσα σὲ 9 μῆνες, εἶχαν δοκιμάσει 405 καινούργια παρασκευάσματα, κανένα ὅμως ἀπ' αὐτὰ δὲν τοὺς ἱκανοποιοῦσε.

Τέλος, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς σκέφθηκε ν' ἀφίσῃ κατὰ μέρος τὰ δικά του παρασκευάσματα, ποὺ περίμεναν τὴ σειρά τους, καὶ νὰ δοκιμάσῃ μιὰ ἄσπρη σκόνη ποὺ βρῆκε τυχαίως σὲ κάποιο γειτονικὸ ἐργαστήριο.

Τὴν ἔβαλε πράγματι σὲ δοκιμαστικοὺς σωλῆνες, μαζὶ μὲ σπόρους ἑνὸς μύκητος ποὺ καταστρέφει τὶς πατάτες. Ἔπειτα λοιπὸν ἀπὸ 24 ὧρες ἐπωάσεως, οἱ σπόροι αὐτοὶ δὲν εἶχαν βλαστήσει καθόλου, ἐνῶ ἄλλοι ὅμοιοι — ἀλλὰ χωρὶς τὴ χημικὴ οὐσία — εἶχαν ὅλοι βλαστήσει.

Ὡστόσο, δὲν ἀρκοῦσε αὐτὸ τὸ πείραμα. Γιατὶ κι' ἄλλα μυκητοκτόνα ἐξώντωναν τοὺς μύκητες... ἀλλὰ κατέστρεφαν μαζὶ καὶ τὰ φυτά!

Ἡ νέα οὐσία δοκιμάσθηκε σὲ διάφορες φυτεῖες καὶ βρέθηκε ἀποτελεσματικὴ ἐναντίον τῶν περισσοτέρων καὶ μεγαλειτέρων ἀσθενειῶν τῶν φυτῶν ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ μύκητες.

Τέλος, κυκλοφόρησε στὴν ἀμερικανικὴ ἀγορὰ τὸ νέο μυκητοκτόνο, ἀπὸ δυὸ ἐργοστάσια χημικῶν προϊόντων, μὲ τὰ ὀνόματα «κάπταν» καὶ «ὀρτοσάϊντ». Τώρα τὸ μεταχειρίζονται ὁλόενα περισσότεροι καλλιεργηταί, γιὰ τὰ μῆλα, τὰ ραδίκια, τὰ κεράσια, τὶς φράουλες, τὰ φασόλια, τὰ μπιζέλια, τὰ λάχανα, τὸ βαμπάκι, κλπ. Ἐπίσης τὸ χρησιμοποιοῦν οἱ ἀνθοκόμοι γιὰ τὰ τριαντάφυλλα, τὶς μπεγκόνιες, τὰ γαρύφαλλα, τὰ χρυσάνθεμα, τὶς ἀζαλέες καὶ διάφορα ἄλλα εἴδη λουλουδιῶν.

Ὡρισμένοι μύκητες δὲν προσβάλλονται ἀπ' αὐτό, ἀλλ' οἱ ἀσθένειες ποὺ προκαλοῦν εἶναι μάλλον ἀσήμαντες.

Ἴσως νὰ μὴν εἶναι τέλειο τὸ «κάπταν», πλησιάζει ὅμως πρὸς τὸ τέλειο, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο γνωστὸ μυκητοκτόνο.

Παρατηρήθηκε ἀκόμη ὅτι ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ συντηρῇ καλλίτερα τὰ ἀποθηκευμένα φροῦτα καὶ λαχανικά. Μιὰ ποσότης μήλων, ποὺ εἶχαν ραντισθῆ μὲ «κάπταν» ὅταν «δένανε» στὸ δέντρο, ἔμειναν ἐπὶ ἕνα μῆνα στὸ ψυγεῖο κι' ὕστερα ἄλλες δυὸ βδομάδες σὲ θερμοκρασία δωματίου. Σάπισαν λοιπὸν μόνο τὰ 12% ἀπ' αὐτά, ἐνῶ τὰ ραντισμένα μὲ ἄλλα μυκητοκτόνα σάπισαν ὅλα, καὶ τὰ 100%.

Ἀνάλογες δοκιμὲς ἔγιναν μὲ φράουλες, ροδάκινα, σταφύλια, κεράσια καὶ πατάτες, πάντα δὲ μὲ ἱκανοποιητικώτατα ἀποτελέσματα.

Τὸ «κάπταν» ἔχει ἐπιπλέον τὸ προσὸν νὰ εἶναι σχεδὸν ἄοσμο κι' ἀκίνδυνο γιὰ ἀνθρώπους καὶ ζῶα.

Τὸ θαλάσσιο νερὸ ΚΑΙ ΤΑ ΦΥΚΗ

Θαυματουργὰ φάρμακα ὅπως καὶ ὁ κινεζικὸς μύκης

ΕΠΕΙΤΑ ἀπὸ τὸν κινέζικο μύκητα, ποὺ γι' αὐτὸν γράψαμε σὲ προηγούμενο τεῦχος μας, δύο ἄλλα φυτικὰ φάρμακα ἀπασχολοῦν σήμερα τὴ διεθνῆ κοινὴ γνώμη: Τὸ νερὸ τῆς θάλασσας καὶ τὰ φύκη. Τὰ νοσοκομεῖα τῆς 'Ισλανδίας π. χ. εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ ἀσθενεῖς, ποὺ ὑποβάλλονται σὲ θεραπεία γιὰ διάφορες παθήσεις μὲ νερὸ τοῦ ὠκεανοῦ. Στὴ Γερμανία, ἐξ ἄλλου, τὸ θαλάσσιο νερὸ πουλιέται σὲ σφραγισμένες μποτίλιες.

Ὅσο γιὰ τὰ φύκη ὁ 'Ἰάπων ἐπιστήμων δόκτωρ Χιρόσι Ταμίγια ἔγραφε τελευταῖα ὅτι τὰ φύκη ἔχουν πολὺ μεγαλύτερη σπουδαία γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα κι' ἀπ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια. Γιὰ τὰ φύκη ἐνδιαφέρθηκε καὶ ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις, ποὺ ἀνέθεσε πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ στοὺς καθηγητὰς τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Τέξας νὰ μελετήσουν πῶς θὰ μποροῦσαν αὐτὰ τὰ φυτὰ νὰ καλλιεργοῦνται μέσα στὰ σπίτια.

'Αλλὰ ποιὲς εἶναι οἱ θεραπευτικὲς ἰδιότητες τοῦ θαλασσίου νεροῦ;

Γνωρίζομε σήμερα ὅτι τὸ θαλάσσιο νερὸ περιέχει πενῆντα περίπου φυσικὰ στοιχεῖα, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα συγκαταλέγονται τὸ νάτριο, τὸ χλώριο, τὸ μαγνήσιο, ὁ ἄργυρος, ὁ χρυσός, ὁ σίδηρος, τὸ ἄζωτον, τὸ ἀρσενικό, τὸ βρώμιον καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ράδιον.

'Ο 'Ἱπποκράτης, ποὺ ἔζησε πρὶν ἀπὸ 2500 χρόνια, παρήγγελλε ροφήματα καὶ κλύσματα μὲ θαλάσσιο νερὸ στοὺς πάσχοντας ἀπὸ φαγοῦρες.

Οἱ σύγχρονοι ἰατροὶ συνιστοῦν ἐπίσης τὸ θαλάσσιο νερό, εἴτε αὐτούσιο, εἴτε ἀνακατεμένο μὲ πόσιμο νερὸ καὶ χυμὸ λεμονιοῦ (¼ τοῦ ποτηριοῦ, μισὴ ὥρα πρὶν ἀπὸ τὰ γεύματα) σὲ ὡρισμένες μορφὲς γαστρίτιδος, στὶς ἀσθενικὲς καταστάσεις, στὴν παχυσαρκία, στὴν ἀνεπάρκεια τοῦ ἥπατος καὶ τῆς χολῆς κτλ. Τὸ θαλάσσιο νερὸ ἀντενδείκνυται, ὅμως στὰ νευρικὰ ἄτομα καὶ σ' ἐκείνους ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ἀϋπνία καὶ παλμούς.

Τὸ θαλάσσιο νερό, γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῆ ὡς φάρμακο, πρέπει νὰ τὸ πάρωμε ἀπὸ ἀπόστασι 10—20 μέτρων ἀπὸ τὴν ἀκτὴ καὶ ἀπὸ μέρη ποὺ βρίσκονται μακρυὰ ἀπὸ τὰ λιμάνια ἢ τὶς ἐκβολὲς τῶν ποταμῶν. Μόνο στὴν περίπτωσι αὐτὴ μπορεῖ νὰ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι δὲν περιέχει μικροοργανισμοὺς βλαβεροὺς στὴν ὑγεία μας. Οἱ ναῦτες τοῦ Κόντικι πῆραν καινούργιες δυνάμεις ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄρχισαν νὰ μαγειρεύουν τὰ φαγητά τους μὲ θαλάσσιο νερὸ καὶ νὰ τὸ ἀνακατεύουν μὲ τὸ πόσιμο νερὸ ποὺ εἶχαν στὸ πλοῖο τους.

Τὸ θαλάσσιο νερὸ χρησιμοποιεῖται ἐπίσης καὶ σὲ ἐνδοφλέβιες ἐνέσεις.

Ὡς πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια πουλιόταν στὰ φαρμακεῖα μὲ τὸ ὄνομα «ἀτλαντὸν» ἕνα φάρμακο ποὺ τὸ κυριώτερο συστατικό του ἦταν τὸ νερὸ τῆς θάλασσας. Τὸ φάρμακο αὐτὸ συνιστᾶτο στοὺς ἀναιμικοὺς καὶ τοὺς πάσχοντας ἀπὸ ἑλονοσία, ἐχρησιμοποιεῖτο δὲ μὲ τὴ μορφὴ ἐνδοφλεβίων ἐνέσεων. Οἱ ἐνέσεις αὐτὲς ἔκαναν καλὸ ἐπίσης στὴν ἡμικρανία, στὴ δυσκοιλιότητα, στὶς διαταραχὲς τῆς ἐμμήνου ροῆς, στὸ ἔκζεμα καὶ ἀκόμη στὸν ραχιτισμό.

Κατὰ τὴ γνώμη τῶν ἐπιστημόνων, οἱ θεραπευτικὲς ἰδιότητες τοῦ θαλασσίου νεροῦ ὀφείλεται στὰ διάφορα ἅλατα ποὺ βρίσκονται μέσα σ' αὐτὸ καὶ ἰδίως στὰ ἅλατα τοῦ μαννησίου καὶ τοῦ καλίου. Τὰ πρῶτα διεγείρουν τὸ ἧπαρ καὶ τὰ ἔντερα, ἐνῶ τὰ δεύτερα ἐνισχύουν τὴν καρδιὰ καὶ τὸν ἐγκέφαλο.

Τὸ θαλάσσιο νερὸ χρησιμοποιεῖται ἐπίσης σὲ λουτρά, ντούς κ.τ.λ. Τὰ διάφορα ἅλατα ποὺ βρίσκονται μέσα σ' αὐτὸ κολλοῦν πάνω στὸ δέρμα καὶ διεγείρουν τὰ νευρίδια ποὺ καταλήγουν σ' αὐτό. Αὐτὴ ἡ διέγερσις ἀντανακλᾶται καὶ στὰ διάφορα ὄργανα, καθὼς καὶ στὰ νευρικὰ κέντρα ποὺ ρυθμίζουν τὴν πίεσι τοῦ αἵματος, τὴν ἀναπνοή, τὴν ἔκκρισι τῶν γαστρικῶν ὑγρῶν καὶ τὴ σύνθεσι τῶν ὁρμονῶν.

Ἂς ἔλθωμε τώρα στὰ φύκη. Σ' ὅλο τὸν κόσμο μελετῶνται σήμερα οἱ ἰδιότητες αὐτῶν τῶν θαλασσίων φυτῶν.

Τὰ φύκη εἶναι πλούσια σὲ πρωτεΐνες, σάκχαρον, λιπαρὲς οὐσίες καὶ βιταμίνες. Σύμφωνα μὲ ὡρισμένους ὑπολογισμούς, τὰ φύκη ποὺ ὑπάρχουν σ' ὅλες τὶς θάλασσες ἐπαρκοῦν γιὰ τὴ διατροφὴ δύο δισεκατομμυρίων ἀτόμων. Μὲ ἁπλούστερα λόγια, μπορεῖ νὰ τραφῆ μ' αὐτὰ ὁλόκληρος σχεδὸν ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς.

Τὰ φύκη ἀναπτύσσονται μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Μέσα σὲ 24 ὧρες, ὁ ὄγκος τους ὀκταπλασιάζεται.

Τελευταῖα, ἔγινε σκέψις νὰ καλλιεργηθοῦν αὐτὰ τὰ φυτὰ μέσα στὰ ὑποθρύχια. Τὰ πλεονεκτήματα ποὺ θὰ εἶχε μιὰ τέτοια καλλιέργεια θὰ ἦσαν πολλά. Τὰ φύκη θὰ ἀπελευθέρωναν μεγάλη ποσότητα ὀξυγόνου, ἐνῶ ἀντίθετα, θὰ ἀπορροφοῦσαν τὸ ἀνθρακικὸ ὀξὺ ποὺ σχηματίζεται μέσα στὰ ἐρμητικῶς κλειστὰ διαμερίσματα ἑνὸς ὑποθρυχίου. Ἐπὶ πλέον, θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ χρησιμεύσουν ὡς τροφὴ σὲ περίπτωσι ἀνάγκης.

Ὑποστηρίχθηκε, ἐξ ἄλλου, ὅτι τὰ φύκη θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ ἐξουδετερώσουν τὶς δυσάρεστες ὁσμὲς ποὺ σχηματίζονται σὲ διάφορα ἐργοστάσια καὶ ποὺ εἶναι ἐπιβλαβεῖς στὴν ὑγεία τῶν ἐργαζομένων σ' αὐτά.

Ὑπάρχουν 10.000 περίπου εἴδη θαλασσίων φυτῶν, ἀλλὰ μόνον 26 ἀπ' αὐτὰ ἔχουν μελετηθῆ ὡς σήμερα καὶ ἔχουν κριθῆ κατάλληλα ὡς τροφή.

Τὰ φύκη μποροῦν ἐπίσης νὰ ἀποξηρανθοῦν καὶ νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὡς σκόνη γιὰ τὴν παρασκευὴ ψωμιοῦ, γλυκισμάτων κτλ. Ἡ σκόνη αὐτὴ μπορεῖ νὰ ἀνακατευθῆ καὶ μὲ τὰ ζυμαρικὰ ἢ τὸ ρύζι.

Μερικοὶ σύγχρονοι συγγραφεῖς ὑποστηρίζουν, ἐξ ἄλλου, ὅτι τὸ μάννα, γιὰ τὸ ὁποῖον γίνεται λόγος στὴν 'Αγία Γραφὴ δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ φύκη ποὺ ἡ θάλασσα εἶχε ἀποθέσει γύρω στὸ στρατόπεδο τῶν 'Εβραίων.

Νά, λοιπόν, ποὺ ἡ ἐποχή μας, ἐπειτα ἀπὸ τόσες προόδους, ξαναγυρίζει στὰ ἁπλᾶ φυσικὰ μέσα, ποὺ ἐχρησιμοποιήθησαν μὲ μεγάλη ἐπιτυχία στὸ μακρυνὸ παρελθόν.

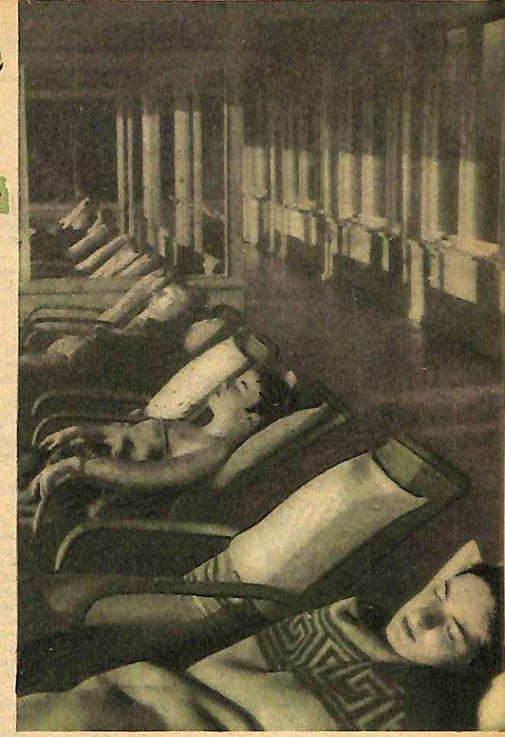

Σ' ἕνα γερμανικὸ νοσοκομεῖο, ποὺ βρίσκεται στὴ Βόρειο θάλασσα, οἱ ἀσθενεῖς περνοῦν ὅλη τὴν ἡμέρα τους ξαπλωμένοι σὲ ἀναπαυτικὲς πολυθρόνες καὶ ἀναπνέουν τὸν ζωογόνο ἀέρα τῆς θάλασσας.

'Αριστερά: Εἰδικὴ συσκευὴ γιὰ εἰσπνοὲς μὲ θαλάσσιο νερό. Οἱ εἰσπνοὲς αὐτὲς κάνουν καλὸ σὲ ὡρισμένες παθήσεις τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων. Δεξιά: Νερὸ τῆς θάλασσας σὲ μποτίλιες, ποὺ τὶς βρίσκει κανεὶς σ' ὅλα τὰ γερμανικὰ φαρμακεῖα

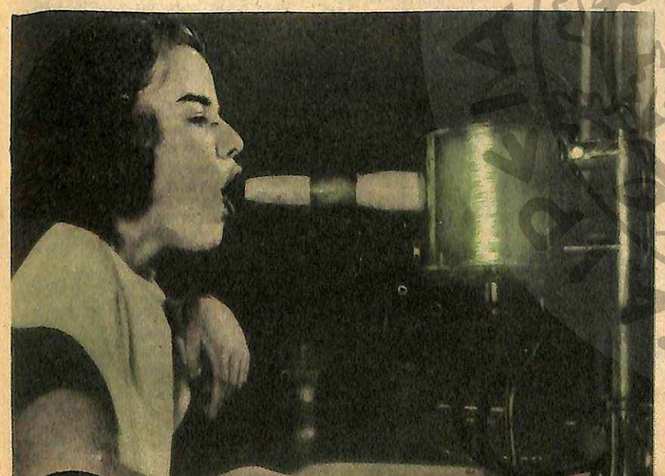

Ἀνατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὰ φαιδρὰ τοῦ Χότζα

Μιὰ φορὰ ὁ Ναστραδὶν Χότζας εἶχε στὸ κονάκι του ἕναν χουσμετλὴ (παραγυιὸ) ἀνάποδο, ποὺκανε διαρκῶς τὸ ἀντίθετο ἀπ' ὅ,τι τοὺλεγε νὰ κάνη.

Ὅταν π. χ. ὁ Ναστραδὶν τοὺλεγε νὰ τοῦ φτιάξη καφέ, ἐκεῖνος δὲν τοὺφτιαχνε. Ὅταν τοὺλεγε νὰ μὴν πάη γιὰ νερὸ στὸ πηγάδι, ἐκεῖνος πήγαινε. Κι' αὐτὸ γινόταν σ' ὅλες τὶς δουλειές.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, ἐκεῖ ποὺ πήγαινε ὁ Χότζας μὲ τὸν χουσμετλὴ του στὸ κοντινὸ χωριό, τοὺς ἔπιασε στὸ δρόμο δυνατὴ βροχή. Κι' ἐπειδὴ τὸ ποτάμι εἶχε φουσκώσει ἀπ' τὰ νερά, ὁ Ναστραδὶν δὲν μποροῦσε νὰ περάση πέρα.

Εἶχε ἀρχίσει κιόλας νὰ νυχτώνη κι' ὁ Χότζας δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη. Σὲ μιὰ στιγμή, θυμήθηκε τὴ λόξα ποὺ εἶχε ὁ χουσμετλὴς του καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύττα, μπρέ, μὴν τύχη καὶ μὲ πάρης στὶς πλάτες σου καὶ μὲ περάσης πέρα!

Δὲν ἀπόσωσε τὸ λόγο του κι' ὁ Ἀλλὴς τὸν ἅρπαξε στὶς πλάτες του καὶ κίνησε νὰ τὸν περάση ἔτσι στὴν ἀπέναντι μεριά.

Ὅταν ἔφτασαν στὴ μέση τοῦ ποταμιοῦ, ὁ Ναστραδὶν εἶπε πάλι στὸν χουσμετλή του, ἐχοντας ὑπ' ὄψι του τὴ λόξα του:

— Γιὰ κύττα, μπρέ, νὰ μὲ ρίξης μέσα στὸ ποτάμι!

Τότε ἐκεῖνος τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Τόσα χρόνια, ἐφέντη, δὲν σ' ἄκουσα σὲ τίποτα. Ἂς σ' ἀκούσω καὶ μιὰ φορὰ τώρα, ἔτσι γιὰ νὰ μὴν ἔχης παράπονο...

Καί, δίνοντάς του μιά, τὸν ἔρριξε μέσα στὸ ποτάμι.

Καὶ ὁ Χότζας μὲ μεγάλη δυσκολία κατάφερε νὰ σωθῆ ἀπ' τὸ πνίξιμο.

*

Ὁ Ναστραδὶν Χότζας ἦταν γεννημένος τὴν ἴδια μέρα μὲ τὸ μπέη τῆς Προύσσας. Μὲ μόνη τὴ διαφορά, πὼς ὁ Ναστραδὶν εἶχε γεννηθῆ τέσσερις ὧρες πρωτήτερα ἀπὸ τὸ μπέη.

Αὐτό, ἐννοεῖται, τὸ ἤξεραν ὄχι μόνο οἱ δυό τους, μὰ κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι γνώριμοί τους.

Μιὰ μέρα, ὁ μπέης, δοκιμάζοντας τὸ πνεῦμα τοῦ Ναστραδίν, τὸν ρώτησε μπροστὰ σὲ καλεσμένους του:

— Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυό μας εἶναι μεγαλύτερος, Χότζα μου;

Δὲν ἐπρόσθεσε, βλέπετε, τὸ «στὴν ἡλικία» ἐπίτηδες. Ἂν, λοιπόν, ὁ Νάστραδὶν ἀποκρινόταν «Ἐγώ», θἄπεφτε ἔξω, γιατὶ δὲν ταίριαζε νὰ πῆ σ' ἕνα μπέη πὼς αὐτὸς εἶναι μεγαλύτερος. Ἂν πάλι ἔλεγε τοῦ μπέη «Ἐσύ», θὰ φαινόταν ταπεινὸς κόλακας, πρᾶγμα ποὺ δὲν τόβελε οὔτε αὐτός, μὰ οὔτε κι' ὁ μπέης τὸ περίμενε ἀπὸ τὸ Χότζα.

Μὰ ὁ Ναστραδὶν ἦταν ἔξυπνος ἄνθρωπος.

Καὶ βγῆκε εὔκολα ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι, ποὺ τοὺ ἔφερε ἡ ἐρώτησι ἐκείνη τοῦ μπέη, μὲ μιὰ σοφὴ ἀπόκρισι ποὺ τοῦδωσε:

— Μπέη μου, εἶπε, ἔκανα καὶ στὴ γέννησί μου ὅ,τι κάνω πάντα γιὰ τὴν ἀφεντιά σου. Βιάστηκα νὰ γεννηθῶ τέσσερις ὧρες νωρίτερα γιὰ νὰ βρίσκωμαι στὸν κόσμο καὶ νὰ μπορῶ νὰ σὲ προϋπαντήσω!.

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπὲτ

ΣΤΗΝ ΟΥΡΑ

Ἄστα, κουζούμ, τί ἔπαθα! Ὅλο τὸ Ἀθήνα μὲ τὸ ἀράπηδες ξεσηκωμένοι ἐνονται — σπουδαῖος θεάτιρος, λέει, ἑκάνουνε, τιραγούδια λένε, χορὸς χορεύουνε, ὡραῖος ἀραπίνες ἔχει.

—Μωρὲ Καραμπέτ, τὸ φίλος μου τὸ Μανωλάκης λέει, εἶδες τὶς ἀραπίνες;

—Γιὸκ κουζούμ!

—Χάνεις!

—Τί χάνω, μπέ;

—Μὰ ξέρεις, βρὲ Καραμπέτ, τί εἶναι; Θαῦμα εἶναι. Κάτι γυναῖκες μαυρούτσικες-μαυρούτσικες, τρέλλα εἶναι. Ἐσὺ ποὺ εἶσαι μερακλῆς πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ τὶς δῆς.

—Καὶ ποῦ νὰ τὶς δῶ γιαθρούμ;

—Στὸ Βασιλικὸ θέατρο.

Αὐτὰ μὲ λέει τὸ Μανωλάκης, ἅμα μόλις στὸ ἰσπίτι μου πηαίνω, τὸ Σουρπουΐτσα μου ἐπάνω μου πηδημένο ἐνεται.

—Καραμπετάκι μου, θὰ πάρης εἰσιτήρια νὰ δοῦμε ὁπωσδήποτε τοὺς Νέγρους. Εἶναι, λέει, σπουδαῖοι. Δὲν πρέπει νὰ τοὺς χάσουμε.

Μπρὲ κουζοὺμ ἐγὼ νέγρους, μέγρους ντὲν ἠκσέρω, λέω. Ἐμένα ἄσπιρα πράμματα μὲ ἠρέσουν, κῖτς οὔτε ἀπὸ ἀραπάδες ἠκσέρω οὔτε ἀραπίνες γουστάρισμένες ἑκάνω. Ἅμα τὸ Σουρπουΐτσα μου κόσμο καλασμένο ἑκάνει, κούτ καὶ κούτ, λέει, νὰ πηαίνω εἰσιτήρια νὰ ἐθγάζω ἀράπικο θεάτιρο νὰ ἰδλέπουμε. Τέλος σπάγγων τί νὰ ἑκάνω; Ἅμα ὑναῖκα σου μιὰ κουθέντα λέει κῖτς ἤμπορεῖς νὰ κάνης διαφορετικά; Τὸ λοιπὸν πηαίνω στὸ Βασιλικὸ Θέατιρο, εἰσιτήρια βγαλμένα νὰ ἑκάνω. Καὶ τί νὰ ἰδῶ κουζούμ! Βάϊ, βάϊ, βάϊ. Τί οὐρὰ εἶναι τοῦτο κουζούμ; Τί κόσμος εἶναι ἐτοῦτο; Βάϊ, βάϊ, ντινινὶ Ιμανινί.

—Τί ἴνεται ἐδῶ μπρὲ γιάχο; ρωτημένο ἑκάνω.

—Οὐρά, μὲ λένε.

Ἀμάν! Κόσμος τιρελλὸς ἐνεται, γιάχο; Τί δίνουνε;

—Εἰσιτήρια μὲ λένε.

Ἀμάν! Κόσμος τιρελλὸς ἐνεται, γιάχο; Τί εἶναι τοῦτο; Ἕνα χιλιόμετρο οὐρὰ ἐνεται, βάϊ, βάϊ, βάϊ — ὅλο τοῦτο τὸ κόσμος ἀραπάδες θέλει νὰ ἰδῆ; Ἐπῆα νὰ φύω, ἅμα ὕστερα ἰσκέφτηκα τί μπελιὰ θὰ ἰβρίσκω ἀπὸ τὸ Σουρπουΐτσα μου καὶ λέω — τί νὰ ἐνεται; Ἅμα ἰσπίτι χωρὶς εἰσιτήρια πηαίνω ὑναῖκα μου κλάμματα ἀρχινισμένα θὰ ἑκάνη, μεάλο φασαρία θὰ ἐνεται. Καὶ τί νὰ κάνω τὸ λοιπόν; Νὰ βαλαό, μπιλαό, μὰ τὸ θεὸς σὲ λέω καθομαι στὸ οὐρὰ — οὔτε στὸ Κατοχὴ σαρδέλλες νὰ μοιράζανε. Τί νὰ ἑκάνω; Βάζω μούτρα μου κάτω, τσιγαράκι ἐθγάζω καὶ λέω σιγὰ-σιγὰ ὥρα μου περασμένο νὰ ἐνεται. Τὸ λοιπὸν περιμένω. Καὶ περιμένω. Καὶ κάθε τόσο ἕνα βῆμα ἑκάνουμε. Καὶ δόστου περιμένω καὶ δόστου πάλι ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα ἄλλο βῆμα ἑκάνουμε.

—Ἀμάν! Τί κακὸ καὶ τοῦτο, γιαθρούμ! Ἐγὼ ἐδῶ μπαϊλντισμένος νὰ ἐνωμαι. Καὶ ρωτάω τὸ μπροστινός μου:

—Ἐσύ;

—Κι' ἐγὼ ἔσκασα, μὲ λέει.

Ὕστερα ὑρίζω στὸ πισινός μου:

—Κι' ἐσὺ γιαθρούμ, κῖτς ντὲν βαρέθηκες;

—Τί νὰ κάνω; Πρέπει νὰ βγάλω εἰσιτήρια, μὲ λέει.

Ἀμάν! Νά, μὰ τὸ θεός, σὲ λέω, Τιρεῖς ὧρες στὸ οὐρὰ περίμενα νευριασμένος εἶνα, πόδια μου μουδιασμένος, ἐνάμιση πακέττο τσιγάρα καπνισμένα ἑκανα. Βάϊ ντινινὶ Ιμανινί. Τέλος σπάγγων φτάνω στὸ ταμεῖο.

—Δυὸ εἰσιτήρια δῶσε με, λέω.

—Τρακόσες δραχμὲς λέει.

Ἐγὼ λέω:

—Τιριακόσιες; Κουζοὺμ δύο εἰσιτήρια θέλω. Δύο μόνο! Κατάλαβες;

—Τόσο κάνουν!

—Πόσο ἔχει τὸ ἕνα;

—Ἑκατὸν πενῆντα,

—Μπέ, τιρελλὸς εἶσαι; λέω. Ζαλισμένος ἔνεσαι; Τί πουλᾶς μπέ; Μαῦρο χαβιάρι πουλᾶς; Βάϊ, κιοπόγλου σιρκελέρ, ἐσεῖς κουζούμ, μυαλὸς σας ζαλισμένος εἶνε.

Καὶ φεύγω ἀπὸ τὸ οὐρὰ μπαϊλντισμένος καὶ λέω:

—Ἀλλὰχ μπελιανὶ βερσίν! Τὸ κοσμάκης ἰφωμὶ ντὲν ἔχει νὰ φάη καὶ ἐσεῖς τιριακοσάρικα πιληρώνετε στὸ θέατιρο, βάϊ, βάϊ κιοπόγλου κιοπεκλέρ.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ἡ κυρία

Σᾶς θαυμάζω, ἐρίτιμος κυρία μου. Εἶσθε πάντοτε στὸ καντίνι, μὲ τὶς τουαλέττες σας, τὴ γούνα σας, τὰ γάντια σας, τὰ καπέλλα σας, τὶς τσάντες σας, τὰ μπιζοῦ σας, ὅλα ντερνιὲρ-κρὶ καὶ ντερνιὲρ κρεασιὸν καὶ ὅλα «ἀνσάμπλ» καὶ «ἀσσορτὶ» καὶ δὲν ξέρω πῶς διάβολο τὰ λέτε καὶ μὲ τὶς περμανάντ καὶ τὰ μανικιοὺρ καὶ τὰ πεντικιοὺρ καί, τέλος πάντων, εἶσθε μία κυρία κοκέττα καὶ ἐμφανίζεσθε μεγαλοπρεπὴς καὶ ἀκατάδεκτη καὶ ὁ καθένας ποὺ σᾶς βλέπει λέει «μωρὲ ποιὰ εἶν αὐτή; Σύζυγος μεγαλεμπόρου, βιομηχάνου, μεσάζοντος ἢ κομπιναδόρου;»

Σᾶς θαυμάζω, ἐρίτιμος κυρία μου, καὶ δὲν μπορῶ νὰ μὴ σᾶς θαυμάσω καὶ ἀπὸ μὴν ἐκτιμήσω δεόντως τὶς φιλοτίμους προσπαθείας σας νὰ ἐμφανίζεστε πάντοτε ὡραία, κομψὴ καὶ ἐπιβλητική.

Ἀλλά, σ' αὐτὸν τὸν ἔρημο τὸ σύζυγο, ποὺ σέρνετε δίπλα — ὅταν τὸν σέρνετε — δὲν ρίχνετε καμμιὰ ματιά; Θέλω νὰ πῶ, δὲν βλέπετε τὸ τριμμένιο του πανωφόρι, τὰ δόλια τὰ παπούτσια του, τὸ προϊστορικὸ καπέλλο του, τὴν ἐφθαρμένη γραβάτα του, τὸ κακοσιδερωμένο πουκαμισό του, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐνίοτε ἀπουσιάζει καὶ κάποιο κουμπί, καὶ τὸ κακομοίρικο ὕφος του; Δὲν δίνετε τὴν ἐλαχίστη προσοχὴ καὶ σ' αὐτὸν τὸ δυστυχισμένο, ποὺ ἔχει μιὰ δεκαετία νὰ βάλη καινούργιο σακκάκι στὴν πλάτη του;

Ἢ μήπως δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ἀνορθογραφία ποὺ παρουσιάζει δίπλα σας καὶ τὰ δίκαια σχόλια τῆς κοινῆς γνώμης;

Διότι, ἐρίτιμος κυρία, αὐτὸ τὸ θέαμα ποὺ παρουσιάζετε, εἶναι ἀπαράδεκτον καὶ ἐξοργιστικόν. Διότι φανερώνει πλήρη ἀναισθησίαν. Διότι οἱ γνωρίζοντες, γνωρίζουν, ὅτι ὁ ἀνθρωπάκος σκοτώνεται ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὴ νύχτα στὴ δουλειὰ καὶ στὸ ἰδρωκόπι καὶ ὅτι σεῖς καταναλίσκετε ὅλα του τὰ τάλληρα, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσετε τὴν ἀνόητη κοκεττερία σας καὶ δὲν τοῦ ἀφίνετε ἔλεος, γιὰ νὰ πάρη ὁ χριστιανὸς ἕνα καινούργιο πουκάμισο.

Τί θέλετε νὰ παραστήσετε; Τὴν κοντέσσα; Καὶ σὲ ποιὸν νὰ τὴν παραστήσετε, ποὺ ὅλοι ξέρουν, ὅτι ἡ ἀναιδὴς αὐτὴ ἐμφάνισις διαφωνεῖ πρὸς τὰ μηνιαῖα σας εἰσοδήματα;

Πῶς; Δικαίωμά σας νὰ κάνετε ὅ,τι θέλετε καὶ δὲν ἐπιτρέπετε σὲ κανέναν νὰ σᾶς σχολιάζη;

Μὲ συγχωρῆτε, ἐρίτιμος κυρία, ἀλλὰ ὀφείλετε νὰ γνωρίζετε, ὅτι παρουσιάζετε δημόσιον θέαμα καὶ τὰ δημόσια θεάματα ὑπόκεινται στὴ δημοσία κριτική. Καὶ ἡ δημοσία κριτικὴ βλέπει, ἐλεεινολογεῖ καὶ κουνάει τὸ κεφάλι της.

Ἀλλὰ τί νὰ σᾶς κάνω, ἐρίτιμος κυρία. Δὲν φταίτε σεῖς. Φταιει αὐτὸ τὸ κώδαλο, ποὺ ἀνέχεται αὐτὴ τὴν κατάστασι καὶ δὲν ἐπαναστατεῖ καμμιὰ φορά, ὁ ἡλίθιος.

Ἔπρεπε νἄχης ἐμένα γιὰ σύζυγο, ἐρίτιμος κυρία, νὰ σοῦ τραβήξω ἕνα βρωμόξυλο, ποὺ νὰ σὲ συνετίση ἅπαξ διὰ παντός.

Ἀλλὰ βρίσκετε καὶ τὰ κάνετε, κενόδοξα καὶ ἀναιδέστατα ὑποκείμενα!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

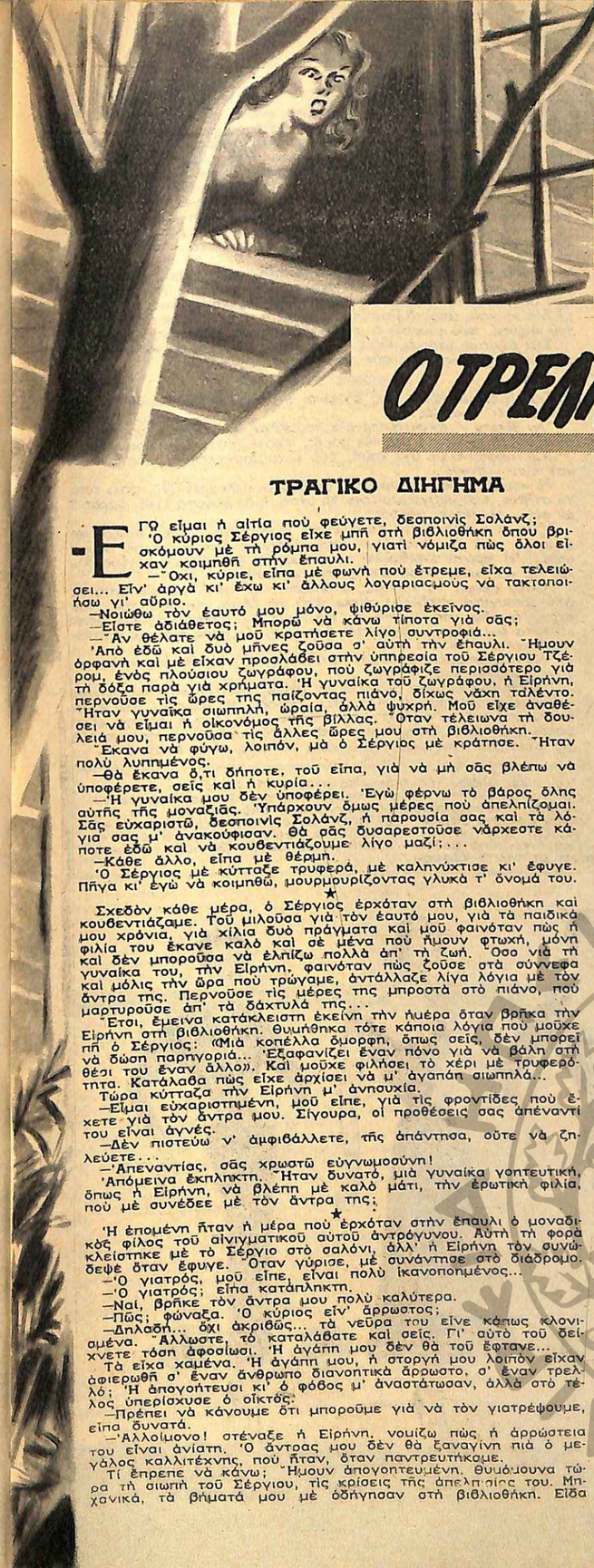

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΚΙ' Ο ΑΓΓΕΛΟΣ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία ποὺ φεύγετε, δεσποινὶς Σολάνζ;

Ὁ κύριος Σέργιος εἶχε μπῆ στὴ βιβλιοθήκη ὅπου βρισκόμουν μὲ τὴ ρόμπα μου, γιατὶ νόμιζα πὼς ὅλοι εἶχαν κοιμηθῆ στὴν ἐπαυλή.

—Ὄχι, κύριε, εἶπα μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε, εἶχα τελειώσει... Εἶν' ἀργὰ κι' ἔχω κι' ἄλλους λογαριασμοὺς νὰ τακτοποιήσω γι' αὔριο.

—Νοιώθω τὸν ἑαυτό μου μόνο, ψιθύρισε ἐκεῖνος.

—Εἶστε ἀδιάθετος; Μπορῶ νὰ κάνω τίποτα γιὰ σᾶς;

—Εἶστε εὐγενικὸς καὶ σᾶς εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν ὑποφέρω. Ἐγὼ φέρνω τὸ βάρος ὅλης τῆς ἀμαρτίας. Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἁμαρτία. Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἁμαρτία.

—Ἂν θέλατε νὰ μοῦ κρατήσετε λίγο συντροφιά...

—Ἂν θέλατε νὰ μοῦ κρατήσετε λίγο συντροφιά... Ἤμουν ἀπὸ ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες ζοῦσα σ' αὐτὴ τὴν ἐπαυλή.

Η εβδομάς της γυναίκας

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΕΣ ΜΟΔΕΣ

Μπῆκαν οἱ ἀποκρηὲς κι' ὅλες σὲ κάποιο «πάρτυ» θὰ εἶναι καλεσμένες ἢ κάτι θὰ ὀργανώσουν μὲ τὴν συντροφιά τους, γιὰ νὰ τὶς γιορτάσουν. Ἄλλως τε αὐτὸ εἶναι σχεδὸν ἀπαραίτητο, γιατὶ χρειάζεται καὶ λίγο γλεντάκι γιὰ νὰ ξεχνᾶ κανεὶς τὶς μιζέριες τῆς ζωῆς. Πιὸ πολύ, βέβαια, χρειάζεται αὐτὸ γιὰ τὴ νεολαία, ἀλλὰ κοντά σ' αὐτήν, διασκεδάζει καὶ ἡ... ὥριμος ἡλικία.

Εἶναι πλάνη, ὅμως, νὰ νομίζουμε, ὅτι, γιὰ νὰ κάμωμε μία τουαλέττα, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ξοδέψουμε πολλά. Ἂν κάμωμε τοὺς ὑπολογισμούς μας καὶ βροῦμε μία οἰκονομικὴ ράφτρα στὸ σπίτι, θὰ ξοδέψουμε τὰ μισὰ χρήματα καὶ ἡ τουαλέττα μας δὲν θὰ εἶναι λιγώτερο ὡραία, ἀπὸ μιὰ ἄλλη, ποὺ ἐστοίχισε τὰ διπλά. Μποροῦμε νὰ ζητήσουμε καὶ τὴ βοήθεια μιᾶς φίλης, ποὺ ἔχει πιὸ πολὺ γοῦστο ἀπὸ μᾶς ἢ ποὺ ράβεται σὲ μεγάλες ράφτρες καὶ βλέπει πολλὰ μοντέλα. Αὐτό, ἄλλωστε, δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ τὸ πετύχουμε κι' οἱ ἴδιες, παρακολουθῶντας τὶς ἐκθέσεις τῶν διαφόρων Ραπτικῶν Οἴκων. Ἀπ' αὐτὲς θὰ πάρουμε πολλὲς ἰδέες καὶ μποροῦμε νὰ τὶς ἐφαρμόσουμε, ὁδηγῶντας τὴ ράφτρα μας.

Μποροῦμε ὡστόσο νὰ σᾶς δώσουμε μερικὲς ἰδέες, ποὺ θὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ χαρῆτε ἀκόμη περισσότερο τὴ βραδυά σας, γιατὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πώς, γιὰ νὰ εὐχαριστηθῆ ἡ γυναῖκα τὸ γλέντι της, πρέπει πρωτίστως νὰ αἰσθάνεται ὅτι εἶναι καλοβαλμένη.

ΤΑ ΝΤΕΚΟΛΤΕ

Κάτι ποὺ πρέπει ἰδιαιτέρως νὰ προσέξετε στὴν ἀμπιγιὲ τουαλέττα σας, εἶναι τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ, τὸ ντεκολτέ της.

Κάθε ντεκολτέ, ὅμως, δὲν πάει στὸ κάθε πρόσωπο. Πρέπει, λοιπόν, νὰ διαλέξουμε ἐκεῖνο ποὺ ταιριάζει στὴ φυσιογνωμία μας, στὸ σχῆμα τοῦ προσώπου μας.

Εὐτυχῶς, ἡ μόδα στὸ ζήτημα αὐτό, παρουσιάζει τόσες ποικιλίες, ὥστε νὰ μποροῦμε εὔκολα νὰ διαλέξουμε.

Ἕνα πολὺ ὅμορφο ντεκολτέ, ποὺ κολακεύει πολύ, εἶναι αὐτὸ ποὺ σχηματίζει μία ἐντελῶς ὁριζόντια γραμμὴ πάνω ἀπὸ τὸ στῆθος, στὰ πλάγια δὲ σχηματίζει ἕνα ἐλαφρὸ ντραπάρισμα, ποὺ συνεχίζεται καὶ πίσω ἀπὸ τὸ λαιμό, καταλήγοντας νὰ σχηματίση δυὸ κοντὰ μανίκια.

Ἄλλη κοῦπ τοῦ ντεκολτέ, εἶναι ἐκείνη ποὺ σχηματίζει τὸ γνωστὸ ἄνοιγμα σὲ σχῆμα ἀνάποδου λάμβδα καὶ συμπληρώνεται ἀπὸ μία τελευταία ἰδιοτροπία τῆς μόδας: μία ὁριζόντια ντεκούπ, πάνω ἀπὸ τὸ στῆθος, μὲ ἕνα ἐλαφρότατο σούρωμα, ποὺ καταλήγει σ' ἕνα ρίξιμο στοὺς ὤμους καὶ ἀντικαθιστᾶ ἔτσι τὰ μανίκια.

Ἂν, ἐξ ἄλλου, ἡ τουαλέττα σας εἶναι ἀπὸ ὕφασμα πολὺ σούπλ, ἕνα ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ ποὺ κολακεύει πολὺ τὸ πρόσωπο εἶναι τὸ ἑξῆς:

Μὲ μία φαρδειὰ μπάντα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, σχηματίζετε γύρω ἀπὸ ἕνα μάλλον τετράγωνο ντεκολτὲ ἕνα πλούσιο ντραπάρισμα, ποὺ συγκρατεῖται στὰ δύο πλάγια λίγο ψηλότερα ἀπὸ τὸ στῆθος μὲ δύο κρίκους ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα καὶ συνεχίζεται ὡς τὸ κλείσιμο τοῦ κορσάζ, ποὺ κουμπώνει σταυρωτὰ μὲ τρία κουμπιὰ ἀπὸ στράς.

Σᾶς δώσαμε μερικὲς ἰδέες. Ἀπομένει σὲ σᾶς τώρα νὰ τὶς ἐφαρμόσετε, διαλέγοντας τί σᾶς ταιριάζει.

ΓΕΝΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Γιὰ νὰ δοῦμε τώρα ποιὰ θὰ εἶναι ἡ βραδυνή σας ἐμφάνιση στὶς γενικώτερες γραμμές:

Ἂν θέλετε ν' ἀποκτήσετε μία τουαλέτα, ποὺ εὔκολα θὰ μπορέσετε νὰ τὴ φορέσετε μερικὲς φορές, προτιμῆστε τὸ μαῦρο ταφτᾶ.

Σᾶς προτείνουμε μία κούπ, ποὺ εἶναι ἁπλούστατη, χαριτωμένη καὶ τόσο νεανική.

Τὸ κορσὰζ εἶναι ἐφαρμοστό, μὲ δύο μεγάλες πένσες κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος, ποὺ ὑπογραμμίζουν τὴ μέση, ἡ δὲ φούστα εἶναι φαρδειὰ ἂν φόρμ σὲ μέτριο μάκρος.

Ὅλη ἡ ὁμορφιὰ τῆς τουαλέττας συνίσταται στὶς ὁριζόντιες μπάντες, ποὺ τὴν στολίζουν ἀπὸ κορδέλλα μπουγιονὲ σὲ μαῦρο σατέν. Ἡ πρώτη περιβάλλει τοὺς γοφούς, ἀκολουθοῦν δὲ δύο ἄλλες σὲ κανονικὲς ἀποστάσεις, στὴ φούστα.

Ὅσον ἀφορᾶ τὸ κορσάζ, στολίζεται κι' αὐτὸ μὲ μία μπάντα ἀπὸ μπουγιονὲ κορδέλλα γύρω ἀπὸ τὸ ὀβάλ ντεκολτέ του, ποὺ περνᾶ ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸ ξεκίνημα τοῦ βραχίονος καὶ δένει μάλιστα ἕνα φιόγκο πάνω στὸν ἕνα ὦμο. Ὁ ἴδιος φιόγκος ἐπαναλαμβάνεται στὸν ἄλλο γοφό.

Ἄλλη χαριτωμένη βραδυνὴ τουαλέττα γιὰ τὶς εὔθυμες ἀποκρηάτικες βραδυές, εἶναι ἡ ἑξῆς:

Πάρετε ἕνα ὅμορφο βελοῦδο σὲ χρῶμα παστὲλ καὶ προτιμῆστε γιὰ σχέδιο τὴ γραμμὴ «Πρενσές», δηλαδὴ τὸ κορσάζ, ποὺ εἶναι ἐφαρμοστὸ καὶ καταλήγει μπροστὰ σὲ μύτη, ἐνῶ ἡ φούστα εἶναι μακρειὰ ἀν φόρμ, ὥστε στὴν ἕνωσι μὲ τὸ κορσάζ, νὰ παρουσιάζη ἕνα ἐλαφρότατο σούρωμα, ἐνῶ πρὸς τὰ κάτω εἶναι φαρδειά.

Σᾶς παρουσιάζουμε πέντε ἀπὸ τὰ πιὸ ὅμορφα φορέματα γι' ἀπόγευμα καὶ βράδυ τῆς διάσημης στὰρ Ἄβα Γκάρτνερ. Μ' αὐτὰ ἔκανε ἐσκάτως τὶς ἐμφανίσεις της στὴ Ρώμη καὶ θαυμάστηκε γιὰ τὴ γοητεία της καὶ τὴν κομψότητά της. 1) Χαριτωμένο φόρεμα ἀπὸ ἐλαφρὸ μαῦρο μάλλινο κρέπ. 2) Φόρεμα γιὰ κοκτάιηλ σὲ δυὸ τόνους μαύρου μὲ γαρνίρισμα ἀπὸ βελοῦδο στὸ ντεκολτὲ καὶ στὴ μέση. 3) Κομψὸ ἀπογευματινὸ ταγιὲρ ἀπὸ μαῦρο μάλλινο ὕφασμα. 4) Ἁπλὸ καὶ συμπαθητικὸ βραδυνὸ φόρεμα («ντὲ πιές»). Ἡ φούστα εἶναι ἀπὸ μαῦρο μεταξωτὸ καὶ ἡ σεμιζὲτ ἀπὸ μαῦρο καὶ ρόζ, μὲ λεπτὰ κεντήματα ρόζ σὲ μαῦρο ἢ μαῦρο σὲ ρόζ. 5) Τὸ πιὸ ἀγαπημένο ταγιὲρ τῆς Ἄβα Γκάρτνερ, ἀπὸ μάλλινο σμόκινγκ μὲ μαῦρο βελοῦδο. Φορίεται μὲ μιὰ μπλούζα ἀπὸ κόκκινο μεταξωτὸ ζέρσεϋ.

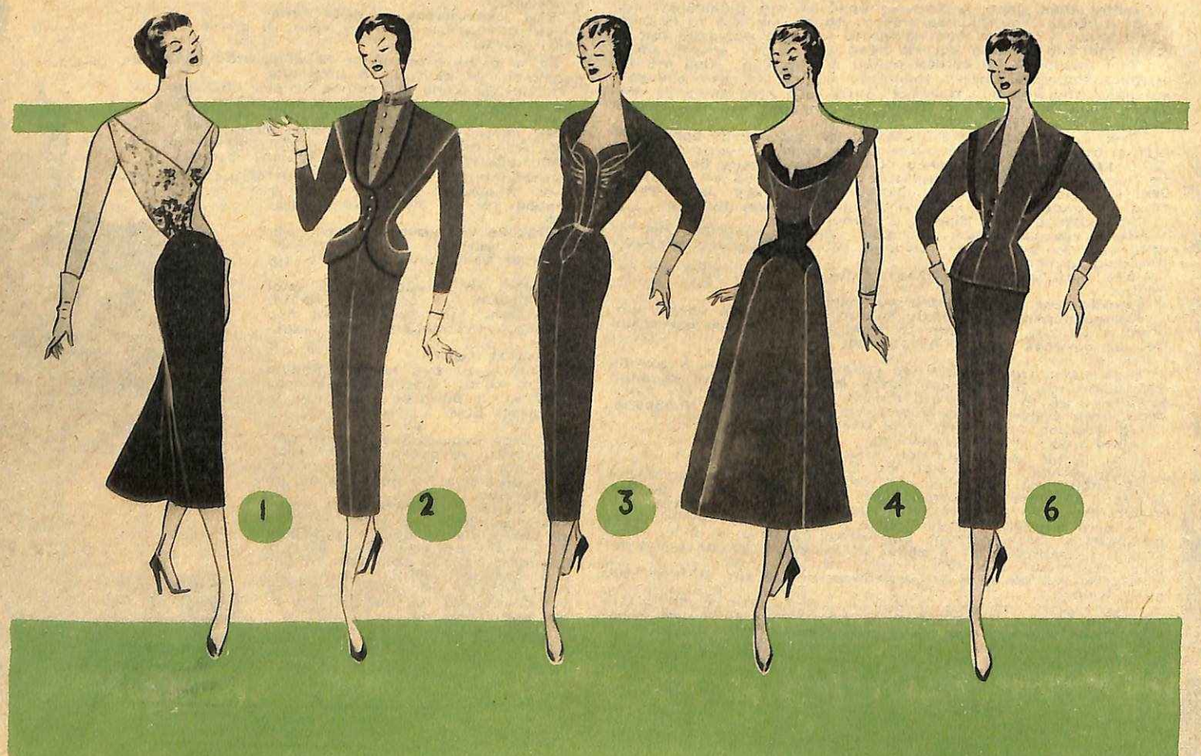

Τὸ γαρνίρισμα καὶ αὐτῆς τῆς τουαλέττας θὰ εἶναι ἀπὸ κορδέλλα φάϊγ, στὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὸ βελοῦδο, ἀλλὰ ὅλο πλισσεδωτὴ καὶ σχηματίζει στὸ κάτω μέρος τῆς φούστας ἕνα εἶδος φρίζας τριγύρω, μὲ κάποια ἰδιότροπη τοποθέτησι τῆς ἀρεσκείας σας, ἐνῶ στὸ κορσὰζ θὰ προεξέχη πάντα πλισσαρισμένη γύρω ἀπὸ τὸ ντεκολτέ, δένοντας ἕνα ἁπλὸ φιόγκο μπροστὰ στὸ στῆθος.

Καθὼς βλέπετε, ἡ κορδέλλα παίζει ἐφέτος ἕνα σημαντικὸ ρόλο καὶ προσθέτει πολλὴ χάρι στὶς ἀποκρηάτικες τουαλέτες.

ΤΑ ΕΤΟΙΜΑ

Τὰ ἕτοιμα ὅλο καὶ κατακτοῦν ἔδαφος κι' ἔτσι μποροῦν ὅλες ν' ἀγοράσουν κάτι ἕτοιμο, ποὺ νὰ εἶναι κομψὸ καὶ συγχρόνως ὄχι πολὺ ἀκριβό. Στὴν ἀρχή, ὅταν πρωτοεμφανίσθηκαν τὰ ἕτοιμα, δὲν ἔκαναν καλὴ ἐντύπωσι, γιατὶ ἦταν μάλλον φορέματα ἢ παλτὰ τῆς ἀράδας. Σιγὰ-σιγά, ὅμως, τὰ μεγάλα καταστήματα, κατάλαβαν πὼς δὲν θὰ ἀποκτοῦσαν πελατεία, ἂν δὲν ἐπιμελοῦντο αὐτὸ τὸ εἶδος κι' ἔτσι ἄρχισαν νὰ παρουσιάζουν κομψὰ φορέματα, χαριτωμένες μπλοῦζες, ζακέττες, τουαλεττίτσες.

Ἀργότερα, τὸ παράδειγμά τους μιμήθηκαν καὶ πολλὰ μεγάλα σπίτια. Τώρα πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ραπτικοὺς Οἴκους τοῦ Παρισιοῦ, ἔχουν ὁλόκληρα τμήματα μὲ ἕτοιμα.

Κατάλαβαν ἔτσι ὅλοι οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὸ γυναικεῖο ντύσιμο, ὅτι οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς ἄλλαξαν καὶ λίγες, ἐλάχιστες εἶναι οἱ γυναῖκες, ποὺ δὲν ἔχουν ν' ἀπασχολοῦνται μὲ τίποτ' ἄλλο παρὰ μὲ τὸ ντύσιμό τους. Αὐτὲς ἔχουν ὧρες γιὰ πρόβες, γιὰ τρεχάματα στὰ μαγαζιὰ καὶ μποροῦν νὰ χάνουν ὁλόκληρα ἀπογεύματα γιὰ νὰ βροῦν μιὰ δαντέλλα ἢ δυὸ κουμπιά. Ἀλλὰ πόσες εἶναι; Εἶναι ἡ μειονότης καὶ μὲ αὐτὴν δὲν ζοῦν οἱ ἐπιχειρήσεις.

Ὁ πολὺς κόσμος ἐργάζεται, ἔχει τὶς ἀσχολίες του, βιοπαλαίει. Ἔτσι, εἶναι μεγάλη εὐκολία γι' αὐτὸν τὸ ἕτοιμο.

Στὶς τελευταῖες συλλογές, εἴδαμε ὡραιότατα ἕτοιμα καὶ σὲ τιμὲς δελεαστικές.

Ἕνα ὡραῖο ἐπανωφόρι ἀπὸ λαινὰζ σὲ χρῶμα σερίζ, ποὺ κλείνει σταυρωτὰ μὲ δύο σειρὲς κουμπιά, τέσσερα καὶ τέσσερα. Ἕνας πλούσιος γιακᾶς, ποὺ μπορεῖ νὰ φοριέται ἀνοικτὸς ἢ κλειστός, εἶναι γαρνιρισμένος μὲ λίγη γούνα.

Ἄλλο ἐπανωφόρι, λιγάκι πιὸ ζεστό, εἶναι καμωμένο ἀπὸ ἕνα ὕφασμα, ποὺ λέγεται «βιγκὼν» καὶ φοριέται μὲ πλατειὰ ζώνη ἢ καὶ χωρὶς ζώνη. Ἔχει ἕνα μεγάλο πλατὺ γιακά, ποὺ σκεπάζει σχεδὸν τοὺς ὤμους. Τὸ σχέδιο αὐτὸ σταυρώνει πολὺ καὶ κλείνει μὲ τέσσερα κουμπιά.

Ἕνα ὅμορφο σύνολο ἀπὸ γκρὶ τουΐντ ἀποτελεῖται ἀπὸ ὁλόκληρο φόρεμα καὶ ζακετούλα λιγάκι μακρειά. Τὸ φόρεμα κλείνει μὲ ἕξη κουμπιά, **ποὺ τοποθετοῦνται** ἀνὰ δύο σὲ μικρὴ ἀπόστασι. Ἡ ζακέτα ἔχει μόνο δύο κουμπιὰ πάνω στὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ καὶ 5-6 πόντους παρὰ κάτω. Γιακᾶ δὲν ἔχει. Τὸ φόρεμα ὅμως ἔχει ψηλὸ γιακᾶ ὄρθιο, ποὺ ξεπροβάλλει πάνω ἀπὸ τὴ ζακέττα.

Ἄλλο σύνολον ἀποτελεῖται ἀπὸ τέσσερα κομμάτια. Γίνεται μὲ μάλλινο σκωτσέζικο σὲ χρώματα σκοτωμένα καὶ ἔχει φούστα, χωριστὸ κορσάζ, ζιλὲ καὶ ζακέτα ριχτή.

Ἄλλο σύνολον ταγιὲρ καὶ ἐπανωφόρι ἀπὸ τουΐντ σινέ, εἶναι κι' αὐτὸ χαριτωμένο, ὅπως ἕνα φόρεμα ἀπὸ μπλὲ λαινὰζ σὲ στὺλ σεμιζιέ, ποὺ συμπληρώνεται μὲ ἐπανωφόρι ραγκλὰν καὶ ἐλαφρῶς ριχτό.

Ὅλα αὐτά, βρίσκονται σὲ πολὺ φθηνὲς τιμές.

Στὴν Ἑλλάδα δὲν ἀπεφάσισαν ἀκόμη οἱ Ραπτικοὶ Οἶκοι νὰ παρουσιάσουν τμῆμα μὲ ἕτοιμα. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμποδίζει πολλὰ καταστήματα νὰ ἔχουν γεμάτες τὶς βιτρίνες τους μὲ ἕτοιμα ὅλων τῶν εἰδῶν: φορέματα, παλτά, τρικώ, μπλοῦζες, φοῦστες.

ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΓΙΑ ΝΕΕΣ

Ἂν γιὰ τὶς μεγάλες μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι τὰ κοντὰ μαλλιὰ ἐπεβλήθησαν, δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὶς νέες κοπέλλες. Συνηθίζονται, λοιπόν, τὰ κοντὰ κομμένα μαλλιά, βλέπουμε ὅμως καὶ πολλὰ μακρειά, ποὺ χτενίζονται μὲ διαφόρους τρόπους.

Δυὸ κοτσίδες στὰ πλάγια, στερεωμένες μὲ δύο φαιδρὲς κορδέλλες ἀπὸ σατὲν χρωματιστό, ὅλα δὲ τὰ μαλλιὰ χτενισμένα μὲ κλίσι πρὸς τὰ πίσω, εἶναι ἕνα χτένισμα χαριτωμένο γιὰ κοπελλίτσα 16 χρόνων.

Γιὰ πιὸ μικρὴ ἡλικία, 10-12 χρόνων, τὰ μαλλιὰ ἀφίνονται ἐλεύθερα νὰ καλύπτουν τοὺς ὤμους, μία χρωματιστὴ δὲ κορδέλλα περασμένη γύρω στὸ κεφάλι, τὰ συγκρατεῖ. Τὸ χτένισμα αὐτὸ μὲ χωρίστρα στὴ μέση, εἶναι πολὺ ὅμορφο.

Ὅσο γιὰ τὰ κομμένα μαλλάκια, μποροῦν νὰ εἶναι λιγάκι ἀνώμαλα, μὲ μυτίτσες ποὺ πετοῦν στὰ πλάγια, ἐνῶ τὸ μέτωπο σκεπάζεται μὲ ἴσιες ἀφέλειες ἢ ἀφίνεται ἐλεύθερο, ἀναλόγως τοῦ τί θέλει ἡ κάθε φυσιογνωμία. Μερικὲς μάλιστα, θὰ προτιμήσουν τὸ ξεσκέπαστο μέτωπο.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ τονίσουμε πώς, γιὰ ὅλα τὰ χτενίσματα, εἶναι ἀπαραίτητα τὰ καλοπλυμένα μαλλιά; Καὶ μὴ ξεχνᾶτε, ὅτι τὸ συχνὸ λούσιμο ποτὲ δὲν βλάπτει. Γιὰ νὰ διατηρῆτε δὲ τὴ στιλπνότητά τους, μὴν παραλείπετε τὸ καλὸ ξέβγαλμα μὲ ζεστὸ νερό. Στὸ τελευταῖο ξέβγαλμα μάλιστα, βάζετε 3-4 κουταλιὲς ξύδι.

Ἂν ἔχετε μαλλιὰ ξανθά, γιὰ νὰ διατηρήσετε τὸ ἀνοιχτὸ χρῶμα τους, περνᾶτε τα στὸ τέλος μὲ βρασμένο χαμομήλι.

Ἂν τὰ μαλλιά σας εἶναι καστανὰ σκοῦρα, ξεβγάζετέ τα μὲ βρασμένα καρυδόφυλλα (25 γρ. φύλλα γιὰ κάθε 100 δρ. νερό).

Γιὰ νὰ τὰ σκουπίσετε, μὴν τὰ τρίβετε ποτέ, ἀλλὰ τυλίγετέ τα σὲ ζεσταμένες πετσέτες. Αὐτὸ τὰ κάνει μαλακὰ καὶ στιλπνά.

Φουρὼ ἀπὸ μπραϊτσθαντς γιὰ τὸ βράδυ, μὲ πελερίνα, ποὺ ἔχει πλισσεδωτὰ μπόρ.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Ροδίτικο ζαρκάδι: Γιὰ νὰ βοηθήσετε τὸ φύτρωμα τῶν μαλλιῶν σας, κάνετε κάθε δεύτερη βραδυὰ λίγο μασάζ στὶς ρίζες, βουτῶντας τὰ δάχτυλά σας σὲ λίγο **ἀφεντόλεβο**. Σὲ 15 μέρες λουσθῆτε καὶ σ' ἕνα μῆνα ξαναρχίσετε τὸ μασάζ.

Μικρὴ ἀπελπισμένη: Τὸ ποτήρι νερὸ ποὺ πίνετε νηστικιά, θὰ διευκολύνη τὸ πεπτικὸ σύστημα, ἀλλὰ δὲν ἀδυνατίζει. Τὸ μόνο ποὺ ἀδυνατίζει εἶναι τὸ μασάζ.

Παλπολαδίτισσα Ε. Μ.: Γιὰ τὸ 1 μ. 65 ὕψος ποὺ ἔχετε, τὸ στῆθος σας εἶναι κανονικώτατο. Συνεχίστε τὰ κρύα ντοὺς καὶ ἐκ παραλλήλου κάνετε γυμναστική.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

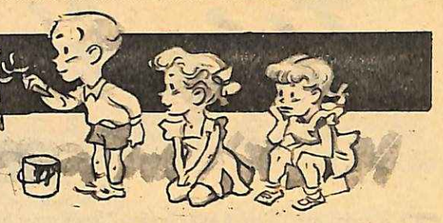

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΦΡΑΝΣΙΣ ΜΠΑΡΝΕΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο μικρὸς Κέδρικ Ἔρρολ ζοῦσε μὲ τὴ μητέρα του στὴ Νέα Ὑόρκη. Ὁ πατέρας του, ὁ λοχαγὸς Ἔρρολ, ποὺ εἶχε πεθάνει, ἦταν ὁ τρίτος γυιὸς ἑνὸς πλουσίου Ἄγγλου ἀριστοκράτη, τοῦ γέρου κόμητα τοῦ Ντόρινκουρ. Μιὰ ἡμέρα ὅμως συνέβη κάτι ποὺ ἄλλαξε τὴ ζωὴ τοῦ Κέδρικ. Ἦταν τότε ὀκτὼ χρόνων. Ὁ παπποῦς του ἔστειλε στὴ Νέα Ὑόρκη τὸ δικηγόρο του κ. Χάθιζαυ γιὰ νὰ τὸν φέρη στὸ Λονδῖνο. Οἱ δυὸ θεῖοι του εἶχαν πεθάνει κι' ἔτσι ὁ Κέδρικ, ὕστερ' ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ παππού του, θὰ γινόταν κόμης τοῦ Ντόρινκουρ. Ὁ Κέδρικ λοιπὸν μὲ τὴ μητέρα του ἐφθασαν στὴν Ἀγγλία κι' ὁ Κέδρικ γοήτευσε τὸν παπποῦ του μὲ τοὺς τρόπους του. Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ Κέδρικ, ποὺ συλλογιζόταν τὴ μητέρα του, ἔβδειξε τὴ φωτογραφία της στὸν παππού του, λέγοντάς του ὅτι ὅταν θὰ μεγάλωνε, θὰ κέρδιζε χρήματα γιὰ νὰ μὴ τῆς λείπη τίποτα...

13ον

— Καὶ τί δουλειὰ σκέπτεσαι νὰ κάνης;

Ὁ μικρὸς λόρδος ξανασκάφτηκε πάνω στὸ χαλί, κρατῶντας ἀκόμα στὰ χέρια του τὴ φωτογραφία.

— "Ἴσως κάνω κι' ἐγὼ τὴ δουλειὰ ποὺ κάνει ὁ κύριος Χὼψ. "Η ἴσως γίνω καὶ Πρόεδρος...

— Θέλεις νὰ σὲ βάλουμε στὴ Βουλὴ τῶν Λόρδων;

— Βλέπουμε! "Αν δὲν μπορέσω νὰ γίνω Πρόεδρος, κι' ἂν κάνουν καλὲς δουλειὲς ἐκεῖ ποὺ μοῦ λέτε, γιατὶ ὄχι; Ἡ δουλειά, ἀλήθεια, τοῦ κυρίου Χὼψ εἶναι πολὺ κουραστική...

Ὁ Κέδρικ κύτταξε πάλι τὴ φωτιά. Φαινόταν τώρα νὰ συλλογίζεται σοβαρὰ τὴν κατάστασι.

Μά κι' ὁ κόμητας ἦταν ἀμίλητος. Ἀκούμπησε τὴν πλάτη του στὴν πολυθρόνα καὶ κύτταξε τὸ παιδί. Διάφορες σκέψεις περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό του. Ὁ Ντούγκαλ ξαπλώθηκε κι' αὐτὸς ἔχοντας τὸ κεφάλι του χωμένο μέσα στὰ πόδια του.

Πέρασε ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα, ὅταν ὁ ὑπηρέτης ἀνήγγειλε στὸν κόμητα τὴν ἐπίσκεψι τοῦ κ. Χάθιζαμ.

Μπαίνοντας μέσα ὁ δικηγόρος ἀντίκρυσε τὸ μικρὸ λόρδο νὰ κοιμᾶται βαθειὰ μὲ ἁπλωμένο τὸ ἕνα χέρι του πάνω στὸ σῶμα τοῦ σκύλου, ποὺ κοιμόταν κι' αὐτός.

Ὁ γερο - κόμης Ἔκανε μὲ τὸ χέρι του νόημα στὸ δικηγόρο νὰ μὴ μιλήση καὶ ξυπνήση ὁ μικρὸς λόρδος...

Καινούργια ζωὴ

"Οταν τὴν ἄλλη μέρα ὁ Κέδρικ ξύπνησε (τοῦ εἶχαν βγάλει μὲ μεγάλη προσοχὴ τὰ ροῦχα του καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη τὸν εἶχαν πάει στὸ δωμάτιό του) πρὶν ἀνοίξη ἀκόμα καλὰ - καλὰ τὰ μάτια του, ἄκουσε τὴν παρακάτω κουβέντα:

—Πάρ προσέξης, Γερτρούδη, νὰ μὴ τοῦ κάνης ποτὲ λόγο γι' αὐτό, Ἔλεγε κάποιος. Δὲν ξέρει καθόλου γιατὶ δὲν εἶναι ἐδῶ μαζί του καὶ γιὰ πιὸ λόγο τοὺς χώρισαν...

— "Αν αὐτὲς εἶναι οἱ διαταγὲς τῆς ἐξοχότητάς του, ἀπάντησε μιὰ ἄλλη φωνή, πρέπει νὰ τὶς ἐκτελέσουμε. Ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, κυρία Μίλλον νὰ σᾶς πῶ ὅτι μοῦ φαίνεται πολὺ σκληρὸ ν' ἀρπάξουν ἔτσι ἀπὸ τὴν δυστυχισμένη ἐκείνη χήρα ἕνα παιδάκι τόσο ὁμορφο!

»Ὁ Τζὰκ κι' ὁ Τόμας Ἐλεγαν χτὲς κάτω στὴν κάμαρη τῶν ὑπηρετῶν ὅτι δὲν εἶσαν ἀκόμη πιὸ ὁμορφο καὶ πιὸ καλὸ παιδὶ ἀπ' αὐτό, πιὸ εὐγενικὸ καὶ πιὸ χαριτωμένο. "Οπως καθόταν στὸ τραπέζι ἀπέναντι ἀπ' τὸ μιλόρδο, εἶχε ἕνα ὕφος σὰν νὰ καθόταν μαζὶ μὲ τὸν καλύτερο φίλο του. "Οταν μπῆκα στὴ βιβλιοθήκη μὲ τὸν Τζάκ, γιατὶ μᾶς εἶχε χτυπήσει τὸ κουδοῦνι ὁ κόμης, βρῆκα τὸ λόρδο Φαουντλερόϋ κοιμισμένο πάνω στὸ χαλί. Ὁ μιλόρδος μᾶς διάταξε νὰ τὸν σηκώσουμε ἀπὸ κεῖ. Ὁ Τζὰκ τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του. Μοῦ φαίνεται ὅτι στὸ μιλόρδο Ἔκανε ἐντύπωσι τὸ παιδὶ γιατὶ τὸ κύτταζε μ' ἕναν τρόπο πολὺ παράξενο. Μάλιατα εἶπε στὸν Τζάκ : «Πρόσεχε, μὴ τὸν ξυπνήσης...»

Ὁ Κέδρικ στριφογύρισε στὸ κρεβάτι του, ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ κύτταξε γύρω του. Τότε ἀπ:ἰκρυσε μέσα στὴν κάμαρα δυὸ γυναῖκες.

Τὸ δωμάτιο ἦταν χαρούμενο καὶ στρωμένο μὲ πανειὰ χαλιά. Ἡ φωτιὰ Ἔκαιγε στὸ τζάκι κι' ὁ ἥλιος Ἔπεφτε ἀπὸ τὰ παράθυρα, ποὺ ἦταν ἀπ' ἔξω τυλιγμένα μὲ κισσό.

Ὁἱ δυὸ γυναῖκες βλέποντας ὅτι ὁ μικρὸς ξύπνησε, πλησίασαν στὸ κρεβάτι του.

Ὁ Κέδρικ θυμήθηκε τότε ὅτι ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἦταν ἡ κυρία Μίλλον, ἡ οἰκονόμος. Ἡ ἄλλη ἦταν μιὰ γυναῖκα μεσόκοπη, ἀλλὰ μὲ πρόσωπο συμπαθητικὸ καὶ γεμᾶτο καλωσύνη.

— Καλημέρα σας, μιλόρδε, εἶπε ἡ κ. Μίλλον. Πῶς περάσατε; Κοιμηθήκατε καλά;

Ὁ Κέδρικ ἔτριψε τὰ μάτια του καὶ ἀπάντησε :

— Καλημέρα σας. Δὲν ἤξερα ὅτι βρίσκομαι ἐδῶ μέσα...

— Σᾶς ἔφεραν χτὲς τὸ βράδυ. Εἴχατε κοιμηθῆ πάνω στὸ χαλί, κοντὰ στὸ Ντούγκαλ. Αὐτὴ ἡ κρεβατοκάμαρα εἶναι δική σας. Ἡ γυναῖκα ἀπὸ δῶ εἶναι ἡ Γερτρούδη. Αὐτὴ θὰ σᾶς περιποιῆται...

Ὁ μικρὸς λόρδος ἀνασηκώθηκε κι' ἅπλωσε τὸ χέρι του στὴ Γερτρούδη λέγοντάς της :

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κυρία, ποὺ θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ περιποιῆστε.

— Μιλόρδε, εἶπε τότε ἡ οἰκονόμος, μπορεῖτε νὰ τὴ φωνάξετε ἁπλῶς μὲ τὸ ὀνομά της Γερτρούδη, ὅπως εἶναι συνηθισμένη...

— Κυρία ἢ δεσποινίς; ρώτησε ἐκεῖνος.

— Γερτρούδη τὴ φωνάζουν. Οὔτε κυρία, οὔτε δεσποινίδα. Ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῆ τὴν Ἐξοχότητά σας. Θέλετε τώρα νὰ σηκωθῆτε καὶ ν' ἀφήσετε τὴ Γερτρούδη νὰ σᾶς ντύση; Ὕστερα θὰ πάρετε τὸ πρωϊνό σας...

— Ἀπὸ πολὺν καιρὸ συνήθισα νὰ ντύνωμαι μονάχος μου, ἀπάντησε πονίζοντας δυνατὰ τὰ λόγια του ὁ Κέδρικ. Ἡ μητέρα μου μ' Ἔμαθε. Στὸ σπίτι μας εἴχαμε μονάχα τὴ Μαίρη γιὰ τὶς χοντροδουλειές: Πλύσιμο, μαγείρεμα, ὅλα, τὰ Ἔκανε ἡ Μαίρη καί, καθὼς ξέρετε, μιὰ γυναῖκα δὲν μπορεῖ νὰ κάνη ὅλες τὶς δουλειὲς καὶ νὰ φροντίζη καὶ μένα. Ξέρω ἀκόμα στὴν ἀνάγκη νὰ σκουπίσω, φτάνει μονάχα νὰ ρίξειτε ἐσεῖς τὴν τελευταία σας ματιά, γιατὶ στὶς γωνιές, ἀφίνω πολλὲς φορὲς σκουπίδια...

Ἡ κυρία Μίλλον κυτάζοντας τὴ Γερτρούδη εἶπε :

— Ἡ Γερτρούδη θὰ κάνη ὅλες τὶς δουλειές. Θὰ κάνη ὅ,τι τὴν διατάξετε...

— Καὶ βέβαια, ἐγὼ θὰ κάνω ὅλες τὶς δουλειές, ἀπάντησε ἡ Γερτρούδη χαμογελῶντας. Ἡ ἐξοχότης του μπορεῖ νὰ ντυθῆ μόνη της, ἂν θέλη. Ἐγὼ θὰ μείνω κοντά της νὰ τὴν βοηθήσω, ὅταν μὲ χρειαστῆ...

— Σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ λόρδος Φαουντλερόϋ.

Ὅσο νὰ ντυθῆ ὁ Κέδρικ εἶχαν γίνει μὲ τὴ Γερτρούδη πολὺ στενοὶ φίλοι. Τὸ παιδὶ εἶχε μάθει κι' ὅλας πολλὰ πράγματα γιὰ τὴ ζωή της. Τῆς μιλοῦσε κι' αὐτὴ κατάφερε μὲ τὴ φλυαρία της νὰ τὸν πληροφορήση ὅτι ὁ ἄνδρας

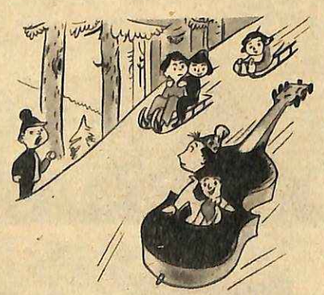

—Παιδιά, γυρίστε γρήγορα στὸ σπίτι... Ὁ μπαμπᾶς θέλει νὰ πάη στὴ συναυλία!...

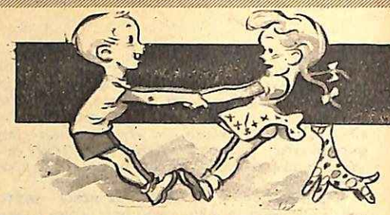

της ἦταν στρατιωτικὸς καὶ ὅτι εἶχε σκοτωθῆ σὲ μιὰ μάχη. "Επειτα ὅτι ὁ γυιός της ἦταν ναυτικὸς κι' ὅτι εἶχε φύγει γιὰ μακρυνὸ ταξείδι. Εἶχε φέρει στὴ Γερτρούδη κοχύλια πολλῶν εἰδῶν καὶ κοράλλια, ποὺ ἡ καλὴ αὐτὴ γυναῖκα τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τοῦ τὰ δείξη. "Εμαθε ἀκόμα ὁ Κέδρικ ὅτι ἡ Γερτρούδη ἐργαζόταν στὰ σπίτια ὡς παιδαγωγὸς καὶ μάλιστα, ὅτι πρὶν ἔρθη στὸν κόμη τοῦ Ντόρινκουρ ἦταν σ' ἄλλο μέρος τῆς Ἀγγλίας, ὅπου εἶχε τὴ φροντίδα ἑνὸς κοριτσιοῦ, ποὺ τὸ ὀνομά του ἦταν λαίδη Ἰσαβέλλα Μπάγκαν.

— Εἶναι λίγο συγγενὴς μὲ τὴν Ἐξοχότητά σας, πρόσθεσε, καὶ ἴσως καμμιὰ μέρα νὰ τὴν δῆτε...

— Ἀλήθεια; εἶπε ὁ Κέδρικ. Θὰ χαρῶ πολὺ νὰ τὴν δῶ. Ποτὲ δὲν γνώρισα ἀπὸ κοντὰ κοριτσάκια, ἀλλὰ θὰ μ' ἄρεσε νὰ κάνω συντροφιὰ μαζί τους. Αὐτὴν ποὺ εἶπατε θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νὰ τὴν δῶ...

Ὁ Κέδρικ πῆγε κατόπιν στὸ ἠλαϊνὸ δωμάτιο γιὰ νὰ πάρη τὸ πρωϊνό του. Ἦταν κι' αὐτὸ ἕνα μεγάλο δωμάτιο καὶ δίπλα εἶχε κι' ἄλλο ἕνα. "Οταν ἡ Γερτρούδη τοῦ εἶπε ὅτι καὶ τὰ τρία αὐτὰ δωμάτια προοριζόντουσαν γι' αὐτόν, θυμήθηκε ἀμέσως τὸ μικρὸ τους διαμέρισμα στὴν Ἀμερική. Τοῦ Ἔκανε ἐντύπωσι πὼς αὐτὸς μόνος θὰ εἶχε στὴ διάθεσί του τρία ὁλόκληρα δωμάτια!

Ὁ μικρὸς λόρδος κάθισε στὸ τραπέζι. Ἐκεῖ ἦταν ἁπλωμένο ἕνα κάτασπρο λινὸ τραπεζομάντηλο, κι' ἀπάνω του ὑπῆρχαν πολὺ ὡραῖα σερβίτσια ἀπὸ πορσελάνη.

— Εἶμαι πολὺ μικρός, εἶπε στὴ Γερτρούδη, γιὰ νὰ κάθωμαι σ' ἕνα τόσο μεγάλο παλάτι μὲ τόσο ὁμορφες κάμαρες. Συμφωνεῖς μαζί μου;

— Τώρα σᾶς φαίνεται παράξενο, εἶπε ἐκείνη, ἀλλὰ σιγὰ - σιγὰ θὰ συνηθίσετε. Εἶναι τόσο ὡραῖα ἐδῶ!...

—Ἀλήθεια, εἶναι πολὺ ὁμορφα! εἶπε κάπως στενοχωρημένος ὁ Κέδρικ. Ἀλλὰ θὰ μοῦ ἄρεσε καλύτερα ἂν ἦταν μαζί μου καὶ ἡ μαμά μου. Κάθε πρωῒ ὡς τώρα ἔπαιρνα τὸ πρωϊνό μαζί της... Ἐγὼ ὁ ἴδιος τῆς ἔβαζα ζάχαρη στὸ τσάϊ της κι' ἐγὼ ἐτοίμαζα τὶς φρυγανιές της. Πόσο μοῦ ἄρεσε αὐτό!...

— Ἀλλὰ ξέρετε, εἶπε χαρούμενη ἡ Γερτρούδη, ὅτι μπορεῖτε νὰ τὴ βλέπετε κάθε μέρα καὶ θἄχετε νὰ τῆς λέτε πολλὰ πράγματα. Εἶναι τόσο πολλὰ ἐδῶ στὴν Ἐπαυλι... "Ενα ἄλογο μάλιστα θὰ σᾶς ἀρέση πολύ...

— Ἀλήθεια! ξεφώνησε ὁ Κέδρικ. Κι' ὁ κ. Χὼψ εἶχε τὸ Τζίμ, γιὰ νὰ τοῦ κουβαλάη τὰ ψώνια του. Δὲν ἦταν ὅμως πολὺ ὡραῖο...

— Ἀφῆστε νὰ δῆτε πρῶτα τὰ ἄλογα ποὺ εἶναι κάτω στοὺς σταύλους! Ἀλλὰ ἐσεῖς δὲν εἴδατε ἀκόμα οὔτε τὰ πράγματα ποὺ εἶναι στὴν πλατεῖα κάμαρα!...

— Τί εἶναι; ρώτησε περίεργος ὁ Κέδρικ.

— Φᾶτε πρῶτα καὶ ὕστερα τὰ βλέπετε, τοῦ ἀπάντησε ἡ Γερτρούδη.

"Οταν τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ μικρὸς λόρδος ἄρχισε ν' ἀνυπομονῆ. Τελείωσε μάλιστα γρήγορα - γρήγορα τὸ πρωϊνό του καὶ εἶπε :

— "Εφαγα! Μπορῶ τώρα νὰ πάω νὰ κυττάξω;

Ἡ Γερτρούδη, παίρνοντας ὕφος σοβαρὸ καὶ μυστηριώδες, προχώρησε πρώτη καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα. Ὁ Κέδρικ σπάθηκε στὴν εἴσοδο καὶ κύτταξε γύρω του. "Εμεινε κατάπληκτος καὶ μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες, ἐνῶ ἀπὸ τὴ χαρὰ του τὸ πρόσωπό του κοκκίνισε.

Μέσα ἐκεῖ ἦταν τόσα πράγματα, ποὺ μὲ τὸ δίκηο του ὁ Κέδρικ στάθηκε ἀκίνητος κι' ἀμίλητος. Τὸ δωμάτιο ἦταν πολὺ μεγάλο, χαρούμενο, σκεπασμένο στοὺς τοίχους μὲ ὄφασμα ἀνοιχτόχρωμο, ποὺ πάνω σ' αὐτὸ ἦταν ζωγραφισμένα πουλιὰ καὶ λουλούδια. Γύρω στοὺς τοίχους βρισκόντουσαν ἐταζέρες μὲ βιβλία καὶ στὰ τραπέζια ἦταν ἕνα σωρὸ παιχνίδια. Ἀλογάκια, σιδηρόδρομοι, κουπιὰ μὲ μπουγιὲς ζωγραφισμένες, πυξίδες, λευκώματα καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα, ποὺ περνῶντας πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὶς βιτρίνες τῶν μεγάλων καταστημάτων τῆς Νέας Ὑόρκης, στεκόταν καὶ τὰ θαύμαζε.

— Τίνος εἶναι ὅλ' αὐτά; ρώτησε ὁ Κέδρικ.

— Δικά σας...

— Δικά μου;

— Ναί, δικά σας... Μπορεῖτε καὶ νὰ παίξετε μὲ τὰ παιχνίδια αὐτά...

— Δικά μου; ξαναπῆε ὁ Κέδρικ. "Ολ' αὐτὰ εἶναι γιὰ μένα; Μὰ ποιὸς μοῦ τὰ ἔδωσε;...

Καὶ γεμᾶτος χαρὰ πῆδησε στὴ μέση τῆς κάμαρας.

— "Α, τώρα καταλαβαίνω! φώναξε. Κι' αὐτὰ ὁ παππούς μου!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ : Ἡ συνέχεια.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ἡ ἔξυπνη χωριατοπούλα

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε ἕνα μονάκριβο, ὅμορφο, χαϊδεμένο καὶ σπουδασμένο ἀρχοντόπουλο. "Οταν μεγάλωσε, τὸ πῆρε ὁ πατέρας του καὶ τοῦ εἶπε:

—Γυιέ μου, ἦρθε καιρὸς νὰ παντρευτῆς. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τί γυναῖκα θὰ πάρης. Ἐσὺ θὰ ζήσης μαζί της, κι' ἐσὺ πρέπει νὰ τὴ διαλέξης. Σκέψου. Ἡ ἐπιθυμία μου εἶναι πρὶν πεθάνω, νὰ ἰδῶ στ' ἀρχοντικό μου κληρονόμους...

Τὸ ἀρχοντόπουλο ἔβαλε καλὰ στὸ μυαλό του τὰ λόγια τοῦ πατέρα του. Ἐπειδὴ ὅμως ἤθελε γυναῖκα ὅμορφη κι' ἔξυπνη, δὲν εἶχε τύχει νὰ βρεθῆ καμμιὰ μὲ τὶς χάρες ποὺ ζητοῦσε.

Μιὰ μέρα τὸ παλληκάρι βλέπει στὸ δρόμο του ἕνα γέρο νὰ σηκώνη στὸν ὦμο του ἕνα σακκοῦλι μὲ ξύλα.

—Νὰ σὲ βοηθήσω; ρωτάει ἐκεῖνο.

—"Αφησέ με ἥσυχο, τοῦ ἀπαντάει ὁ γέρος, γιατὶ βιάζομαι νὰ γυρίσω στὸ χωριό μου.

—Θἄρθω κι' ἐγὼ μαζί σου.

—Ἀφοῦ δὲν ἔχεις νὰ κάνης καμμιὰ δουλειά, ἔλα, τοῦ λέει ὁ γέρος.

Ἔτσι πῆραν τὸ δρόμο ἁμίλητοι κι' οἱ δυό. Ἐκεῖ ποὺ ἀνέβαιναν μιὰν ἀνηφοριά, λέει τὸ ἀρχοντόπουλο:

—Βόηθα με νὰ σὲ βοηθῶ γιὰ ν' ἀνεβοῦμε τὸν ἀνήφορο!

Ὁ γέρος δὲν τοῦ ἀπάντησε τίποτα.

Πάνε παραπέρα βλέπουν ἕνα χωράφι σπαρμένο σιτάρι. Γυρίζει τὸ ἀρχοντόπουλο καὶ λέει στὸ γέρο:

—Αὐτὸ τὸ χωράφι εἶναι σπαρμένο κι' ἄσπαρτο!

Ὁ γέρος δὲν κατάλαβε τὰ λόγια του καὶ προχώρησε χωρὶς νὰ πῆ λέξι.

Λίγο πιὸ κάτω συνάντησαν ἕναν πεθαμένο. Τὸν σήκωναν τέσσερες, ἐνῶ πίσω ἀκολουθοῦσε μόνάχα ἕνας παπᾶς ψέλνοντας.

—Αὐτὸς πεθαμένος εἶναι ἢ ζωντανός; ρωτάει τὸ ἀρχοντόπουλο τὸ γέρο.

Ἐκεῖνος παραξενεύτηκε μὲ τὶς περίεργες ἐρωτήσεις του καὶ πίστεψε πὼς ὅτι εἶχε νὰ κάνη μὲ λωλὸ ἄνθρωπο.

Ἀπὸ τὰ πολλὰ ἔφτασαν καὶ στὸ χωριό. Ἐκεῖ βασίλευε ἀπόλυτη ἡσυχία. Τότε τὸ ἀρχοντόπουλο γυρίζει καὶ λέει στὸ γέρο:

—Ὁμορφο εἶναι τὸ χωριό, μὰ δὲν ἔχει φυλαχτή!

Ὁ γέρος ἄρχισε νὰ σκέπτεται σοβαρὰ τί εἶδους ἄνθρωπος ἦταν αὐτὸς ποὺ τὸν πῆρε ἀπὸ πίσω. Καὶ χωρὶς νὰ δώση βάσι στὰ λόγια του, προχώρησε μαζὶ του ἀκόμη λίγο κι' ἔφτασαν στὸ σπιτικό του. Στὸ παράθυρο καθόταν μιὰ πολὺ ὄμορφη κοπέλλα. Ἦταν ἡ κόρη τοῦ γέρου, ποὺ ἀπ' τὴ χαρά της φώναξε:

—Καλῶς τον τὸν πατέρα μου!

Τ' ἀρχοντόπουλο τότε γυρίζει καὶ λέει στὸ γέρο:

—Ὁμορφη εἶναι ἡ παραγκούλα μά ἔχει ἀραιὰ τὰ δεχτούλια!

Ἡ κοπέλλα ποὺ τ' ἄκουσε, ἔμπηξε τὰ γέλια.

"Οταν μπῆκαν στὸ φτωχικό, ὁ γέρος εἶπε στὴ γρηὰ νὰ σφάξουν ἕναν κόκκορα γιὰ νὰ περιποιηθοῦν τὸν μουσαφίρη.

Καὶ κοντὰ τὸ μεσημέρι ἡ κοπέλλα, ἀφοῦ ἔστρωσε τραπέζι, πῆρε τὴν ἄδεια ἀπ' τὸν πατέρα της νὰ σερβίρη αὐτὴ τὸν κόκκορα.

Πιάνει λοιπὸν καὶ δίνει τὸ κεφάλι στὸν πατέρα, τὰ στῆθος στὴ μητέρα, τὰ πεδάρια στὸν ξένο καὶ τὶς φτεροῦγες τὶς κράτησε στὸ δικό της πιάτο.

Ὁ γέρος κι' ἡ γρηὰ παραξενευτηκαν μὲ τὴ μοιρασιά της. Ἀλλὰ τὸ ἀρχοντόπουλο πὼ ἦταν σπουδασμένο, κατάλαβε τὸ νόημα τῆς μοιρασιᾶς κι' εἶπε μέσα του: «Αὐτὴ καὶ ὁμορφη εἶναι καὶ ἀρκετὰ ἔξυπνη, ὅπως τὴν θέλω. Αὐτὴν θὰ κάνω γυναῖκα μου»!

Ἀφοῦ ἀπόφαγαν, πῆρε ὁ γέρος παράμερα τὴν κόρη του καὶ τῆς λέει:

—Παιδί μου, τί μοιρασιὰ ἦταν αὐτὴ ποὺκανες;

—Πατέρα μου, ἄκου νὰ σοῦ πῶ, λέει ἐκείνη. Σὰν ἦρθατε μαζὶ μὲ τὸν ξένο ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, τὸν ἄκουσα νὰ λέη: «Ὁμορφη εἶν' ἡ παραγκούλα, μὰ ἔχει ἀραιὰ τὰ δεχτούλια». Κι' ἡ ἔξυπνη κόρη, ποὺ τοῦ εἶχε ἐξηγήσει ἀπὸ πρὶν τὴν ἐρώτησι αὐτή, λέει στὸν πατέρα της κυττάζοντας τὸ ἀρχοντόπουλο στὰ μάτια:

—"Ε, αὐτό, πατέρα, ἂς σοῦ τὸ ἐξηγήση τώρα κι' ὁ μουσαφίρης μας!

—Αὐτό, πατέρα, εἶπε χαρούμενο τὸ ἀρχοντόπουλο, σημαίνει ὅτι μοῦ ἄρεσε ἡ κόρη σας. Ζητάω λοιπόν, τὴν ἄδειά σας γιὰ νὰ τὴν πάρω μαζί μου στὸ ἀρχοντικό τοῦ πατέρα μου. Καὶ τὴν Κυριακὴ ποὺ θὰ γίνη ὁ γάμος σᾶς προσκαλοῦμε καὶ σᾶς.

Τότε ὁ γέρος κι' ἡ γρηὰ φώναξαν:

—Μὲ τὴν εὐχή μας, παιδιά μου, νὰ ζήσετε ἐσεῖς καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τὰ μανιτάρια

Μετὰ τὸ μεσημεριανὸ φαγητὸ ὁ Μάκης κι' ἡ Ἀλίκη πολιορκοῦν τὸν πατέρα τους μὲ διάφορες ἐρωτήσεις.

Ἐνῶ ὅμως ἡ Ἀλίκη ἐνδιαφέρεται γιὰ σοβαρὰ πράγματα, ὁ Μάκης δὲν ἀφήνει εὐκαιρία νὰ μὴ τὴ νευριάση μὲ τὶς ἀφελεῖς παρατηρήσεις του.

—Οὔφ, καϋμένε, πάψε πιά, λέει σὲ μιὰ στιγμὴ στὸν ἀδελφό της, ἀγανακτισμένη ἡ Ἀλίκη. Ἀκόμα σὰν μωρὸ κάνεις!

Ὁ Μάκης ἀναψοκοκκινίζει, ἀλλὰ μιὰ αὐστηρὴ ματιὰ τοῦ πατέρα του, σταματᾶ τὸ... ἐπεισόδιο.

Σὲ λίγο ὅμως ἡ Ἀλίκη ρωτᾶ πάλι:

—Εἶναι ἀλήθεια, μπαμπᾶ, πὼς τὰ μανιτάρια φυτρώνουν ὕστερ' ἀπὸ τὶς βροχές;

—Ναί, παιδί μου, ἀπαντᾶ πρόθυμα ὁ πατέρας της.

Κι' ὁ Μάκης, ποὺ νόμισε πὼς βρῆκε ἐπιτέλους τὴν εὐκαιρία γιὰ ν' ἀποστομώση τὴν ἀδελφή του, τῆς λέει:

—"Ε, βέβαια, ἀνόητη! "Ηταν ἀνάγκη νὰ ρωτήσης γιὰ ἕνα τόσο ἁπλὸ πρᾶγμα;

—Καὶ γιατὶ παρακαλῶ; φωνάζει ἔξω φρενῶν ἡ ἀδελφή του.

Κι' ὁ Μάκης:

—Μὰ δὲν τὰ ἔχεις ὅλα ποὺ κρατοῦν πάντα τὶς... ὀμπρέλλες τους;

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Τὸ σπουργίτι

Τσιου-τσιου τὸ σπουργίτι,
ἀπὸ δῶ κι' ἐκεῖ πετάει
καὶ μὲ τὴ μικρή του μύτη
πάντα κάτι τι βαστάει.

Τσίου-τσίου τὸ σπουργίτι
νερὸ πίνει ἀπ' τ' αὐλάκι
καὶ πετᾶ γύρω στὸ σπίτι
γιὰ νὰ βρῆ καλὸ φαγάκι.

Τσίου-τσίου τὸ σπουργίτι
τὸ καλὸ φαγάκι παίρνει
καὶ κρατῶντας το στὴ μύτη
στὰ πουλάκια του τὸ φέρνει.

Τσίου-τσίου τὸ σπουργίτι
τὰ πουλάκια του ταΐζει
καὶ μὲ ἀδειανὴ τὴ μύτη
στοὺς ἀγροὺς ξαναγυρίζει.

Α. ΜΩΡΑΪΤΗΣ

Χιοῦμορ

Ἡ μαμὰ: Τάκη, νὰ μοιράσῆς τὴ μπανάνα ποὺ σοῦδωσα μὲ τὴν ἀδελφούλα σου, γιατὶ δὲν ἔχω ἄλλη. Πρέπει νὰ ξέρης ὅτι μιὰ εὐχαρίστησι ποὺ μοιράζεται γίνεται διπλή.

Κι' ὁ Τάκης προσθέτει :

—Ναί, ἀλλὰ μιὰ μπανάνα, ὅταν μοιράζεται γίνεται μισή!...

★

Ὁ μπαμπᾶς: Μάκη, ἂν καθίσης φρόνιμα σήμερα ὅλη τὴν ἡμέρα, θὰ σοῦ δώσω πέντε δραχμές.

Ὁ Μάκης: "Οχι, μπαμπᾶ, γιὰ τόσο λίγα δὲν μὲ συμφέρει...

★

Ὁ Γιωργάκης κάθεται ἔξω ἀπὸ μιὰ βιτρίνα γεμάτη παιχνίδια, τὰ βλέπει περίεργα καὶ ρωτάει τὴ μαμά του :

—Δὲν μοῦ λές, μαμᾶ, τὰ παιχνίδια ποὺ μένουν ἀπούληχτα, ποιός τὰ σπάζει;...

—Καλὰ κόρη μου. Καὶ τώρα λύσε μου καὶ τὴν τελευταία μου ἀπορία: Γιατί, μόλις σὲ εἶδε στὸ παράθυρο. μοῦ λέει: «"Ομορφη εἶν' ἡ παραγκούλα, μὰ ἔχει ἀραιὰ τὰ δεχτούλια»; Κι' ἡ ἔξυπνη κόρη, ποὺ τοῦ εἶχε ἐξηγήσει ἀπὸ πρὶν τὴν ἐρώτησι αὐτή, λέει στὸν πατέρα της κυττάζοντας τὸ ἀρχοντόπουλο στὰ μάτια:

—"Ε, αὐτό, πατέρα, ἂς σοῦ τὸ ἐξηγήση τώρα κι' ὁ μουσαφίρης μας!

—Αὐτό, πατέρα, εἶπε χαρούμενο τὸ ἀρχοντόπουλο, σημαίνει ὅτι μοῦ ἄρεσε ἡ κόρη σας. Ζητάω λοιπόν, τὴν ἄδειά σας γιὰ νὰ τὴν πάρω μαζί μου στὸ ἀρχοντικό τοῦ πατέρα μου. Καὶ τὴν Κυριακὴ ποὺ θὰ γίνη ὁ γάμος σᾶς προσκαλοῦμε καὶ σᾶς.

Τότε ὁ γέρος κι' ἡ γρηὰ φώναξαν:

—Μὲ τὴν εὐχή μας, παιδιά μου, νὰ ζήσετε ἐσεῖς καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

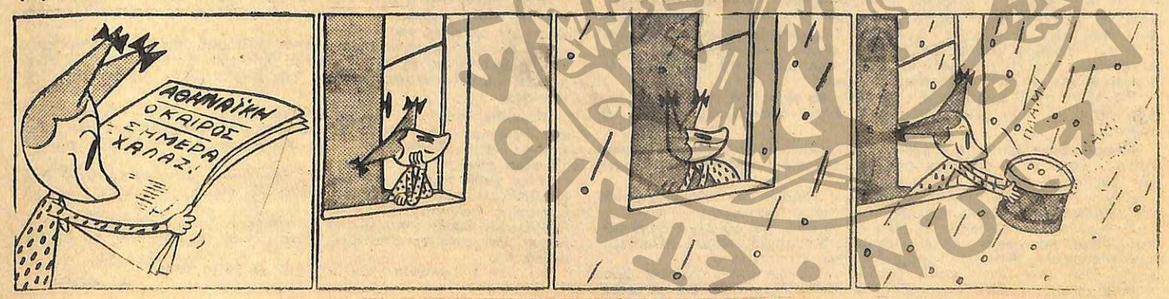

Η ΖΩΪΤΣΑ ΚΑΙ ΤΟ ΧΑΛΑΖΙ

Τὸ ἄπιόνι τῆς Ἰαπωνίας..

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τὸ σπίτι ποὺ ζοῦσε ἡ Μουρασάκι-Σὰν μὲ τοὺς δικούς της, ἦταν ἕνα φτωχοκάλυβο ἀπὸ καλάμια κι' ἄχυρα ρυζιοῦ. Δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμα τὰ δεκάξη, ἡ Μουρασάκι. Ἀπὸ μικρὴ δούλευε σκληρὰ στὰ χωράφια. Μὰ ἔμενε πάντα ἕνα λουλουδάκι δροσερὸ καὶ χαριτωμένο. Ἦταν, λοιπόν, φυσικὸ νὰ τὴν ἐρωτευθῆ τρελλὰ ὁ Κοτάρο, ὁ φτωχὸς δασκαλάκος τοῦ μικροῦ ἐκείνου γιαπωνέζικου χωριοῦ.

Θἄθελαν πολὺ νὰ παντρευτοῦνε, οἱ δυό τους. Μὰ ἦταν πεντάφτωχοι, κι' ὁ Κοτάρο εἶχε νὰ συντηρήση τοὺς γέρους γονιούς του καὶ τὰ μικρότερα ἀδέρφια του.

Ἔφτασε ὁ χειμώνας, φέρνοντας μαζί του τὴ δυστυχία, τὴν πεῖνα. Στὴν καλύβα τῆς Μουρασάκι δὲν εἶχε ἀπομείνει πιὰ οὔτ' ἕνα σπειρὶ ρύζι. Τότε ὁ πατέρας της σκέφθηκε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ πουλήση τὴν κόρη του, γιὰ νὰ ζήση ἡ ἄλλη οἰκογένεια. Ἦταν κάτι τόσο συνηθισμένο, στὰ χωριὰ τῆς Ἰαπωνίας!

Πραγματικά, βρῆκε στὴν ταβέρνα ἕνα πράκτορα κάποιου ἐργοστασίου καὶ τοὔκανε τὴν πρότασι. Ἐκεῖνος δέχτηκε κι' ἔκλεισε ἀμέσως τὸ συμβόλαιο.

Ἡ δύστυχη Μουρασάκι ἔπρεπε νὰ φύγη, τὴν ἄλλη μέρα κιόλας, γιὰ τὸ ἐργοστάσιο. Θὰ δούλευε ἑντεκα ὧρες τὴν ἡμέρα, ἄλλη τὴ κάτι στὴν πρωτόγονη τραπεζαρία τοῦ ἐργοστασίου.

Ἡ Μουρασάκι θἄταν ἴσως πιὸ κουρασμένη, γιατὶ ἔμεινε λίγο πίσω ἀπ' τὶς ἄλλες. Κι' ὁ Κοτάρο εἶδε ἀπὸ μακρυὰ νὰ τὴ μαλλώνη, νὰ τὴ βρίζη ἕνας πρόστυχος ἐπιστάτης. Ἐκείνη ἔμενε μὲ τὴν πλάτη σκυφτή, ὑποταγμένη. Ὅταν ἀνασήκωσε ὕστερα τὸ κεφάλι της, ὁ Κοτάρο πρόσεξε τὴ νεκρικὴ χλαμάδα της καὶ τὰ κοκκινισμένα μάτια της.

Ἀγανακτισμένος τότε, ἀποφάσισε νὰ τὴ βοηθήση νὰ δραπετεύση. Καταλάβαινε πὼς θὰ τὴ σκότωνε γρήγορα ἡ φυματίωσι, ἂν ἔμενε στὸ καταραμένο ἐκεῖνο μέρος.

Πραγματικά, ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ἡ Μουρασάκι τόσκασε ἀπ' τὸ ἐργοστάσιο, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἀγαπημένου της. Μὰ τὴν ξαναβρῆκε ἀμέσως ἡ ἀστυνομία, τὴν ἔπιασε καὶ τὴν πῆγε πίσω στὸ ἐργοστάσιο, γιὰ νὰ συνεχίση τὴ σκληρὴ δουλειὰ ποὺ τῆς ἐπέβαλλε τὸ συμβόλαιό της.

Ὁ Κοτάρο ἦταν τώρα ἀπελπισμένος ἀπ' τὴν ἐφιαλτικὴ σκέψι πὼς θἄχανε τὴν κοπέλλα ποὺ λάτρευε.

Ξαφνικά, μιὰ ἰδέα γεννήθηκε στὸ μυαλό του κι' ὡρίμασε γρήγορα. Δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἕνα μέσον, γιὰ νὰ ἐλευθερώση τὴ Μουρασάκι...

Ἡ Μουρασάκι ἀνακάλυψε τὰ ἴχνη του κι' ἔτρεξε κοντά του...

Πῆγε ἀμέσως νὰ βρῆ κάποιον ποὺ ζητοῦσε κορίτσια, γιὰ νὰ τὰ στείλη σὲ μιὰ εἰδικὴ σχολὴ καὶ νὰ τὰ κάνη γκέϊσες. Τούλάχιστον ἔτσι ἡ Μουρασάκι θὰ περνοῦσε ζωὴ πολὺ πιὸ ὑποφερτή, γιὰ μερικὰ χρόνια, μαθαίνοντας τραγούδι, μουσικὴ καὶ χορό...

Ἐκεῖνος δέχθηκε μὲ κάποια δυσκολία. Πῆγε στὸ ἐργοστάσιο, ἐξέτασε τὴν κοπέλλα, τὴ βρῆκε κατάλληλη καὶ πλήρωσε ὅσα χρωστοῦσαν οἱ γονεῖς της, γιὰ νὰ τὴν πάρη αὐτός.

Ἔτσι, ἡ Μουρασάκι δέθηκε μὲ νέο συμβόλαιο κι' ἔφυγε μὲ τὸν καινούργιο της ἀφέντη.

Ἀλλοίμονο ὅμως! Ἐκεῖνος δὲν ἄργησε ν' ἀλλάξη σχέδια γι' αὐτήν. Τὴ βρῆκε μεγάλη πιὰ γιὰ νὰ γίνη γκέϊσα καὶ σκέφθηκε νὰ τὴ ρίξη στὸν κακὸ δρόμο: τῆς «γκόρο-γιά», τῆς γυναίκας ποὺ πουλάει τὸν ἔρωτά της.

Ὁ Κοτάρο ἔμαθε τὴν τρομερὴ ἀλήθεια κι' ἔτρεξε ἀμέσως στὸ Τόκιο. Μὰ ἐκεῖ δὲν τοῦ ἐπιτρέψανε νὰ μπῆ στὴ σχολή, ποὺ εἶχε κλειστῆ ἡ ἐκλεκτὴ τῆς καρδιᾶς του!

«Θὰ τὴ σώσω! εἶπε μὲ τὸ νοῦ τοῦ, μὲ τὴ δύναμι τῆς ἀπελπισίας. Θὰ κάνω τὸ κάθε τι, γιὰ νὰ τὴ γλυτώσω ἀπ' τὸν καινούργιο κίνδυνο ποὺ τὴν ἀπειλεῖ!».

Θἄταν ἀνώφελο ὡστόσο ν' ἀποταθῆ στὴν ἀστυνομία, ἐφ' ὅσον ὑπῆρχε τὸ συμβόλαιο, ποὺ δέσμευε τὴ Μουρασάκι.

Κατάστρωσε τότε ἕνα καινούργιο σχέδιο: Σὲ κάποιο ξενοδοχεῖο τοῦ Τόκιο εἶχε ἐγκατασταθῆ ἕνας ξακουστὸς Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος. Ὁ Κοτάρο ζήτησε νὰ τὸν δῆ καὶ τοῦ διηγήθηκε ὅλη τὴν πονεμένη ἐρωτικὴ ἱστορία του.

Ἐκεῖνος συγκινήθηκε ἀπ' τὴν ἀφήγησί του. Τὸν πλήρωσε γενναιόδωρα γιὰ τὴν ἱστορία του, ποὺ θὰ τὴ μεταχειριζόταν γιὰ ἕνα ἀνάγνωσμα στὴν ἐφημερίδα του. Ὕστερα ἐξαγόρασε τὴ Μουρασάκι καὶ κατώρθωσε νὰ τῆς βρῆ μιὰ θέσι καμαριέρας σὲ κάποια ἀμερικανικὴ οἰκογένεια, ποὺ θὰ τὴ μεταχειριζόταν μὲ τὴν ἀνθρωπιὰ ποὺ χαρακτηρίζει τοὺς πολιτισμένους ἀνθρώπους.

Εἶχε σωθῆ πιὰ ἡ κοπέλλα. Μά, μέσα στὴ σχολὴ ποὺ εἶχε μείνει γιὰ λίγον καιρό, εἶχε ἀρχίσει νὰ μαθαίνη τραγούδι. Συνέχισε τώρα τὶς σπουδές της.

Σ' ἕνα χρόνο, πρωτοτραγούδησε στὸ ραδιόφωνο καὶ σημείωσε κατοπληκτικὴ ἐπιτυχία, ἐν' ἀληθινὸ θρίαμβο. Οἱ δίσκοι μὲ τὰ τραγούδια της γίνανε περιζήτητοι. Τὴν βαφτίσανε «Ἀηδόνι τῆς Ἰαπωνίας».

Γιώρισε ἔτσι τὰ πλούτη καὶ τὴ φήμη. Μὰ δὲν ξέχασε ποτὲ τὸν ἀγαπημένο της Κοτάρο, ποὺ εἶχε ἀναλάβει ἄλλοτε τὴν ὑποχρέωσι νὰ τὴ βοηθήση κι' εἶχε ὑπογράψει τὴν ὑπόσχεσί του μὲ τὸ αἷμα του.

Εἶχε χαθῆ τώρα ὁ νέος, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ γίνη ἐμπόδιο στὴ σταδιοδρομία της. Εἶχε προτιμήσει νὰ σφίξη τὴν καρδιά του, νὰ θυσιαστῆ γιὰ χάρι της.

Μὰ αὐτὴ ἔψαξε παντοῦ, γιὰ νὰ τὸν βρῆ. Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς κι' ἐπίμονες προσπάθειες, ἀνακάλυψε τὰ ἴχνη του, κι' ἔτρεξε κοντά του...

Κι' ὅλη ἡ Ἰαπωνία γιόρταισε γιὰ τὸ γάμο τους.

Α. ΚΟΠΣ

Συναρπαστικὸ ἐπιστημονικό-φανταστικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ "Αξελ Καμερον

ΕΧΘΡΟΙ ΑΠ' ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Στὶς μολυσμένες περιοχές, ἀγνοοῦν τελείως τὰ γενικὰ μέτρα ποὺ ἔχουν ἐφαρμοσθῆ ἀλλοῦ ἐναντίον τῶν παρασίτων. Μεταχειρίζονται δὲ κάθε πονηρία, γιὰ νὰ ξεγελάσουν τὶς κεντρικὲς ἀρχὲς τῆς Οὐάσινγκτον, ὥστε νὰ μὴν ἔρθουν ποτὲ ἔχουν ἐπικρατήσει τὰ παράσιτα καὶ ποῦ ὄχι. Καταρτίζεται ἕνας χάρτης ἐπιχειρήσεων, ὅπου οἱ μολυσμένες περιοχὲς σημειώνονται μὲ κόκκινο χρῶμα καὶ οἱ ἄλλες μὲ πράσινο. Ὁ Σὰμ θυμᾶται καὶ πληροφορεῖ τοὺς ἄλλους πὼς εἶχαν προσγειωθῆ πολλὰ ἀστροσκάφη τῶν παρασίτων, σὲ διάφορα σημεῖα τῆς χώρας. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς τοπικὲς μικροεπιτυχίες κατὰ τῶν παρασίτων ἀποφασίζεται ἡ Ἐπιχείρησις Ἀνταπόδοσις, τὸ ρίξιμο δηλαδὴ ἀλεξιπτωτιστῶν στὶς μολυσμένες περιοχές, γιὰ νὰ ἐξοντώσουν τὰ παράσιτα. Ὁ Διευθυντὴς στέλνει τὸ Σὰμ νὰ κάνη μιὰ ἀναγνώρισι στὶς μολυσμένες περιοχές. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐξαιρετικὰ δύσκολη κι' ἐπικίνδυνη ἀποστολή. Προηγουμένως, ὁ Σὰμ ζητάει ἀπ' τὴ Μαίρη νὰ παντρευτοῦνε, αὐτὴ ὅμως ἀρνεῖται καὶ τοῦ προσφέρει μόνο τὸν ἔρωτά της.

Σον "Ἂν πάλι πήγαινα πεζή, δὲν θἄχε ὁ Διευθυντὴς τὴν ἀναφορά μου πρὶν ἀπ' τὰ Χριστούγεννα! Κι' αὐτὸς τὴν ἤθελε ἀμέσως, πρὶν φτάσουν τὰ μεσάνυχτα...

Κάποια μέρα, σὲ μιὰ ἀπ' τὶς σπάνιες στιγμὲς διαχύσεώς του, ὁ Διευθυντὴς μοῦ εἶχε ἐξηγήσει πὼς δὲν τοῦ ἄρεσε νὰ ζαλίζη τοὺς πράκτορές του μὲ λεπτομερεῖς ὁδηγίες. Τοὺς ἀνέθετε ἁπλῶς μιὰ ἀποστολὴ καὶ τοὺς ἄφηνε νὰ τὰ βγάλουν πέρα ἢ νὰ τὰ θαλασσώσουνε μονάχοι τους.

Τοῦ εἶχα παρατηρήσει τότε πὼς ἡ μέθοδός του πρέπει νὰ τοῦ κόστιζε ἀκριβὰ σὲ προσωπικό.

— Ἀρκετὰ ἀκριβά... ὡμολόγησε. Ἔχω ὅμως ἐμπιστοσύνη στὴν ἀτομικὴ ἀξία καὶ προσπαθῶ νὰ προσλαμβάνω πράκτορες κομμένους καὶ ραμένους γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

— Καὶ πῶς διάβολο τοὺς διακρίνετε; ἀπόρησα.

Γέλασε τότε κι' ἀπάντησε μ' ἀφέλεια:

— Μά, ἁπλούστατα, καταλαβαίνω πὼς εἶναι τέτοιοι, ἂν γυρίσουν ζωντανοὶ ἀπ' τὴν πρώτη δύσκολη ἀποστολὴ ποὺ τοὺς ἀναθέτω!

Αὐτὰ ξαναθυμόμουνα τώρα, ἐνῶ ταξίδευα πρὸς τὸ Σαὶν-Λιοὺϊς Θάκανα τὸ γύρο του καὶ θὰ τραβοῦσα ὕστερα πρὸς τὸ Κάνσας Σίτυ.

Τὸ Σαὶν-Λιοὺϊς βρισκόταν στὴν κόκκινη ζώνη. Στὸ χάρτη, τὸ Σικάγο ἦταν ἀκόμη πράσινο. Ἡ κίτρινη γραμμὴ προχωροῦσε μ' ἀλλεπάλληλα ζιγκ-ζὰγκ πρὸς τὴ Δύσι, λίγο πιὸ πάνω ἀπ' τὸ Ἄνιμπαλ, στὴν πολιτεία Μισσοῦρι. Ἐννοοῦσα δὲ νὰ περάσω τὸ Μισσισιπή, ποὺ βγῶ ἀπ' τὴν πράσινη ζώνη. Γιατὶ ἕνα ἐναέριο ὄχημα, περνώντας πάνω ἀπ' τὸ πλατὺ αὐτὸ ποτάμι, θὰ φαινότανε στὶς ὀθόνες τῶν ραντὰρ σὰν ἄστρο πρώτου μεγέθους.

Ζήτησα ἀπ' τὸ δίκτυο ἐλέγχου τὴν ἄδεια νὰ κατεβῶ ὡς τὸ ὕψος τῶν τοπικῶν συγκοινωνιακῶν μέσων. Δὲν περίμενα ὅμως τὴ σχετικὴ ἔγκρισι. Ἀπομόνωσα τὸν αὐτόματο πιλότο, πῆρα πάλι τὴ διεύθυνσι τοῦ ἀεροαυτοκινήτου, λιγόστεψα τὴν ταχύτητα κι' ἔστριψα πρὸς τὸ βορρᾶ.

Λίγο πρὶν ἀπ' τὸ Σπρίνγκφιλντ, ἔκανα στροφὴ πρὸς τὴ δύσι, μένοντας πάντα σὲ πολὺ χαμηλὸ ὕψος. Ὅταν ἔφτασα στὸ ποτάμι, τὸ πέρασα σιγὰ-σιγά, ἀγγίζοντας σχεδὸν τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Εἶχα στοματήσει τὸν πομπὸ σημάτων ἀναγνωρίσεως. Ἤξερα καλὰ πὼς αὐτὸ κανονικὰ ἦταν ἀπαγορευμένο στὸ διάστημα τῆς πτήσεως. Μὰ τώρα ἐπρόκειτο γιὰ περίπτωσι ἐντελῶς ἐξαιρετική.

Ἐλπιζα πὼς θὰ ὑπῆρχε ἐλαχίστη τοπικὴ συγκοινωνιακὴ κίνησις, ἐνῶ θὰ πετοῦσα πάνω ἀπ' τὸ ποτάμι, καὶ πὼς θὰ νομίζανε γιὰ πλοῖο τὴν εἰκόνα τοῦ ἀεροαυτοκινήτου μου στὴν ὀθόνη τοῦ ραντάρ.

Πῆρα τὶς προφυλάξεις αὐτές, γιατὶ δὲν ἤξερα μὲ βεβαιότητα ἂν ὁ ἑπόμενος σταθμὸς ἐλέγχου, στὴν ἀπέναντι ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, βρισκότανε στὴν κόκκινη ἢ στὴν πράσινη ζώνη.

Ἤμουν ἕτοιμος νὰ ξαναβάλω σὲ λειτουργία τὸν αὐτόματο πιλότο, κρίνοντας φρονιμώτερο ν' ἀκολουθήσω πάλι τοὺς κανονικοὺς δρόμους, ὅταν διέκρινα κατ' εὐθεῖαν μπροστά μου μιὰ διακλάδωσι τοῦ ποταμοῦ. Ὁ χάρτης μου ὅμως δὲν σημείωνε κανένα παραπόταμο στὸ μέρος ἐκεῖνο. Ὑπέθεσα λοιπὸν πὼς θὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάποια τεχνητὴ διώρυγα, ποὺ δὲν τὴν εἶχαν ἀκόμη σημειώσει οἱ χαρτογράφοι.

Κατέβηκα σχεδὸν ὡς τὸ ἔδαφος κι' ἀκολούθησα αὐτὸ τὸν «ὑγρὸ δρόμο». Ἦταν στενὸς καὶ μισοκρυμένος ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Κανονικὰ δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ περάσω ἀπὸ κεῖ μὲ ἀεροαυτοκίνητο. Μά, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἐξασφάλιζα τελεία προστασία ἀπ' τὸ ραντάρ.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, εἶχα χάσει τὸν προσανατολισμό μου! Μοῦ ἦταν πιὰ ἀδύνατο νὰ βρῶ τὴ θέσι μου στὸ χάρτη. Τὸ ποτάμι ἐλισσότανε πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, σὰν φίδι, ξαναγύριζε πρὸς τὰ πίσω. Κι' ἤμουν τόσο ἀπασχολημένος μὲ τὸ πιλοτάρισμα, ὥστε δὲν εὕρισκα τὸν καιρὸ νὰ προσανατολισθῶ.

Βλαστημοῦσα γιατὶ δὲν ἦταν ἀμφίβιο τὸ ἀεροαυτοκίνητό μου, ὥστε νὰ μπορέσω τουλάχιστον νὰ «καθήσω» στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ...

Ξαφνικὰ τελείωσαν τὰ δέντρα κι' ἀντίκρυσα μπροστά μου μιὰν ἀπέραντη πεδιάδα. Προσγειώθηκα ἀμέσως μὲ τόση ὁρμή, ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ μὲ κόψη στὰ δυὸ ἡ ζώνη ἀσφαλείας ποὺ μοῦ ἔσφιγγε τὴ μέση. Μὰ εἶχα ἐκνευρισθῆ παριστάνοντας τόσην ὥρα τὸ σολωμὸ σ' ἕνα λασπωμένο ρυάκι...

Δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω τώρα. Σίγουρα, θὰ ὑπῆρχε κάπου ἐκεῖ κοντὰ ἕνας μεγάλος δρόμος. Τὸ καλλίτερο θἄταν νὰ τὸν ἀνακαλύψω καὶ νὰ μείνω στὸ ἔδαφος.

Μὰ ὄχι... Ἦταν ἀνόητο! Δὲν εἶχα ἀρκετὴ ὥρα στὴ διάθεσί μου, γιὰ νὰ ταξειδέψω μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Ἔπρεπε νὰ πετάξω πάλι.

Δὲν τολμοῦσα ὡστόσο νὰ τὸ κάνω, προτοῦ βεβαιωθῶ ὅτι ὁ ἔλεγχος τῆς συγκοινωνίας στὴν περιοχὴ αὐτὴ βρισκόταν στὰ χέρια τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων, κι' ὄχι τῶν παρασίτων.

Δὲν εἶχα μεταχειρισθῆ καθόλου τὸ δέκτη στερεοτηλεοράσεως, ἀπὸ τότε ποὺ ξεκίνησα ἀπ' τὴν Οὐάσινγκτον. Σταμάτησα, τὸν ἄναψα κι' ἀναζήτησα καμμιὰ ἐκπομπὴ εἰδήσεων. Τοῦ κάκου ὅμως. «Ἐπίασα» μονάχα: α) μιὰ διάλεξι τῆς Μὺρτλ Ντουλάϊτλυ, δοκτορέσσας τῆς φιλοσοφίας, μὲ θέμα «Γιατὶ οἱ ἄντρες μας κουράζονται ἀπὸ μᾶς», β) ἕνα γυναικεῖο τρίο ποὺ τραγουδοῦσε τὸ «Ἂν σκέπτεσαι ὅ,τι κι' ἐγώ, τί περιμένεις;» καὶ γ) μιὰ σκηνὴ ἀπ' τὸ ἔργο «Ἡ Λουκρητία ἐκπαιδεύεται».

Ἡ Μύρτλ ἦταν ἐντελῶς ντυμένη. Οἱ τρεῖς τραγουδίστριες τοῦ μιούζικ-χώλλ φορούσανε τὰ ἐλάχιστα ἐκεῖνα πράγματα ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴ συνηθισμένη ἐπαγγελματική τους ἀμφίεσι, ἀλλὰ δὲν ἐγύρισαν οὔτε μιὰ στιγμὴ τὴν πλάτη τους πρὸς τὸ κοινό του πομπού. Ἡ Λουκρητία γδυνόταν κάθε τόσο, ἀλλὰ τὰ φῶτα ἔσβυναν στὸ κρίσιμο σημεῖο, πρὶν μπορέσῃ κανεὶς νὰ βεβαιωθῆ ἂν εἶχε ἢ ὄχι παράσιτο στὴν πλάτη της.

Ἀλλωστε, ὅλ' αὐτὰ δὲν εἶχαν καμμιὰ σημασία. Μποροῦσε νὰ ἐπρόκειτο ἁπλῶς γιὰ ἀναμεταδόσεις προγραμμάτων ἀποτυπωμένων σὲ τηλεοπτικὰ φίλμ πολλοὺς μῆνες πρὶν ἀπ' τὸ διάγγελμα τοῦ Προέδρου.

Ἐξακολούθησα νὰ ψάχνω τοὺς σταθμούς, ἀναζητώντας πάντα εἰδήσεις, ὅταν ξαφνικὰ ἀντίκρυσα τὸ μελιστάλακτο χαμογέλο ἑνὸς σπήκερ, ποὺ εἶχε

Μικρὲς Ἱστορίες

Ἡ μοιρασιὰ

Ἕνα ἀντρόγυνο Ἑβραίων εἶχε ἀποτύχει στὸ γάμο του κι' ὅπως τὸ ἀπαιτοῦσε ἡ θρησκεία του, ἔπρεπε πρῶτα νὰ καταφύγη στὸ ραββίνο, ποὺ θὰ ἔκρινε ἂν ἔπρεπε νὰ χωρίση.

Ὁ ραββίνος ἄκουσε μὲ προσοχὴ τὰ παράπονα καὶ τῶν δυὸ συζύγων κι' ἐπειδὴ δὲν βρῆκε ἱκανοποιητικὴ τὴν αἰτία τῆς διαφωνίας τους, δὲν ἐνέκρινε τὸ χωρισμό τους.

Ἐκεῖνοι ὅμως ἐπέμεναν στὴν ἀπόφασι ποὺ εἶχαν πάρει.

— Ἐπιμένετε, λοιπόν, νὰ χωρίσετε, τοὺς εἶπε, ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς συνέπειες; Ὡραία! Πρέπει ὅμως νἄχετε ὑπ' ὄψι σας ὅτι θὰ μοιράσετε στὰ ἴσια τὸ κάθε τι ποὺ σᾶς ἀνήκει καὶ ποὺ τώρα εἶναι κοινὸ χτῆμα σας...

Ἡ σύζυγος, ξαφνιασμένη, κύτταξε τὸν ραββίνο:

— Ἐννοεῖτε, τὶς 400 λίρες ποὺ ἔχω κάνει ἀπὸ τὶς οἰκονομίες μου; Πρέπει νὰ τοῦ δώσω τὶς μισές;

— Ἀκριβῶς! τῆς ἀπάντησε ὁ ραββίνος.

— Καὶ μὲ τὰ ἐπιπλά μου τί θὰ γίνη;

— Τὸ ἴδιο, εἶπε πάλι ὁ ραββίνος. Ὁ ἄντρας σου θὰ πάρη τὰ ἐπιπλα τῆς κρεβατοκάμαρας καὶ τοῦ σαλονιοῦ. Ἐσὺ τὰ ἐπιπλα τῆς τραπεζαρίας καὶ τῆς κουζίνας.

— Καὶ τί θὰ γίνη μὲ τὰ τρία παιδιά μας;

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἦταν δύσκολο γιὰ τὸ ραββίνο. Τοῦ δινε ὡστόσο τὴν εὐκαιρία νὰ ματαιώση τὸ διαζύγιο καὶ μὲ μεγάλη ἐξυπνάδα, ἔδωσε μιὰ σολομώντειο ἀπάντησι:

— Γύρισε στὸ σπίτι σου καὶ μείνε μὲ τὸν ἄντρα σου, ὥσπου νὰ γεννηθῆ τὸ τέταρτο παιδί σας. Ὕστερα ἐσὺ παίρνεις τὰ δυὸ παιδιὰ κι' ὁ ἄντρας σου τ' ἄλλα δυὸ καὶ χωρίζετε!...

Ἡ σύζυγος ὅμως κούνησε μὲ ἀπογοήτευσι τὸ κεφάλι.

— Θαρρῶ πὼς ἡ σοφὴ αὐτὴ συμβουλὴ σου δὲν θὰ φέρη κανένα ἀποτέλεσμα, εἶπε. Γιατὶ ἂν βασιζόμουν στὸν ἄντρα μου δὲν θὰ εἶχα οὔτε τὰ τρία παιδιὰ ποὺ ἔχω!...

έμφανισθῆ στὴν ὀθόνη.

Ἦταν ντυμένος, μ' ὅλα τοῦ τὰ ροῦχα, κι' ἀσχολεῖτο μὲ τὴ μετάδοσι κάποιου ἀνόητου διαφημιστικοῦ προγράμματος. Καθὼς μοῦ γύριζε λοιπὸν κάποια στιγμὴ τὴν πλάτη του, μπόρεσα νὰ δῶ τοὺς ὤμους του.

Εἶχε μιὰ ὀλοφάνερη καμπούρα, κάτω ἀπ' τὸ σακκάκι του! Βρισκόμουν λοιπὸν στὴν κόκκινη ζώνη.

Ὅταν ἔκλεισα τὴ συσκευὴ τηλεοράσεως, πρόσεξα πὼς μὲ κύτταζε κάποιος μὲ περιέργεια. Ἦταν ἕνα παιδί, ὡς 10 χρονῶν. Φοροῦσε μονάχα ἕνα σορτ — μά, στὴν ἡλικία του, αὐτὸ δὲν σήμαινε τίποτε.

Ἄνοιξα τὸ παρμπρίζ καὶ τοῦ φώναξα:

—Ἔ, μικρέ, ξέρεις ποῦ εἶναι ὁ μεγάλος δρόμος;

—Ὁ δρόμος τοῦ Μάκον; Ἐκεῖ πάνω... ἀπάντησε, δείχνοντας μὲ τὸ χέρι του.

— Ποῦ δηλαδή;

—Ἀφιστε με ν' ἀνεβῶ μαζί σας. Θὰ σᾶς δείξω τὸ δρόμο.

Δέχθηκα, θέλοντας καὶ μή. Ἐνῶ ἀνέβαινε τὸ παιδί, ἄνοιξα τὸ βαλιτσάκι μου κι' ἔβγαλα ἕνα πρυκάμισο, ἕνα παντελόνι κι' ἕνα σακκάκι.

— Πές μου, φορᾶνε πουκάμισο ἐδῶ στὰ μέρη σας; ρώτησα τὸ μικρό.

Ζάρωσε τὰ φρύδια του μ' ἀπορία.

— Μὰ γιατί μᾶς περνᾶτε, γιὰ ζητιάνους; εἶπε

Τὸν ξαναρώτησα ποῦ ἦταν ὁ δρόμος.

— Μπορῶ νὰ πατήσω τὸ κουμπὶ τῆς ἀπογειώσεως; μὲ παρακάλεσε.

Τοῦ ἐξήγησα πὼς δὲν ἐπρόκειτο νὰ πετάξουμε. Φάνηκε ἀπογοητευμένος. Ὡστόσο δέχθηκε νὰ μοῦ δείξη τὸ δρόμο.

Σωφάριζα πολὺ προσεκτικά, γιατὶ τὸ ἀεροαυτοκίνητό μου ἦταν ὑπερβολικὰ βαρὺ γιὰ τὸ χωματόδρομο ποὺ ἀκολουθούσαμε. Σὲ λίγο, ὁ μικρὸς μοῦ εἶπε νὰ στρίψω ἀριστερά.

Σταμάτησα λίγο μακρύτερα καὶ τοῦ εἶπα, νευριασμένος:

— Τί γίνεται λοιπὸν μ' αὐτὸ τὸ δρόμο; Θὲς νὰ σοῦ τὶς βρέξω γιὰ ν' ἀποφασίσης νὰ μοῦ τὸν δείξης;

Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ πήδησε ἔξω

—Ἔ, ποῦ πᾶς; τοῦ φώναξα.

Ὁ δρόμος;...

Στράφηκε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ καταδέχτηκε νὰ μοῦ ἀπαντήση ἀόριστα:

—Ἀπὸ κεῖ εἶναι...

Ἀκολούθησα τὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ εἶχε δείξει, δίχως πολλὲς ἐλπίδες νὰ βρῶ ἕνα δημόσιο δρόμο. Κι' ὅμως τὸν βρῆκα, πενῆντα μέτρα πιὸ πέρα. Ἐκεῖνο τὸ βρωμόπαιδο, γιὰ νὰ διασκεδάση, μ' εἶχε βάλει ν' ἀκολουθήσω τὶς τρεῖς πλευρὲς ἑνὸς μεγάλου τετραγώνου!

Δὲν ἦταν, βέβαια, τὸ προκοπῆς αὐτὸς ὁ δρόμος — οὔτε κἂν στρωμένος μὲ καουτσούκ. Ὡστόσο, ἦταν ὁμαλὸς καὶ φαρδύς. Τὸν ἀκολούθησα, πρὸς τὴ δύσι.

Μὲ τόνα καὶ μὲ τ' ἄλλο, εἶχα χάσει ἀδίκως μισὴ ὥρα...

Ἡ πόλις τοῦ Μάκον παρουσίαζε μιὰ ἀνησυχαστικὴ ἡρεμία. Ἦταν φανερὸ πὼς κανεὶς ἀπ' τοὺς κατοίκους δὲν εἶχε ἀκούσει ποτὲ νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸ σχέδιο «Γυμνὴ πλάτη». Σκέφθηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ μείνω ἐκεῖ καὶ νὰ ἐξετάσω τὴν κατάστασι. Ὕστερα ὅμως προτίμησα νὰ κάνω μισὴ στροφὴ καὶ ν' ἀπομακρυνθῶ, ὅσο ἦταν ἀκόμη καιρός.

Δὲν τολμοῦσα νὰ εἰσχωρήσω σὲ μιὰ περιοχὴ ποὺ τὴν ἤξερα στὰ χέρια τῶν παρασίτων. Ἐνοιωθα τρομερὴ ἐπιθυμία νὰ γυρίσω πίσω...

Μὰ ὁ Διευθυντὴς μὲ εἶχε διατάξει ρητῶς νὰ πάω στὸ Κάνσας Σίτυ. Ἔκαμα λοιπὸν τὸ γῦρο τοῦ Μάκον κι' ἔφτασα σ' ἕνα γήπεδο προσγειώσεως, στὸ δυτικὸ μέρος τῆς πόλεως.

Ἀπὸ κεῖ ἀπογειώθηκα, μαζὶ μὲ τὰ ὀχήματα τῶν τοπικῶν συγκοινωνιῶν, καὶ πέταξα πρὸς τὸ Κάνσας Σίτυ, τριγυρισμένος ἀπὸ ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἑλικόπτερα καὶ ἀεροκαμιόνια. Ἤξερα πὼς δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ὑπερβῶ τὸ ὅριο τοπικῆς ταχύτητος, ὅσο θάμενα σ' αὐτὴ τὴν πολιτεία. Μὰ τὸ θεωροῦσα ἀσφαλέστερο, παρὰ νὰ πάω νὰ χωθῶ πάλι στὸ δίκτυο μεγάλης ταχύτητος μὲ τὸν αὐτόματο πιλότο μου. Ἂν ἔκανα μιὰ τέτοια τρέλλα, θὰ μ' ἐπισήμαινε ἀμέσως κάθε πύργος ἐλέγχου, χάρις στὸ σῆμα ἀναγνωρίσεώς μου.

Στὸ δίκτυο ὅμως ὅπου βρισκόμουν τώρα, ἡ ἐνέργεια διοχετευόταν αὐτομάτως. Ἦταν λοιπὸν πιθανὸ νὰ μπορέσω νὰ περάσω τὰ σύνορα τῆς τοπικῆς κυκλοφορίας χωρὶς νὰ κινήσω ὑποψίες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Τὸ Κάνσας Σίτυ δὲν εἶχε πάθει καταστροφὲς ἀπ' τοὺς βομβαρδισμοὺς τοῦ τρίτου παγκοσμίου πολέμου, ἐκτὸς μόνο στὸ ἀνατολικὸ τμῆμα του. Συνεπῶς, δὲν εἶχε ξαναχτισθῆ ἐξ ἀρχῆς, σὰν τόσες ἄλλες ἀμερικανικὲς πόλεις.

Φτάνοντας κανεὶς ἀπ' τὰ νοτιανατολικά, μποροῦσε νὰ πάη ὡς τὸ Σουὸπ Πὰρκ κι' ὕστερα ν' ἀφίση ἐκεῖ τ' αὐτοκίνητό του, εἴτε νὰ πληρώση διόδια γιὰ νὰ μπῆ στὴν κυρίως πόλι. Μποροῦσε ἀκόμη νὰ φτάση ἀεροπορικῶς, νὰ προσγειωθῆ βόρεια ἀπ' τὸν ποταμὸ καὶ νὰ μπῆ στὴν πόλι ἀπ' τὰ τοῦννελ, ἢ νὰ προσγειωθῆ στὶς ἀποβάθρες τοῦ κέντρου, νότια τοῦ Μεμόριαλ Χίλλ.

Ἀποφάσισα ὅμως νὰ μὴ φτάσω ἀεροπορικῶς. Δὲν ἤθελα νὰ ὑποχρεωθῶ νὰ περάσω ἀπὸ ἔλεγχο μὲ τὸ ἀεροαυτοκίνητό μου. Δὲν μ' ἀρέσουν σὲ τέτοιες περιπτώσεις τὰ τοῦννελ, οὔτε καὶ τὰ ἀσανσὲρ τῶν κεντρικῶν ἀεροδρομίων... Κινδυνεύει κανεὶς ἐκεῖ πολὺ περισσότερο νὰ τὸν τσακώσουνε

Γιὰ νὰ πῶ μάλιστα τὴν ἀλήθεια, θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴ μπῶ καθόλου στὴν πόλι!

Ὁπωσδήποτε, προσγειώθηκα στὸ δρόμο 40 κι' ἔφτασα στὸ σταθμὸ διοδίων τοῦ Βουλεβάρτου Μέγιερ. Μιὰ μακρυὰ οὐρὰ ἀπὸ αὐτοκίνητα περίμενε ἐκεῖ. Μόλις ἤρθε καὶ σταθῆκε πίσω μου ἕν' ἄλλο ὄχημα, δοκίμασα τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲν θὰ μποροῦσα πιὰ νὰ ξεφύγω, ὅσο κι' ἂν τὸθελα...

Μὰ ὁ ὑπάλληλος τῶν διοδίων εἰσέπραξε ἁπλῶς τὸ φόρο, δίχως κἂν νὰ μὲ κυττάξη. Τοὔριξα μιὰ γρήγορη ματιά, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ ἐξακριβώσω ἂν εἶχε ἢ ὄχι παράσιτο στὴν πλάτη του.

Ἀναστέναξα μ' ἀνακούφισι, ὅταν πέρασα πιὰ τὸ σταθμὸ διοδίων. Μὲ ξανασταμάτησαν ὅμως ἀμέσως. Ἕνα κάγκελλο κατέβηκε μπροστά μου κι' ἔφραξε τὸ πέρασμα. Μόλις πρόλαβα νὰ σταματήσω.

—Ἔλεγχος ἀσφαλείας, δήλωσε ἕνας ἀστυνομικός. Κατεβῆτε.

Διαμαρτυρήθηκα μ' ὅλη μου τὴ δύναμι. Ἀλλ' ὁ ἀστυνομικὸς μοῦ ἐξήγησε:

—Ἡ Δημαρχία ὠργάνωσε μιὰ ἑβδομάδα ἐναερίου ἀσφαλείας. Πάρτε τὸν ἀριθμό σας. Θὰ ξαναβρῆτε τὸ ἀεροαυτοκίνητό σας πίσω ἀπ' τὰ κάγκελλα. Κατεβῆτε τώρα καὶ περάστε ἀπὸ δῶ.

Καὶ μοῦδειξε τὴν πόρτα ἑνὸς κοινοῦ κτιρίου.

— Τί σημαίνει αὐτό; ρώτησα

— Θὰ ἐξετάσουν τὴν ὅρασί σας καὶ τὶς ἀντιδράσεις σας. Μὴν ἀργῆτε λοιπόν, γιατὶ καθυστερεῖτε καὶ τοὺς ἄλλους.

Ξαναείδα μὲ τὴ φαντασία μου τὸ χάρτη, ὅπου τὸ Κάνσας Σίτυ ἔλαμπε μ' ἕνα κατακόκκινο χρῶμα. Ἤμουν βέβαιος πὼς ἡ πόλις αὐτὴ βρισκόταν στὰ χέρια τῶν παρασίτων. Συνεπῶς, κι' ὁ εὐγενέστατος ἐκεῖνος πόλισμαν θὰ ἦταν σίγουρα ἕνα ἀπ' τὰ θύματά τους. Ἂν ὅμως δὲν ἤθελα νὰ τὸν σκοτώσω καὶ ν' ἀπογειωθῶ ἀμέσως, δὲν μοῦ ἔμενε ἄλλη λύσι παρὰ νὰ ὑπακούσω.

Κατέβηκα ἀπ' τὴ θέσι μου, μουρμουρίζοντας γκρινιάρικα, καὶ προχώρησα σιγὰ - σιγὰ πρὸς τὸ κτίριο ποὺ μοῦ ἔδειχνε.

Ἄνοιξα τὴν πόρτα, σπρώχνοντάς την μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ποδιοῦ μου, κι' ἔρριξα μιὰ ματιὰ γύρω μου πρὶν νὰ μπῶ μέσα.

Εἶδα ἕνα ἀδειανὸ χώλλ καὶ μιὰ πόρτα στὸ βάθος.

—Ἐλᾶτε μέσα! μοῦ φώναξε κάποιος ἀπ' τὸ δεύτερο δωμάτιο.

Ὑπάκουσα, μὲ δυσπιστία πάντα. Κι' εἶδα δυὸ ἄντρες μὲ ἄσπρες μπλοὺζες, ποὺ ὁ ἕνας τους φοροῦσε στὸ κεφάλι μιὰ κάσκα ὠτορινολαρυγγολόγου.

- Ἐντελῶς Ἀδιάβροχα!
- Ἀπολύτως Ἀφλεκτα!
- Μεγάλης Ἀντοχῆς!
- Οἰκονομικά!
- Χαρωπὰ Σχέδια!
- Ἀσσορτὶ μὲ Τραπεζομάνδυλα καὶ Κουρτινάκια

Πωλοῦνται σ' ὅλα τὰ καταστήματα
Ὑπάρχουν σὲ διάφορα πλάτη μὲ τὸ μέτρο.

ΝΑΫΛΟΝ ΒΙΝΥΦΛΕΞ 100%

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Εἰδ. θεραπεῖα ρυτίδων, κρεατοελιῶν καὶ ἀποτελεσματικὴ θεραπεία πτώσεως μαλλιῶν.
Συμβουλαὶ δωρεάν.
Αἰσθητικὴ Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, Τηλ. 29-548

ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Κατάστημα
Κ. ΣΚΟΤΙΔΗ
Πραξιτέλους 20

ΦΑΣΜΑΝΑ
ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ
ADELCO
ΛΕΥΚΗ & ΜΕ ΧΛΩΡΟΦΥΛΛΗ
Προλαμβάνει τὴν τερηδόνα καὶ ἐξασφαλίζει δόντια γερὰ καὶ στόμα ὑγιεινό

ΠΡΟΣΟΧΗ !!
ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Ἀπὸ τὴ «ΓΩΝΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ», Θησέως 1, κάθε κομψὴ γυναῖκα θὰ μπορῆ νὰ ἐνοικιάζη Μπιζοῦ Εὐρωπαϊκά, μὲ 10 δραχ. καὶ ἄνω γιὰ κάθε βραδυά.
Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, σὲ κάθε χορά, σὲ κάθε συγκέντρωσι, θὰ μπορῆ νὰ ἐμφανίζεται μὲ καινούργια Μπιζοῦ.
Εἰσάγουμε μόνοι μας ἐκ Γερμανίας καὶ Αὐστρίας καὶ ἔχουμε πάντοτε πλουσιώτατη συλλογὴ καὶ ποικιλία.
Ἐπισκεφθῆτε μας τὸ ταχύτερον, γιὰ νὰ διαλέξετε τὰ Μπιζοῦ σας.
ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΓΡΗΓΟΡΑΚΗΣ
Θησέως 1 (πάροδ. Περικλέους)

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1ος ΟΡΟΦΟΣ - ΤΗΛ. 28-407

ΑΡΙΑΔΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Μετώκησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δελφῶν 3 (Πάροδος ὁδῶν Διδότου καὶ Σκουφᾶ). Δέχεται καθημερινῶς 11 — 1 καὶ 5½ — 7 μ. μ. Τηλ.: 612.482 καὶ 612.515

— Γρήγορα, γιατὶ βιαζόμαστε, μοῦ εἶπε μ' ἐγκάρδιο τόνο. Ἐλᾶτε ἀπὸ δῶ.

Ξανάκλεισε τὴν πόρτα ἀπ' ὅπου εἶχα μπῆ, καὶ τὴ σύρτωσε.

Ἡ ὀργάνωσί τους ἦταν ἐξυπνότερη ἀπὸ ἐκείνη ποὺ εἴχαμε δημιουργήσει ἄλλοτε ἐμεῖς, στὴ Λέσχη τοῦ Συντάγματος. Ὑπῆρχαν πάνω στὸ τραπέζι ἀρκετὰ «μεταφορικὰ κύτταρα», στὴ σειρά, ἀνοιχτὰ κι' ὅλας καὶ ζεσταμένα.

Ὁ δεύτερος ἄντρας κρατοῦσε ἕνα ἀπ' αὐτά, ἕτοιμο, κι' ἤξερα πὼς τὸ προώριζε γιὰ μένα. Κρατοῦσε ὅμως τὸ ἀνοιγμά του γυρισμένο πρὸς τὸ μέρος του, γιὰ νὰ μὴν ἰδῶ τὸ παράσιτο ποὺ ὑπῆρχε μέσα.

Τὰ «μεταφορικὰ κύτταρα» δὲν εἶχαν στὴν ἐμφάνισί τους τίποτε ποὺ νὰ τρομάζη ἕνα ἀνύποπτο ἄνθρωπο. Εἶναι γνωστὸ ἄλλοτε πὼς οἱ γιατροὶ χρησιμοποιοῦν πάντα ἕνα σωρὸ παράξενα ἐργαλεῖα καὶ συσκευές

Ὁ γιατρὸς μὲ παρακάλεσε νὰ κολλήσω τὰ μάτια μου στοὺς φακοὺς ἑνὸς κοινοῦ μετρητοῦ τῆς ὀπτικῆς ἱκανότητος. Τὸ σχέδιό του ἦταν νὰ μὲ κρατήση ἐκεῖ, ἀπασχολημένο, χωρὶς νὰ βλέπω τὶ γινότανε πίσω μου, ὥστε νὰ βρῆ εὐκαιρία ὁ βοηθός του νὰ μοῦ κολλήση ἕνα «ἀφέντη» στὴν πλάτη. Ἔτσι, θὰ τελείωναν ὅλα ὁμαλά, ἥσυχα, χωρὶς βία καὶ δίχως διαμαρτυρίες.

Ἤξερα ἐκ πείρας πὼς ἔπρεπε πρῶτα νὰ γυμνώσουνε τὴν πλάτη τοῦ θύματος. Ὕστερα, ἀκοῦσε πιὰ νὰ βάλουν τὸ παράσιτο πάνω στὸ σβέρκο του καὶ ν' ἀφίσουν κατόπιν τὸ νεοσύλλεκτο νὰ διορθώση μονάχος του τὰ ροῦχα του γιὰ νὰ κρύψη τὸν «ἀφέντη» του.

— Βάλτε λοιπὸν τὰ μάτια σας ἐδῶ, στοὺς φακούς, ξανάπε ὁ γιατρός.

Πλησίασα στὸ τραπέζι ὅπου βρισκόταν ἡ συσκευή του. Ξαφνικὰ ὅμως ἔκανα μεταβολή. Ὁ βοηθὸς μὲ εἶχε πλησιάσει, κρατῶντας ἕτοιμο τὸ «μεταφορικὸ κύτταρο». Τὴ στιγμὴ ποὺ στράφηκα ἀπότομα, τόκρυψε πίσω ἀπ' τὴν πλάτη του γιὰ νὰ μὴν τὸ ἰδῶ.

— Γιατρέ, εἶπα, φορῶ φακοὺς ἐπαφῆς. Πρέπει νὰ τοὺς βγάλω;

— Μὰ ὄχι, ὄχι, ἀπάντησε ξερά. Ἂς μὴ χασομεράμε!

— Μὰ γιατρέ, ἐπέμεινα, θάθελα νὰ δῆτε μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία ἂν εἶν' ἐν τάξει. Ξέρετε, τὸν τελευταῖο καιρό, ὁ ἀριστερός μ' ἐνοχλεῖ λιγάκι.

Σήκωσα τὰ δυό μου χέρια κι' ἀνασήκωσα τὸ ἀριστερό βλέφαρό μου.

— Βλέπετε; πρόσθεσα.

— Δὲν εἶν' ἐδῶ ὀφθαλμιατρεῖο! εἶπε ὁ γιατρὸς μὲ θυμό. Ξεμπερδεύετε λοιπόν...

Βρίσκονταν κι' οἱ δυὸ κοντά μου. Κατέβασα τὰ δυό μου χέρια, τοὺς ἀγκάλιασα καὶ τοὺς ἔσφιξα μ' ὅλη μου τὴ δύναμι, στὸ μέρος ποὺ ἤξερα κολά: ἀνάμεσα στὶς ὠμοπλάτες. Ἐνοιωσα κάτι μαλακὸ ποὺ ἔλυωνε κάτω ἀπ' τὰ σακκάκια τους, καὶ μ' ἔπνιξε ἕνα κῦμα ἀηδίας.

Εἶχα δῆ κάποτε μιὰ γάτα ποὺ τὴ χτύπησε μ' ὁρμὴ ἕνα αὐτοκίνητο. Τὸ δυστυχισμένο ζῶο εἶχε κάνει ἕνα τεράστιο κατακόρυφο πήδημα, μὲ τὰ τέσσερα πόδια του ἀνοιχτά... Κάτι παρόμοιο λοιπὸν συνέβη, μὲ τὸ γιατρὸ καὶ τὸ βοηθό του. Τινάχτηκαν, σπαρτάρησαν, κι κάτι εἶχα ξεχάσει. Ἔρριξα μιὰ ματιὰ γύρω μου...

Δὲν βρῆκα ἀμέσως ὅ,τι μοῦ χρειαζόταν. Θὰ μποροῦσα νὰ φορέσω τὰ ροῦχα τοῦ γιατροῦ ἢ τοῦ βοηθοῦ του, ἀλλὰ δὲν τὸ ἤθελα.

Πρόσεξα τότε τὴν κουκούλα μὲ τὴν ὁποία σκεπάζανε τὴν ὀπτικὴ συσκευή, ὅταν δὲν τὴ χρησιμοποιοῦσαν. Ξεκούμπωσα τὸ σακκάκι μου καὶ τὴν ἔχωσα κάτω ἀπ' τὸ πουκάμισό μου, ἀνάμεσα στὶς δυὸ ὠμοπλάτες. Ἔτσι, ὅταν ξανάκλεισα τὸ σακκάκι μου, βρέθηκα ἐφωδιασμένος μὲ μιὰ ψεύτικη καμπούρα. Καὶ μπόρεσα πιὰ νὰ βγῶ ἀφοβα ἀπ' τὸ «ἰατρεῖο».

Ἕνας δεύτερος πολισμαν στεκότανε κοντὰ στὸ ἀεροαυτοκίνητό μου. Μοῦ πῆρε τὴ μάρκα μὲ τὸν ἀριθμό μου. Μὲ κύτταξε προσεκτικὰ καὶ μοῦ ἔκανε γόνυμα ν' ἀνεβῶ στὴ θέσι μου. Ὑπάκουσα.

— Πηγαίνετε στὸ γενικὸ στρατηγεῖο, στὸ Δημαρχεῖο, μὲ διέταξε.

— Στὸ Δημαρχεῖο, στὸ γενικὸ στρατηγεῖο, ἐπανέλαβα πειθήνιος.

Καὶ ξεκίνησα πρὸς τὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ εἶχε δείξει. Ὅταν ἔφτασα σ' ἕνα μέρος μὲ ἀραιότερη κυκλοφορία, πίεσα τὸ κουμπὶ ποὺ ἄλλαζε τὴν πλάκα μὲ τὸν ἀριθμὸ τοῦ ἀεροαυτοκινήτου μου. Γιατὶ εἶχα σκεφθῆ πὼς ἦταν δυνατὸ νὰ κράτησαν τὸν ἀριθμὸ στὸ σταθμὸ διοδίων. Θάθελα μάλιστα νὰ μποροῦσα νὰ τοῦ ἀλλαζα συγχρόνως τὸ χρῶμα καὶ τὸ σχῆμα του!

Ἀκολούθησα διάφορους μικροὺς δρόμους, ὄχι πολὺ κεντρικούς. Ἦταν ἑξῆ τ' ἀπόγευμα —τοπικὴ ὥρα — κι' ἔπρεπε σὲ τεσσερεσήμισυ ὧρες τὸ ἀργότερο νὰχω γυρίσει στὴν Οὐάσινγκτον...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Ἡ πόλι εἶχε μιὰ παράξενη ὄψι, ψεύτικη, σὰν ἕνα θεατρικὸ ἔργο ἄσχημα σκηνοθετημένο. Μὰ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω ποιὰ ἀκριβῶς ἦταν αὐτὴ ἡ ψεύτικη νότα της...

Πολλὲς συνοικίες τοῦ Κάνσας Σίτυ εἶχαν ἀκόμη μονοκατοικίες, χτισμένες πρὶν ἀπὸ ἕνα αἰώνα, ἢ καὶ περισσότερο ἀκόμη. Τὰ παιδιὰ παίζανε στοὺς κήπους κι' οἱ οἰκοδεσπότες ἀναπαύονταν στὶς πόρτες τους, ἀκριβῶς σὰν τοὺς προσπάπους τους

Ἂν ὑπῆρχαν ἀντιατομικὰ καταφύγια, δὲν φαίνονταν πάντως.

Πέρασα ἀπὸ πολλοὺς τέτοιους δρόμους, φροντίζοντας ν' ἀποφεύγω τὰ σκυλιὰ καὶ τὰ παιδιὰ καὶ προσπαθῶντας νὰ ἐμποτισθῶ ἀπ' τὴν τοπικὴ ἀτμόσφαιρα.

Ἄλλος ἔπινε ἕνα ποτήρι, ἄλλος πότιζε τὸν κῆπο του, ἄλλος φλυαροῦσε μὲ τοὺς γείτονες. Εἶδα μιὰ γυναῖκα σκυμένη πάνω ἀπ' τὰ λουλούδια της. Φοροῦσε μιὰ ἀνοιχτὴ ρόμπα κι' εἶχε γυμνὸ τὸ πάνω μέρος τῆς πλάτης της. Ἦταν φανερὸ πὼς δὲν εἶχε παράσιτο πάνω της— οὔτε αὐτὴ οὔτε τὰ δυὸ παιδιὰ ποὺ παίζανε κοντά της.

Μὰ τί ἀντικανονικὸ ὑπῆρχε λοιπόν;... Τὸ ἀνακάλυψα ἐπιτέλους!

Ἔκανε δυνατὴ ζέστη, αὐτὴ τὴν ἡμέρα. Κι' ὅμως, σχεδὸν ὅλοι στὸ δρόμο ἦταν ντυμένοι ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Ἂν ἐξαιρέσουμε τὰ παιδιά, ἐλάχιστοι ἦταν ἐκεῖνοι—ἄντρες ἢ γυναῖκες — ποὺ κυκλοφοροῦσαν μὲ γυμνὴ τὴν πλάτη τους.

Βέβαια, δὲν εἶχαν ἀπαραιτήτως παράσιτα ὅλοι αὐτοὶ οἱ ντυμένοι. Ὡστόσο, ὑπολόγισα πρόχειρα ὅτι τὰ θύματα τῶν τιτάνων ἔφταναν τὰ 90% τοῦ συνόλου τοῦ πληθυσμοῦ!

Τὰ παράσιτα δὲν εἶχαν ὑποδουλώσει μονάχα ὡρισμένα πρόσωπα, ἐκεῖνα ποὺ τοὺς χρειάζονταν γιὰ τοὺς σκοπούς των. Εἶχαν πλημμυρίσει καὶ ὑποτάξει ὁλόκληρη τὴν πόλι!

Ἐνοιωθα μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία ν' ἀπογειωθῶ καὶ νὰ φύγω μακρυὰ ἀπ' τὴν κόκκινη ζώνη, ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσα! Ἤξεραν τώρα οἱ ἐχθροὶ πὼς εἶχα ξεφύγει ἀπ' τὴν παγίδα, τὴ στημένη στὴν εἴσοδο τῆς πόλεως, καὶ θάψαχναν παντοῦ γιὰ νὰ μὲ βροῦνε. Ἴσως ἤμουν, σ' ὁλόκληρη τὴν πόλι, ὁ μόνος ἐλεύθερος ἄνθρωπος ποὺ ὁδηγοῦσε ἀεροαυτοκίνητο! Οἱ ἐχθροὶ μὲ περιζώνανε ἀπὸ παντοῦ...

Χρειάστηκε νὰ παλέψω μὲ τὸν ἑαυτό μου, γιὰ νὰ διατηρήσω τὴν ψυχραιμία μου. Ὅταν πανικοβλήθη ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας, δὲν χρησιμεύει πιὰ σὲ τίποτε καὶ δὲν ἔχει κομμιὰ πιθανότητα νὰ γλυτώση ἀπὸ τὶς κακοτοπιές...

Δυστυχῶς ὅμως γιὰ μένα, δὲν εἶχα ἀκόμη συνέλθει τελείως ἀπ' ὅσα ὑπέφερα στὸ διάστημα τῆς «σκλαβιᾶς» μου. Δὲν μοῦ ἦταν εὔκολο νὰ ἐπιβληθῶ στὰ νεῦρα μου, νὰ κρατήσω τὴν ψυχραιμία μου.

Μέτρησα σιγὰ - σιγὰ ὡς τὸ δέκα καὶ προσπάθησα ν' ἀντιμετωπίσω τὴν κατάστασι μὲ πνευματικὴ διαύγεια.

Σκέφθηκα πὼς ἔπρεπε νὰ κάνω λάθος στοὺς ὑπολογισμούς μου. Γιατὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ ὑπάρχουν στὴ Γῆ ἀρκετὰ παράσιτα γιὰ νὰ πλημμυρίσουν μιὰ ὁλόκληρη πόλι, μὲ ἑκατομμύ-

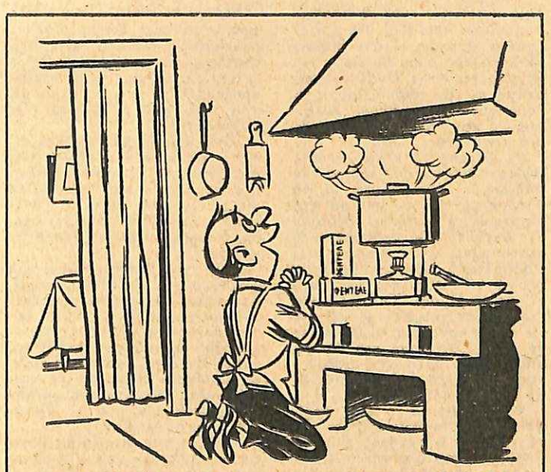

— Σ' εὐχαριστῶ, Θεούλη μου, ποὺ βγῆκε τὸ «ΦΕΝΤΕΛΕ» καὶ γλυτώνω πιὰ ἀπ' τὰ μαγειρέματα!...

ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ
ΚΟΤΟΣΟΥΠΑ — ΚΡΕΑΤΟΣΟΥΠΑ
«ΦΕΝΤΕΛΕ»
Η ΥΓΕΙΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

ριο κατοίκους. Θὰ χρειάζονταν γι' αὐτὸ δώδεκα ἱπτάμενοι δίσκοι τὸ λιγώτερο. Ἂν ὅμως εἶχαν προσγειωθῆ τόσοι πολλοί, θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴν ἔχουν ἐπισημάνει τὴν τροχιά τους τὰ ραντὰρ τῶν τεχνητῶν δορυφόρων.

Ἐκτὸς ἂν μποροῦσαν νὰ προσγειωθοῦν οἱ ἱπτάμενοι δίσκοι χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθῆ κανένα ἀπ' τὰ ἀνθρώπινα μέσα ἐλέγχου...

Ὁπωσδήποτε, οἱ γνώσεις καὶ οἱ πληροφορίες ποὺ εἶχε ὡς τώρα, μὲ ὀδηγοῦσαν σ' ἕνα συμπέρασμα, ποὺ συγκρουόταν μὲ τὴν κοινὴ λογική. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐξακριβώσω ἀπόλυτα τὴν ἀλήθεια, πρὶν νὰ κάμω τὴν ἀναφορά μου.

Ἕνα πρᾶγμα φαινόταν βέβαιο: Κι' ἂν ἀκόμη οἱ «ἀφέντες» εἶχαν ὑποδουλώσει σχεδὸν ὅλο τὸν πληθυσμὸ τοῦ Κάνσας Σίτυ, ἐξακολουθοῦσαν νὰ μένουν καμουφλαρισμένοι καὶ ν' ἀφίνουν τὴν πόλι νὰ φαίνεται κανονική, σὰν κατοικημένη ἀπὸ ἐλευθέρους ἀνθρώπους.

Ἑκανα ἀκόμη μερικοὺς γύρους, στὴν τύχη, ἀποφεύγοντας πάντα τὶς κεντρικὲς συνοικίες, ὅπου ὑπῆρχε πολὺς κόσμος — καὶ πόλισμαν ἑπομένως...

Πέρασα ἀπὸ μιὰ πισίνα. Τὴν ἐξέτασα καὶ σημείωσα μέσ' στὸ νοῦ μου ὅ,τι εἶχα ἰδῆ. Καθὼς ἀπομακρυνόμουν ἀπὸ κεῖ, τὸ ξανασκέφθηκα μὲ τὴν ἡσυχία μου.

Δὲν ἦταν ἄλλωστε τίποτε σπουδαῖο: μονάχα μιὰ ἐπιγραφὴ «Κλειστὴ λόγω ἐποχῆς» στὴν πόρτα τῆς πισίνας.

Μιὰ πισίνα κλειστὴ στὴν πιὸ ζεστὴ περίοδο τοῦ ἔτους; Ἦταν ἀκατανόητο!

Βέβαια, συμβαίνει συχνὰ νὰ μὴν πάη καλὰ μιὰ τέτοια ἐπιχείρησι, ἀλλ' εἶναι ἀντίθετο μὲ κάθε λογικὴ νὰ τὴν κλείνη ὁ ἰδιοκτήτης της τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς ποὺ πάνε καλύτερα οἱ δουλειές.

Ἦταν λοιπὸν τελείως ἀπίθανη ἡ ὑπόθεσι νὰ εἶχε κλείσει ὑπὸ κανονικὲς συνθήκες. Ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος ὅμως, μιὰ πισίνα ἀποτελεῖ βεβαίως τὸ μέρος ἐκεῖνο ὅπου δὲν μποροῦν μὲ κανένα τρόπο νὰ μὴν ἀποκαλυφθοῦν τὰ παράσιτα. Μιὰ κλειστὴ δὲ πισινα τραβοῦσε βεβαίως τὴν προσοχὴ λιγώτερο παρὰ ἂν ἤμενε ἀνοιχτὴ ἀλλὰ σχεδὸν ἀδειανὴ μέσ' στὴν καρδιὰ τοῦ καλοκαιριοῦ! Οἱ «ἀφέντες» ἀναζητοῦσαν πάντα τὴν σωστότερη ἄποψι τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς καὶ συμμόρφωναν τὴν τακτική τους μ' αὐτήν. Τοὺς ἤξερα καλά, διάβολε!

Εἶχα λοιπὸν συγκεντρώσει ὡς τώρα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα: 1) μιὰ παγίδα στημένη στὴν εἴσοδο τῆς πόλεως, 2) ἐλάχιστες πλάτες γυμνές, 3) μιὰ κλειστὴ πισίνα. Συμπέρασμα: τὰ παράσιτα ἦσαν πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅ,τι εἶχε φανταθῆ κανεὶς ποτέ. Κι' ἑπομένως ἡ ἐπιχείρησι «Ἀνταπόδοσις» βασιζόταν σὲ λανθασμένη ἐκτίμησι τῶν πραγμάτων. Ἦταν σὰν νὰ θέλε κανεὶς νὰ κυνηγήση ρινοκέρους μὲ σφεντόνα!

Μὰ ὑπῆρχε κι' ἡ ἀντίθετη ἄποψι: Οἱ ὑποθέσεις ποὺ διατύπωνα, φαίνονταν ἀβύνατες στὴν πραγματικότητα. Ἄκουγα κι' ὅλας τὸ Μαρτινὲζ νὰ θάβη τὴν ἀναφορά μου κάτω ἀπ' τοὺς σαρκασμούς του...

Μοῦ χρειάζονταν γερὲς ἀποδείξεις, γιὰ νὰ πείσω τὸν Πρόεδρο, παρ' ὅλα τὰ λογικὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἐπισήμων συμβούλων του. Καὶ μοῦ χρειάζονταν ἀμέσως. Γιατὶ θάθελα τὸ λιγώτερο δυόμισυ ὧρες γιὰ νὰ γυρίσω στὴν Οὐάσινγκτον, ἀκόμη κι' ἂν ποδοπατοῦσα ὅλους τοὺς κανονισμοὺς κυκλοφορίας καὶ τὰ καθιερωμένα ὅρια ταχύτητος.

Τί ἔπρεπε νὰ κάνω λοιπόν; Νὰ ξαναγυρίσω στὸ κέντρο τῆς πόλεως, ν' ἀνακατευτῶ μὲ τὸ πλῆθος καὶ νὰ πῶ ὕστερα στὸ Μαρτινὲζ πὼς ἤμουν βέβαιος ὅτι σχεδὸν κάθε πρόσωπο ποὺ συναντοῦσα ἦταν δοῦλος τῶν παρασίτων; Μὰ πῶς θὰ μποροῦσα νὰ βεβαιωθῶ γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος; Ὅσο οἱ τιτᾶνες ἀφίναν τὴ ζωὴ τῆς πόλεως νὰ κυλάη κανονικά, οἱ ἐνδείξεις θὰ ἦταν ἐλάχιστες καὶ θὰ περιορίζονταν μόνο στὶς ἄφθονες καμποῦρες καὶ στὴν ἔλλειψι ἀπὸ γυμνὲς πλάτες...

Φανταζόμουνα ποιὸν περίπου τρόπο μποροῦσε νἄχαν μεταχειρισθῆ οἱ ἐχθροὶ γιὰ νὰ πλημμυρίσουν ὅλη τὴν πόλι — μὲ τὴν προϋπόθεσι βεβαίως πὼς εἶχαν ἀρκετὲς ἐφεδρεῖες παρασίτων στὴ διάθεσί τους.

Περίμενα νὰ ξαναπέσω σὲ κάμμιὰ καινούργια παγίδα, καθὼς θἄβγαινα ἀπ' τὴν πόλι, νὰ βρῶ κι' ἄλλες παρόμοιες στημένες στὰ γήπεδα ἀπογειώσεως καὶ σ' ὅλες τὶς εἰσόδους καὶ ἐξόδους τοῦ Κάνσας Σίτυ. Χάρις στὸ ἔξυπνο αὐτὸ σύστημα, καθένας ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὴν πόλι γινόταν αὐτομάτως σκλάβος τῶν τιτάνων καὶ μυστικὸς πράκτωρ τους. Τὸ ἴδιο κι' ὅποιος ἔμπαινε.

Στὸ τελευταῖο σταυροδρόμι ἀπ' ὅπου εἶχα περάσει, εἶχα δῆ ἕνα «αὐτόματο ἐφημεριδοπώλη», ποὺ πουλοῦσε τὸν «Ἀστέρα τοῦ Κάνσας Σίτυ». Ξαναγύρισα πίσω, σταμάτησα μπροστά σ' αὐτὸ τὸ μηχάνημα καὶ κατέβηκα. Ἔρριξα ἕνα νόμισμα στὴ σχισμὴ καὶ περίμενα νευρικὰ νὰ τυπωθῆ καὶ νὰ βγῆ ἀπ' τὸ μηχάνημα τὸ φύλλο τῆς ἐφημερίδος μου.

Ὅταν τὴν πῆρα στὰ χέρια μου, εἶδα πὼς διατηροῦσε τὴ συνηθισμένη σοβαρὴ καὶ κάπως «στεγνὴ» ὄψι της. Δὲν ἐξεδήλωνε καμμιὰ ἀνησυχία, δὲν ἔκανε καθόλου λόγο γιὰ ἔκτακτα μέτρα, οὔτε γιὰ τὸ σχέδιο «Γυμνὴ πλάτη».

Στὴν κορυφὴ τῆς πρώτης σελίδας διάβασα ἕνα τίτλο: «Ἡ αὔξησις τῶν ἡλιακῶν κηλίδων διαταράσσει τὶς ἐπικοινωνίες». Κι' ἀπὸ κάτω τὸν ὑπότιτλο: «Ἡ πόλις μας ἔχει σχεδὸν ἀποκοπῆ ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπη χώρα».

Μιὰ στερεοσκοπικὴ ἔγχρωμη φωτογραφία, τρίστηλη, παρίστανε τὸν ἥλιο κατασημαδεμένο ἀπὸ τὶς κηλίδες του. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μποροῦσε νὰ ἐξηγηθῆ, λογικὰ καὶ πειστικά, γιατὶ δὲν ἦταν δυνατὸ σὲ κανένα ἐλεύθερον ἄνθρωπον νὰ ἐπικοινωνήση τηλεφωνικῶς μὲ τὴν οἰκογένειά του, στὸ Πίτσμπουργκ ἂς ποῦμε!

Ἕβαλα τὴν ἐφημερίδα κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη μου, γιὰ νὰ τὴ μελετήσω ἀργότερα μὲ τὴν ἡσυχία μου, καὶ ξαναγύρισα στὸ ἀεροαυτοκίνητό μου—τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἕνα ἀστυνομικὸ ὄχημα τὸ προσπερνοῦσε ἀθόρυβα καὶ σταματοῦσε μπροστά του.

Ἐνῶ, πρὶν ἀπὸ μερικὲς στιγμές, τὸ σταυροδρόμι ἦταν ἀδειανό, τώρα εἶχε γεμίσει ἀπὸ χασομέρηδες, ποὺ κύτταζαν τὸν ἀστυνομικὸ νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ μέρος μου. Ἔφερα τὸ χέρι μου στὸ πιστόλι μου. Θὰ τὸν σκότωνα, ἂν δὲν ἤμουν βέβαιος πὼς οἱ περισσότεροι ἀπὸ κεῖνους ποὺ μὲ τριγύριζαν ἦσαν ἐπίφοβοι ὅσο κι' αὐτός...

Σταμάτησε μπροστά μου καὶ μοῦ εἶπε φιλοφρονητικά:

— Μπορῶ νὰ δῶ τὴν ἄδεια κυκλοφορίας σας;

— Πολὺ εὐχαρίστως, ἀπάντησα. Εἶναι κολλημένη στὸ ταμπλώ.

Πέρασα μπροστά του, ἐλπίζοντας πὼς θὰ μ' ἀκολουθοῦσε. Καὶ πραγματικὰ ἐκεῖνος δίστασε λιγο, μὰ ὕστερα ἔχαψε τὸ δόλωμά...

Τὸν ἔφερα ἀνάμεσα στ' αὐτοκίνητό μου καὶ στὸ δικό του. Αὐτὸ μοῦ ἐπέτρεψε νὰ βεβαιωθῶ πὼς δὲν εἶχε μαζί του κι' ἄλλο συνάδελφό του— πρᾶγμα ὄχι τόσο συνηθισμένο γιὰ τοὺς ἀστυνομικούς.

Ἐξ ἄλλου — κι' αὐτὸ ἦταν τὸ σπουδαιότερο. — τὸ ὄχημά μου βρισκόταν ἔτσι ἀνάμεσα σ' ἐμένα καὶ τὸ πλῆθος τῶν χασομέρηδων μὲ τὴν ἀθῶα ὄψι.

— Νά, ἐκεῖ μέσα εἶναι... εἶπα στὸν πόλισμαν, δείχνοντάς του τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀεροαυτοκινήτου.

Δίστασε μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα ἔσκυψε γιὰ νὰ κυττάξη μέσα. Ἦταν ἀρκετὴ ἡ εὐκαιρία γιὰ νὰ μπορέσω νὰ μεταχειρισθῶ τὴ μέθοδο ποὺ μοῦ εἶχε διδάξει ἡ ἀνάγκη: Τὸ ἀριστερό μου χέρι ἔπεσε μ' ὁρμὴ ἀνάμεσα στοὺς ὤμους του κι' ἔσφιξα μ' ὅλη μου τὴ δύναμι.

Ὁ δυστυχισμένος σπαρτάρησε τόσο ἀπότομα, ποὺ θἄλεγε κανεὶς πὼς εἶχε ἐκραγῆ. Πρὶν σωριαστῆ χάμω, ἐγὼ εἶχα πηδήσει στὸ ἀεροαυτοκίνητό μου καὶ ξεκινοῦσα.

Ἦταν καιρός! Οἱ θεαταὶ ἐγκατέλειψαν ξαφνικὰ τὴν προσοχητὴ ἀδιαφορία τους, ὅπως εἶχε γίνει ἤδη ἄλλη μιὰ φορά, στὸ γραφεῖο τοῦ Μπάρνες. Καὶ μὲ περικύκλωσαν μ' ἀπειλητικὲς διαθέσεις.

Μιὰ γυναῖκα γαντζώθηκε μὲ τὰ νύχια της στὴν καροσερί μου, κι' ἔτρεξε καμμιὰ δεκαπενταριὰ μέτρα μαζὶ μὲ τὸ ἀεροαυτοκίνητο, πρὶν ἀποφασίση νὰ τ' ἀφίση.

Εὐτυχῶς, πρόλαβα ν' ἀπομακρυνθῶ, μεγαλώνοντας ὁλοένα τὴν ταχύτητά μου. Χώθηκα ἀνάμεσα στ' ἀμέτρητα ἄλλα ὀχήματα, ἕτοιμος πάντα ν' ἀπογειωθῶ μόλις θἄβρισκα εὐκαιρία.

Ἔστριψα σ' ἕνα δρόμο ποὺ εἶδα ἀριστερά μου. Μὰ ἦταν λάθος μου, αὐτό, γιατὶ εἶχε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ δέντρα ψηλὰ μὲ θολωτὰ κλαριά, ποὺ μ' ἐμπόδιζαν ν' ἀπογειωθῶ.

Ἀκόμη χειρότερα πήγανε τὰ πράγματα στὸν ἑπόμενο δρόμο. Βρέθηκα στὴν ἀνάγκη νὰ κόψω ταχύτητα, φάχνοντας ὡστόσο γιὰ καμμιὰ λεωφόρο ἀρκετὰ φαρδειὰ ὥστε νὰ μοῦ ἐπιτρέψη μιὰ παράνομη ἀπογείωσι.

Ἄρχιζα νὰ ξαναβρίσκω τὴν ψυχραιμία μου καὶ διαπίστωσα πὼς δὲν φαίνονταν νὰ μὲ κυνηγᾶνε.

Μ' ἐξυπηρετοῦσαν οἱ γνώσεις ποὺ εἶχα ἀποκτήσει γιὰ τὴν ψυχολογία τῶν τιτάνων. Ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων τῆς «ἀπ' εὐθείας ἐπικοινωνίας», τὰ παράσιτα ζοῦνε μὲ τὴ μεσολάβησι τῶν θυμάτων τους. Βλέπουνε ὅ,τι κι' αὐτά. Ἀντιλαμβάνονται καὶ χρησιμοποιοῦν τὶς ἐξωτερικὲς ἐντυπώσεις ποὺ δέχονται τὰ θύματα, εἴτε μὲ τὰ αἰσθητήρια ὄργανά τους, εἴτε μ' ὁποιονδήποτε ἄλλο τρόπο.

Τὸ πιθανότερο λοιπὸν ἦταν ὅτι, ἐκτὸς ἀπ' τὸν ἀστυνομικό, οἱ ἄλλοι δοῦλοι τῶν παρασίτων ποὺ βρίσκονταν γύρω μου, δὲν ἤξεραν τίποτε γιὰ μένα καὶ δὲν εἶχαν συνεπῶς κανένα λόγο νὰ μ' ἀναζητοῦν ἰδιαιτέρως. Γιὰ τὴν ὥρα λοιπόν, εἶχα ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὸν πιὸ ἐπικίνδυνο ἀντίπαλό μου.

Βέβαια, τ' ἄλλα παράσιτα ποὺ εἶχαν παρευρεθῆ στὴ σκηνὴ θἄψαχναν τώρα νὰ μὲ βροῦνε, Ἀλλὰ δὲν διεθεταν παρὰ τὶς σωματικὲς δυνατότητες καὶ τὰ μέσα ἐνεργείας τῶν θυμάτων τους. Συμπέραινα λοιπὸν πὼς δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ μ' ἀπασχολήσουν περισσότερο ἀπὸ ἕνα πλῆθος συνηθισμένων χασομέρηδων, ποὺ εἶχαν γίνει τυχαίως μάρτυρες ἑνὸς ἐπεισοδίου τοῦ ὁρόμου. Δὲν εἶχα παρὰ νὰ τοὺς περιφρονήσω, ν' ἀλλάξω γειτονιὰ καὶ νὰ ξεχάσω ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Δὲν μοῦμενε περισσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα. Εἶχα καταλήξει πιὰ στὸ συμπέρασμα πὼς ἦταν ἀπαραίτητο, γιὰ ν' ἀποδείξω τὰ λόγια μου, νὰ πάρω μαζί μου ἕνα αἰχμάλωτο — ἕνα δοῦλο τῶν παρασίτων, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ διηγηθῆ ὅ,τι εἶχε συμβῆ στὴν πόλι του.

Ἔπρεπε νὰ τὸν πιάσω ἀμέσως, καὶ μάλιστα ζωντανό. Δὲν θὰ τὸν κακοποιοῦσα, οὔτε θὰ τὸν σκότωνα, οὔτε θὰ ξεκολλοῦσα ἀπὸ τὴν πλάτη του τὸν «ἀφέντη» του, πρὶν τὸν ὁδηγήσω στὴν Οὐάσιγκτον.

Δὲν εἶχα καιρὸ νὰ καταστρώσω σχέδια λεπτομερῆ. Ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσω ἀμέσως!

Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἔπαιρνα αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, εἶδα λίγο μακρύτερα, στὸ δρόμο, ἕναν ἄνθρωπο ποὺ φαινόταν πὼς γύριζε ἥσυχα στὸ σπίτι του γιὰ φαγητό. Σταμάτησα δίπλα στὸ πεζοδρόμιο, κοντά του.

— Ἔ, κύριε! τοῦ φώναξα.

Στάθηκε κι' αὐτὸς καὶ μὲ κύτταξε, ἔκπληκτος.

— Τί συμβαίνει; μὲ ρώτησε.

— Ἔρχομαι ἀπ' τὴ Δημαρχία. Δὲν ἔχω τώρα καιρὸ νὰ σᾶς ἐξηγήσω... Ἐλᾶτε, καθῆστε κοντά μου, γιὰ μιὰ ἀπ' εὐθείας ἐπικοινωνία

— Ἀπ' τὴ Δημαρχία;... Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ ψέλνετε;

— Ἀλλάξαμε κάπως τὰ σχέδιά μας. Ἂς μὴ χάνωμε καιρό. Ἐλᾶτε γρήγορα.

Ὁ ἄγνωστος ἔκαμε ἕνα βῆμα πίσω, σὰν φοβισμένος. Πήδησα ἔξω καὶ ψαχούλεψα τοὺς κυρτοὺς ὤμους του. Μὰ τὸ χέρι μου συνάντησε μονάχα κόκκαλα καὶ σάρκες ἀνθρώπινες. Ὁ ἄγνωστος ἔμπηξε τὶς φωνές.

Πήδησα ἀμέσως στὸ ἀεροαυτοκίνητο καὶ τόσκασα γρήγορα - γρήγορα. Λίγο μακρύτερα, ἔκοψα ταχύτητα καὶ σκέφθηκα ἐκεῖνο ποὺ εἶχε συμβῆ. Ἀναγνώρισα πὼς βρισκόμουν σὲ τέτοιο ἐκνευρισμό, ὥστε ἔβλεπα παντοῦ τιτάνες — ἀκόμη κι' ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπῆρχαν!

Ξαναβρῆκα σὲ μιὰ στιγμὴ τὸν ἑαυτό μου καὶ τὴν ἀδάμαστη θέλησι ποὺ εἶχε ὁ Διευθυντὴς ν' ἀτενίζη κάθε τι κατὰ πρόσωπο. Ὁ σταθμὸς διοδίων, τὸ ντύσιμο τῶν κατοίκων τῆς πόλεως, ἡ κλειστὴ πισίνα, ὁ ἀστυνομικὸς τοῦ περιπτέρου, ὅλ' αὐτὰ ἀποτελοῦσαν γεγονότα ἀναμφισβήτητα. Ὅσο γιὰ τὸ τελευταῖο περιστατικό, σήμαινε ἁπλῶς καὶ μόνο πὼς εἶχα πέσει τυχαίως πάνω σ' ἕνα ἀπ' τοὺς ἐλαχίστους ἐκείνους ἀνθρώπους ποὺμεναν ἀκόμη ἐλεύθεροι.

Ἄρχισα λοιπὸν ν' ἀναζητῶ κανέναν ἄλλον.

Εἶδα σὲ λίγο ἕνα μεσόκοπο κύριο, ποὺ πότιζε τὸν κῆπο του. Φαινόταν τόσο φυσιολογικός, ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ τὸν ἀφίσω καὶ νὰ φύγω. Μὰ δὲν εἶχα πιὰ καιρὸ γιὰ χάσιμο. Κι' ὕστερα, ἡ πλάτη του παρουσίαζε μιὰ ὑποπτη καμπούρα.

Ὡστόσο, ἡ γυναῖκα του φοροῦσε μονάχα μιὰ φοῦστα κι' ἕνα σουτιέν, πρᾶγμα ποὺ μοῦ ἐπέτρεψε νὰ διαπιστώσω πὼς δὲν εἶχε πάνω της παράσιτο.

Ὁ κύριος ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του, τὴν στιγμὴ ποὺ σταματοῦσα μπροστά του.

— Ἔρχομαι ἀπ' τὸ Δημαρχεῖο, του εἶπα. Πρέπει νἄχουμε τώρα ἀμέσως μιὰ ἀπ' εὐθείας ἐπικοινωνία. Ἀνεβῆτε δίπλα μου.

— Ἐλᾶτε καλλίτερα μέσ' στὸ σπίτι, μοῦ ἀπάντησε μαλακά. Μπορεῖ νὰ μᾶς δοῦνε, στὸ ἀεροαυτοκίνητο...

Ἤθελα ν' ἀρνηθῶ, μὰ ἐκεῖνος προχωροῦσε κι' ὅλας πρὸς τὸ σπίτι του.

— Προσοχή! μοῦ ψιθύρισε, ὅταν πῆγα κοντά του. Ἡ γυναῖκα δὲν εἶναι ἀπ' τοὺς δικούς μας.

— Τὴ γυναῖκα σας ἐννοεῖτε;

— Ναί.

Σταματήσαμε κοντά της, κι' ὁ ἄντρας της τῆς εἶπε:

— Χρυσῆ μου, ὁ κ. Κὴφ ἀπὸ δῶ θέλει νὰ μοῦ μιλήση γιὰ δουλειές. Πᾶμε στὸ γραφεῖο μου.

— Καλά, ἀντρούλη μου, ἀπάντησε ἐκείνη μ' ἕνα χαμόγελο. Καλησπέρα σας, κ. Ο'Κὴφ. Ζέστη κάνει ἀπόψε, ἔ;

Συμφώνησα μαζί της. Κι' αὐτὴ ἀφοσιώθηκε πάλι στὸ πλέξιμό της.

Μπήκαμε στὸ σπίτι. Ὁ οἰκοδεσπότης μ' ὡδήγησε στὸ γραφεῖο του. Γιὰ νὰ ἐξακολουθήσω τὸ ρόλο μου, πέρασα πρῶτος, ὅπως ταιριάζει σ' ἕνα ἐπισκέπτη.

Ἔτσι, τοῦ γύρισα τὴν πλάτη. Περίμενα, μπορῶ νὰ πῶ, τὸ χτύπημα ποὺ μοῦ κατάφερε στὸ σβέρκο. Εὐτυχῶς, δὲν ἔπαθα τίποτα. Ὡστόσο ἔπεσα χάμω, ἔκανα μιὰ στροφὴ καὶ βρέθηκα ἀνάσκελα.

Δὲν προσπάθησα νὰ ξαναση-κωθῶ ἀμέσως. Θέλησα μονάχα νὰ κλωτσήσω τὸν ἀντίπαλό μου στὸ πόδι. Μὰ ἐκεῖνος τ' ἀπόφυγε, μ' ἕνα πήδημα πρὸς τὰ πίσω.

Δὲν φαινόταν ὠπλισμένος. Κι' ἐγὼ πάλι δὲν εὐκολυνόμουνα νὰ τραβῆξω τὸ πιστόλι μου. Ὑπῆρχε ὅμως στὸ δωμάτιο ἐκεῖνο ἕνα τζάκι, μὲ τὴ σχετικὴ τσιμπίδα καὶ τὸ φτυαράκι γιὰ τὰ κάρβουνα. Ὁ ἀντίπαλός μου ἔτρεξε νὰ τ' ἁρπάξη.

Δίπλα μου βρισκόταν ἕνα μικρὸ τραπεζάκι Τ' ἅρπαξα ἀπ' τὸ ἕνα πόδι, τὸ σήκωσα καὶ τοῦ τὸ πέταξα μὲ δύναμι. Τὸ δέχθηκε στὸ στῆθος, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ χούφτωνε τὴν τσιμπίδα. Πετάχτηκα ἀμέσως ὄρθιος καὶ πήδησα πάνω του...

Ὁ «ἀφέντης» του πέθανε ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά μου, κι' ἐκεῖνος συνταράχθηκε ἀπ' τὸν ὕστατο καὶ τρομερὸ σπασμό...

Τὴν ἴδια στιγμή, φάνηκε στὸ κατώφλι ἡ γυναῖκα του κι' ἄρχισε νὰ οὐρλιάζη. Βρέθηκα κοντά της μ' ἕνα πήδημα καὶ τὴς κατάφερα μιὰ γερὴ γροθιά, ποὺ τὴν ἔρριξε χάμω ἀναίσθητη. Ξαναγύρισα ὕστερα στὸν ἄντρα της.

Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ σηκώση κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο ἀναίσθητο. Κι' αὐτὸς μάλιστα ἦταν πολὺ βαρύς...

Εὐτυχῶς, εἶχα γερὰ μπράτσα. Κατάφερα λοιπὸν νὰ τὸν κουβαλήσω γρήγορα ὣς τὸ ἀεροαυτοκίνητο.

Δὲν πίστευα πὼς θἄχε ἀντιληφθῆ τὴν πάλη μας κανεὶς ἄλλος ἀπ' τὴ γυναῖκα του. Μὰ οἱ φωνὲς αὐτῆς τῆς τελευταίας εἶχαν ἀναστατώσει ὅλη τὴ συνοικία. Ἀπ' τὶς δυὸ μεριὲς τοῦ δρόμου, βγαίνανε οἱ γείτονες στὶς πόρτες τους, γιὰ νὰ δοῦνε τί συμβαίνει.

Δὲν ὑπῆρχε ἀκόμη κανεὶς κοντά μου. Ὡστόσο, σκέφθηκα πὼς ἦταν εὐτύχημα ποὺ εἶχα σκεφθῆ ν' ἀφίσω ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα τοῦ ἀεροαυτοκινήτου...

Δὲν ἄργησα ὅμως νὰ τὸ μετανοιώσω! Ἕνα παληόπαιδο εἶχε θρονιαστῆ μέσα καὶ σκάλιζε τὰ διάφορα κουμπιά!

Βλαστήμησα, πέταξα πάνω στὸ κάθισμα τὸν αἰχμάλωτό μου κι' ἅρπαξα τὸ παιδί. Παρ' ὅλη τὴν ἀντίστασί του, τὸ τράβηξα ἔξω καὶ τὸ πέταξα μέσ' στὰ χέρια τοῦ πρώτου ἀπὸ κεῖνους ποὺ μὲ κυνηγούσανε.

Ὕστερα, πρὶν προλάβουν νὰ συνέλθουν ἀπ' τὸ σάστισμά τους, κάθισα στὴ θέσι μου καὶ ξεκίνησα, δίχως νὰ ξανακλείσω κἂν τὴν πόρτα καὶ νὰ φερέσω τὴ ζώνη ἀσφαλείας. Στὴν πρώτη στροφὴ λοιπόν, μὲ τὴν ὁρμὴ ποὺ ἔλειψε νὰ ἐκσφενδονισθῶ ἔξω ἀπ' τὸ ὄχημα!

Ἀφοῦ ἔτρεξα κατ' εὐθεῖαν ὅσην ὥρα χρειαζόταν γιὰ νὰ δέσω τὴ ζώνη μου, ἔστριψα ὕστερα ἀριστερά. Σ' ἕνα ἄλλο σταυροδρόμι, κόντεψα νὰ πέσω πάνω σ' ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο καὶ συνέχισα ὕστερα τὸ δρόμο μου.

Βρέθηκα σὲ λίγο σ' ἕνα μεγάλο βουλεβάρτο. Πάτησα τότε τὸ κουμπὶ τῆς ἀπογειώσεως. Ἴσως νὰ προκάλεσα πολλὰ δυστυχήματα. Μὰ δὲν εἶχα καιρὸ ν' ἀσχοληθῶ μὲ τέτοιες ψιλοδουλειές... Πρὶν ἀκόμη κερδίσω ἀρκετὸ ὕψος, πῆρα κατεύθυνσι πρὸς τὴν ἀνατολή, κι' ἐξακολούθησα ν' ἀνεβαίνω ὁλοένα μὲ ἐλιγμούς.

Διεύθυνα μόνος μου τὸ ἀεροαυτοκίνητο ὥσπου διέσχισα τὸ Μισσούρι. Καὶ χρησιμοποίησα ὅλες τὶς ἐφεδρικὲς ρουκέτες μου γιὰ ν' αὐξήσω τὴν ταχύτητά μου.

Ἦταν παράνομο, αὐτό, κι' ἴσως ὄχι πολὺ φρόνιμο. Ὡστόσο μ' ἔσωσε! Κάπου πάνω ἀπ' τὴν Κολούμπια, τὴ στιγμὴ ποὺ ἄναβα τὴν τελευταία ρουκέτα μου, ἔνοιωσα τὸ ἀεροαυτοκίνητο νὰ τραντάζεται δυνατά. Μοῦ εἶχαν ρίξει ἕνα κατευθυνόμενο βλῆμα, ποὺ εἶχε ἐκραγῆ ἀκριβῶς πίσω μου.

Δὲν μοῦ ρίξανε ἄλλα. Εὐτυχῶς δέ, γιατὶ εἶχα γίνει πιὰ εὔκολη λεία. Ὁ ἕνας προωθητήρας μου ἄρχιζε νὰ ζεσταίνεται, εἴτε ἀπ' τὴν κοντὴ ἔκρηξι τοῦ βλήματος, εἴτε ἀπ' τὴν ὑπερβολικὴ προσπάθεια ποὺ τοῦ ἐπέβαλλα.

Μὴ μπορώντας νὰ κάνω τίποτε καλλίτερο, παρακάλεσα μονάχα ν' ἀνθέξη ἄλλα δέκα λεπτά...

Ὕστερα, ἀφοῦ ἄφισα πίσω μου τὸ Μισισιπῆ, ἔσβυσα τὸν ἐλαττωματικὸ προωθητῆρα καὶ συνέχισα τὸ ταξεῖδι μου μὲ τὸν ἄλλον μονάχα. Δὲν μποροῦσα ἔτσι νὰ ὑπερβῶ τὰ 500 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Μὰ εἶχα βγῆ πιὰ ἀπ' τὴν κόκκινη ζώνη

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Συμβουλές ὀμορφιᾶς τῆς ZINNIA

Ἡ καλὴ ἀναπνοὴ εἶναι ἡ βάσις τῆς ὑγείας καὶ τῆς ὀμορφιᾶς.

Γιὰ νὰ διατηρηθῆτε νέα, ὡς τὴν πολὺ προχωρημένη ἡλικία, γιὰ ν' ἀκτινοβολῆτε ἀπὸ χάρι κι' ὀμορφιὰ καὶ γιὰ νὰ ἔχετε πάντα κέφι καὶ εὐχάριστη διάθεσι, πρέπει νὰ μάθετε νὰ ἀναπνέετε καλά.

Τίποτα ἄλλο δὲν προδιαθέτει τὸν ἄνθρωπο στὴν κακοκεφιὰ καὶ τὴν ἀπαισιοδοξία, ὅσο μιὰ ἐλαττωματικὴ ἀναπνοή.

Ὅσα καλλυντικὰ κι' ἂν μεταχειρισθῆτε κι' ὅσες ὑγιεινὲς δίαιτες κι' ἂν βάλετε σ' ἐφαρμογή, δὲν πρόκειται νὰ φέρουν κανένα ἀποτέλεσμα ἂν δὲν συνηθίσετε ν' ἀναπνέετε καλὰ καὶ σωστά.

Ἡ βαθειὰ ἀναπνοή, στὸν καθαρὸ ἀέρα ἢ μπροστὰ σ' ἕνα ἀνοικτὸ παράθυρο, πλουτίζει τὸ αἷμα σὲ ὀξυγόνο καὶ τὸ καθαρίζει. Αὐτὸ δίνει στὴν ἐπιδερμίδα, νεανικὴ δροσερότητα.

Συνηθίστε νὰ παίρνετε 2—3 βαθειὲς ἀναπνοὲς τὸ βράδυ προτοῦ νὰ κοιμηθῆτε, μπροστὰ σ' ἕνα ἀνοικτὸ παράθυρο ἢ στὸ ὕπαιθρο.

Συγκεκριμένα δέ, τὴν ἀναπνευστικὴ αὐτὴ ἄσκηση εἶναι καλύτερα νὰ τὴν κάνετε μετὰ τὸ βραδυνὸ ντεμακιγιάρισμα τοῦ προσώπου καὶ κατὰ τὴν ὥρα ποὺ ἔχετε τὴν κρέμα νυκτὸς ZINNIA στὸ δέρμα σας καὶ περιμένετε ν' ἀπορροφηθῆ.

Ἀναπνέετε βαθειὰ ἀπὸ τὴν μύτη καὶ ἐκπνέετε ἀργά, ἀπὸ τὸ στόμα.

Γεμίσετε ὅσο εἶναι δυνατὸν περισσότερο τοὺς πνεύμονες μὲ καθαρὸ ἀέρα. Μετὰ βγάζετε μ' ἕνα καθαρὸ βαμβάκι ὅση κρέμα νυκτὸς ZINNIA δὲν ὁπορροφήθηκε ἀπὸ τὴν ἐπιδερμίδα, κάνετε ἕνα ἁπαλὸ μασάζ σὲ ὅλο τὸ πρόσωπο καὶ τὸ λαιμό, πάντοτε ἐκ τῶν κάτω πρὸς τ' ἄπάνω καὶ ὕστερα πέφτετε στὸ κρεβάτι σας γιὰ ὕπνο.

Ὁ συνδυασμὸς αὐτός, τῆς βαθειᾶς ἀναπνοῆς, μὲ τὸν τέλειο κα

Ἡ «λευκοφόρος τῶν μπάρ» στὴν πρωτεύουσα τῆς Ἀλάσκας.

ΑΛΑΣΚΑ: Η ΧΩΡΑ ΧΩΡΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ!

Στοὺς ἕξη ἄνδρες, ἀντιστοιχεῖ μιὰ καὶ μόνη κόρη τῆς Εὔας

Σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς χῶρες τοῦ κόσμου, ἐπειτα ἀπὸ τὸν τελευταῖο παγκόσμιο πόλεμο, παρατηρήθηκε τὸ ἴδιο φαινόμενο: Ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν ξεπέρασε κατὰ πολὺ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀνδρῶν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μείνη στὸ ράφι ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀζήτητες νύφες! Ἡ μόνη χώρα, ποὺ ὄχι μόνο ἀπετέλεσε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποτελῆ ἐξαίρεσι σ' αὐτὸ τὸν κανόνα, ἀλλὰ καὶ ὅπου τὸ πρόβλημα τῆς ἀριθμητικῆς ἀνισότητος τῶν δύο φύλων ἐμφανίζεται ἀπὸ τὴν ἀντίθετη ἀκριβῶς μορφή του, εἶναι ἡ μακρυνὴ Ἀλάσκα.

Ἐκεῖ, οἱ κόρες τῆς Εὔας εἶναι ἕνα ἐκλεκτό, σπάνιο καὶ δυσεύρετο εἶδος. Εἶδος πρώτης ἀνάγκης ἐν ἀνεπαρκείᾳ — ὅπως θὰ τὸ χαρακτήριζαν οἱ ἀγορανομικὲς διατάξεις!

Σὲ ἕξη ἄντρες, δὲν ἀντιστοιχεῖ παρὰ μιὰ καὶ μόνη γυναίκα. Καὶ ἀπὸ τὶς κοπέλες, ποὺ εἶναι μεγαλύτερες ἀπὸ 15 χρονῶν, τὰ τρία τέταρτα περίπου εἶναι κιόλας παντρεμένες.

Ὡστόσο, ἂν τὸ φαινόμενο εἶναι παράδοξο, ἡ ἐξήγησί του εἶναι ἁπλή: Ἡ Ἀλάσκα, ἡ χώρα αὐτὴ μὲ τὴν ἔκτασι τὴν ἀκριβῶς διπλασία ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ τὸν ἀπέραντο ἀνεκμετάλλευτο πλοῦτο, μὲ τὴν τεράστια στρατηγικὴ σημασία, μὲ τὶς ἀπεριόριστες βιομηχανικὲς δυνατότητες, ποὺ ἀνοίγονται γιὰ τὸ μέλλον, εἶναι ἕνας σκληρὸς καὶ ἀφιλόξενος τόπος — καὶ χρειάζεται νὰ εἶναι κανεὶς προικισμένος μὲ ἐξαιρετικὰ γερὴ κρᾶσι καὶ δυνατὴ ψυχικὴ ἀντοχή, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ προσαρμοστῇ μὲ τὶς συνθῆκες τῆς ζωῆς, ποὺ ὑπάρχουν ἐκεῖ.

Ἡ ἀτέλειωτη «τούντρα» εἶναι γεμάτη ἀπὸ μυριάδες κουνούπια ὑπερφυσικῶν διαστάσεων. Ἡ πολικὴ νύχτα κρατάει τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ ἥλιος δὲν φαίνεται οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὸν ὁρίζοντα. Τὸν χειμῶνα, τὸ θερμόμετρο πέφτει στοὺς 60 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν!

Οἱ ἄντρες — φαράδες, χρυσοθῆρες, κυνηγοὶ πολυτίμων γουναρικῶν, ἡ πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ ὑπάλληλοι, ἀμειδόμενοι μὲ ἀδρότατους μισθούς, ποὺ φτάνουν τὰ 1.000 δολλάρια! — δέχονται νὰ συμβιβαστοῦν μὲ τοὺς σκληρότατους αὐτοὺς φυσικοὺς ὅρους, γιατὶ ἐμπνέονται ἀπὸ τὴ δίψα τοῦ κέρδους ἢ ἀπὸ τὴ δίψα τῆς περιπέτειας. Γιὰ τὶς γυναῖκες, ὅμως, καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὶς Ἀμερικανίδες, τὶς συνηθισμένες στὴν χλιδὴ ποὺ τοὺς ἐξασφαλίζουν οἱ ὑγιεινὲς ἀνέσεις στὴν χώρα τους, δὲν ὑπάρχει τίποτα, ἱκανὸ γιὰ νὰ τὶς προσελκύσῃ στὸ παγωμένο αὐτό, βορειοδυτικὸ ἄκρο τῆς Ὑδρογείου.

Ἔτσι, ἐνῶ τὸ σύνολο τοῦ λευκοῦ πληθυσμοῦ φθάνει τὶς 140.000 κατοίκους, μόνον οἱ 20.000 ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι γυναῖκες.

Ἡ δυσαναλογία αὐτὴ δημιουργεῖ καὶ ἄλλα περίεργα φαινόμενα: Πρῶτα ἀπὸ ὅλα, ἔχει ἐξαφανίσει κάθε αἴσθημα ζηλοτυπίας μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν! Κάθε γυναίκα κλείνει τὸ ἀπόγευμα τέσσερα ὥς πέντε ραντεβοὺ μὲ διαφορετικοὺς ἄνδρες. Μὲ ἄλλον θὰ πάρῃ ἐνωρὶς τὸ τσάϊ της, μὲ ἄλλον θὰ πιῇ στὸ μπὰρ τὸ κοκτέηλ της, μὲ ἄλλον θὰ πάῃ μετὰ στὸν κινηματογράφο καὶ μὲ ἄλλον θὰ δειπνήσῃ.

Ἡ ἄφιξι μιᾶς γυναίκας στὴν Ἀλάσκα χαιρετίζεται σὰν ἕνα γεγονὸς ἐξαιρετικῆς σημασίας. Ἡ χαρμόσυνη εἴδησι — «τὸ μάθατε πὼς ἦρθε ἕνα γκέρλ στὸ Σκαργουαίη;» — κυκλοφορεῖ ἀστραπιαία ἀπὸ στόμα σὲ στόμα. Καὶ ὅλοι σπεύδουν γιὰ νὰ δοῦν τὸ καινούργιο «γκέρλ» ποὺ ἔφτασε, μὲ τὴν κρυφὴ ἐλπίδα πὼς θὰ εἶναι οἱ τυχεροί, ποὺ θὰ τὸ κατακτήσουν.

Οἱ ἄτυχοι, ὅμως, εἶναι πάντα πολὺ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς τυχερούς. Καὶ γιὰ τοὺς ἄτυχους, τὸ μόνιμο καταφύγιο εἶναι ἡ «λευκοφόρος τῶν μπάρ», ὅπως οἱ κάτοικοι τῆς πρωτεύουσας, τοῦ Ἀνκοράτζ, ἔχουν ἐπονομάσει τὴν κεντρικὴ λεωφόρο, γιατὶ τὰ μπὰρ ἐκεῖ διαδέχονται τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, προσφέροντας, ὅλες τὶς ὧρες τοῦ ἡμερονυκτίου, τζὶν καὶ οὐΐσκι στοὺς πελάτες, γιὰ νὰ ξεχάσουν τὴν αἰσθηματικὴ μοναξιά τους.

«Τὸ ἀλκοὸλ κυλάει κάθε μέρα σὰν ποτάμι ἀπὸ τὰ μπουκάλια τῶν μπάρμαν στὰ λαρύγγια τῆς πελατείας», γράφει χαρακτηριστικὰ ἕνας Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος, ποὺ γύρισε τελευταῖα ἀπὸ τὴν Ἀλάσκα. Ὀκτὼ ἑκατομμύρια δολλάρια τὸ χρόνο — ὑπολογίζουν, ἐξ ἄλλου, οἱ ἐπίσημες στατιστικὲς — ξοδεύονται γιὰ τὸ οὐΐσκι. Καί, ὅμως, καὶ τὰ ὀκτὼ αὐτὰ ἑκατομμύρια δολλάρια, ποὺ μεταφράζονται σὲ... ρευστό, δὲν εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ κάνουν τοὺς ἀποίκους νὰ λησμονήσουν τὸ ἀντικατάστατο ἐκεῖνο ἀγαθὸ ποὺ τοὺς λείπει.

Ἡ κυβέρνησι μελετάει σοβαρὰ αὐτὸ τὸ πρόβλημα ποὺ ἔχει δημιουργηθῆ (καὶ ποὺ τὴν ἐνδιαφέρει ἰδιαίτερα, γιατὶ ἐπιδιώκει νὰ ἐπαιδρώσῃ ὅσο τὸ δυνατὸ πυκνότερα τὴν Ἀλάσκα) ἀλλὰ δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ δώσῃ μιὰ ριζικὴ καὶ ἀποφασιστικὴ λύσι: Οἱ γυναῖκες εἶναι ἀρκετὰ χειραφετημένες στὸν καιρό μας καί, μάλιστα, στὴν Ἀμερική, ὥστε νὰ μὴν εἶναι δυνατὸ νὰ τὶς ἐπιβληθῆ μὲ τὴ βία νὰ κάνουν κάτι, ποὺ δὲν ἔχουν τὴ διάθεσι νὰ τὸ κάνουν.

Ἔτσι, ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησι ἀναγκάστηκε νὰ ἀπευθυνθῆ πρὸς τὰ γυναικεῖα σωματεῖα, πού, υἱοθετῶντας τὶς κυβερνητικὲς ἀπόψεις στὴν προκειμένη περίπτωσι καὶ κατανοῶντας τὸ «πατριωτικὸ καθῆκον» ποὺ ἐπιβάλλει τὴν ὁμαδικὴ μετανάστευσι γυναικῶν στὴν Ἀλάσκα, ἐξαπέλυσαν, τὸν τελευταῖο καιρό, μιὰ προπαγανδιστικὴ ἐκστρατεία σὲ μεγάλη κλίμακα, γιὰ νὰ πείσουν τὶς Ἀμερικανίδες νὰ ἀποφασίσουν τὸ μακρυνὸ αὐτὸ ταξίδι.

«Πρέπει νὰ ἀναστήσωμε στὶς σημερινὲς γυναῖκες — ἐδήλωσε σὲ ἀγόρευσί της ἡ πρόεδρος ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πολυαριθμότερους γυναικείους συλλόγους — τὸ ἀδάμαστο πνεῦμα τῶν γιαγιάδων μας, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς πορείας πρὸς τὴν Δύσι!»

Ὡστόσο, τὸ κήρυγμα αὐτὸ ἐλάχιστη ἀπῆχησι εἶχε ὣς τώρα. Οἱ ἄντρες στὴν Ἀλάσκα ἐξακολουθοῦν νὰ ζητοῦν συζύγους, τὰ σχολεῖα δασκάλες καὶ τὰ νοσοκομεῖα ἀδελφές. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, μερικὲς τὸ ἀποφασίζουν, ἀλλά, σὲ συντομώτατο χρονικὸ διάστημα, ἐγκαταλείπουν τὴν θέσι τους, γιατὶ παντρεύονται καὶ γυρίζουν ἀμέσως μὲ τοὺς ἄντρες τους στὴν Ἀμερική.

Τελευταῖα, μιὰ νεαρὴ δασκάλα, ποὺ ἔφτασε στὴν Ἀλάσκα ἀπὸ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ὑπέγραψε συμβόλαιο μὲ τὸ σχολεῖο, ὅπου θὰ δίδασκε, τὴν Τρίτη καὶ ἐπρόκειτο νὰ παραδώσῃ τὸ πρῶτο μάθημα τὴν Πέμπτη. Ἀλλὰ τὸ μάθημα αὐτὸ, δὲν τὸ παρέδωσε ποτέ! Τὴν Τετάρτη ἀρραβωνιάστηκε, τὴν Παρασκευὴ παντρεύτηκε καὶ τὸ Σάββατο ἔφυγε μὲ τὸν ἄντρα της, γιὰ τὸ γαμήλιο ταξίδι στὴν ἡλιόλουστη Φλωρίδα!

Ὅσο γιὰ τὴ διεύθυνσι τοῦ σχολείου, ποὺ ἔμεινε μὲ τὸ συμβόλαιο στὸ χέρι, ἀκόμη περιμένει νὰ ἐρθῆ ἡ ἀντικατάστατα!

ΔΙΑΣΩΣΙΣ ΝΑΥΑΓΩΝ

Τὰ ἑλικόπτερα τοῦ Βρεταννικοῦ Ναυτικοῦ ἐφαρμόζουν ἕνα νέο σύστημα διασώσεως ναυαγῶν. Μ' ἕνα εἰδικὸ δίχτυ, αὐτὸ ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας, ψαρεύουν κυριολεκτικὰ τοὺς ναυαγοὺς καὶ τοὺς ἀνασύρουν ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ἡ διάσωσις ποὺ παραθέτομε εἶναι ἡ ἐκατοστὴ ποὺ ἔγινε μὲ αὐτὸ τὸ νέο καὶ πολὺ πρακτικὸ σύστημα.

Η 50.000ὴ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ

Ἡ Μαρὰ Κορνταὶ εἶναι ἀσφαλῶς τὸ πιὸ φωτογραφημένο κορίτσι τῆς Γαλλίας. Ποζάρει γιὰ ἐξώφυλλα περιοδικῶν καὶ ρεκλάμες, ἡ φωτογραφία της δὲ αὐτὴ εἶναι ἡ 50.000ὴ! «Κι' ὅμως, λέει ἡ Μαρὰ Κορνταί, ἐνοιωθα τὴ στιγμὴ ποὺ ἔπαιρνα τὴν πόζα αὐτὴ τὸ ἴδιο τράκ, ποὺ ἔνοιωσα ὅταν μὲ φωτογράφησαν γιὰ πρώτη φορά!»

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ συγγνώμη τοῦ πατέρα

—Εἶπα, ὄχι! Καὶ ὅταν, ἐγώ, λέω ὄχι, δὲν γίνεται τίποτα. Ἔπρεπε νὰ τὸ ξέρῃς ὕστερα ἀπὸ εἴκοσιέξι χρόνια ποὺ ζοῦμε μαζί! εἶπε ὁ Θανάσης Μαμάης στὴ γυναίκα του, ποὺ τὸν παρακαλοῦσε νὰ συγχωρέσῃ τὴ μοναχοκόρη τους, τὴ Λούλα.

—Ἄκουσες, Θανάση, συνέχισε ἐκείνη, τί εἶπε ὁ γιατρός; Γενικὴ χαλάρωσι τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ μετὰ μας καὶ τὸ κρίμα θἄναι δικό μας! Δὲν ἔκανε καὶ κανένα μεγάλο κακὸ τὸ δύστυχο! Ἀγάπησε κι' αὐτή, ὅπως ὅλα τὰ κορίτσια. Ἡ ἀγάπη δὲν εἶνε ἔγκλημα, ἄντρα μου... Ἔγκλημα εἶναι νὰ τὴν ἀφήσωμε νὰ πεθάνῃ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀγάπη...

—Νὰ πεθάνῃ καλύτερα, παρὰ νὰ κάνῃ τοῦ κεφαλιοῦ της! Ἔρωτες μοῦ ἤμ' ἕνα τεμπέλη, ποὺ ἔβαλε στὸ μάτι τὰ λεφτά μου...

—Δὲν εἶναι ὅλο τὸ φταίξιμο δικό της. Φταίξαμε κι' ἐμεῖς, ἄντρα μου, ταίριαζε στὴν ἡλικία της...

Αὐτὴ ἡ κουβέντα ἐξαγρίωσε περισσότερο τὸν Θανάση Μαμάη. Τὴν κύτταξε μὲ μάτια ἀστραφτερά.

—Κι' ἐσύ; Ἡ μάνα; Ποῦ εἶχες τὸ νοῦ σου; "Ἐ; Βροντοφώναξε, χτυπώντας τὴ γροθιά του ἐπάνω στὸ τραπέζι μὲ τόση δύναμι, ποὺ τὸ βάζο ἔπεσε χάμω κι' ἔγινε χίλια κομμάτια.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας λυγμὸς καὶ συγχρόνως ἕνας ὑδοῦπος ἀκούστηκε. Ἡ Λούλα, ποὺ εἶχε κατορθώσει, παρὰ τὸν πυρετὸ ποὺ τὴν ἔκαιγε, νὰ φτάσῃ ὡς τὴν πόρτα, εἶχε ἀκούσει τὴν κατάδικη της ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ πατέρα της κι' ἔπεσε στὸ πάτωμα λιπόθυμη.

Τὸ ἀντρόγυνο Μαμάη μὲ τὴ μοναχοκόρη τους ἦταν μιὰ εὔπορη εὐτυχισμένη οἰκογένεια. Τ' ὄνειρο τοῦ Θανάση καὶ τῆς γυναίκας του ἦταν νὰ καλοπαντρέψουν τὴ Λούλα μὲ κανένα ἐπιστήμονα, γιατὶ ὁ πατέρας της ἤθελε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ περιβάλλον, ποὺ γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε!

Φτωχός, πεντάρφανος ὁ Θανάσης ἀπὸ μικρὸς ἐργάστηκε σὰν παραγυιὸς σὲ μπακάλικα καὶ σὲ φούρνους, γιὰ νὰ ἐξοικονομῇ τ' ἀπαραίτητα γιὰ τὸ ψωμὶ καὶ τὸ νοῆκι τῆς καμαρούλας, καὶ γιὰ νὰ σπουδάξῃ στὸ νυχτερινὸ γυμνάσιο. Ἀργότερα πῆρε τ' ἀπολυτήριο καὶ μπῆκε ταμίας σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα, ὅλα τοῦ πήγαιναν καλά, ὅπως ἐκεῖνος τάθελε. Ἐργατικός, εὐσυνείδητος καὶ οἰκονόμος, ὅπως ἦταν, τὰ κατάφερε ν' ἀνοίξῃ δικό του ζαχαροπλαστεῖο. Καὶ προόδευσε. Σὲ λίγα χρόνια πλούτισε μὲ τὴ βοήθεια τῆς τύχης, ποὺ τοῦδωσε τὰ κέρδη ἑνὸς πρώτου ἀριθμοῦ τοῦ λαχείου, καὶ μὲ τὴν προῖκα ποὺ πῆρε ἀπὸ τὴ γυναῖκα του.

Στὴν κόρη του ὁ Μαμάης ἔδωσε τὰ πάντα. "Ὅ,τι ἐκείνος στερήθηκε: Σπουδές, ἀνέσεις καὶ διασκεδάσεις.

Εἴκοσι δυὸ χρόνων πιὰ ἡ Λούλα, προικισμένη μὲ χάρι κι' ὁμορφιά, ἔκανε τὴ ζωὴ τοῦ μοντέρνου κοριτσιοῦ, ποὺ δὲν ἔχει νὰ σκεφθῇ πῶς θὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί του. Στὸ Ὠδεῖο γιὰ πιάνο, φροντιστήριο γιὰ ἀγγλικὰ καὶ τὸ σχετικὸ καρνεδάκι στὴν τσάντα γιὰ νὰ σημειώνῃ τὰ πάρτυ, ποὺ τὴν καλοῦσαν.

Οἱ γονεῖς τῆς πρόθυμα τὴν ἄφηναν νὰ πηγαίνῃ μὲ τὶς φίλες της.

Σ' ἕνα λοιπὸν ἀπ' αὐτὰ τὰ πάρτυ γνώρισε τὸ Μίμη, ἕνα ὡραῖο νέο στὴν ἡλικία της, ποὺ σπούδαζε νομικά. Σὲ λίγον καιρὸ ἦταν ὁ μόνος της καβαλλιέρος στὸ χορὸ καὶ ὁ ἐκλεκτὸς τῆς καρδιᾶς της.

Τρελλὰ ἐρωτευμένος ὁ νέος, ἀποφάσισε νὰ τὴ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν πατέρα της, ποὺ τὸν ἤδιωξε χωρὶς συζήτησι.

—Μὰ ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ, πατέρα κι' ἂν δὲν μοῦ τὸν δώσῃς θὰ πεθάνω! τοῦ εἶπε κλαίγοντας ἡ Λούλα.

Θηρίο ἀνήμερο ἐκεῖνος ἀπὸ τὸ θυμό του τὴν ἔδειρε τόσο πολύ, ποὺ τὴν ἄφησε σχεδὸν ἀναίσθητη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της. Ἀπὸ τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο βράδυ, ἡ Λούλα κλείστηκε στὴν κάμαρά της ἄρρωστη.

Οἱ μέρες περνοῦσαν καταθλιπτικὲς στὸ σπίτι τοῦ Μαμάη. Ἀμίλητοι κυτταζόντουσαν. Ἀμίλητοι καθόντουσαν στὸ τραπέζι κι' ἀνόρεχτα δοκιμάζανε τὸ φαΐ τους.

Ἡ Λούλα ἀπελπισμένη πὼς δὲν θὰ ξανάβλεπε τὸν ἀγαπημένο της, οὔτε ἔτρωγε, οὔτε κοιμότανε. Ἔκλαιγε μόνο ἀπαρηγόρητα γιὰ τὴ χαμένη της ἀγάπη. Ἡ ζωὴ τῆς φαινόταν μαύρη, χωρὶς τὸ λατρευτό της...

Ἡ ὑπηρέτρια, ποὺ τὴ λυπήθηκε, δέχτηκε νὰ τοῦ πάῃ ἕνα γράμμα της.

—Νὰ περιμένῃς τὴν ἀπάντησι, Ἐλένη! τῆς εἶπε ἡ Λούλα.

Κι' ἡ ἀπάντησι ἦρθε συντριπτική:

«Ὁ πατέρας σου ἔχει δίκηο, τῆς ἔγραφε. Εἶμαι ἀδημιούργητος καὶ φτωχός. Δὲν ταιριάζομε. Κάναμε μιὰ τρέλλα ν' ἀγαπηθοῦμε καὶ νὰ πιστέψωμε στὰ ὄνειρά μας. Τὸ ξέρω πὼς πονᾶς. Κι' ἐγὼ πονῶ, ἀγάπη μου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σφίξωμε τὴν καρδιά μας καὶ νὰ ξεχάσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Προσπάθησε νὰ μὲ βγάλῃς ἀπὸ τὴν ψυχή σου. Τὸ ἴδιο θὰ κάνω κι' ἐγώ. Ὁ καιρὸς θὰ φέρῃ τὴ λησμονιά, ὅπως λένε. Ἀντιο γιὰ πάντα. Μίμης».

Αὐτὲς οἱ κοφτὲς φράσεις, γραμμένες ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ὡς χτὲς ἀκόμα τῆς ὁρκιζόταν, πὼς μόνο ὁ θάνατος θὰ τοὺς χώριζε, μπαίνανε στὴν καρδιά της σὰν πυρωμένες λεπίδες.

Δὲν ἄνθεξε λοιπὸν σὲ τόσο μεγάλο πόνο καὶ σωριάσθηκε κάτω ἀναίσθητη. "Οταν τὴν ἀντίκρυσε ἡ μητέρα της ξαπλωμένη χάμω, μὲ τὰ μάτια κλειστά, ἔβαλε τὶς φωνές.

—Ἔλα, ἔλα νὰ καμαρώσωμε τὸ ἔργο μας! ἔλεγε στὸν ἄντρα της, ποὺ ἔτρεξε στὶς φωνές της.

Σὰν πούπουλο τὴ σήκωσε στὴν ἀγκαλιά του ὁ πατέρας της καὶ τὴν ἔξάπλωσε στὸ κρεβάτι. Τὴν κύτταξε τώρα, σὰν νὰ τὴν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά. Αὐτὸ τὸ ἀσαρκο πλασματάκι δὲν ἦταν ἡ Λούλα του! "Ηταν τὸ φάντασμά της!

Ὁ θυμὸς ἔδωσε τόπο στὸ πατρικὸ φίλτρο κι' ὁ Θανάσης ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὴν κόρη του μὲ ἄπειρη τρυφερότητα. Ἔπειτα ξαναδιάβασε τὸ γράμμα ποὺ εἶχε μαζέψει ἀπὸ τὸ πάτωμα καὶ χωρὶς ἄλλη σκέψι πῆρε τὴ μεγάλη ἀπόφασι: Νὰ σώσῃ τὸ κορίτσι του ἀπὸ τὸ μαρασμό.

Κι' ὅταν τὴν εἶδε ν' ἀνοίγῃ πάλι τὰ μάτια της τῆς ψιθύρισε:

—Λούλα, ἄκουσέ με, παιδί μου...Δὲν εἶμαι κακός. Μόνο γιὰ τὴν εὐτυχία σου σκέπτομαι. Γιὰ σένα ἀγωνίζομαι, μικρή μου. Τὸν ἀγαπημένο σου θὰ πάω ἐγὼ νὰ τὸν βρῶ καὶ θὰ τὸν κάνω παιδί μου... ἀφοῦ τὸν ἀγαπᾶς τόσο πολύ, πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ μένα κι' ἀπὸ τὴ μητέρα σου.

Γλυκὸ βάλσαμο στάλαζαν στὴν πληγωμένη καρδιὰ τῆς Λούλας, τὰ λόγια τοῦ πατέρα της. Τὸν κύτταξε τώρα ἔκστατική σὰν γάγε ξυπνήσει ἀπὸ μακροχρόνιο λήθαργο. Ἤθελε νὰ μιλήσῃ, μὰ τὰ λόγια της τάπνιγαν τὰ δάκρυά της. Ἁπλωσε λοιπὸν τὸ χέρι της, ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ πατέρα της καὶ τὸ φίλησε.

Τὰ μάγουλά της κοκκίνισαν ἐλαφρὰ καὶ ψιθύρισε:

—Σ' εὐχαριστῶ, πατέρα... Σ' εὐχαριστῶ ποὺ μὲ συχώρεσες. Δὲν ἤθελα νὰ σὲ πικράνω...

—Καλά, καλά, ἡσύχασε τώρα... Θὰ τὰ κανονίσωμε... Θὰ πάω νὰ τοῦ τραβήξω τ' αὐτιά, ποὺ σοῦ γράψε τέτοιο γράμμα χωρὶς νὰ μὲ ρωτήσῃ! Ἀλήθεια, γιὰ πές μου, πόσα χρόνια θέλει ἀκόμα νὰ πάρῃ τὸ δίπλωμά του;

—Πτυχιακὲς ἐξετάσεις δίνει ἐφέτος.

—Ἄμ, δὲν μοῦ τάλεγες, πὼς σὲ λίγους μῆνες θὰ εἶναι ἐπιστήμονας; εἶπε ὁ Θανάσης Μαμάης κι' ἔφυγε τρεχάτος.

Ἡ μητέρα τώρα ἔκλαιγε σιωπηλὰ σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου, ἐνῶ εὐχαριστοῦσε τὸ Θεό, μὲ τὰ χέρια ἑνωμένα, γιὰ τὴ σωτηρία τῆς κόρης της.

ΜΙΡΑΝΤΑ

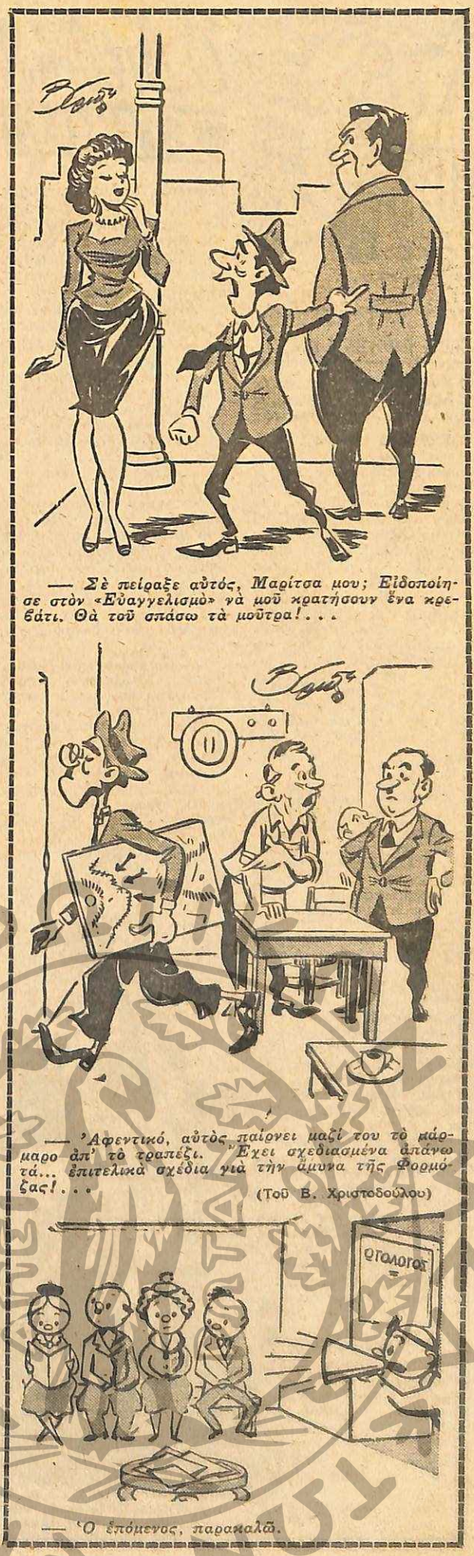

— Σὲ πείραξε αὐτός, Μαρίτσα μου; Εἰδοποίησε στὸν «Εὐαγγελισμὸ» νὰ μοῦ κρατήσουν ἕνα κρεββάτι. Θὰ τοῦ σπάσω τὰ μοῦτρα!...

— Ἀφεντικό, αὐτὸς παίρνει μαζί του τὸ μάρμαρο ἀπ' τὸ τραπέζι. Ἔχει σχεδιασμένα ἀπάνω τά... ἐπιτελικὰ σχέδια γιὰ τὴν ἄμυνα τῆς Φορμόζας!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Ὁ ἑπόμενος, παρακαλῶ.

Ο Διεθνής Σταύρος

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ ΜΑΣ

Τὰ ἐπαρχιακὰ κέντρα κρύβουν" μελλοντικοὺς μεγάλους ποδοσφαιριστάς

Τὰ ἄλκιμα ἑλληνικὰ νειάτα, ἀδελφωμένα στοὺς ἀγωνιστικοὺς στίβους μὲ τοὺς ἐφήβους τῆς Γιουγκοσλαυΐας, ἀγωνίσθηκαν τὸν ἀγῶνα τοῦ ὡραίου καὶ τοῦ ἀγαθοῦ! Ἡ Ἐθνικὴ Ὁμὰς τῶν Ἑλλήνων Νέων, ἐνίκησε στὸν β' ἀγῶνα, μὲ 5 — 1, ἀφοῦ ἔχασε στὸν α' μὲ 2 — 0.

Χωρὶς μαθηματικοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ τεχνικὲς ἀναλύσεις τῶν δύο αὐτῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἀγώνων, τὸ ρεαλιστικὸ συμπέρασμα εἶναι πὼς χρειάζονται πολλὰ ἀκόμη νὰ μάθουν οἱ Ἕλληνες καὶ Γιουγκοσλαῦοι Ἔφηβοι γιὰ νὰ διεκδικοῦν ἐπαξίως τὸν τίτλο τοῦ διεθνοῦς ἔστω καὶ στὴν Ἐθνικὴ Ὁμάδα τῶν Νέων.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς οἱ Γιουγκοσλαῦοι ξέρουν τὴν τακτικὴ καὶ τὴ στρατηγικὴ τοῦ συγχρόνου ποδοσφαίρου καλύτερα ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες παῖκτες. Οἱ Ἕλληνες ἔφηβοι ὅμως ἔχουν δυναμικώτερο «ταμπεραμέντο», εἶναι μαχητικώτεροι καὶ πιὸ ἐπίμονοι.

Καλύτεροι ἀπ' τοὺς Γιουγκοσλαύους ἦταν ὁ ἔξω ἀριστερὰ Μπουνταλέφσκυ, ὁ σέντερ φὸρ Πόποβιτς, ὁ τρίτος ὀπισθοφύλακας Πέτκοβιτς.

Γενικά, ὡς συγκρότημα τὸ γιουγκοσλαυϊκό, εἶχε ἐπιμελέστερα κατηρτισμένες τὶς γραμμές του. Ἐκινεῖτο εὐέλικτα καὶ πιὸ ἐπιτυχημένα.

Ἀνεπτύσσετο μὲ μεγαλύτερη εὐκολία καὶ πραγματοποιοῦσε ὡραιότερους συνδυασμούς. Μετεδίδαζε ἀριστοτεχνικώτερα τὴ μπάλλα καὶ τὴν κυνηγοῦσε ἀδιάκοπα μὲ πεῖσμα καὶ θέλησι νὰ ἐξουδετερώνη πάντα τὰ ἐδαφικὰ τυχὸν κέρδη τῶν ἀντιπάλων.

★

Ἡ Ἐθνικὴ Νέων παρουσιάσθηκε στὸν α' ἀγῶνα μὲ τοὺς Βαλιάνον, Λαιμόν, Κοζομπόλην, Μουρτζίκον, Τσεβάν, Ζιέμην, Φωτεινόν, Ὑφαντήν, Μελισσῆν, Πολυχρονίου, Ψύχον. Ἐνῶ στὸν β' ἀγωνίσθηκε μὲ τοὺς Καλλιαδήμαν, Λαιμόν, Τσεβάν, Κοζομπόλην, Μουρτζίκον, Ζιέμην, Σταματιάδην, Φωτεινόν, Ὑφαντήν, Μελισσῆν, Ψιχόν.

Τὸ β' ἑλληνικὸ συγκρότημα ἦταν πιὸ σφιχτοδεμένο, πιὸ δραστήριο, πιὸ ψυχωμένο, πιὸ εὔρυθμο, πιὸ ἀποτελεσματικὸ ἀπ' τὸ πρῶτο, τῆς ἥττας τῶν 2 — 0.

Ἀναμφισβήτητο ἦταν πὼς ἡ νικήτρια τῶν Γιουγκοσλαύων με 5 — 1, παρουσίασε σὲ ὡρισμένες περιόδους μερικὰ κενά. Ἡ μαχητικότης ὅμως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐνδεκάδος, τὰ κάλυπτε γρήγορα καὶ ἡ ἀποφασιστικότης των ἐξουδετέρωνε τοὺς λανθασμένους ὑπολογισμοὺς καὶ τὰ σφάλματα τῶν συμπαικτῶν τους.

Ὁ τερματοφύλακας Καλλιαδήμας ἦταν καλύτερος, πιὸ ἑτοιμόνους, πιὸ σταθερὸς ἀπὸ τὸν Βαλλιάνον. Ἔκανε καὶ αὐτὸς δυὸ σφάλματα. Ὁ Βαλλιάνος, ὅμως, εἶχε φαίνεται «τράκ», ἂν καὶ δὲν εὐθύνεται γιὰ τὰ δύο τέρματα, ποὺ δέχθηκε στὴν ἑστία του.

Τὸ ἀμυντικὸ τρίο Λαιμοῦ, Τσεβᾶ, Κοζομπόλη, ποὺ ἐθεωρεῖτο σὰν τεῖχος ἀπόρθητο γιὰ τοὺς ἐφίβους, παρουσίασε ἐπικίνδυνα ψυχολογικὰ μάλλον ρήγματα. Ὁ Λαιμὸς εἶχε χάσει τὴν ψυχραιμία του. Ἀπ' τὴ νευρικότητά του παρεχώρησε καί... τέρμα (στὸ α' ἡμίχρονο) στοὺς Γιουγκοσλαύους. Οἱ συνεργάτες του Τσεβᾶς καὶ Κοζομπόλης συνευθύνονται μαζί του γιὰ τὸ δεύτερο τέρμα τοῦ α' ἀγῶνος.

Ἀπ' τὰ χὰφ ὁ Μουρτζίκος ἦταν ἀνέπαρκής, διστακτικός, ὁ Ζιέμης ἦταν ἀρκετὰ καλύτερος. Ἐν τούτοις, τὸ παιγνίδι καὶ τῶν δύο ἦταν περισσότερον ἀμυντικό. Στὸν β' ἀγῶνα, ὁ Ζιέμης ἦταν μαχητικὸς καὶ ἀεικίνητος, ἐνῶ ὁ Μουρτζίκος ἦταν δυσκίνητος καὶ φοβισμένος. Ὁ Ἀγγελάκης, ἀντικαταστάτης του, ἐπέδειξε δραστηριότητα καὶ μαχητικότητα, δὲν ἦτο ὅμως τόσον ἀνακοπτικὸς καὶ ἀναχαιτιστικὸς τύπος, ὅπως ὁ Ζιέμης, ὁ ὁποῖος καὶ διεκρίθη.

Γενικά, ἡ ἀμυνά μας ὑστέρησε κατὰ τὸν α' ἀγῶνα, ἀλλὰ συνῆλθε κατὰ τὴν νικηφόρο συνάντησι τοῦ 5 — 1. Ἔκανε ὅμως καὶ λάθη, ὅπως ὁ Λαιμός, ποὺ προωθεῖτο ἀπερίσκεπτα, ὁ Τσεβᾶς ποὺ δὲν μοίραζε στὸν ἐλεύθερο χῶρο, γιὰ νὰ ἐλαφρύνη τὴν πίεσι, ὁ Κοζομπόλης, ποὺ ἔστελνε ἄτακτα, ἀμελέτητα τὶς μπαλλιές του.

★

Ἡ ἐπιθετικὴ πεντάδα τοῦ β' ἀγῶνος, ἐμφάνισε ἀνάγλυφη τὴν ἡγετικὴ μορφὴ τοῦ σέντερφορ Ὑφαντῆ καὶ τόνισε χαρακτηριστικὰ καὶ ἰδιαίτερα τὴν πολύτιμη συμβολὴ στὴ νίκη τοῦ ἔξω ἀριστερὰ Ψύχου.

Ὁ Ὑφαντὴς ἦταν ψύχραιμος καὶ μεθοδικός. Τοῦ λείπει ὅμως ἀκόμη ἡ ἑτοιμότης καὶ ὁ περιωρισμένος χρόνος ψυχολογικῆς ἀντιδράσεως. Μὲ τὴν προπόνησι θὰ ἀποκτήση καὶ ἄλλα προσόντα, γιὰ νὰ ἐξελιχθῆ σὲ ἕνα ἀπὸ τοὺς πρωτοπόρους ὁδηγοὺς τοῦ ἑλληνικοῦ ποδοσφαίρου.

Ὁ ἀεικίνητος Ψύχος εἶναι διεμβολιστὴς μὲ ταλέντο. Διεισδύει καὶ σκορπίζει τὸν πανικὸ στὶς ἀμυντικὲς γραμμὲς τῶν ἀντιπάλων του. Κυνηγᾶ τὴ μπάλλα πεισμωμένα καὶ ἐξακολουθητικά. Ἀκούραστος, δραστήριος, κυνηγὸς ἀληθινός.

Φωτεινὸς καὶ Μελισσῆς, δημιουργικοὶ καὶ μὲ μεγάλες δυνατότητες, ἀλλὰ καταχρασταὶ κάποτε-κάποτε τῆς ντρίμπλας. Εὔρυθμοι ὅμως προωθηταὶ τῆς μπάλλας. Μοιράζουν ὡραῖα, παίζουν ἐπιθετικοαμυντικά, ὅταν χρειασθῆ. Ἂν μάλιστα ἡ ἀντοχή τους συμβάδιζε μὲ ἐξέλιξι τῆς τέχνης τους καὶ μεγαλύτερη εὐστοχία, θᾶταν ἰδεώδεις ντεμί.

Ὁ Σταματιάδης εἶχε ἀναλαμπὲς καὶ κατατσώσεις. Οἱ μεταβιβάσεις του καὶ οἱ ἀλλαγές του, ἰδίως τὰ «μπασιμάρα» καὶ τὰ «σεντραρίσματά» του, ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνα.

Γενικά, ἡ Ἑλληνικὴ Ἐνδεκὰς τῶν Νέων πρέπει νὰ γίνη μόνιμος θεσμὸς στὴν ποδοσφαιρικὴ ζωὴ τοῦ τόπου μας, ἂν θέλουμε νὰ προετοιμάσουμε τοὺς ἀντάξιους διαδόχους τῶν ἀσσων. Ἀλλὰ τὸ ἑλληνικὸ ποδόσφαιρο δὲν εἶναι μόνον αἱ Ἀθῆναι καὶ ὁ Πειραιεύς. Ἔχει κι' ἡ ἑλληνικὴ ἐπαρχία ταλέντα ἰσάξια, ἂν ὄχι ἀνώτερα, ἀπ' τοῦ κέντρου.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Μιὰ χαρακτηριστικὴ φάσις ἀπὸ τὴν ὡραία νίκη τῆς Ἐθνικῆς Ἐφήβων Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς Γιουγκοσλαβικῆς μὲ 5-1

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Ὁ κρυμμένος ἀγωνιστὴς

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΟΕ — ΩΚΥ. 2) ΘΙΣ — ΕΜΗ. 3) ΗΝ — ΛΙΑΝΩΜΑ — ΠΣ. 4) ΒΟΩ — ΡΕΑ. 5) ΑΣΚΟΙ — ΑΚΑΡΙ. 6) ΑΚΡΟΣ. 7) ΣΤΑΡ — ΤΑΩΣ. 8) ΝΑΥΑΡΙΝΟΝ. 9) ΕΞΙΣ — ΜΑΗΣ. 10) ΣΑΛΙΟ. 11) ΑΔΕΙΑ — ΚΡΙΝΑ. 12) ΤΑΣ — ΑΗΣ. 13) ΟΣ — ΠΑΛΑΜΑΣ — ΦΙ. 14) ΝΟΩ — ΦΩΣ. 15) ΤΑΕ — ΔΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΘΗΒΑΪΣ — ΕΛΑΤΟΝ. 2) ΟΙΝΟΣ — ΔΑΣΟΣ. 3) ΩΚΕΑΝΙΔΕΣ. 4) ΡΑΣ. 5) ΟΜΙΛΙΑ — ΣΑΛΑΤΑ. 6) ΚΡΑΜΑ. 7) ΟΝΤΕΡ — ΛΕΧΑΡ. 8) ΟΣΙΟΙ. 9) ΚΑΜΒΑΣ — ΟΚΤΑΒΑ. 10) ΤΟΜ. 11) ΡΑΠΑΝΑΚΙΑ. 12) ΩΜΠΕΡ — ΝΗΦΩΝ. 13) ΗΣΑΪΑΣ — ΣΤΑΣΙΣ.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν καθέτων λέξεων σχηματίζουν τὸ ὀνοματεπώνυμο: ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ.

Σωστὸ — Λάθος

1) ΣΩΣΤΟ. 2) ΛΑΘΟΣ (τοῦ ντὰ Βίντσι). 3) ΛΑΘΟΣ. 4) ΣΩΣΤΟ. 5) ΛΑΘΟΣ (στὶς Ἰνδίες). 6) ΛΑΘΟΣ (πόλις τοῦ Καναδᾶ). 7) ΣΩΣΤΟ. 8) ΣΩΣΤΟ. 9) ΛΑΘΟΣ (1022 οἱ νότες καὶ 1300 τὰ ματογυάλια. 10) ΛΑΘΟΣ (ὑπάρχει ἕνα εἶδος ἀντιλόπης ποὺ δὲν πίνει ποτὲ νερό). 11) ΛΑΘΟΣ (ὁ Θιέρσος). 12) ΛΑΘΟΣ.

Συγγένεια

Εἶναι πατέρας σας, γιατὶ ἡ νύφη σας εἶναι σύζυγος τοῦ ἀδελφοῦ σας.

Οἱ 3 ἀδελφὲς

Ἡ Βέρβα εἶναι 20 χρόνων, ἡ Λευκὴ 27 καὶ ἡ Ἰωάννα 33.

Πόσο ζυγίζουν

Ἡ πέτρα ζυγίζει 160 γραμμάρια, τὸ βιβλίο 50 καὶ ἡ κάθε πίπα 10 γραμμάρια.

Λεξίγριφος

Συνέλευσις (Σὺν — Ἔλευσις)

Ἐπιγραφὴ

«Γηράσκω δ' ἀεὶ πολλὰ διδασκόμενος».

Οἱ 9 ἐρυθρόδερμοι

Οἱ δυὸ πανόμοιοι ἐρυθρόδερμοι εἶναι οἱ ὑπ' ἀριθ. 2 καὶ 7.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 522 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΣΦΑΛΜΑ. 2) ΣΕΡ — ΠΟΥΡΟΝ — ΡΕΑ. 3) ΣΑΜΑΡΕΙΤΗΣ — ΜΩΡΙΑ. 4) ΝΙΓΗΡ — ΑΣ — ΘΑΣΟΣ. 5) ΣΑΝΑ — ΙΕΡΟΣ. 6) ΣΟΣ — ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ. 7) ΡΑ — ΣΤΡΑΤΟΙ — ΛΙΨ. 8) ΕΣΑ — ΙΕ — ΑΠ — ΑΥΤΑ. 9) ΥΜΝΩ — ΚΥΚΛΙΚΑ — ΗΜΑΡ. 10) ΝΑΤΟ — ΑΜ — ΟΣ — ΑΡΑ. 11) ΑΤΙ — ΑΝΟΗΣΙΑ — ΙΚ. 12) ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ — ΔΑΣ. 13) ΡΩΜΙΑ — ΗΡΩΣ. 14) ΤΗΝΟΣ — ΙΗ — ΛΩΡΙΣ. 15) ΦΑΣΙΣ — ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ. 16) ΣΙΑ — ΚΡΟΤΙΣ — ΣΟΚ. 17) ΔΙΑΝΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΕΡΕΥΝΑ. 2) ΣΑΝ — ΑΣΜΑΤΑ — ΤΑΣ. 3) ΘΕΜΙΣ — ΑΝΤΙΡΡΗΣΙΣ. 4) ΡΑΓΑΣ — ΩΟ — ΓΩΝΙΑ. 5) ΡΗΝΟΣ — ΕΜΟΣ. 6) ΠΕΡΑΣΤΙΚΑ — ΝΙΣ. 7) ΣΟΪ — ΡΕΥΜΑΤΑ — ΚΙ. 8) ΦΥΤΑ — ΠΑ — ΝΙ — ΑΡΑ. 9) ΑΡΗΣ — ΑΤΟΛΜΟΝ — ΙΣΟΝ. 10) ΛΟΣ — ΡΟ — ΗΗ — ΗΤΤΑ. 11) ΜΝ — ΙΝΙΑΚΟΣ — ΡΙΣ. 12) ΘΕΑ — ΠΑΣΙΔΗΛΟΣ. 13) ΜΑΡΣ — ΑΑΡΩΝ. 14) ΡΩΣΣΟΣ — ΑΗ — ΣΩΡΟΣ. 15) ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ — ΣΙΜΟΣ. 16) ΑΙΣ — ΣΙΤΑΡΙ — ΣΙΚ. 17) ΨΑΡΑΚΙ.

✪✪

Προσοχὴ στὰ ἰαπωνικὰ παιχνίδια!

Οἱ ἀμερικανικὲς ἀρχὲς συνέστησαν στὸ κοινὸ νὰ προσέχη τὰ ἰαπωνικὰ παιχνίδια, ποὺ κατέκλυσαν τὴν ἀγορά. Τὰ παιχνίδια αὐτά, ποὺ εἶναι φτιαγμένα ἀπὸ νιτροκυτταρίνη, ἀναφλέγονται μόλις πλησιάση κανεὶς ἕνα ἀναμμένο σπίρτο ἢ ἕνα τσιγάρο καὶ βγάζουν φλόγες, ποὺ φθάνουν σὲ ὕψος πάνω ἀπὸ ἕνα μέτρο. Σκορπίζουν ταυτόχρονα τοξικὰ ἀέρια, ποὺ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνα, ἰδίως στὰ μικρὰ παιδιά.

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Παράξενο διήγημα

Κάποτε μοῦ φαίνεται πὼς μισῶ τὸν ἄντρα μου. Ἔξη μῆνες μετὰ τὸ γάμο μας πρόσεξα πὼς δὲν ἦταν ὁ ἄνθρωπὸ ποὺ εἶχα ὀνειρευτῆ. Ἴσως νὰ ἔφταιγα κι' ἐγὼ λιγάκι. Ὅπως ὅλες οἱ ἐρωτευμένες κοπέλλες, τὸν εἶχα ἐξιδανικεύσει καὶ ἡ παραμικρότερη γκρίνια του γιὰ τὸ πιὸ ἀσήμαντο ζήτημα μοῦ ἔσπινε στὰ νεῦρα.

Ὅταν φτάσαμε στὸ Ἀμάλφι, ὁ Ζυλιὸ ἔπαψε νὰ γκρινιάζη, γιατὶ ἡ θέα τοῦ τοπίου ἦταν τόσο ὡραία, ποὺ μᾶς συγκίνησε καὶ τοὺς δυό. Μὲ χάϊδευε μάλιστα ἁπαλὰ στὸ μάγουλο, καθὼς μπήκαμε στὸ ἀσανσέρ, ποὺ θὰ μᾶς μετέφερε στὸ ξενοδοχεῖο, ποὺ ἦταν σκαρφαλωμένο στὸ λόφο.

Ἡ γκρίνια, ὡστόσι, ξανάρχισε, ὅταν ὁ καμαριέρης, ἕνας ὡραῖος ἄνδρας ποὺ φορᾶσε τὴ στολή του σὰν νὰ ἦταν ὁμόκλιν, πρὶν νὰ μᾶς καληνυχτίση, μᾶς προειδοποίησε πὼς τὰ πνεύματα τῶν παλαιῶν κατοίκων θὰ ἔρχονταν τὰ μεσάνυχτα νὰ μᾶς ἐπισκεφτοῦν. Τὸ ξενοδοχεῖο μας ἦταν ἕνα παλιὸ μεσαιωνικὸ μοναστήρι, ποὺ τὰ κελλιά του εἶχαν μετατραπῆ σὲ κοιτῶνες γιὰ τοὺς ταξιδιῶτες.

—Ἀ! ἀλήθεια; φώναξα. Ὑπάρχουν λοιπὸν πνεύματα;

—Ἔτσι εἶναι ἡ παράδοσι, κυρία... Ἂν οἱ ἔνοικοι τοῦ ξενοδοχείου ἀρέσουν στὰ πνεύματα, φεύγουν ἱκανοποιημένα καὶ δὲν ξαναπαρουσιάζονται πιά. Ἂν ὅμως ὄχι, τότε διασκεδάζουν κάνοντάς τους διάφορες φάρσες. Μὰ ἐσεῖς σίγουρα θ' ἀρέσετε στοὺς καπουτσίνους.

—Στοὺς καπουτσίνους, εἴπατε; Μὰ πῶς εἶναι; ρώτησα, ἐνῶ ὁ φόβος μου μεγάλωνε.

—Παρουσιάζονται ὁ ἕνας πίσω ἀπ' τὸν ἄλλο, ὁ ἡγούμενος μπροστὰ καὶ οἱ δώδεκα καποῦτσίνοι ἀπὸ πίσω, ὅλοι ντυμένοι λευκά. Ἔπειτα χάνονται μέσα στοὺς τοίχους. Μὴν ἀνάψετε φῶς. Ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὸ σκοτάδι γιὰ νὰ ξαναζήσουν.

Ὅταν ἔφυγε ὁ Ἰταλός, ὁ ἄντρας μου γύρισε καὶ μοῦ εἶπε γελῶντας:

—Σπουδαῖος αὐτὸς ὁ καμαριέρης. Σοῦ σερβίρισε ἕνα σπουδαῖο παῖτσο: φαντάσματα καπουτσίνων! Ὅ,τι γοητεύεται γιὰ τὶς ρωμαντικὲς γυναῖκες, δῆως ἐσύ...

—Γιατί; Ἐσὺ δὲν πιστεύεις στὰ φαντάσματα;

Ἀδιαφορῶντας γιὰ ὅσα τοῦ ἔλεγα, ὁ ἄντρας μου, ὅταν βρεθήκαμε στὴν κρεβατοκάμαρά μας, ἄρχισε νὰ γδύνεται.

—Ἔλα νὰ κοιμηθῆς, Βέρα, καὶ ἄφησε τὰ φαντάσματα, μοῦ εἶπε καὶ γύρισε ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρό.

—Κοιμήσου! Κοιμήσου! δὲν ξέρεις νὰ κάνης τίποτ' ἄλλο!... φώναξα, κλείνοντας μὲ δύναμι τὴν πόρτα τῆς κάμαρας καὶ βγαίνοντας στὴ μικρὴ ταράτσα γιὰ νὰ ξεσκάσω...

Σ' αὐτὴ τὴ γωνιὰ τοῦ ξενοδοχείου ὅλα φαίνονταν αὐτὴ τὴν ὥρα ἤσυχα.

Ἐπειδὴ ἔκανε κρῦο στὴν ταράτσα, μπῆκα μέσα καὶ προχώρησα στὸ μεγάλο διάδρομο. Βρῆκα κάτι σὰν φωλιὰ μέσα στὸν τοῖχο μ' ἕνα πέτρινο κάθισμα κι' ἀποφάσισα νὰ μείνω ἐκεῖ ὅλη τὴ νύχτα γιὰ νὰ δῶ τὰ φαντάσματα ποὺ θὰ περνοῦσαν. Ὅλα γύρω μου βρισκόντουσαν μέσα σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα μυστηρίου καὶ ἡ σιωπή, ἡ ἐρημιά, μ' ἔκαναν λίγο ν' ἀνατριχιάζω.

Ἄκουσα τοὺς δώδεκα χτύπους τοῦ ρολογιοῦ τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ καὶ κατόπι τοὺς μετροῦσα μιὰ πνοὴ ἀγγίζει τὸ μέτωπό μου, σὰν νὰ ἦταν ἀνθρώπινη. Συγχρόνως ἄκουσα ἕνα οὐρλιασμα καὶ πόρτες ποὺ ἀνοιγόκλειναν μὲ κρότο.

Ὁ διάδρομος, ποὺ πρὶν ἦταν ἔρημος, γέμισε ἀπὸ ἀνθρώπους μισοντυμένους ποὺ φώναζαν καὶ ποὺ οἱ καμαριέρηδες δὲν κατάφεραν νὰ τοὺς ἡσυχάσουν. Ἔτρεξα πρὸς τὰ ἐκεῖ ἐνῶ ἄνοιγα τὰ φῶτα καὶ εἶδα κάποιον ποὺ ξεφώνιζε καὶ χειρονομοῦσε. Ἀναγνώρισα τὸν ἄντρα μου.

Σπρώχνοντας ὅλους αὐτούς, κατάφερα νὰ τὸν πλησιάσω καὶ εἶδα τὸ Ζυλιὲν μὲ τὶς πιτζάμες του καὶ τὰ πόδια γυμνά, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγη ἀπ' τὰ χέρια δυὸ καμαριέρηδων.

—Βέρα, ἀγάπη μου, φώναξε ὅταν μὲ εἶδε κοντά του. Τί φρίκη... Ἐδῶ εἶσαι; Δὲν σὲ πῆραν μαζί τους;

—Μὰ ποιός ἤθελες νὰ μ' ἀπαγάγη; τὸν ρώτησα.

—Τὰ φαντάσματα! Τὰ φαντάσματα! Εἶν' ἐκεῖ, ἐκεῖ, στὴν κάμαρά μας, φώναξε κι' ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα, κλαίγοντας σὰν παιδί.

—Μὰ ποιὰ φαντάσματα; εἶπα, κι' ἄρχισα νὰ γελῶ. Ἐσὺ μοῦλεγες πὼς δὲν ὑπάρχουν φαντάσματα.

—Κι' ὅμως μοῦ πῆραν τὴν κουβέρτα ἀπὸ πάνω μου!

—Θὰ ἀνειρεύτηκες, χουσέ μου!

—Καθόλου! Ἤμουν ξύπνιος. Ἄκουσα τὸ ρολόϊ νὰ χτυπάη μεσάνυχτα καὶ εἶδα πὼς δὲν ἤσουν πλάϊ μου. Τότε ἄνοιξα τὴν πόρτα τοῦ μπάνιου γιὰ νὰ μοῦ τραβάη τὴν κουβέρτα, ν' ἀγγίζη τὸ πρόσωπό μου καὶ γ' ἀνοίγη τὴ βαλίτσα μας.

—Ἄνοιξε, εἶπες, τὴ βαλίτσα μας;

Τὸν παράτησα ἐκεῖ κι' ἔτρεξα στὴν κάμαρά μας. Ἡ βαλίτσα μας εἶχε κάνει φτερά! Τότε κατάλαβα πὼς σίγουρα ὑπῆρχαν στὸ παλιὸ μοναστήρι φαντάσματα. Δὲν ἦταν ὅμως καποῦτσινοι, ἀλλὰ κάποιοι ἀπ' τὸ προσωπικό, ποὺ εἶχαν ἐπινοήσει ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία, γιὰ νὰ κλέψουν τοὺς ταξιδιώτες.

Δίχως νὰ χάσω καιρό, τηλεφώνησα στὴν ἀστυνομία καὶ ἔπειτ' ἀπὸ λίγο δυὸ-τρεῖς ἀστυνομικοὶ ἔφτασαν στὸ ξενοδοχεῖο. Ἄρχισαν ν' ἀνακρίνουν ὅλους τοὺς ἐνοίκους καὶ τὸ προσωπικό. Τότε, ἕνας ἀστυνομικός, μιὰ κι' ἡ βαλίτσα δὲν εἶχε βρεθῆ πουθενά — στὴ βαλίτσα αὐτὴ εἴχαμε ὅλα μας τὰ ροῦχα καὶ τὰ χρυσαφικά μου — διέταξε ὅλους νὰ πᾶνε νὰ κοιμηθοῦν. Πραγματικά, οἱ ἔνοικοι τοῦ ξενοδοχείου τράβηξαν γιὰ τὰ κρεβάτια τους.

—Ἐσεῖς μείνετε μαζί μου, μᾶς εἶπε ὁ ἀστυνομικός. Σίγουρα τὰ φαντάσματα θὰ ξαναπεράσουν ἀπ' τὸ διάδρομο...

Σ' αὐτὴ τὴ γωνιὰ τοῦ ξενοδοχείου

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 7 τοῦ Ν. Α 1092) 1938 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε. Ε. Ε. «ΛΑΚΥΩΝ» — Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ καὶ Σίας. Διαχειρίστρια ἐταιρείας: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντὴς «Θησαυροῦ»: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ, Παστὲρ 14, Ἀθῆναι. Ὑπεύθ. Τυπογραφείου: Σπ. Μπέλας ὁδὸς Δύσεως, Νέον Ἡράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... Δρχ. 340.—
Ἐξάμηνος ..... » 170.—
Τριμηνος ..... » 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... £ 6 — $ 24
» ..... Φρ. Γαλλικὰ 5.980
» ..... » Βελγικὰ 1.100

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς γοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Ε. Ε. Ε. «ΛΑΚΥΩΝ — Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ καὶ Σίας — Σανταρόζα 5, ΑΘΗΝΑΙ.

ΜΠΕΝ ΤΖΟΝΣΟΝ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἐκζέματα τῶν ποδιῶν

Συχνὰ παρατηροῦνται ἐκζέματα στὰ πόδια, πρὸ πάντων ἀνάμεσα στὰ δάκτυλα καὶ στὴ ραχιαία ἐπιφάνεια αὐτῶν. Τὰ ἐκζέματα αὐτὰ σὲ ἄλλους εἶναι πάνω στὴ ραχιαία ἐπιφάνεια τοῦ ποδιοῦ, σ' ἄλλους εἶναι στὶς κνῆμες καὶ σὲ ἄλλους κατελαμβάνουν ὁλόκληρα τὰ κάτω ἄκρα. Συχνὰ εἶναι συμμετρικά. Μερικοὶ ὑποφέρουν ἀπὸ ἐκζέματα τῶν ποδιῶν καὶ τῶν χεριῶν σύγχρονα.

Ἡ αἰτία αὐτῶν τῶν ἐκζεμάτων δὲν εἶναι ἡ ἴδια σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις.

Ἡ πιὸ συνηθισμένη αἰτία εἶναι τὸ ἐπιδερμόφυτο, ἕνας μύκης ποὺ βρίσκεται συχνὰ στὰ πάτωμα τοῦ λουτροῦ στὰ ἀποδυτήρια τῶν λουτρῶν καὶ στὶς δεξαμενές. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐπιδερμόφυτο κι' ἄλλοι μύκητες εἶναι ἡ αἰτία σὲ ὡρισμένων τῶν ἐκζεμάτων.

Ἡ ἀρρώστεια παρουσιάζεται συχνὰ σὲ ἄτομα ποὺ ἱδρώνουν εὔκολα στὰ πόδια ἢ δὲν τὰ σκουπίζουν καλὰ μετὰ τὸ πλύσιμο. Γιατὶ οἱ μύκητες θέλουν ὑγρασία γιὰ νὰ ἀναπτυχθοῦν.

Στὴν ἀρχὴ φαίνεται μιὰ διαβροχὴ τῶν ποδιῶν μὲ ἐλαφρὰ ἀπολέπισι, ἀργότερα μερικὲς φυσαλίδες ἀνάμεσα καὶ κάτω στὰ δάκτυλα. Συχνὰ οἱ σχισμὲς αὐτὲς ἀρχίζουν ἀπὸ τὸν τέταρτο καὶ τὸν πέμπτο δάκτυλο ποὺ μπορεῖ ὅλες οἱ μεσοδακτυλικὲς πτυχὲς νὰ παρουσιάζουν τέτοιες σχισμὲς καὶ κάτω ἀπὸ τὰ δάκτυλα.

Γιὰ πολὺν καιρὸ ἡ ἐνόχλησι αὐτὴ εἶναι πολὺ μικρὴ καὶ ἡ φαγούρα ποὺ συνοδεύει τὸ ἔκζεμα πολὺ λίγη. Μὰ ὅταν ἡ φαγούρα γίνη πιὸ δυνατὴ τότε συγὰ - συγὰ τὸ ἐξάνθημα ἁπλώνει στὴ ραχιαία ἐπιφάνεια τῶν δακτύλων καὶ στὸ πέλμα τῶν ποδιῶν. Τότε οἱ φυσαλίδες γίνονται περισσότερες, μεγαλώνουν καὶ ἑνώνονται μεταξύ τους. Καμμιὰ φορὰ γίνονται μεγάλες πομφόλυγες.

Οἱ φυσαλίδες καὶ οἱ πομφόλυγες συνοδεύονται μὲ δυνατὴ φαγούρα καὶ μὲ τέτοιο τέντωμα τοῦ δέρματος, ποὺ μὲ τὸ ἀνοίγμα ἀνοικουφίζονται οἱ ἄρρωστοι. Τὸ ὑγρὸ τῶν φυσαλίδων εἶναι καθαρό, μὰ συχνὰ μολύνεται καὶ εἶναι κιτρινοπράσινο ἢ αἱματηρό. Οἱ κροῦστες ποὺ γίνονται, μετὰ τὸ σκάσιμο τῶν φυσαλίδων ἢ μετὰ τὴν αὐτόματη ἀπορρόφησί τους, εἶναι γκρίζες, κιτρινόμαυρες ἢ σκοῦρες πολὺ ἀν εἶναι αἱματηρὸ τὸ περιεχόμενο. Ὅταν ἁπλώσουν οἱ φυσαλίδες στὰ πέλματα ἐμποδίζουν τὸ βάδισμα. Καμμιὰ φορὰ προκαλοῦνται λεμφαγγεῖτιδες, βουβωνικὴ ἀδενῖτις καὶ ἐρυσίπελας ὅταν μολυνθῆ τὸ ἔκζεμα αὐτὸ τῶν ποδιῶν.

Τὸ ἐξάνθημα ἀπὸ μύκητες δὲν εἶναι πάντα τὸ ἴδιο. Σὲ μερικοὺς παρατηρεῖται μοναχὰ μιὰ κοκκινίλα μὲ πάχυνσι τοῦ δέρματος καὶ μεγάλη ἀπολέπισι. Αὐτὴ ἡ βλάβη μπορεῖ νὰ εἶναι ἁπλωμένη σ' ὅλο τὸ πέλμα ἢ μόνο στὸ μέρος ποὺ προέχει καὶ ποτὲ κανεὶς πιὸ δυνατὰ ἢ μόνο, στὸ κοῖλο τοῦ ποδιοῦ ἢ πιὸ συχνὰ στὴ ραχιαία ἐπιφάνεια τοῦ ἑνὸς ἢ περισσοτέρων δακτύλων, γύρω σ' ἕνα γύρι ποὺ εἶναι μολυσμένο καὶ αὐτὸ ἀπὸ μύκητες. Ἡ ἁπολεπιστικὴ αὐτὴ μορφὴ λέγεται καὶ ἀθλητικὸ πόδι γιατὶ παρουσιάζεται συχνὰ στοὺς ἀθλητάς.

Ἄλλα εἴδος

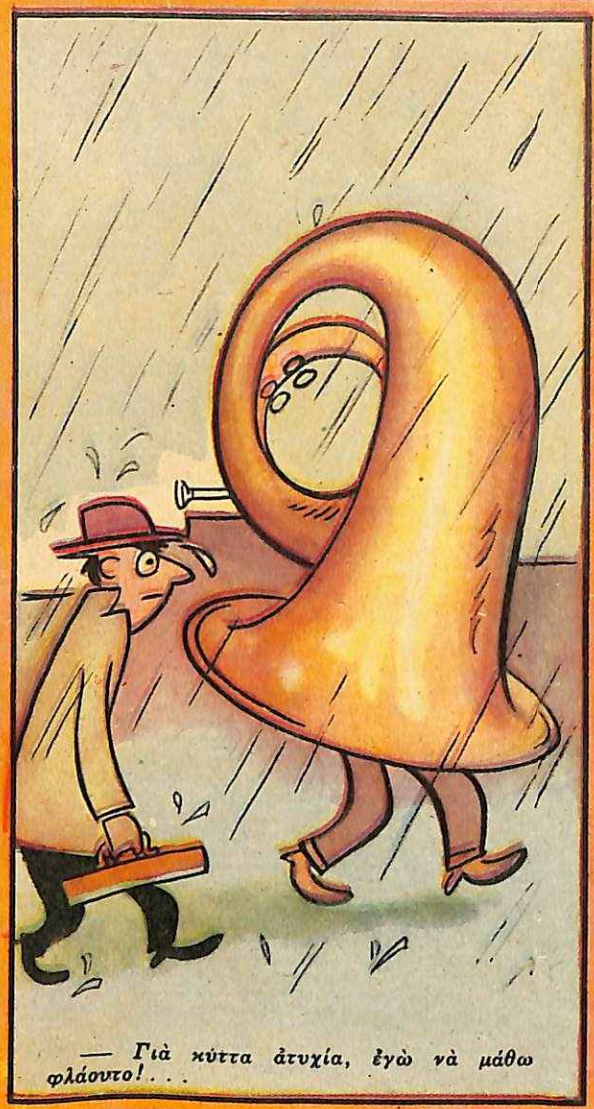

— Γιὰ κύττα ἀτυχία, ἐγὼ νὰ μάθω φλάουτο!...

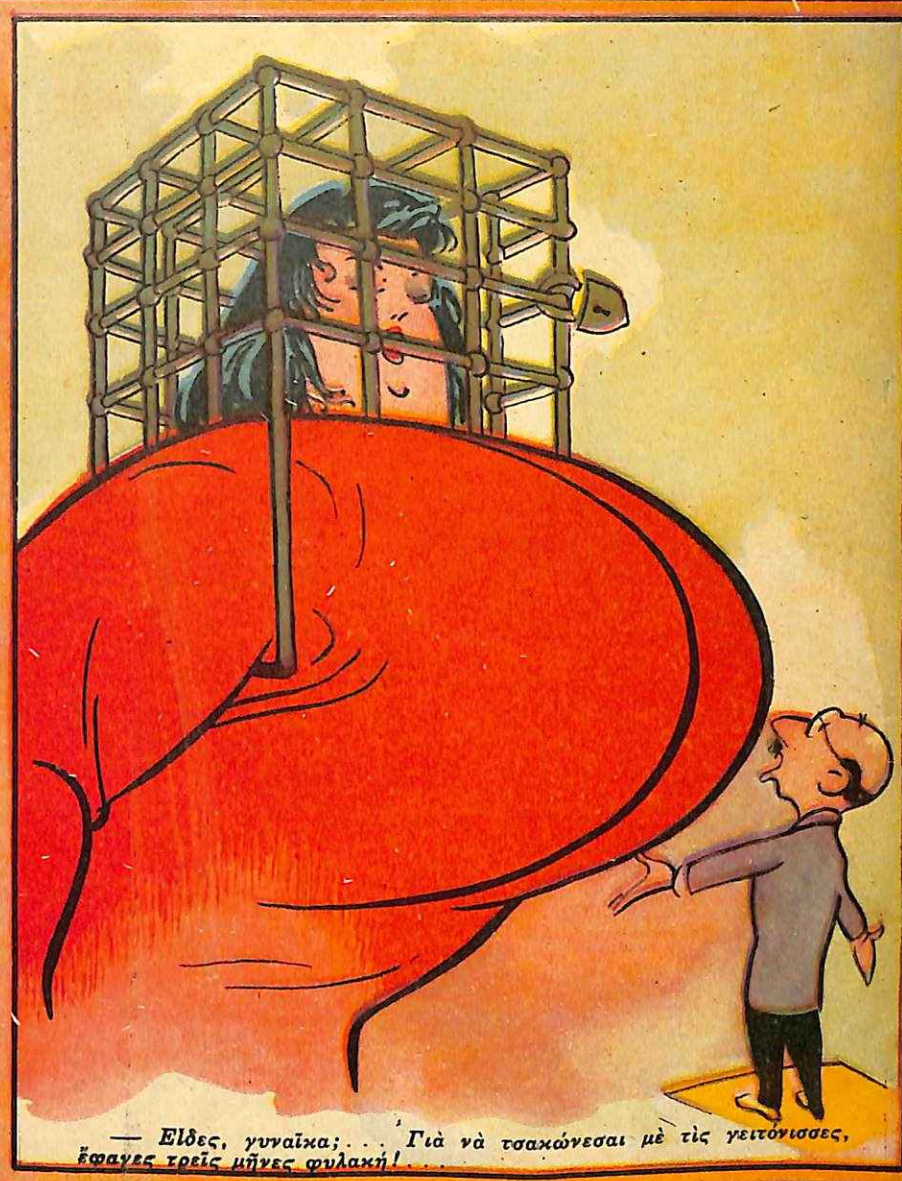

— Εἶδες, γυναῖκα;... Γιὰ νὰ τσακώνεσαι μὲ τὶς γειτόνισσες, ἔφαγες τρεῖς μῆνες φυλακή!...

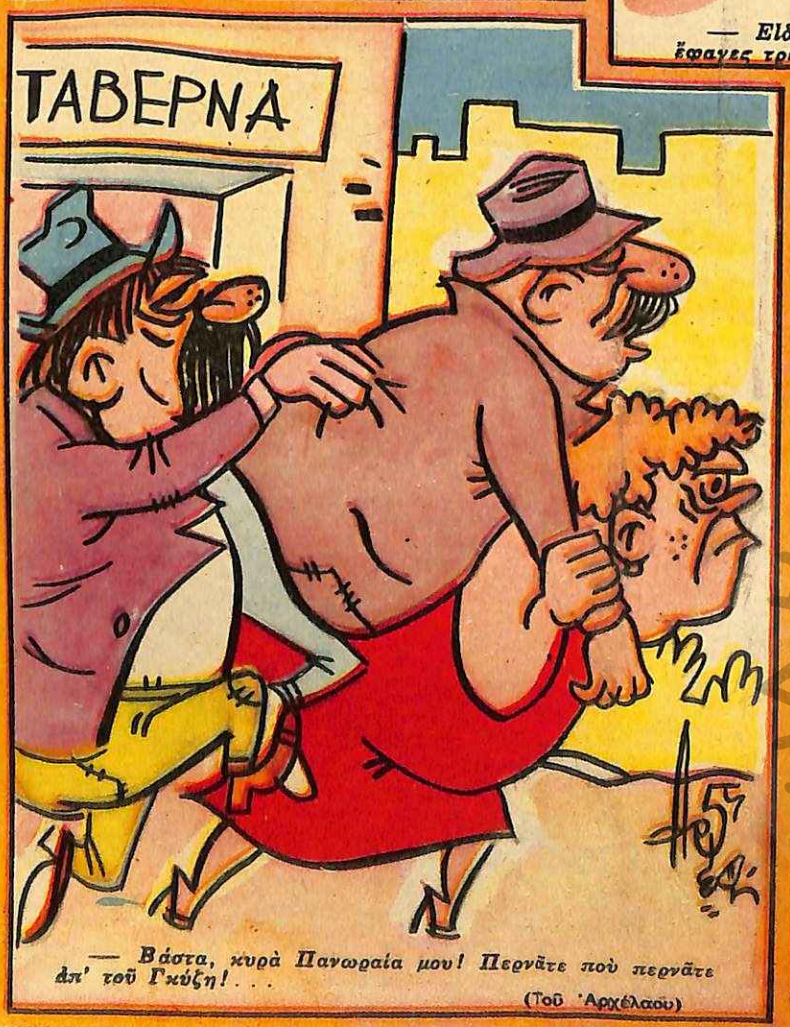

— Βάστα, κυρὰ Πανωραία μου! Περνᾶτε ποὺ περνᾶτε ἀπ' τοῦ Γκύζη!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Σιδέρωνε, νοήγορα Μαρία. Πρὶν τὸ θυμηθῆ ἡ ἀπὸ πάνω ὅτι ἔκαμε στὴν πρίζα τὸ σίδερο!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ